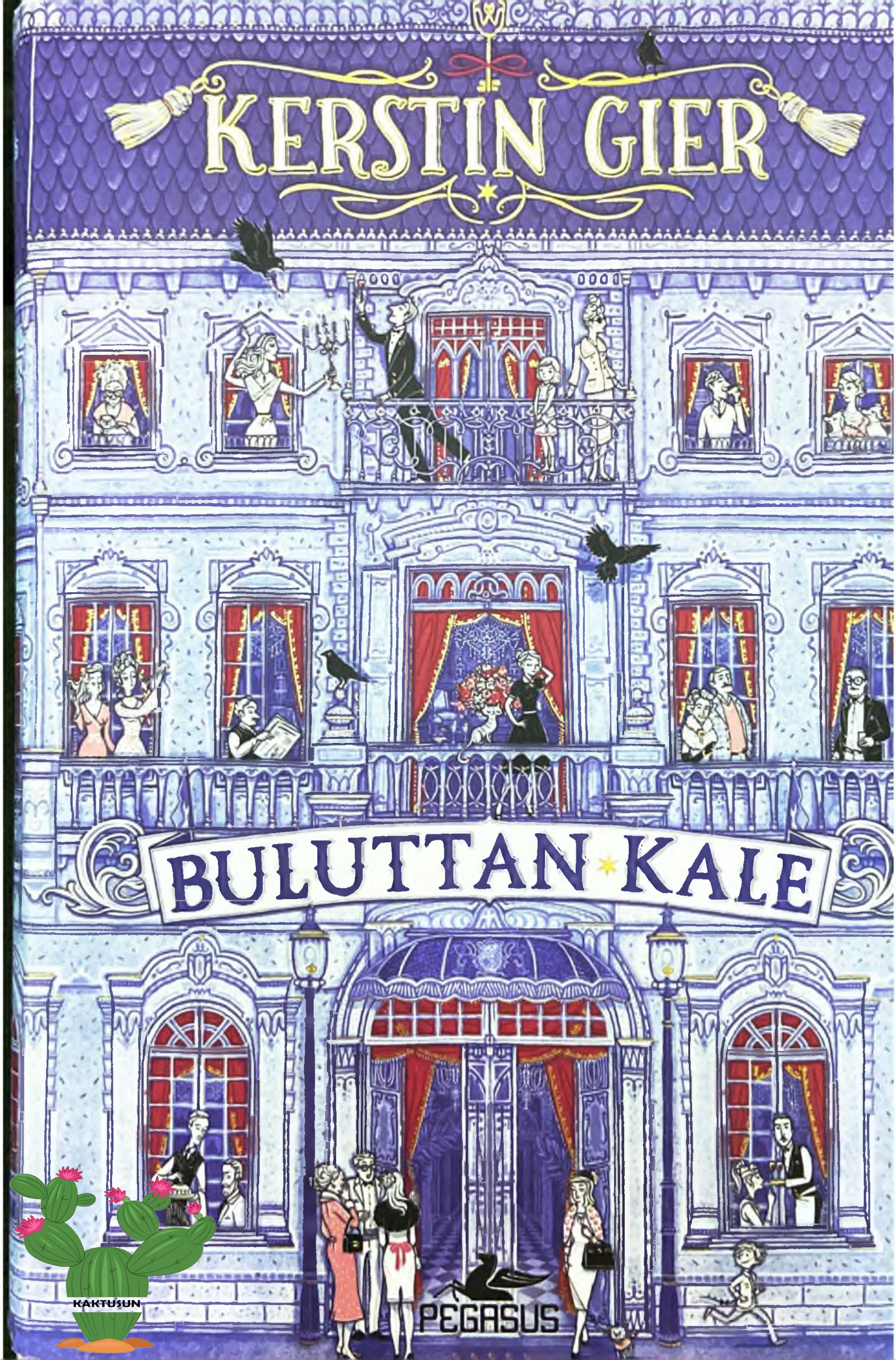
KERSTIN GIER

BULUTTAN KALE

KAKTÜSÜN

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 2222

Buluttan Kale
Kerstin Gier
Özgün Adı: Wolkenschloss

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Şehiraltı
Düzelti: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2020 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-837-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020
Copyright © 2017, S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

KERSTIN ÇIER

BULUTTAN KALE

Almancadan çeviren:
Yonca Kocadağ

PEGASUS YAYINLARI

Sonja'ya

Tamamen bitap bir halde karın ortasında duruyordum, balo salonundan gelen keman melodileri rüzgârla birlikte bize doğru esiyordu. Boynumda, bana ait olmayan otuz beş karatlık bir elmas taşıyordum ve kollarımda yine bana ait olmayan bir çocuk vardı.

Yolda bir yerde ayakkabımın tekini kaybetmiştim.

Derler ki acil durumlarda insanlar adrenalin yüzünden acı veya soğuk hissetmezlermiş... Doğru değil. Omzumdaki yara deli gibi zonkluyordu, akan kan kolumdan aşağıya süzülüyor ve kara damlıyordu. Kol ve omuz kaslarım çocuğu taşıdığım için yanıyordu ama onu diğer tarafa yatırmaya cesaret edemiyordum çünkü o zaman uyanabilirdi ve bizi takip edenler nerede olduğumuzu anlayabilirlerdi.

Zihnimizin aşırı tehlikeli durumlarda çok iyi çalıştığı ve bize net bir idrak sağladığı da söylenir. Ama bende yine durum böyle değildi. Artık kimin iyi, kimin kötü olduğunu bilmiyordum. Ve o ana kadar idrak ettiğim şey, susturucuların silahların sesini gerçekten azalttığıydı.

Ve bir öpücük için kesinlikle bundan daha iyi anlar olabildiğiydi...

Beni öpenin iyilerden mi, kötülerden mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yine de gücümün nasıl da geri döndüğünü hissetmiştim.

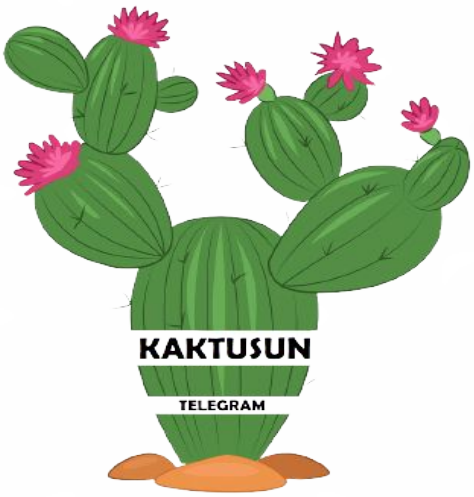
"Seni ilk gördüğümden beri bunu yapmak istiyordum," diye fısıldamıştı.

Bienvenue. Welcome. Benvenuto.

BULUTTAN KALE

Oteli'ne Hoş Geldiniz

Tadını Çıkarın.

1

Çocuk bakıcılığı yapmaya başladığım ilk gün başarısızlıkla sonuçlanmak üzereydi.

"Hiç kuşku yok ki bu dünyadaki en kötü dadısın Fanny Funke!" dedi Don, ben telaşla onun yanından geçerken ve aynı anda, "Çocuklar! Bu hiç komik değil! Lütfen geri dönün!" diye bağırırken.

"Tabii, lütfen, lütfen, lütfen!" diye dalga geçti Don arkamdan. *"Yoksa kovulacağım."*

Bu mümkündü. Halbuki sadece bir dakikalığına dikkat etmemiştim. Kendimi, "Çocuklar gizlice kaçtıklarında ve üzerlerinde beyaz anorak, beyaz kar pantolonu ve beyaz şapka olduğunda, onları gözden kaybetmeniz düşündüğünüzden daha hızlı oluyor," diye savunabilirdim. Bu tarz kıyafetler kanunen yasaklanmalıydı! Çok uzağa gitmiş olamazlardı, tepeye uzanan yolu kaplamış olan ışıltılı kar katmanı bozulmamıştı. Ancak, otelin batı tarafında kamuflaj giysili minik, kurnaz çocuklar için bolca gizlenecek yer vardı, sadece kar öbeklerinin arkası değil, aynı zamanda tek tük ağaçlar, yakacak odun yığınları ve duvar çıkıntıları da mükemmel saklanma alanları sunuyordu.

Işık yüzünden kırpıştırmamak için gözlerimi kıstım. Hava durumu bu akşam ve Noel tatilinde tekrar kar yağacağını bildirmişti ancak gökyüzü hâlâ parlak maviydi ve ışıldayan kar, pencereler, bakır kuleler ve sivri çatıların parıltısıyla âdeta yarışıyor gibiydi. Buna karşılık aşağıdaki vadide dün sabahtan beri yoğun bir sis vardı. Buluttan Kale Oteli lakabını bu gibi hava durumlarına borçluydu.

"Alışılmadık bir sessizlik, öyle değil mi?" Küçük Don Burkhardt, şimdi İsviçre'deki dağ manzarasının güzelliğine hayran kalmanın zamanı olmadığını hatırlattı. "Umarım ufaklıklar donmamışlardır..."

Don, yakacak odunları bodrum girişine çeken büyük kızakta oturuyordu, bacaklarını aşağıya doğru sarkıtmıştı ve mutfaktan bizzat aldığı dondurmayı yalıyordu. Yakacak odunları "Château Janvier'ye Hoş Geldiniz" tabelasının önündeki kar yığınına boşaltmıştı.

Dondurma aklıma bir fikir getirmişti. "Hey, çocuklar! Leziz bir dondurmaya ne dersiniz?" diye seslendim.

Ama ortalık sessizdi.

Don eğlenmiş bir halde kıkırdadı. "Bu sezonluk Çek işçinin dikkatini dağıtmasına izin vermemelisin Fanny Funke."

"Bence, eğer başının derde girmesini istemiyorsan o odunları kaldır," dedim.

* * *

tg: @kaktusunx

Dokuz yaşındaki Don, ufak tefek ve zayıftı, kalkık bir burnu, büyüleyici ve zararsız bakan kahverengi gözleri vardı ama buna rağmen içten içe ondan çok ürküyordum. Söylediği hiçbir şey yaşına uygun değildi, üstelik tiz bir çocuk sesine, sevimli bir İsviçre aksanına ve aynı sevimlilikte peltek bir konuşmaya sahip olduğu için, bu iki kat daha rahatsız edici oluyordu. İnsanlara tuhaf bir şekilde adı ve soyadıyla hitap etmesinin, hatta bazen cümle içinde konum bilgisi, özel kelimeler veya kişinin yaşını kullanmasının tehditkâr bir yanı vardı. "Çorabın kaçmış Fanny Funke, on yedi yaşında, Bremen'in Achim ilçesinden..." Tıpkı, mafya filmlerinde birinin, "Nerede oturduğunu biliyorum," diye fısıldaması ve sonra ilk fırsatta kapının önüne kesik bir at başı koyması gibi. Tabii kurban sadece kesik at kafasıyla kurtulacak kadar şanslıysa!

Don ve ailesi otelin daimi müşterileriydi ve Don buranın her köşesini çok iyi biliyordu. Bütün gün özenle otelin içinde fırtına estirmeye gayret gösteriyor, konuşmalara kulak kabartıyor ve yaramazlık yapıyordu; bu esnada da sanki otel, içindeki insanlarla birlikte kendisine aitmiş gibi davranıyordu. Misafir ya da çalışan fark etmiyordu, Don ürkütücü bir şekilde her şey hakkında bilgi sahibiydi. Yasak olmasına rağmen personel dosyalarını gözden geçirmiş olsa da diye düşünüyordum, her şeyi ayrıntısına kadar hatırlıyor olması da korkutucuydu. Yük asansörleri, ofisler ve kiler...

Don misafirlerin girmemesi gereken yerleri tercih ediyordu, küçük ve tatlı olduğundan da ender olarak sorun yaşıyordu. Masum ceylan bakışlarıyla etkileyemediğinde, karşısındaki insanın adını ve soyadını söyleyerek ve ultra zengin babası Büyük Don Burkhardt ile otelin sahipleri olan Montfort kardeşlerin dostane ilişkilerine dikkat çekerek korkutuyordu. En azından bana öyle yapıyordu. Çaktırmamaya çalışsam da mafya metotları üzerimde etkili oluyordu. Önceki gün onu, çikolataya bulanmış ellerini ikinci kattaki antre kapısının kadife perdelerine bilerek ve dikkatli bir şekilde silerken yakalamıştım. Öfkeme dalga geçen bir tebessümle karşılık vermişti. "Ah, Bremen'in Achim ilçesinden gelen, okuldan terk Fanny Funke'nin bu berbat perdelere sanırım özel bir hassasiyeti var!"

Bu beni daha da öfkelendirmişti. O kattaki tüm perdeler ve yastıklar aynı kumaştan dikilmişti, harikaydı, koyu kırmızıydı, üzerlerinde kuş desenleri vardı ve uçlarında mat altın rengi çiçekler bulunuyordu. Yıllar içinde biraz solmuş olsalar da ne kadar kıymetli olduklarını anlamak için uzman olmaya gerek yoktu. İnsan elini kumaşın üstünde gezdirdiğinde, sanki kumaş da insanı okşuyor gibiydi.

"Ayrıca, her yeri temizlemek senin görevin değil mi komik çilli oda hizmetçisi Fanny Funke?" diye sormuştu Don. Çünkü önceki gün henüz çocuk bakıcısı değil, kat görevlisiydim. "Sence babam buraya her yıl kaç para ve-

riyordur? Ve buradan kimi atacaklar sence, seni mi beni mi? Senin yerinde olsaydım mesele çikolata olduğu için sevinirdim ve Bayan Müller kafa ütülemeye başlamadan önce lekeleri silmeye uğraşırdım." (Bu tarz ifadeleri nereden biliyordu? Büyükannem bile böyle konuşmuyordu.)

"Ben de senin yerinde olsaydım, toz fırçası popoma inmeden önce buradan çekip giderdim!" diye karşılık vermiştim gerçi ama Don galip gelmişçesine sırıtarak gitmişti. Çünkü Bayan Müller'dan, yani yöneticiden, ondan korktuğumdan daha çok korkuyordum. Kadife perdenin üzerindeki çikolata lekelerini fırçalarken de gerçekten bunun sadece çikolata olmasına minnettar oldum.

"Burada başı derde girecek biri varsa o da sensin," dedi Don şimdi ve dondurmasını yaladı. "Sen çocuklara bakmak yerine otuz sekiz yaşındaki, bıyıklı Jaromir Novak'la flört ettin. Ben şahidim."

"Flört etmedim," diye düzelttim hemen. "Jaromir'e Noel ışıklarını çözmesi için yardım ettim. Ki bu da kesinlikle benim görev alanlarımdan biri." Çünkü oteldeki iş tanımına göre sadece çocuk bakıcısı değil, stajyerdim. "Her işe yarayan biri" ve "esnek iş alanlarında kullanılabilir".

Don başını salladı. "Gülümsedin, bir tutam saçını kulağının arkasına attın ve ona boynunu gösterdin. Bunlar kadının beden dilinde kur yapma şeklidir."

"Saçmalık!" dedim öfkeyle. "Jaromir bana göre çok yaşlı, ayrıca Çekoslovakya'da çok sevdiği bir karısı ve çocukları var." Ve eğer yirmi yaş genç ve bekâr olsaydı da onunla asla flört etmezdim. Ben zaten flört etmem. "Flört" kelimesini bile dehşet verici bulurum. "Ayrıca..." Cümlemi yarıda kestim. Don'un yüz ifadesi, kendimi şiddetle savunuyor olmamla ne kadar eğlendiğini açıkça gösteriyordu. Bir kez daha onu ne kadar ciddiye aldığımı kanıtlamıştım. Halbuki bu yapmak istediğim son şeydi.

"E... ne oldu? İkizleri gördün mü görmedin mi?" diye sordum sertçe.

Don hemen taktiğini değiştirdi. "Hatta onların nereye saklandığını bile biliyorum." Bana, bir ceylanın bile ona gıpta edeceği samimiyet dolu gözlerle baktı. "Eğer bana 'lütfen, lütfen' dersen sana söylerim."

"Lütfen!" dedim istemesem de.

"İki kez lütfen!" dedi Don.

"Lütfen, lütfen," dedim dişlerimi gıcırdatarak.

Don sevinçle kahkaha attı. "Önce sana neden bu kadar kötü bir çocuk bakıcısı olduğunu söyleyeyim: Doğanda otoriter olmak yok! Çocuklar böyle bir şeyi hissederler."

"Ve ben de sana neden arkadaşın olmadığını söyleyeyim: Doğanda sevimlilik yok." Bu laf ne kadar haince olduğunu fark etmeden öylece ağzımdan çıkıvermişti. Utançla dudağımı ısırdım. Kısa bir an arkamı dönmemle

sekiz yaşında, sinek ağırlığındaki iki çocuğu kaybettiğim ve Bambi'yi bizzat alt etmek istediğim için gerçekten bu dünyadaki en kötü çocuk bakıcısı olmalıydım. Halbuki oteldeki stajyerlik işini, büyük bir ihtimalle iki kardeşimle edindiğim başarılı deneyimi öne sürdüğüm ve çocuklara düşkün olduğum için almıştım.

"Ay!" Az kalsın Don bana çelme takmayı başaracaktı ki son anda düşmeden yanından geçmeyi başardım. Neymiş, çocuklara düşkünmüşüm! Çocuklar veba gibiydi. Ama bunun bir önemi yoktu; onlardan ikisini şimdi yakalamam gerekiyordu. Ve üçüncüsünü şu andan itibaren görmezlikten gelecektim.

"Çocuklar! Hey!" Sesimin sevecen ve stresten uzak çıkmasına gayret göstermek zorundaydım, sanki sadece saklambaç oynuyormuşuz gibi. Hiçbir hareket yoktu. Halbuki az önce bir saniye bile çenelerini kapamıyor ve durmaksızın saçma sapan şeyler konuşuyorlardı. En azından aptal isimlerini hatırlasaydım bari! Sanki İngiliz hippi isimlerine benziyorlardı, şey gibi... "Josh, Ashley! Neredesiniz? Kardan adamı bitirmek istemiyor musunuz? Burnu için güzel bir havuç buldum."

Don kıkırdamaya devam etti. "İsimlerini bile hatırlamıyorsun başarısız Fanny. Havucu da bir tarafına sokabilirsin! Bence pes etmelisin."

Sanki onu duymuyormuşum gibi yaptım. Şu anda asla pes etmeyecektim. Son üç ayda çok farklı zorluklarla mücadele etmiştim. Ve şu anki durum göründüğü kadar kötü değildi. Benim işim, ebeveynleri rahatça toplanıp otelden çıkış yaparken Bauer ikizlerini (Laramy? Jason?) temiz havada eğlendirmekti ve ben de tam olarak bunu yapıyordum: Lanet olası çocuklar kaçmayı ve gizlenmeyi başardıkları için aşırı eğleniyor olmalıydılar. Üstelik açık havada.

"Hiç görev ihlali diye bir şey duydun mu, yakında stajyerlikten kovulacak olan Fanny Funke?" Don dondurmasını yaladı. "Umarım sigortalısındır. Senin yerinde olsaydım o ikisinin buz tutmuş bir yarığın içine düşmemiş olması için dua ederdim. Eğer birazdan kar yağmaya başlarsa arama köpekleri bile kokularını alamaz."

Parmaklarımla kulaklarımı tıkama isteğime karşı koymaya çalıştım. Bu çocuk şeytanın ta kendisi olmalıydı. Burada buz tutmuş göletler olmadığını biliyordum ama şimdi sesim tiz ve korku dolu çıkmaya başlamıştı. "Gitmeden önce son kez sincap sevmek ister misiniz?"

"Bunu yemezler." Don yarısı yenmiş dondurma külahını kara attı. "Ama o kadar da ileri gitmek istemiyorum. Şu tarafa doğru koştular." Stucky ve Jaromir'in son birkaç günde eski atlı karıncanın yanına yaptıkları yeni kızak pistine doğru işaret etti. "Sanırım kayakların durduğu kilere saklanmak istediler."

O kadar da aptal değildim. Parmağıyla işaret ettiği yerin aksi istikametine doğru yürümeye başladım. Ve haklıydım, henüz birkaç metre yürümüştüm ki Jaromir ve yaşlı Stucky'nin kasım ayında cesurca tırmanıp Noel ışıklandırmalarını sardığı devasa "Yarım Ay" köknar ağacının bir dalının titrediğini gördüm ve bir çocuk kıkırdaması duydum. Aslında Jaromir tırmanmıştı, yaşlı Stucky de merdiveni tutmuştu. Adı "Yarım Ay"dı çünkü Noel ışıklandırmaları sadece ağacın otele bakan tarafına yetmişti. Bunlar otuz yıl önceki Noel ışıklandırmaları, diye anlatmışlardı bana, ancak ağaçlar büyüdüğü ve ışıklandırmalar büyümediği için, artık sadece ağacın yarısına yetiyorlardı. Bu yüzden akşamları, ağacın bir yanı otel penceresinden süzülen ışıklarla yarışırcasına parlarken, vadiye bakan diğer yanı, tıpkı ay gibi, karanlık ve sessiz gökyüzüyle birleşiyordu. Aynı zamanda bu köknar, bakımlı ve ışıklandırılmış alan ile kendisini doğaya bırakmış olan alanın sınırını çiziyordu. Ancak şu anda hepsi kalın bir kar örtüsünün altında olduğundan bunun bir önemi yoktu.

1.20 cm boyundaki biri için ağaç gerçekten mükemmel bir saklanma yeriydi. Dallar yelpaze gibiydi ve yere kadar eğilmişti, kar oraya ulaşamadığından altı yumuşak ve kuru olmalıydı, tıpkı köknarın iğneli yaprakları ve yosunumsu katmanından oluşmuş bir yatak gibi.

Çocukları ürkütmemek için doğruca üstlerine gitmedim, kendimi fark ettirmeyeceğim bir yönden yanaştım. "Bu ikizler acayip iyi saklanıyor," dedim yüksek sesle. "Onları bulup büyük sürprizimi gösterememem ne kötü. Üstelik sincapla alakası yok..."

Köknarın altından hışırtılar gelmeye başladı. Sırıtmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ama mutluluğum uzun sürmedi.

"Sizi aptal yerine koymasına izin vermeyin Limburg'un Hahn bölgesinden gelen Jayden ve Ash Bauer!" diye bağırdı Don hemen arkamdan. Hayatı bana dar etmek için kızağın üstünden kalkıp yanıma gelmişti. "Size sürprizi falan yok. Hele sincabı hiç yok! Sizi sadece yakalamak istiyor, sonra ailenizle eve gitmek zorunda kalacaksınız ve eğlence bitmiş olacak. Bence kaçın!"

"Jayden ve Ash o kadar akıllı ki asla aptal Don'u dinlemezler," dedim umutla dolu bir şekilde ama çocuklar köknarın altından çıkıp alay ederek ve kahkahalar atarak parkın içinden geçtiler. Don alkış tuttu. Aynı şekilde koşmaktan başka seçeneğim yoktu. Çünkü çocuklar yanlış yere, otelin aşağısındaki yola doğru koşuyorlardı. Becerikli bir şekilde kar küreme aracının kenarlarda oluşturduğu kirli kar ve buzdan ibaret bariyerin üzerinden atlayıp otobanı geçtiler ve yolun karşısındaki kar duvarının üstünden aynı şekilde atladılar.

"Hayır! Bu tehlikeli!" diye bağırdım arkalarından koşarken. Gerçekten çok tehlikeliydi. Gerçi yol pek kullanılmıyordu çünkü tepedeki bu otelde son buluyordu, ancak tıpkı parlak, siyah bir bant misali, macera dolu keskin virajlarıyla aşağıdaki vadiye kadar uzanıyordu ve kendine has bir şekilde dikti. Ondan daha da dik olan yamaç ladin ağaçlarıyla kaplıydı ve çocuklar şu anda kahkahalar atarak oradan aşağıya iniyorlardı. Tıpkı zeki maymunlar gibi yere yakın dallara asılıyor ve sallanarak hızla yamacın daha da aşağısına iniyorlardı. Diğer ikisine kıyasla çözülmüş ve sonra tekrar donmuş buz birikintisi beni taşımadı ve dizime kadar içine gömüldüm, sanki yamuk duran devasa bir kâse *creme brulée*'nin karamel kabuğunun üstünde koşuyor gibiydim.

"Durun!" diye bağırdım çaresizce. "Lütfen!"

"Lütfen, mütfen, tütfen, kütfen!" diye bağırdı ikizler neşeyle. Don haklıydı. Ben otoriter biri değildim.

Çocuklar şimdi bir sonraki virajı da geçiyorlardı ve tekrar otobanın kenarından tırmandılar.

"Artık gerçekten durmalısınız!" Hızla bacağımı derin kar deliğinden çektim ve daha büyük adımlar atmayı denedim. "Burada... ayılar var!"

"Ayılar, mayılar, dayılar, sayılar, halılar, ah..." Biri düşmüştü, poposuyla kayarak hızla bir sonraki ağaca çarptı ve bu esnada çılgınca gülmeye devam etti. Kardeşi bu durumu

o kadar komik bulmuştu ki yolu aynı şekilde poposuyla kaymaya çalıştı.

"Bunu yapmayın!" diye uyardım bağırarak çünkü gözümün önüne, durmaksızın dik yamaçtan aşağıya kaymaları ve bir ağaç gövdesine vurarak boyunlarını kırışları ya da bir arabanın onlara çarpışı geldi. Motor sesleri duyuyor gibiydim ve ilerlemek için iki kat çaba harcamaya başladım. Bu esnada dengemi kaybettim, yüzüstü kara düştüm ve âdeta insandan bir kızağa dönüştüm. Ağırlığımın dağılımı ve paltomun pürüzsüz yüzeyi yokuş aşağıya hızla kaymama neden oldu. Ne ileriye uzattığım kollarım ne de, "Haaaaaaaaaaayyyyyıııırrrrrr!" diye haykırışım beni durdurabiliyordu. Hızla ikizlerin yanından geçtim, bir sonraki kar duvarının üstünden uçarak doğruca otobana düştüm. Tüm bunlar o kadar çabuk olmuştu ki hayatım kare kare gözümün önünden geçmeye fırsat bulamadı.

Çocuklar da aynı şekilde duramadan kar duvarının üstünden uçarak üstüme düştüler. Makaraları kopmuş gibi gülmelerine bakılacak olursa canları acımıyordu. Ancak ben kendimden emin değildim. Yaşıyor muyum diye kontrol etmeme fırsat olmadan acı bir fren sesi duydum. Kısa bir an sonra öfkeli bir ses duyuldu: "Aklınızı mı kaçırdınız? Az kalsın üzerinizden geçiyordum!"

Kafamdaki ikizin bacağını kenara çekip başımı kaldırmaya çalıştım. Arabanın tamponu sadece birkaç metre

ötedeydi. Zürih plakalı, koyu yeşil bir arabaydı. Kapısı sonuna kadar açıktı ve şoför, benden çok büyük olmayan genç bir çocuktu. Aşırı korkmuş görünüyordu ki onu çok iyi anlayabiliyordum.

Öyle çok korkmuştum ki yavaş yavaş dişlerim birbirine çarpmaya başladı. Bir şey olmasına ramak kalmıştı.

"Yaralanan var mı?" diye sordu.

Ayağa kalkmaya çalıştım, bunu yapabildiğim için şaşırarak. Sert bir düşüştü ama kalın palto ve eldivenler beni sıyrıklardan ve daha beterlerinden korumuştu. "Sanmıyorum," dedim ve ikizlere hızlı bir bakış attım. Hiç kan yoktu, uzuvları ters dönmemişti. Dişler daha önce de eksikti, sadece gözleri parlıyordu ve yanakları kırmızıydı. Mutlu çocuklar böyle görünürdü.

"Bir daha!" diye bağırdılar. "Bu harikaydı!"

Tedbirli olmak için hâlâ bembeyaz olan anoraklarının kapüşonlarını kavradım.

"Bu son derece saçma ve tehlikeliydi," diye kızdı bana. "Ölmüş olabilirdiniz."

Ah Tanrım, evet! "Bu kesinlikle doğru," dedim birbirine vuran dişlerimin arasından. "Çok özür dilerim. Yamaçtan aşağıya kaymaya başlayınca bir daha durmak imkânsız..."

"Ve ben suçlu olurdum," dedi yine sözümü keserek. Beni dinlememişti bile ve benimle değil, daha çok kendi kendine konuşuyordu. Gözlerini boşluğa dikti. "Dava açı-

lırdı, şahitlerin hepsi ölü olduğundan ben de muhtemelen hapishaneye girerdim, ehliyetim iptal edilirdi ve babam..." İrkilerek sustu.

Hafifçe öksürdüm. "Bu açıdan bakılacak olursa hepimiz hayatta olduğumuz için mutlu olmalıyız!" Dişlerimin birbirine vurması azaldığı için hafifçe tebessüm ettim. Aslında, onu paralel dünya hayallerinden geri getirmek için elimi koluna koymak da isterdim ama çocukları bırakmaya cesaret edemiyordum. "Dediğim gibi, seni aşırı derecede korkuttuğumuz için çok üzgünüm. Acaba rica etsem bizi arabanla tepedeki otele bırakabilir misin? Oraya gidiyordun, öyle değil mi?" Elbette oraya gidiyordu, orada başka bir şey yoktu ki. Büyük bir ihtimalle otel restoranının Noel tatili için kiraladığı altı servis elemanından biriydi.

"Siz Almanya'dan gelen misafirlersiniz, öyle değil mi?"

"Evet, mevet, küvet, zövet," dedi Ash. Belki de o Jayden'di. Birbirlerine tıpatıp benziyorlardı. Onları anlamışçasına başıyla onayladı. Ufaklıklara arabanın arka kapısını açtı. Tedbirli olmak adına kapüşonlarını ancak emniyet kemerlerini bağladıktan sonra bıraktım.

"Tamam. Hallettik." Hafiflemiş bir halde kapıyı kapattım ve çocuğa minnettar bir şekilde gülümsedim. "Çocuk kilidi! Matbaadan sonraki en iyi icat!"

"Kardeşlerin kaçmayı seviyorlar demek."

"Ah, onlar benim kardeşlerim değil. Otelde kalan misafirlerden biri değilim, ben stajyerim ve bugün çocuk bakıcılığında ilk günüm." Güldüm. "Hayatımdaki en iyi ilk gün değil, sen de fark etmişsindir. Ben ve çocuklar, pek iyi bir kombinasyon değiliz. Dürüst olmak gerekirse, çamaşırhane bile bana daha güzel gelmişti, üstelik ilk gün ütüyle elimi yakmama rağmen. Ve üstünde otelin logosu olan bir servis peçetesini de mahvettim." Aslında yabancılara karşı bu kadar konuşkan değildim, bu atlatmış olduğum korku yüzünden ve hâlâ hayatta olmanın verdiği mutluluktan olmalıydı. Ayrıca çocuğun güven veren bir yüzü vardı. "Lütfen kimseye benim gözetimim altındaki bu çocukların az kalsın ezileceklerini anlatma, olur mu? Yoksa beni kovarlar." Eldivenimi çıkardım ve elimi uzattım. "Bu arada ben Fanny Funke." Az kalsın, "Bremen'in Achim ilçesinden, okuldan terk," diye ekleyecektim, Don Burkhardt'ın üzerimde böylesine büyük bir etkisi vardı.

"Ben," diyerek elimi kavradı ve tokalaştık. Gevezeliğim onu rahatlatmış olacaktı çünkü şimdi biraz gülümsüyordu. "Ben Montfort."

"Ah çok komik," dedim. "Otel sahiplerinin soyadı da Montfort. Roman ve Rudolf Montfort. Kardeşler..."

Aman Tanrım, aman Tanrım! Ona dehşetle baktım. "Lütfen... lütfen bana onlarla akraba olduğunu söyleme..."

Ben üzgün bir ifadeyle omuzlarını silkti ve "Üzgünüm..." dedi.

2

Ben de üzgündüm. Daha doğrusu, kendim için üzgündüm. Hem de çok. Sanki bana emanet edilen kreş çağındaki iki çocukla otobanda kaymam yetmiyormuş gibi bir de az kalsın otel sahibinin oğlu arabasıyla üzerimizden geçecekti.

Sıkılmış bir halde ön koltuğa oturmak için arabanın etrafını dolanırken az önceki laf kalabalığını tekrar gözden geçirdim. Tamam, ona iki beyaz kapüşonlu ve berbat edilen logolu servis peçetesinden oluşan iki adet işten kovulma nedeni vermiştim ama daha kötüsü de olabilirdi. Mesela şöyle diyebilirdim: "Tıpkı otel sahiplerinin soyadı gibi Montfort mu? Rudolf ve Roman ya da onlara taktığım isimler gibi: Cesaretsiz Rudi ve asabi Roman."

Arka koltukta bir kâğıt poşet vardı. Oturmadan önce onu kucağıma aldım.

Ben, asabi Roman'ın oğlu olmalıydı, iki kardeşten daha yaşlı olanının. Onun ilk evliliğinden bir oğlu olduğunu biliyordum ama küçük bir çocuk olduğunu sanıyordum, neredeyse yetişkin bir adam değil. Cesaretsiz Rudi'nin ailesi yoktu, otelin beşinci katındaki bir dairede yapayalnız yaşıyordu. Resepsiyondaki Denise bana gençliğinde trajik

bir şekilde büyük aşkını kaybettiğini ve o zamandan beri rahip gibi yaşadığını anlatmıştı. Ne tür bir trajik durum olduğunu Denise bilmiyordu. Ancak, hikâye güçsüz, öne doğru eğik duran ve kederli bakışlara sahip Rudolf Montfort'a uyuyordu. Ama onunla karşılaştığımızda melankolik bir şekilde tebessüm edip selam veriyordu.

Buna karşılık ağabeyi Roman'ın tebessümü sadece otel müşterilerine yönelikti, çalışanlarını ise tamamen göz ardı ederdi, bazen önemsiz bir mesele yüzünden sana âdeta bir sümüklü böcekmişsin gibi davranırdı. Şimdiye kadar beni her zaman özenle görmezlikten gelmişti ancak eylülden bu yana öfke nöbetlerinden birinin kurbanı olacağımdan korkuyordum.

Büyük bir ihtimalle o gün bu gündü. Eğer Roman Montfort insanları sırf üniformasının üstünde diş macunu lekesi var diye on beş dakika azarlıyorsa ve arka kapıdan sigara izmariti attığı için kovuyorsa, kim bilir otel müşterisinin çocuklarını oğlunun arabasının önüne atan birine ne yapardı!

Ben arabanın motorunu çalıştırırken ona yandan baktım. Belli aile benzerlikleri inkâr edilemezdi, mavi gözler, geniş alın, güçlü burun, hareketli bir çene, kahverengi gözler... hepsi babasında olduğu gibiydi. Sadece daha gençti. Ve daha kibardı. Hatta profilden bakıldığında bile güven veren bir yüzü vardı.

Yine de veya tam da bu yüzden dikkatli olmak gerekiyordu. Kibar izlenimi uyandıran yüzünden ötürü onun zararsız olduğunu düşünmekten kaçınacaktım. Beni babasına şikâyet edebilirdi. Ne de olsa armut dibine düşerdi...

Belki de komik bir sohbet açarsam az önce olanları unuturdu. Havuç torbasını hışırdattım. "Birkaç kardan adam burnu getirmen ne kadar hoş. Hem de bu akşam yeniden kar yağacakken."

Yine tebessüm etti. "Kardan adam burunları Gäschdi ve Wäschdi için."

Aman Tanrım, bir insanın dikkatli ve şüpheci olmasını ne kadar da zorlaştırıyordu. Şimdi de inanılmaz sevimliydi!

"Gäschdi" ve "Wäschdi" otele ait atlardı. Noriker ırkından soğukkanlı iri atlardı, asıl adları "Große Geste" ve "Weiße Weste"[1] idi. Yaz aylarında Alp çayırları boyunca uçuşan yeleleriyle dörtnala koşunca, yumuşacık tüyleriyle, boyunlarında çanlar asılı keçilerden oluşan klişe Alp dekorasyonunun o görkemli rolünü çalarlardı. Kışları ise, yaşlı Stucky'nin müşteriler için cilaladığı kızakları çekerlerdi. Stajyerliğin at ahırını da kapsamasını ummuştum çünkü bu ikisi şimdiye kadar gördüğüm en cana yakın atlardı.

"O halde çok sevinecekler," dedim. "Yaşlı Stucky onları diyete sokmuş çünkü ahırda çok fazla yağlanmışlar." Sanırım bunda benim de payım vardı çünkü ikisine arada

1 (Alm.) "Büyük adımlı" ve "Beyaz mantolu". (ç. n.)

sırada muz götürüyordum, çok seviyorlardı. Artık beni de seviyorlardı. Ben ahıra girer girmez neşeyle burunlarından soluyorlardı ve onlara bir şey götürmediğim zaman kendimi kötü hissediyordum. "Oysa ki önümüzdeki haftalarda çok çalışacaklar, Mösyö Rocher bir sürü kızak yolculuğu rezervasyonu aldı bile."

"Üstelik kendilerini kızakla çektirenler hep şişman insanlar oluyor." Ben iç çekti. "Küçükken buna katlanamıyordum, kızakları itmek istiyordum." Dağın tepesine çıkan yokuşta arabayı o kadar yavaş sürüyordu ki arka koltuktaki ikizler, "Hızlı, mızlı, sızlı, tuzlu!" diye seslenmeye başladılar, sonra da kıkırdadılar.

"Demek babanı ziyarete geldin, öyle mi?" diye devam ettim biraz daha cesaret toplayarak. "Bildiğim kadarıyla bugün otelde değil." Roman Montfort otelde kalmıyordu, bunu da Denise'den öğrenmiştim. Kız arkadaşıyla birlikte kırk beş dakika uzaktaki Sion'da oturuyordu. Sabit iş saatlerine uymadığı için kimse Buluttan Kale'ye gelip gelmeyeceğini veya ne zaman geleceğini, ne kadar kalacağını bilmiyordu. Bugün de onu görmemiştim. Bu şükretmek için başka bir sebepti: Onun arabasının önüne de düşebilirdim!

"Önemli değil. Tatil boyunca buradayım," dedi Ben.

"Burada mı? Ama otelde değil, öyle mi?" diye çıktı ağzımdan.

"Gece gündüz." Bana yan gözle baktı. "Bir itirazın mı vardı?"

Hayır, elbette yoktu. Sadece nerede kalacağını merak etmiştim. Belki amcasında kalırdı. Tatil boyunca tüm odalar ve süitler rezervasyonluydu. Hatta 212 ve 213'e ek yatak konmuştu. Ve personel odaları da ek hizmetliler yüzünden doluydu.

Ben kahkaha attı. "Evet, tabii ki düşes süitine rezervasyon yaptırdım," dedi dalga geçerek. "Merak etme, bugüne kadar hep yatacak bir yer buldum. Neticede buraya yatmak için değil, babamın da dediği gibi çalışmak için geldim."

"Çalışmak için mi?" diye tekrarladım.

"Evet, çalışmak için, düşünebiliyor musun?" Ben'in sesi şimdi sinirli geliyordu. "Okul tatilimde. Her zamanki gibi. Lise bitirme sınavından önceki son tatilim bu. Diğerlerinin iyice dinlenmeye veya tatil yapmaya hakkı var, aileleri onları şımartıyor. Bir ben sabahın beş buçuğunda kalkmak zorundayım, üstelik bunun karşılığında para da almayacağım!"

"Bana mı söylüyorsun?" diye mırıldandım ama Ben o kadar kızgındı ki beni duymadı bile.

"Sen belki bu yıl stajyersin ama ben ömür boyu stajyer gibi bir şeyim. Rudolf amcam bu kez de beni Denise'nin yerine resepsiyona uygun buldu ancak ben havuzu klor-

lamayı veya yatak yapmayı da üstlenebilirdim. Ütüyü de aynı şekilde kullanabilirdim, hatta şişman Trulla'yı bile."

"Oo!" dedim etkilenmiş bir şekilde. Şişman Trulla'nın 1.60 metre çapında bir tamburu vardı ve yaşlı Berta'nın, yani içinde küçük bir ailenin yaşayabileceği kadar büyük bir tambura sahip geçen yüzyıldan kalma çamaşır makinesinin yanında çamaşırhane dünyasının kutsal mabediydi. "O halde Pavel seni çok seviyor olmalı."

"Evet, seviyor." Ben gururla gülümsedi ve benim için tamamen sempatik biri haline geldi, asabi Roman'ın oğlu olsun olmasın. Dayanışmaya dair sıcacık bir duygu hissetmeye başladım içimde. Eğer o Pavel'in arkadaşıysa, o halde benim de arkadaşımdı.

Pavel, otelin bodrumundaki çamaşır, kurutma makinelerinin, ütülerin ve katlama makinelerinin efendisiydi. Kollarında kafatasları, yılanlar ve yıldız dövmeleri olan iri yarı, kaslı, sakallı, kel bir adamdı ve onu şeytani bir gece kulübünde kapı güvenliği olarak düşünmek mümkündü. En azından, onun bir oda görevlisinin üniformasının yakasını ütülerken görene ve bunu yaparken "Ave Maria" söylediğini duyana kadar. Pavel'in harika, berrak bir bariton sesi vardı, kantatları ve aryaları efsaneydi. İnsan ya dinler ya da ona eşlik ederdi (Yani, büyükannemin ve büyükbabamın doğum günümde bana verdiği müzik tiyatrosu aboneliği nihayet işe yaramıştı). Çamaşırhanede geçirdiğim son dönemlerde,

Mozart'ın *Sihirli Flüt* eserindeki Papageno ve Pamina düetini, altı çamaşır makinesinin sıkma programı eşliğinde dinlerken çok eğlenirdik.

Ben son viraja biraz hızlı girdi ve gölgeli ormandan çıkmış olduk. Önümüzde, öğle güneşinin aydınlattığı yüksek platonun üzerinde çok sayıda yüksek pencereleri, kuleleri, taş pervazları ve tırabzanlarıyla Buluttan Kale belirdi. Her zaman olduğu gibi, bu manzarayı gördüğüm an derin bir nefes almam gerekti ve sanırım Ben de aynı şeyi hissediyordu. Belki de bu derin iç çekişinin başka bir sebebi vardı.

Girişten ve yerin altındaki garajın önünden geçti ve ana kapıya giden dolambaçlı yola girmek yerine tam onun karşısındaki park yerinin önünde durdu. "Sizi döner kapının önünde de indirebilirim." Sırıttı.

Ben de ona sırıttım. "Çok teşekkürler ama buradan sonrasını yürüyerek halledebiliriz, öyle değil mi çocuklar?"

"Orada aptal Don var." İkizler, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde yarım ay köknarının önünde duran ve bir şey bekleyen Küçük Don Burkhardt'a işaret etti.

Daha doğrusu bizi bekleyen.

İç çektim. "İsterseniz ona dil çıkarabilirsiniz," dedim, ikizler de bunu hemen tatbik ettiler. Bir yandan da Ben'in arabasının camlarını yaladılar.

"Gerçekten eğitimci bir tarafın var." Ben, Don'u daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. "Yoksa psikopat Burkhardt bu mu?"

"Kesinlikle o."

Don bizi görmüştü ve yavaş yavaş bize doğru yürümeye başladı.

"Neredeyse üç haftadır buradalar çünkü Bern'deki villaları tadilatta. Bunca zamandır kendi kendime onu okula nasıl yazdırabildiklerini soruyorum. Almanya'da bu o kadar kolay olmazdı."

Ben omuzlarını silkti. "Büyük bir olasılıkla yaşlı Burkhardt müdüre rüşvet veriyordur. Ve bu da yetmezse okulu satın alır. Ne de olsa ulaşamadığı her şeyi satın alıyor."

Bu kulağa biraz sert geliyordu ve daha fazlasını öğrenmek isterdim ama çocuklar emniyet kemerlerini çıkarıp arabadan inmişlerdi bile. Hemen arkalarından inmek için acele ettim ve ani bir refleksle onları kapüşonlarından kavradım. "Bu arada Don'cuk ismi, maymuncuk ve şişmancık kelimeleriyle tekerleme oluyor," dedim.

Ben'in kahkaha attığını duydum. "Sen gerçekten çocuklara aşırı düşkünsün."

Başımı tekrar arabanın içine doğru uzattım. "Ama yaşlı Berta'yı kullanmak konusunda becerilerim var. Pavel'e sor!" Ben'in elini tekrar sıkmak isterdim ancak parmaklarım kapüşonları kavramıştı. Bu yüzden sesimi alçalttım ve ciddi bir tavırla, "Bizi ezmediğin için teşekkür ederim. Ve beni ele vermeyeceğin için de," dedim.

O da birkaç saniyeliğine bana ciddi baktı. "Stajyerler birbirlerine böyle şeyler yapmazlar," diye karşılık verdi.

Yüzüm ışıldamıştı. Biliyordum, Pavel'in şişman Trulla'yı emanet ettiği biri kötü olamazdı.

"Bunu yaptığın için çok mutlu oldum, üstelik aşırı kötü..." diye başladım coşkulu bir şekilde ama sonra durdum. Belki, ona aşırı sempati duymuş olsam da aşırı kötülüğe sahip babasına geldiğinden dolayı mutlu olduğumu söylemek için çok erkendi. "... üstelik az önce kendini aşırı kötü hissetmiş olmalısın!" diye sonlandırdım cümlemi ve kapıyı kapattım.

"Ah, şuna bir bakın. Bremen'in Achim ilçesinden gelen Fanny Funke, göz kulak olması gereken çocukları, yabancı birinin çocuk koltuğu olmayan hurda arabasıyla mı buraya getirdi?" Don bu arada yanımıza gelmişti. At ahırına doğru dönen yola giren Ben'in arabasının arkasından baktı. Görünüşe göre Ben havuç meselesini hemen halletmek istiyordu.

Don bize döndü. "Limburg'un Lahn ilçesinden gelen Bay ve Bayan Bauer bu duruma ne diyecek acaba? Sen sormak ister misin yoksa bunu ben mi yapayım? Çünkü bak geliyorlar."

Hain bir tebessümle otopark alanına giren ve yanımızda duran Bauerlara ait kar beyazı Mercedes'i işaret etti. Bayan Bauer arabadan indi ve neşeyle beyaz Dolce & Gabbana çantasını salladı. "Hu hu! İşte buradasınız benim

küçük kar tanelerim. Tam zamanında. Tatlı bakıcı kızla eğlendiniz mi?"

"Tatlı bakıcı kızmış! Bence ikisi yaşadığı için mutlu olmalısınız," dedi Don ama Bayan Bauer onun ne dediğini anlayamadı çünkü ikizlerden biri, "Don'cuk, maymuncuk, şişmancık. cık cık, cuk cuk..." diye bağırdı ve diğeri. "Bir daha!" diye haykırdı.

Bay Bauer de aynı şekilde arabadan indi ve neşeyle avucuma kırıştırılmış bir banknot sıkıştırdı. "Bizim küçük vahşilerle bu kadar güzel ilgilendiğiniz için teşekkür ederiz."

"Ha ha ha," dedi Don. "Bu, bacağını değil de sadece küçük parmağını kopardığı için köpek balığına teşekkür etmeye benziyor."

Bay Bauer şükür ki onu dikkate almadı çünkü oğulları bacaklarına yapışmış, mega dik kayalıkları anlatmaya çalışıyorlardı.

"Severek yaptım," dedim ve o anda bu konuda ciddiydim. Sevgi dolu gözlerle (lanet olsun isimleri neydi?) şeylerin ebeveynleriyle arabaya binmelerini ve el sallayarak uzaklaşmalarını seyrettim. Vadiden aşağıya inip viraj döndükten sonra gözden kaybolduklarında Don derin bir iç çekti. "Bu arada, saçında bir çam kozalağı var Fanny Funke ve berbat görünüyor," dedi.

Hemen saçımı ellememek için kendimi zor tuttum. bunun yerine Bay Bauer'nın bana verdiği banknotu elimde yuvarladım. Yüz İsviçre frankıydı. Derin bir nefes aldım.

"Olamaz," dedi Don.

Olmuştu. "Ah, dünyanın en kötü çocuk bakıcısı olarak ilk günüm hiç de fena geçmedi." Zafere dair bu küçücük anın tadını çıkarmaya çalışmanın aptalca olduğunu bilmeme rağmen, kendimi Don'ın başını okşamaktan alamadım. "Sen ne dersin minik Don'cuk!"

Don kısa bir an dudaklarını birbirine bastırdı (bu bile onda sevimli duruyordu), sonra gülümsedi. "Neyse ki tatil başlıyor," dedi ve normalde olduğundan daha da peltek konuştu. İstemesem de tüylerim diken diken olmuştu. Don'un gülümsemesi yüzüne biraz daha yayıldı. "Biliyor musun, aileme yarından itibaren bir çocuk bakıcısına ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim. Eminim süper oyunların vardır." Ve güvenle dolu, nemli ceylan gözleriyle bakarak devam etti. "Nedense içimde, önümüzdeki birkaç gün içinde hoş olmayan şeyler yaşayacağınıza dair inanılmaz bir his var Fanny Funke!"

Sanki ona bir büyü yapılmış gibiydi ancak aynı duygu benim için de geçerliydi.

3

Kayak deposundan gizlice otele girip arka merdivenlerden, beni eleştirecek birileriyle karşılaşmama umuduyla yukarıdaki odama çıktım. Herkesten çok da Fräulein Müller'ya yakalanmak istemiyordum. Modası geçmiş "Fräulein" kelimesi onun etkileyici, zarif ve kusursuz görüntüsüne hiç uymuyordu, aslında kırk yaşında biri olarak, bir zamanlar bu unvanın evlenmemiş kadınlara ceza olsun diye kullanıldığını anımsamayacak kadar genç sayılırdı. Yine de ona bu şekilde hitap edilmesi konusunda ısrarcıydı, aslında kulağa gülünç ve gereksiz gibi gelen kelime, onda daha çok saygı uyandırıcı ve ürkütücü duruyordu.

Bir keresinde, örgülerimdeki saç lastikleri farklı renkte olduğu için beni çamaşırhaneye geri göndermişti.

"Biz Hottentot[2] üyesi miyiz?" demişti iğrenç bir ses tonuyla. "Konuklarımız ne düşünür? Burası saygıdeğer bir işletme!"

Hottentot'un ne olduğunu bilmememe rağmen, derin bir utanç duymuştum, otelin saygısını ve değerini riske

2 Enteresan vücut şekilleriyle dikkat çeken bir Afrika kabilesi. (ç. n.)

sokmamak için siyah olanlar dışındaki tüm renkli lastikleri hemen çıkardım.

Birini ormandaki kayma partisi esnasında kaybetmiş olmalıydım, düzgün at kuyruğum omuzlarımın üstüne dağılmıştı ve uçları çam iğneleriyle doluydu. Hottentotlar olsa acaba görünüşüm karşısında beni kınarlar mı diye aynaya bakmam gerekiyordu.

Ama şansım vardı. Yolda bir tek, yerde yuvarlanan ve karnının okşanmasını isteyen Yasaklı Kedi'ye rastlamıştım. Adı Yasaklı Kedi'ydi çünkü orada olmaması gerekiyordu. Evcil hayvanlar otelde genel anlamda yasaktı ancak Roman Montfort kedilerden nefret ettiği için kediler özellikle yasaktı. Kimse Yasaklı Kedi'nin nereden geldiğini bilmiyordu, oteldeki tüm gizemli şeyleri bilen Mösyö Rocher, yani kapı görevlisi onun her zaman burada olduğunu iddia ediyordu. Ve o da öyle davranıyordu, sanki otelin kedisiydi. Kendisi ise görünüşe göre kimseye ait değildi. Mutfaktan mama alıyordu ve şu an olduğu gibi sevilmek istediğinde kendini sevdirecek birini arıyordu. Bunun dışında pencere pervazları, merdiven basamakları ve koltuklar gibi yerlerde duruyor ya da yatıyor ve âdeta bir resmin parçası gibi ambiyansa dâhil oluyordu. Otelin içinde gezinmesine ve ulu orta uyumasına rağmen, tuhaf bir şekilde Roman Montfort'la hiç yüz yüze gelmemişti. Bazen, birbirlerini saniyelerle kaçırdıklarını şaşkınlıkla izlerdim, Yasaklı Kedi

sanki otel sahibinin geleceğini bilir gibi yavaşça ortalıktan kaybolurdu. Müşteriler otel sahibine zaman zaman üçüncü katta sevdikleri güzel, kahverengi tekirden bahsettiğinde ya da onun balo salonundaki piyanonun üstünde uyuduğunu söylediklerinde, Roman Montfort personelden birinin yasağını deldiğinden ve gizlice bir kediye baktıklarından şüpheleniyordu. Sonra haber vermeden personel odalarını basıyor ve kedi yasağına karşı gelen her kimse, onu "kovmaktan çok daha beter şeyler" yapmakla tehdit ediyordu. Ancak, henüz otelde bir kedi görmediğinden kendisini bir nebze de paranoyak hissediyordu. Ben onun yerinde olsaydım, çalışanlarımın, beni deli etmek için etrafa kedi mankenleri yerleştirdiğini düşünürdüm. Öyle ya da böyle, bunca yıl boyunca personelden kimsenin Yasaklı Kedi'yi ele vermemesi tam anlamıyla bir mucizeydi çünkü böyle bir durumda bunu yapanı terfi ile ödüllendirirdi.

Kısa bir sevme molasından sonra gizlice otelin güney kanadındaki personel katına ulaştım, üstelik Fräulein Müller'yla karşılaşmadan.

Gizli yollar ve arka merdivenler, hatta gizli asansörler Buluttan Kale'de yeteri miktarda vardı. Onları keşfetmem haftalar sürmüştü ve şimdi avucumun içi gibi bilmeme rağmen hâlâ daha keşfedilmemiş alanlar olduğuna emindim, özellikle de çok katlı bir labirenti andıran ve kayalıkların derinliklerine inşa edilmiş kilerde. İnatla otelde hayaletler

olduğu söyleniyordu ama ben inanmaya hazır değildim. Bana anlatılan tüm hayalet hikâyelerini şaşkınlıkla dinlemiştim. Yaşlı Stucky'nin, kayınbiraderinin yaptığı armut likörünü fazla kaçırdığında gördüğü tuhaf "sakallı yüzlü" hayaletin yanı sıra, geceleri evin içinde uçarak avizeleri şıngırdatan ve tanıdık bir ruh arayan "Beyaz Leydi" vardı. Beyaz Leydi otelin bir müşterisiydi, efsaneye göre evliliğinde mutsuz olan bir kadındı ve kırık bir kalple kule penceresinden aşağıya atlamıştı. İki versiyon vardı: Biri, Beyaz Leydi'nin, aynı şekilde mutsuz bir ruhun kuleden atlamasını sağlayabildiğinde huzura kavuşacağını, diğeri (açık bir şekilde daha sempatik olan) ise, sadece aşk acısı çekenlerin gözyaşlarını kurutmak istediğini söylüyordu. Çünkü hiçbir adam pencereden atlamaya değmezdi.

Resepsiyondaki Denise bana, erkek arkadaşıyla kavga ettiği günün gecesinde, parlak beyaz bir şeyin kendisine göz kırparak fuayede uçtuğu konusunda yeminler etmişti. Ama bu olayın kısa bir an kestirdiğinde olduğunu da itiraf etmişti. Diğerleriyse, Beyaz Leydi'yi gören birilerini tanıyorlardı.

Bir tek kapı görevlisi Mösyö Rocher, efsanenin saçmalık olduğunu, daha önce otelde kimsenin, sebebi ne olursa olsun kule penceresinden, hatta herhangi başka bir pencereden düşmediğini söylüyordu.

Büyük bir ihtimalle haklıydı, Mösyö Rocher hep haklıydı ama yine de çok yazıktı. Bu otelde yaşayan bir kişiyle karşılaşmaktansa, gerçek bir hayaletle karşılaşmayı tercih ederdim.

Personel katının koridoru bomboştu. Üstünde "Özel", "Sadece personel" ve "Giriş yasaktır" yazan tabelalı kapıyı rahatlamış bir halde kapattım ve hızla odama yürüdüm. Spadaki akşam vardiyama başlamadan önce resmî olarak üç saat boş vaktim vardı. Eğer kıyafetlerimi hızla değiştirebilirsem, Pavel'in en sevdiği elmalı ve tarçınlı kekini çamaşırhaneye götürebilir ve Mösyö Rocher'yle concierge locasında kahve içip yeni gelen konuklarla ilgili çok şey öğrenebilirdim. Elime ne zaman fırsat geçse molalarımı onunla geçirmeye çalışıyordum çünkü sonrasında sadece harika anekdotlar ve yararlı bilgiler öğrenmiş olmakla kalmıyor, üstelik bunu nasıl yaptığı konusunda hiçbir fikrim olmasa da her seferinde kendime güvenim artıyor ve neşeyle doluyordum. Mösyö Rocher benim için âdeta Buluttan Kale'nin ruhu gibiydi. Daha ilk günümde beni teselli etmiş, yaktığım elimle ilgilenmiş, başarısız biri olmadığımı ve yakında Pavel'le çok iyi arkadaş olacağımızdan emin olduğunu söylemişti. Kısık, yumuşak sesiyle ne söylerse söylesin, insan ona inanıyordu. Otel ve müşterilerle ilgili inanılmaz bilgisi benim için çok büyük avantajdı.

En çok da yaşlı, İngiliz artisti (Benim dışımda herkes ondan "ah işte o" diye bahsediyordu) ve South Carolinalı tekstil kralının ailesini merak ediyordum. Onlar için toplamda on altı yataktan oluşan (hatta 210 numaradaki bebek yatağını sayarsak on yedi) altı oda ve süit hazırlıyorduk. Ayrıca bugün, yılbaşı balosunun sunuculuğunu üstlenecek olan, altın madalya sahibi eski artistik patinaj şampiyonu gelecekti. İlk kez Château Janvier'de bulunuyordu ve iki minyatür kanişini getirmek konusunda ısrarcıydı.

"Ah, işte buradasın stajyer!" Erken sevinmiştim. Odama ulaşmadan önce banyodan fırtına gibi gelen ve önüme dikilen Fräulein Müller değildi ancak Hortensia neredeyse onun kadar kötüydü. Daha iki gün önce gelmişti ama görünüşe göre her nedense ilk andan itibaren benden nefret etmeye karar vermişti. O ve arkadaşları Camilla, Ava ve adını unuttuğum biri, Lozan'daki otelcilik okulunda öğrenciydiler, Fräulein Müller onları kendi kat ekibine destek olması için işe almıştı. Şimdiye kadar eğitimlerinin bu iş için geçerli olup olmadığını öğrenememiştim ancak her halükârda bu hiyerarşik düzende stajyerlerden çok daha üstte olduklarını ve bana emir yağdırabileceklerini düşünüyor gibi görünüyorlardı.

"Bunu görüyor musun stajyer?" Hortensia burnuma uzun bakır kızılı bir saç teli dayadı. "Az önce bunu lavaboda buldum. Ve bu tiksinç!" Cümleyi telaffuz ederken

lavaboda yerine "lavaböda", "tiksinç" yerine de "tikzinçç" demişti. "Bu korkunç, eski binada makul olmayan koşullar altında yaşamamız zaten yeterli! Eğer bizimle bu modası geçmiş banyoyu paylaşmak istiyorsan, bir zahmet arkanı temizle! Anladın mı?"

Yutkundum. Burada benim dışımda başka kimsenin uzun, kızıl saçları olmadığına göre, gerçekten bana ait olmalıydı. Lavaboda saç olmasını ben de sevmiyordum ve bu yüzden olmamasına dikkat ediyordum. Ancak, bu kez bunu başaramamış olmamın bir sebebi vardı.

Derin bir nefes aldım. "Belki bu sabah, dördünüzün yan yana diş fırçalamak için beni banyodan attığınızı anımsarsın. Bu yüzden orayı temizlemeye..."

"Öyleydi böyleydi bilmem! Bir daha asla senin iğrenç bir şeyini temizlemek istemiyorum, anladın mı sürtük?" Hortensia saçı fırlattı ve tiksinen gözlerle bana baktı. "Aman Tanrım, örgülerindeki çam iğnesi mi öyle?"

Bir kez daha yutkundum. İlk kez biri bana "sürtük" demişti ve kısa bir an için çileden çıktım. Arkadaşım Delia ve ben, ne yapılması gerektiğini bilmediğimiz durumlarda uygulayabileceğimiz bir oyun geliştirmiştik. Adı, "İsa olsaydı ne yapardı"ydı. Oyunda (bu oyunu çok sıkıcı bir din dersinde icat etmiştik), İsa yerine herhangi bir kişi konabiliyordu. Bir rol modeli olarak İsa ulaşılmazdı, sadece su üstünde yürüdüğü ve suyu şaraba dönüştürdüğü için değil.

Benim yerimde o olsaydı, Hortensia'ya dokunur ve onun canavarlığını iyileştirirdi. Bunu deneyebilirdim, elimi başına koyup, "Çık içinden şeytan!" gibi bir şey mırıldansam çok şaşıracağı kesindi. Ama muhtemelen sonrasında beni güzelce azarlardı. Ve benim de ona sol yanağımı uzatmam gerekirdi...

"Ne oldu? Dilini mi yuttun stajyer?"

Hâlâ düşünüyordum. Şey... ee... Mahatma Gandi benim yerimde olsaydı ne yapardı? Ah lanet olsun! Bugün iyi değildim. Gandi şöyle dememiş miydi: "Asla korktuğumuz için pazarlık etmemeliyiz ama asla pazarlık etmekten de korkmamalıyız."

O zaman tamam. Yumuşak bir tebessümle bir Gandi gözlüğü taktığımı hayal ettim. "Sevgili Hortensia, meseleyi konuşabiliriz. Arkamı temizlememi istiyorsanız, işim bitmeden önce beni kenara itmemelisiniz. Bunu yarın deneyelim mi?"

Ancak Hortensia'nın etkilenmediğini fark ettim, aksine Gandi onu daha da sinirlendirmişti.

O tekrar, "Öyleydi, böyleydi!" derken, belki de sadece onun yaptığını yapmalıyım, diye düşündüm. Birçok insan onları aynaladığınızda gerginliklerini atarlar. Ben de ellerimi belime dayadım, tehditkâr bir şekilde gözlerimi kıstım ve burundan çıkan nahoş bir ses tonuyla, "'Öyleydi böyleydi'

sensin! Ve bir daha bana asla sürtük ya da stajyer deme! Anladın mı?"

"Yoksa ne olur?" Hortensia çenesini bir parça daha öne doğru uzattı. "Beni Müller'ya mı şikâyet edersin? İstersen deneyebilirsin, korkarım bizi seni sevdiğinden daha fazla seviyor stajyer!" Zafer kazanmışçasına tebessüm ederken devam etti. "Bilgin olsun, Camilla onun yeğeni. En sevdiği yeğeni!"

Ah! Bu tabii ki her şeyi açıklıyordu.

Bu, bu şeytanla fazla uğraştığıma dair net bir işaretti ama şimdi kendime, benim yerimde Don Burkhardt olsaydı ne yapardı diye sordum. "Senin bilgin olsun Lozan'dan gelen, yardımcı temizlik elemanı Hortensia Burnubüyük! Ben senden çok daha uzun bir süredir buradayım ve otelde bazı arkadaşlarım var!" Oo, bu iyiydi işte. Kulağa, tıpkı babasını oyuna süren sevimli tehlike Don gibi geliyordum. Sadece Isviçre aksanım ve sevimli peltekliğim yoktu elbette. "Bana kötü davranılmasına seyirci kalmayacak arkadaşlar!" diye devam ettim. "Ya da bu saygıdeğer otele 'korkunç, eski bina' denmesine!"

Hortensia karşılık vermek için ağzını açtı ama o anda koridorda bir rüzgâr esti ve banyonun kapısı gürültüyle kapandı.

İkimiz de irkildik ama Hortensia şaşkın gözlerle etrafına bakarken, ben tuhaf bir şekilde sözlerim onaylanmış gibi hissediyordum.

"O halde anlaştık," dedim ve gururla Hortensia'nın yanından koridorun sonundaki odama doğru yürüdüm. Dokuz yaşındaki birinin psikopatlık seviyesindeki tiksinç yöntemlerini kullanmam endişe vericiydi (İsa ve Gandi için de üzgündüm) ama itiraf etmem gerekirse kusursuz işliyordu.

Kapımı biraz sertçe kapadım, paltomu çıkardım ve saçlarımdaki çam iğnelerini ayıklamaya başladım.

Eylül ayında Buluttan Kale'ye ilk geldiğimde, yatak tercihimi özgürce yapabilmiştim, yıl boyunca personel katının neredeyse yarısı boş olurdu. Tek kişilik odalar, hele ki tuvaleti olan zaten yoktu ama benim seçtiğim küçük oda neredeyse tek kişilik sayılırdı, o kadar küçüktü. Kimse orada yatmak istemiyordu çünkü kalorifer bozuktu ve söylenene göre duvarın içinden geçen borudan tüyler ürpertici bir inilti çıkıyordu (Resepsiyonist Denise belki de boru olmadığını, ruhları kuleye çağıran Beyaz Leydi olabileceğini söylemişti). Benim umurumda değildi, önemli olan tek başına kalacağım bir odam olmasıydı. Ve hâlâ iyi bir seçim yaptığımı düşünüyordum. Solmuş, lila şeritli duvar kâğıdını ve manzarası dört bin metrelik Obergabelhorn, Dent Blanche ve Zinalrothorn dağları olan çatı penceresini seviyordum. Müşterilerin bir servet harcamak zorunda kaldıkları tam altımdaki Panoramik Süit'in manzarasıyla

aynıydı (Ancak, o para karşılığında on metrelik bir pencere ve panoramik teras da veriyorlardı).

Tamam, kalorifer çalışmıyordu ama ben zaten pencereyi açarak uyuyordum. Kalın bir kuş tüyü yorgana sarılıp iki yün battaniye örterek en soğuk kış gecelerinde bile üşümemiştim ve ürkütücü sese gelince, bugüne kadar sadece iki kez, sabahın erken saatinde, bir çeşit yumuşak iniltiyle uyanmıştım ve zaten kâbus görüyordum, bu yüzden de uykum kesintiye uğradığı için minnettardım.

Çatı eğiminin altındaki ikinci yatak, bana istifleme alanı olarak hizmet ediyordu ve Noel tatili sırasında yardımcı elemanlardan biri yüzünden orayı boşaltmak zorunda kalmaktan korkuyordum. Bu durumda alan gerçekten daralacaktı çünkü odama yatakların dışında başka hiçbir mobilya sığmıyordu. Duvarda sadece iki adet raf vardı, eşyalarımı onların üstüne koyuyordum, aralarında mayom da vardı çünkü otel personelinin boş zamanlarında havuzu kullanabildiğine dair saçma (ve safça) bir varsayıma kapılmıştım.

Ancak, sanki odacığımda bundan sonra da tek başına kalacakmışım gibi görünüyordu. Otele yardımcı eleman olarak kadından çok erkek gelmişti, bu sebeple erkek personel katı buraya oranla daha dolu olmalıydı.

Tüm çam iğnelerinden kurtulmak için donuma kadar soyunurken cep telefonuma göz gezdirdim.

Annem her gün olduğu gibi gülen yüz göndermişti. "Baban, Finn, Leon ve ben sana dağlarda güzel bir gün diliyoruz. Umarım doğanın tadını çıkarabilirsin ve ruhunu dinlendirebilirsin."

Tabii anne, insan tuvaletteki pislikleri ovalarken, kirli çamaşır tepelerini yüklenirken, terbiyesiz çocukların arkasından koşarken ve Lozanlı burnu büyük oda hizmetlisi kızların zorbalığına uğrarken çok güzel ruhunu dinlendirebilir. En mükemmel dinlenme tatili.

Kız arkadaşım Delia'dan gelen mesaj daha iyi değildi. "Nihayet tatil! En azından bir hafta hiçbir şey düşünmeyeceğim ve sınavı kafama takmayacağım. Sadece parti yapıp içeceğim, dizi seyredeceğim ve uyuyacağım, planım bu." Bu noktada Ben'in sınıf arkadaşlarının tatil planlarıyla ilgili acı sözlerini anımsayıp sırıttım. "Senin asil mekânında işler nasıl gidiyor?" diye yazmaya devam etmişti Delia. "Kokteyller nasıl? Yakışıklı tipler geldi mi otele? Mesela, çekici stajyerle evlenmek isteyen birkaç genç milyoner falan. Sakın unutma, kardeşi benim. Teşekkürler ve öpücükler. D."

Derin bir iç çektim. Delia ve ben anaokulundan beri arkadaştık, her zaman her şeyi birlikte yaptık ve okulun her dakikasını birlikte geçirmek için aynı dersleri seçtik. Onuncu sınıfı tekrar okumak zorunda kaldığımda, Delia'dan ayrılmak başıma gelen en kötü şeydi. Gerçi bunun önemli olmadığını, düşüncelerimizde her zaman aynı sınıfta bir-

likte olacağımızı ve mezuniyetin bir yıl önce ya da sonra olmasının önemsiz olduğunu söylemişti ama ben bir türlü kabul etmek istemiyordum. Onuncu sınıfı tekrar okurken kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissetmiştim. Diğerleri okuldan mezun olup dünyaya açılırken, hâlâ Bremen'in Achim ilçesinde kalacak olmam beni hasta ediyordu. Ve ben de bu yüzden onlardan önce davrandım.

Tamam, aslında bir otelde staj yapmaktan daha güzel, daha muhteşem bir şey yapmak isterdim ama Güney Afrika'daki bir çita çiftliğinde ya da Maldivler'de köpekbalığı projesinde çalışmak veya Kosta Rika'da çocuk bakıcılığı yapmak için reşit olmak gerekiyordu ve nihayetinde, ailemin hemfikir olduğu gibi, bir masrafı olmayan ve evden yeterince uzakta olan bir iş bulduğum için mutlu olmuştum.

Cama hafifçe vurulmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Iki siyah göz bana bakıyordu; hızla pencereyi açtım.

Odamı sevmem için başka bir neden de buydu: Cam pervazına alakargalar konuyordu, büyük bir ihtimalle benden önceki oda sahibi, yasak olmasına rağmen onları beslemişti. Yasak veya değil, büyük bir hayranlıkla onları kabul etmiştim. Ne de olsa bunlar, pislikleriyle mermeri aşındırdıkları iddia edilen ve sonunda Venedik'in çökmesine neden olacaklarından korkulan San Marco Meydanı'ndaki güvercinler değildi. Bunlar sadece yedi adet kuştu ve hiçbir zararları yoktu. Dürüst olmak gerekirse pisliklerini hiç

görmemiştim, son derece terbiyeli kuşlardı, işlerini halletmek için ormana uçuyor olmalıydılar. Hepsine Hugo diyordum çünkü başlarda sarı gagaları, parlak, koyu siyah tüyleri ve zeki, siyah gözleriyle birbirlerinin aynısıydılar. Sonra onları ayırt etmeyi öğrendim, böylelikle melankolik Hugo, obur Hugo, gerçekten obur Hugo (aslında hepsi oburdu ama gerçekten obur olan... gerçekten oburdu), tek bacaklı Hugo, kleptoman Hugo (çünkü iki saç tokası ile sprey şişemin kapağını çalmıştı ve neredeyse cep telefonumun şarj cihazının kablosunu götürmek üzereydi, ancak gizliden gizliye en sevdiğim oydu), tombul Hugo, zıplayan Hugo ve şüpheci Hugo olmuşlardı.

"Selam zıplayan Hugo! Mükemmel Fanny'yi ziyarete mi geldin?" İyi ki beni kimse duymuyordu çünkü Hugolarla sadece bebek diliyle konuşmuyor, aynı zamanda kendimden üçüncü tekil şahıs olarak bahsediyordum, böylelikle benim ismimi ezberleyebilirlerdi. Çünkü, alakargaların konuşabilecek kadar zeki oldukları söyleniyordu ve ben de sabırla bana "Merhaba Mükemmel Fanny, ben iyiyim, sen nasılsın?" demelerini bekliyordum. O gün henüz gelmemişti. Zıplayan Hugo sadece sağa sola hopluyor ve beklenti dolu gözlerle bana bakıyordu.

Güneş az önce olduğu kadar parlak değildi, rüzgâr çıkmıştı ve batıdan dağ zirvesine doğru süzülen bulut kü-

meleri, önden peçeyi andıran ve süt rengi ışık yayan bulut parçaları gönderiyordu.

"Ne dersin, hava kararmadan kar yağar mı?" diye sordum bir parça sütlü ekmeği ufalayıp pervaz kenarına paylaştırırken. İnternetteki bir ornitolog forumuna göre, alakargaların mideleri sütlü ekmeği normal ekmeğe oranla daha iyi tolere edermiş, zaten sütlü ekmeği, onlara verdiğim ayçiçeği çekirdeği, yulaf ezmesi ve fındıktan daha çok seviyorlardı.

Ben giyinmeye devam ederken, tek bacaklı Hugo ve şüpheci Hugo pervaza konmuştu ve zıplayan Hugo'ya yerken eşlik etmeye başlamışlardı. Cep telefonuyla birkaç fotoğraflarını çektim ve üçünün aşırı tatlı bir şekilde kameraya baktığı bir kareyi Delia'ya şu notla gönderdim: "Evet evet, burası bir sürü tatlı tiple dolu. Onları senden gizledim çünkü bir türlü karar veremiyorum. Ama her şekilde kardeşlerinin biri senindir."

Anneme de aynı fotoğrafı gönderdim. "Doğa burada pervazda başlıyor. Düşünebiliyor musun anne, bu kuşların bir eğitimi yok ve yine de mutlular."

Bütün kırıntılar bittikten sonra Hugolar oturmaya devam etti ve kalın, mat siyah külotlu çorabımı giyişimi izlediler. Çünkü, Fräulein Müller'nın emrine göre üniformamızın altına siyah külotlu çorap giymek zorundaydık. Başlarda kesinlikle o anneanne çoraplarından giymemeyi

denedim ama tercih ettiğim çorapların kaçma oranı o kadar yüksekti ki yenilerini satın almakla başa çıkamadım. Diğer dezavantajları saymaya gerek bile yok. Hele ki Fräulein Müller kayan çorabı yukarıya çekişimizi yakalamaya görsün! Böyle bir şeyi sadece Vandallar yapardı (sanırım Hottentotların akrabaları). Böylelikle destekli külotlu çorap giymekten başka çarem kalmamıştı. Bu heves kaçıran çoraplara ne derlerse desinler, giydiğiniz zaman, aşırı rahatlardı ve bütün gün bir milim bile kaymıyorlardı. Üstelik bacakları güzel gösteriyorlardı. Gerçi bacaklara dair bir şey görmek mümkün değildi çünkü giydiğim ve Hugoların hâlâ merakla izledikleri siyah üniforma diz altına kadar uzanıyordu. Adına "kat üniformaları" denen kıyafetlerle ilgili bir fenomen vardı: Askıda durduğunda beyaz yakalı, düğmeli bir önlükten başka bir şey değildi ama düğmeler önden kapanır kapanmaz çok şık bir kıyafet parçasına dönüşüyordu. Yüksek yakalıydı ve üst bedene oturuyordu, belden aşağıya doğru hafifçe genişliyordu, benim için özel olarak dikildiği düşünülebilirdi ve bu kadar sade olmasına rağmen, keskin beyaz yakası, güçlü manşetleri, küçük altın rengi düğmeleri ve nakışlı otel amblemiyle oldukça hoştu, elinizde toz bezi olmasına rağmen. Bu kıyafetin içinde otomatik olarak daha dik duruyordum. Kulağa ne kadar çılgınca (sanırım aynı zamanda acınacak bir halde) gibi gelse de daha önce, çoraplar dâhil hiç bu kadar şık olmamıştım.

Aynadaki aksimden memnun bir halde (Ayna kapının arkasına monte edilmişti), çam iğnesiz saçıma az önce taktığım tokayı iyice gömdüm ve üç Hugo'ya döndüm. "Şu anda minnet dolu bir ses çıkarsaydınız ne güzel olurdu."

Bir ses çıkarmadılar ama ben pencereyi kapatırken minnet dolu gözlerle bakıp uçup gittiler. Eğer geri döndüğümde yatağımda kar katmanı görmek istemiyorsam bunu yapmam gerekiyordu. Burada, tepelerde havanın nasıl da hızla değiştiğini görmek her seferinde büyüleyiciydi. Hava biraz daha kasvetli olmuştu ve karşıdaki dağın hatları gitgide kayboluyordu. Bulut kümesi yakına gelmişti ve rüzgâr güçlenmişti. Hava durumu tüm hafta için "alçak arazilere kadar aralıksız kar yağışı" diye duyurmuştu. Ve bu misafirlerimiz için kesinlikle kötü yolculuk şartları anlamına gelse de sevincime engel olamıyordum.

Sanırım bu açık ara yaşadığım en beyaz Noel olacaktı.

Ve ailemsiz ilk Noel.

Aslında, tatillerde çalışmanın ve yabancılarla bir arada olmanın bende ev özlemi uyandıracağını sanıyordum ama gerçek şuydu ki midemde heyecanlı bir kıpırtıdan başka bir şey hissetmedim.

Çünkü bir şey kesindi: Bu hiçbir şekilde sıkıcı bir Noel olmayacaktı.

4

Château Janvier'nin kurallarına göre evcil hayvanlara izin verilmemesine rağmen ("dinlenmeye ihtiyacı olan tüm konukların rahatı için"), o gün otele üç köpek giriş yapmıştı ve dün otele giriş yapmış olan 301 numaradaki Bay ve Bayan von Dietrichstein'ın pug cinsi köpeğiyle birlikte, dört istisna bizzat acımasız Roman tarafından onaylanmıştı.

"Konuk var konuk var," dedi. "Bu statüdekiler için burada her şey mümkündür."

Dietrichsteinlar her halükârda bu statüdeki konuklardandı, sadece gerçek birer asil değillerdi, aynı zamanda ikisi de gazeteciydi, adam fotoğrafçı, kadın muhabirdi ve yıllardır yılbaşı gecesi balosunun özel haberleri ve ünlülerle yapılan röportajlar onlara emanet ediliyordu. Aslında, istirahat etmeye ihtiyaç duyan konukların Dietrichstein'ın köpeğine itiraz edecekleri bir durum yoktu, o kadar sessiz ve hareketsizdi ki başlarda onu doldurulmuş hayvanlara veya içindeki çikolataya ulaşmak için kafasını sökmek gereken ürkütücü şekerlemelere benzettim. Salyası dahi akmıyordu ve bu bir pug için oldukça sıradışıydı.

Artistik patinajda altın madalya sahibi Mara Matthäus'un kanişleri açık ara daha canlıydı, ancak onlar da otele giriş yaparken oldukça terbiyeli davrandılar. Üstelik, onlardan kısa bir süre önce otele gelen Roman Montfort'un aralıksız olarak kafalarına pat pat vurmasına rağmen.

Moderatör kadının otele girişini kapı görevlisinin locasındaki sığınağımdan gayet güzel bir şekilde izlemiştim. Buradan fuaye ve döner kapıdan sonraki girişin manzarası mükemmeldi. Çaprazdaki resepsiyonda neler konuşulduğu duyulabiliyordu. Eğer mecbur kalırsam bir adım sola kayıp görüş alanından çıkabiliyordum; otel sahibi birden ortaya çıkınca bunu çarçabuk tecrübe etmiştim. Aslında beni hiçbir zaman görmemesine rağmen.

"Bunlar altın tavuklar, tıpkı altın madalya sahipleri gibi," dedi neşeyle Mara Matthäus'a ve orijinal kelime oyununa kahkahalarla güldü.

Resepsiyonda duran oğlu Ben, kısa bir an yüzünü buruşturdu ancak hemen kendisini toparladı.

Görünüşe göre Ben atları doyurduktan sonra valizini boşaltacak zaman bulamamış, hemen görevinin başına geçmişti. Ya özel bir sorumluluk bilinci vardı ya da babası ona da tıpkı diğer çalışanlarına olduğu gibi zalim davranıyordu. Neyse ki eğer Ben'in para almadan çalıştığı doğruysa, Roman Montfort onu maaş kesintisi yapmakla ya da işten kovmakla tehdit edemezdi.

Baba ve oğul arasındaki soğuk selamlaşmayı gizlendiğim yerden net olarak görmüştüm. Dürüst olmak gerekirse Roman Montfort oğluna, iki kanişe gülümsediği gibi bile gülümsememişti. Oğlu da ona gülümsememişti, sadece endişeli gözlerle bakmıştı. O geldiğinde babası, fuayeden geçme cesaretinde bulunan Moser-Anni'yi sümüklü böcek gibi eziyordu.

"Size ne söylemiştim?" diye azarlamıştı onu.

"Benim buruşuk elma suratımı hiçbir yerde görmek istemediğinizi, konukları korkutabileceğimi söylediniz." Moser-Anni, Fräulein Müller'nın ekibindeki en yaşlı oda servisi elemanıydı, yüzündeki bir sürü kırışıklığa ve buruşukluğa bakılırsa belki de bütün dünyadaki en yaşlı oda servisi elemanıydı. Moser-Anni kaç yaşında olduğunu sır gibi saklıyordu, sadece Buluttan Kale'den artık toz beziyle temizlik yapamayacağı zaman ayrılacağını söylüyordu. Şu anda da böyle bir durum yoktu: Hiç kimse, hatta Fräulein Müller bile onun kadar coşkulu temizlik yapamazdı, kimse perde rustiklerini ve kartonpiyerleri silmek için merdivene bu kadar korkusuzca tırmanmıyordu ve hiç kimse mobilya ve halı lekelerini yok etmenin bu kadar çok yolu olduğunu bilmiyordu. "Özür dilerim, bir daha asla olmayacak." Roman Montfort'un sert bakışlarına maruz kalan Moser-Anni hızla kayboldu, bu arada otel sahibi oğluna selam vermek için döndü.

Ben'in, babasına ne söylediğini duyamadım ama duyduğu şey Montfort'un hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu ve sarılmak yerine birbirlerinin omuzlarına kısaca dokundular. Hemen ardından Roman Montfort, alnında bir damarın şişmesine sebep olan bir sinir krizi geçirdi çünkü döner kapının camında yağlı parmak izleri keşfetmişti (üstelik aşağı yukarı dokuz yaşındaki bir çocuğun boyu hizasında).

Oğlu buna alışmış gibi görünüyordu çünkü babası bağırmaya başladığında, otelde çalışmaya yeni başlayanlar bez bulmak için kaçıp giderken onun kirpiği bile kımıldamadı. Hatta çalışanlardan biri hâlâ titriyordu.

Resepsiyonda duran Ben siyah takım elbisesinin içinde az öncekinden daha büyük gösteriyordu. Tebessüm ederek Mara Matthäus'a anahtarını uzattı.

Buluttan Kale henüz dijital anahtar çağına ayak uydurmamıştı, daha doğrusu hâlâ on dokuzuncu yüzyılın anahtar-kilit teknolojisinde kalmıştı.

Bazı konuklar bunu garip buluyor ve geri kafalılık olarak değerlendiriyordu ancak çoğu da anahtarlık görevi gören altın rengi püsküllü dövme demirden ağır anahtarların akıllıca düşünülmüş nostaljik bir konsept olduğunu düşünüyordu.

"İzin verirseniz size bizzat eşlik edip odada her şeyin memnuniyetinize uygun olup olmadığından emin olmak isterim," dedi Roman Montfort fısıldayarak ve (oldukça

çekici olan) Bayan Matthäus alamadan anahtarı kaptı. "Jakob valizinizle ilgilenecek."

Jacob aslında silindir şapkalı kapı görevlisi üniforması ve sırma ipten örgülerle dolu frakıyla alışılmadık bir görüntü sergileyen Jaromir'di. Sabırlı yüz ifadesinden anlaşılmıyordu ama ben bu kıyafetin içinde kendisini aşırı rahatsız hissettiğini biliyordum çünkü şu son iki günde şikâyet edeceği hiçbir fırsatı kaçırmamıştı. Bu esnada Çek ders kitaplarında bile bulunamayan bazı Çekçe kelimeler öğrenmiştim: "Lanet olsun, ben tamirciyim, boktan bir sirk müdürü değil!" İki geçici işçi olan ve tıpkı Hortensia ile kız arkadaşları gibi Noel tatili için Lozan'daki otelcilik okulundan işe alınan Jonas ve Nico'nun giydiği kısa ceketlerin ve kasketli üniformaların çok daha beter olması Jaromir'in durumuna katlanmasını sağlamamıştı.

Giyeceği kıyafetin ona bahşiş getireceğine dair verdiğim ipucuyla biraz sakinleşmişti. Sanırım o yüzden şimdi, valiz arabasını personel asansörüne doğru iterken şapkasının kenarına hafifçe dokunup bana göz kırpmıştı.

Normalde Château Janvier'de uzun zamandır komiler, kapı görevlileri ve asansör eşlikçileri yoktu. Konuklar geldiğinde resepsiyonda kim görevliyse onları karşılar ve valizlerle ilgilenirdi. Ancak Noel tatili boyunca, otel ünlü konuklarla doluyken, çalışanlar genel anlamda tekrardan konumlandırılır ve eski üniformalar tekrar kullanılırdı.

Haftalar öncesinde çamaşırhanede, müzelik olmaya aday bu kıymetli hazineleri bez torbalardan çıkarmasında Pavel'e yardım etmiştim. Birlikte altın ipliklerle bezenmiş kumaşları buharla ütüledik ve pirinç düğmeleri cilaladık. O sıralarda Don Giovanni'den "Il mio tesoro" aryasını ve şahane "apolet" (üniformalara dikilmiş omuz süslerinin adı buydu) kelimesini öğrenmiştim ve o zamandan beri onu dinleyerek düğmeleri parlatmak için fırsat bekliyordum.

Antika asansörün parmaklıkları ve kapıları Roman Montfort, Mara Matthäus ve iki köpeğin ardından kapanırken, lobiden toplu bir rahatlama sesi yükseldi ve ben gizlendiğim yerden çıkabildim.

Mösyö Rocher bana gözlük çerçevesinin üstünden baktı. "Havlamadıkları ve kedi kovalamadıkları sürece köpeklere karşı değilim," dedi. "Sadece o şahane beyaz kara yazık oluyor."

Kıkırdadım. "Doğru! Annemin karla ilgili bana öğrettiği ilk şey buydu: Sarı alanlardan kaçın! Ama bizim oralarda kar zaten çoğunlukla çok uzun süre kalmıyor."

Mösyö Rocher bana acıyan gözlerle baktı.

"Özellikle de yılbaşında," dedim. "O zaman genellikle yağmur yağar."

"Bu korkunç! Birkaç badem ezmeli çikolata ister misin?" Mösyö Rocher karsız çocukluğuma teselli olması için

çikolata dolu kâseyi uzattı, pastacı üzerlerindeki çikolata kaplamasını daha iyi yapamazdı.

"Evet ama bu gerçekten sonuncu!" Çikolata ağzımda erirken kendimden geçmiş bir halde gözlerimi kapadım. Her zaman kusurlu olduğu düşünülen şeylerle beslenen personelin şansına pastacı Madam Cléo, tam bir mükemmeliyetçiydi.

"Çocuk bakıcılığındaki ilk günün korktuğun gibi miydi?" diye sordu Mösyö Rocher.

"Korktuğumdan da fazlası oldu." Dramatik bir şekilde gözlerimi devirdim. "Üstelik sadece iki çocuktular. Ama yarından itibaren yanımda uzman bir eğitimci olacak, eminim çocukların kardan adam yapmaktansa kaçmak ve kendilerini arabaların altına atmak istediklerinde ne yapmak gerektiğini biliyordur..." Château Janvier'deki çocuk bakımı, komiler ve kapı görevlileriyle aynıydı; yılın diğer zamanlarında bunların hiçbiri yoktu. Elbette birileri bir dadı istemediği sürece, o zaman duruma göre organize edilirdi. Ancak, tatillerde her gün en yakın köyün anaokulu öğretmeni gelirdi ve on iki yaşın altındaki tüm otel misafirlerini, pazar günleri ve resmî tatiller dâhil 09.00 – 18.30 saatleri arasında eğlendirirdi. Bu yıl da benim gibi içinde çocuk aşkı olan bir asistanı olacaktı.

"Hımm." Hiç kimse Mösyö Rocher kadar hoşgörülü bir şekilde "hımm" diyemezdi. Kulağa asla kınama veya

çaresizlik gibi gelmiyordu, aksine her zaman cesaret verici oluyordu. "Bu havada otelin içinde durmak zorunda kalacaksınız. Önlem olması adına oyun odasının kapısını kilitlemek mümkün. Anahtar kapının çerçevesinin üstünde. Hani içlerinden biri kaçmak isterse diye."

"Ya da içeriye girmek," dedim ve Don Burkhardt'ı düşündüm.

Bir süre sustuk ve getirdiğim *cappucino*'larımızı yudumladık. Bu arada neredeyse buz gibi olmuştu ama o kadar iyiydi ki hâlâ lezzetliydi ve rahatlamaya devam ettiğimi hissettim.

Mösyö Rocher insanın ruhuna merhem gibiydi. Nasıl yaptığını bilmiyordum ama onun yanındayken sakin ve güven içinde oluyordum. Gerçi sorunlar yok olmuyordu ama gözüme birden çok küçük görünmeye başlıyorlardı. Artık Hortensia ile kavga etmiş olmam ve banyodaki itiş kakış bana tamamen önemsiz geliyordu, o kadar önemsizdi ki Mösyö Rocher'ye anlatmadım bile.

Yaşını tahmin etmek zordu çünkü solgun, uzun yüzünde, göz çevresindeki kaz ayakları dışında hiç kırışıklık yoktu. Buna karşılık gri saçları, büyükbaba sevecenliği ve bilgeliği onu daha büyük gösteriyordu. Bir seferinde ona kaç yaşında olduğunu sordum, o da bana rahatsız olmuş bir ifadeyle baktı ve "Ah, siz insanlar! Her zaman sayılarla

ilgilenirsiniz," dedi. Bu da göründüğünden daha yaşlı olduğunu tasdiklemişti.

Az önceki bağırış ve telaştan sonra, fuayeye insana iyi gelen bir sakinlik hâkim olmuştu ve bu, fırtına öncesi sessizlik olduğundan özellikle tadını çıkardım. Ben evrakları düzenliyordu, 107 numaradaki Bay ve Bayan Ludwig, çıtırdayan şöminenin önündeki koltuğa oturmuşlardı ve gazete sayfalarını arada sırada hışırdatarak çeviriyorlardı. Komiler şaşkın bir halde etrafta duruyorlardı, yüzlerinde, sanki her an *Fındıkkıran*'daki askerlerin marşı eşliğinde dans edeceklermiş gibi bir ifade vardı.

Birkaç misafir gelmişti bile ama çoğunun bu akşam ve yarın sabah geleceği düşünülüyordu. Mara Matthäus'tan hemen sonra yalnız seyahat eden, dikkat çekmeyen yaşlıca bir adam giriş yaptı ve eğer Mösyö Rocher olmasaydı onun sıkıcı biri olduğunu düşünürdüm.

"Sıkıcı biri olmadığı kesin," diye mırıldanmıştı. "Daha dikkatli bakmalısın. Belki paltosu yüzünden tam olarak göremiyorsun ama kesinlikle antrenmanlı, üstelik o yürüyüşü ve tam üstüne göre dikilmiş kıyafeti, çaktırmadan durumu kontrol eden o bakışları... Koltuğunun altındaki şişkinliği görüyor musun? Bu bir tabancanın omuz askısı."

"Oh," diye fısıldadım şişkinliği gördüğüm anda heyecanla. "Kiralık katil mi? Yoksa... şey... sahte evlilik yapıp... şey... herhangi bir sebeple tabanca taşıyan biri

mi? Tabanca taşıdığı için onu şikâyet etmemiz gerekmez mi? Belki oteli soymak istiyordur!"

Ama Mösyö Rocher sadece gülümsedi. "117 numaralı odaya, yani Panoramik Süit'in altına giriş yapacağı için Smirnow ailesinin özel koruması olarak çalıştığına eminim."

"Ah, demek öyle." Bu pek heyecan verici değildi ama her halükârda kiralık katil düşüncesinden daha rahatlatıcıydı. Smirnowlar, yani Panoramik Süit'e giriş yapan Ruslar, gerçekten çok özel insanlar gibi görünüyorlardı, en azından çok zengin. "O statüde" oldukları kesindi. Ayrıca, altı yüz franklık hoş geldin buketi, şampanya, trüf mantarı, havyar ve Japon çileklerine ek olarak otuz beş beyaz nergis ve buzdolabı için iki yüz elli gram şarole sığır tartarı sipariş etmişlerdi. Sonuncusu sanırım Dietrichsteinların, artistik patinajcının ve moderatörün minik köpeklerinden sonra gelen dört numaralı ayrıcalıklı köpek içindi (En azından küçük bir köpeğe benziyordu, sığır tartarını baz alarak değerlendirirsek oldukça küçük olmalıydı ya da diyetteydi).

Boş kahve fincanımı masaya koydum. Dışarısı kararmaya başlamıştı ve Yasaklı Kedi bir anda ortaya çıkmıştı, sanki aramıza katılmak için huzurlu bir an beklemiş gibiydi. Dayadığım dirseklerim ile masa üstü zilinin yanına, âdeta mini bir vazo gibi oturdu. Peki, tamam, hırıldayan ve patilerini yalayan mini bir vazo gibi.

Bay ve Bayan Ludwig kediyi görünce birbirlerini dürttüler ve gülümsediler. 107 numaralı odadaki beyaz saçlı çifti içten içe en sevdiğim konuklar arasına koymuştum çünkü sürekli el ele tutuşuyorlardı, birbirlerine şiirler okuyorlardı ve onun dışında da büyüleyiciydiler. Adam kadına "benim harikuladem" diyordu ve kadın da adama "tek sevdiceğim"; büyük bir ihtimalle bir zamanlar şık ve elegan olan kıyafetleri ve saçlarıyla da geçmişten gelmiş gibiydiler. Onlara hizmet edilmesine alışık olmadıkları ve kendilerine hizmet edilmesinden ne kadar utandıkları net olarak anlaşılıyordu. Başucu komodinine her gün beş frank koyuyorlardı, yanına da bir not yazıyorlardı: "Bu sizin sevgili oda servisi çalışanı." Yastıklarının üzerine her zaman bir yerine iki *iyi geceler çikolatası* bırakıyordum ve tamamen bana ait olmasına rağmen bahşişi de personel ofisindeki bahşiş kutusuna atıyordum. Oda servisinde çalışan diğer kızlar sevimli olmadığından, Ludwig çifti, örneğin sert bir yastık bulmak veya ayakkabıları temizletmek gibi olağan bir görevi yerine getirdiğimde bile beni övgülere boğuyorlardı.

Bayan Ludwig, henüz bir genç kızken bile yılbaşı balosunu, harika bir balo kıyafeti ve başında bir taçla Château Janvier'de geçirmeyi hayal etmişti. Sürekli büyük balo salonunda kahkahalar atarak şampanya içen ve dans eden ünlü, zengin ve güzel kadınların dergilerde çıkan fotoğraflarına bakmıştı.

"Kemanın sesini işitebiliyordum," demişti bana bir gün ve Bay Ludwig, "Evet, işitebilmişti," diye eklemişti ona sevgi dolu gözlerle bakarak.

Yirmi bir yaşında Bay Ludwig'le tanıştığında, o baloda kimin kollarında dans etmek istediğini biliyordu ve ikisi tanıştıktan dört ay sonra evlenmişlerdi. Ludwigler ne ünlüydüler ne de zengin, bu sebeple Château Janvier'de konaklama hayali ulaşılmazdı ama bu, onların mutlu olmalarına engel değildi. Seneler geçti, üç çocuk büyüttüler, küçük bir ev inşa ettiler ve kredileri ödeyebilmek için çok çalıştılar.

"Ama Buluttan Kale'yi düşlemekten asla vazgeçmedi," demişti Bay Ludwig hikâyenin tam bu noktasında (Ben hikâyeyi biraz kısalttım) ve Bayan Ludwig onun cümlesini tamamlamıştı: "Düşlemeliyiz, bu insanın genç kalmasını sağlar."

Bay Ludwig bu sebeple otuz yıl boyunca para biriktirmişti ve sonunda Buluttan Kale'de kalabilecekleri kadar para birikene dek gizlice dans dersleri almıştı.

"Bana bir taç bile almak istiyordu," demişti Bayan Ludwig ve gülerek Bay Ludwig'in eline dokunmuştu. "Ama bu sonra bana biraz abartılı geldi. Bu baloda dans etmiş en yaşlı ama en mutlu kız olacağım, öyle değil mi tek sevdiceğim?"

"Sen hepsinden güzel olacaksın," diye karşılık vermişti adam ve ben de gizlice gözümden süzülen yaşı silmiştim. Eğer bu romantizm değilse ben başka bir şey bilmiyordum.

İkisinin şu anda fuayede gazete okumaları ve döner kapıyı gözlemlemeleri tabii ki bir tesadüf değildi. Onlar da en az benim kadar merak ediyorlardı ve ünlü kişilerin gelişlerini kesinlikle kaçırmak istemiyorlardı. Mara Matthäus, tıpkı kendisinden yaşça küçük hayat arkadaşıyla 110 numaralı odaya giriş yapan zengin ve sanat düşkünü barones gibi onları büyülemişti. Biraz şansımız varsa İngiliz oyuncu, Amerikalı tekstil kralının büyük ailesi ve Panoramik Süit'te kalacak olan müsrif Ruslar akşam yemeğinden önce otele giriş yapacaklardı.

Ben'e baktım. Şimdi babası gitmişken onunla konuşmaya cesaret edebilirdim.

"Çikolata ister misin?" diye seslendim çok bağırmadan. "Madam Cléo'nun badem ezmeli çikolatası."

"Ah Tanrım, evet. Atsana," dedi Ben. "Neredeyse açlıktan öleceğim."

Bir saniye kadar dediğini yapmaya ve şekerlemeyi fuayeden ona doğru fırlatmaya niyetlendim. Ancak, birincisi resepsiyondan çok uzaktaydım, ikincisi süslü sütuna denk getirmemem gerekiyordu, üçüncüsü çikolatanın yere düşmesi çok yazık olurdu.

"Git," dedi Mösyö Rocher düşüncelerimi okumuş gibi. "Bu yüzyıla yetecek kadar bademli çikolata yedim."

Ve ortam hâlâ sakin ve huzurlu olduğu için kâseyi alıp kapı görevlisinin locasından çıktım. Tırabzandan tırmanmayacaksam (ki bu çok daha çabuk ama ayıp olurdu) arkadaki kapıdan girmek ve penceresiz ama fuayeye açılan birçok kapısı olan personel odasından geçmek zorundaydım.

Dışarıda kar yağmaya başlamıştı. Kar taneleri fener ışıklarında zarif bir şekilde dans ediyordu. Ben'e, Ludwig çiftine ("Ah ne hoş! Ne mükemmel bir hizmet bu!") ve komilere çikolata dağıtırken, doğu tarafındaki bardan usul usul piyano sesi geliyordu.

İçlerinden biri, Nico, bir an için duraksadı. "Mesai saatlerinde yemek yemek yasak," dedi.

"Hımm," dedim ama ben söyleyince, kulağa Mösyö Rocher gibi hoşgörülü gelmiyordu.

Nico kararsız bakışlarla başını kaşımak istedi ama olmadı çünkü başında komi şapkası vardı. "Eğer Bay Montfort bizi yakalarsa işten atılırız. Az önce parmak izleri yüzünden nasıl bağırdığını duydun. Ve sanırım kardeşi şu anda ofisinde oturuyor." Resepsiyonun arkasındaki kapıya işaret etti. "Söylenenlere göre kardeşi, o kadar sert biri değilmiş ama ilk iş günümde patronlarla ters düşmek istemem."

Ben'le kısa bir an göz göze geldik. Görünüşe göre Ben iki patronla olan akrabalık bağını henüz açıklamamıştı.

"Belki burada gizli kameralar vardır." Nico tavana baktı. "Gerçi... teknik açıdan otel umutsuzca eski. Bu tarz asansörleri filmlerde görüyordum. Ayrıca personel çamaşırhanelerindeki..."

"Bütün bunları düşünmek yerine bütün kâseyi bitirebilirdin," diye böldüm cümlesini ve burnunun dibine soktuğum kâseyi geri çekecekmişim gibi yaptım. "*Food & Travel* dergisi Madam Cléo'nin çikolatalarını dünyanın en iyisi olarak ifade etti." (En azından buraya gelmiş olsalardı bunu kesinlikle yaparlardı).

Nico hızla ağzına bir çikolata soktu. "Sen stajcısın, öyle değil mi?" diye sordu dolu ağızla. "Camilla ve Hortensia senden bahsettiler."

"Stajcı!" Bu şekilde hitap edilmesinden ne çok bıkmıştım, kim söylerse söylesin!

"Burada stajcı demiyoruz. Stajyer de demiyoruz. Teknik adı... apolet." Bazen bana gelirlerdi. Delia bunun, benim "delirmiş beş dakikam" olduğunu söylerdi.

"Apolet mi?" diye tekrarladı Nico. "Hiç duymamıştım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sen ne okumuştun?"

"*Bachelor of Science in International Hospitality Management*,"[3] dedi Nico tabancadan fırlayan kurşun gibi ve kısa bir an da olsa kendini üstün hissettiği yüzünden okunuyordu. Ta ki komi kıyafetini anımsayıncaya kadar.

---

3 (İng.) Uluslararası konuk yönetimi bilimi lisansı. (ç. n.)

"O zaman ilerleyen zamanda onu da öğreneceksin." Ben sırıtarak dirseklerini resepsiyon deskine dayadı. "Çikolatalı şekerleme kaldı mı Apolet?"

"İki tane var," diyecektim ama o anda huzur bozuldu ve fırtına koptu.

5

Açılışı restorandan ayaklarını sürüyerek gelen Junior Don Burkhardt yapmıştı, elinde bir dilim çikolatalı pasta konmuş bir tabak vardı. Bana bakarak sırıtmasının nedenini düşünecek zamanım yoktu çünkü her şey aynı anda olmuştu: Dışarıda kar artık hiç yumuşak değildi, çılgınca yağıyordu, birçok araba yanaşmıştı, resepsiyondaki, kapı görevlisinin locasındaki ve ofisteki telefonlar çalmaya başlamıştı, asansör kapıları açılıyordu ve Yasaklı Kedi oturduğu yerden aşağıya atladı. Sanki biri ağır çekim şalterini indirip hızlı moda geçmiş gibiydi ve birden her şey hareketlenmişti. Jaromir boş valiz arabasını yük asansöründen çıkardı ve Yasaklı Kedi, Roman Montfort'un merdivenlerde belirdiği ve kollarını göğsünde kavuşturarak durduğu an personel odasına girdi.

Döner kapı açılıp lobide buz gibi bir rüzgâr estiğinde şöminenin alevleri harlandı ve avizelerin kristal askıları usulca şıngırdadı.

"Ne bekliyorsunuz?" dedi Roman Montfort iki komiye burnundan soluyarak. "Burada dekor olarak durmuyorsunuz! Sizden talep etmeden önce konuklara valizlerini taşımakta yardımcı olun!" Yan gözle kısa bir an bana baktı

(nasıl da taş kestiğimi fark ettim) sonra bakışlarını telefon konuşmasını sonlandıran Ben'e çevirdi. "Umarım bu özel bir telefon görüşmesi değildir!" dedi, merdivene doğru yürürken. "Amcan nerede? Şu anda burada herkese ihtiyaç var. Barnbrookelar geldi ve ben onların... Tanrı aşkına! Etrafımda hep gerizekâlılar mı var?"

Nico ve Jonas, dışarıya çıkma telaşı içinde döner kapıda bir tıkanma yaşadılar. Hızlı itildiğinde duraksıyordu, kendine has istikrarlı bir ritmi vardı. Ekoseli manto giymiş genç bir kız kapının içinde kalmıştı ve rahatsız olmuş bir halde cama vuruyordu.

"Bu olamaz!" Roman Montfort halının üzerinden öfkeli adımlarla üzerime doğru yürüyordu. Geriye kaçtım ve hızla yanımdan geçip dışarıya çıkması için soğukkanlılıkla döner kapının yanındaki diğer kapıyı açtım. Aynı anda Nico ve Jonas döner kapıyı harekete geçirmeyi başardılar ve tökezleyerek dışarıya çıktılar, ekoseli mantolu kız da hızla içeriye savruldu. Güzeldi, aşağı yukarı benimle aynı yaştaydı, imrenilecek derece pürüzsüz bir teni ve parlak, uzun, omuzlarına dökülmüş sarı saçları vardı.

"Ama bu birkaç eksi puan demektir!" dedi Amerikalı aksanlı İngilizcesiyle, belli birine değil ama yüksek sesle. Teatral bir şekilde iç çekerek tek ayağının üstünde döndü. "Burada hiçbir şey değişmemiş." Havayı kokladı. "Hâlâ eskisi gibi kokuyor. Şömine ateşi, mobilya cilası ve toz."

Böylelikle sempatimi kaybetmişti. Toz mu? Ne büyük terbiyesizlik. Sanki Fräulein Müller'nın otoritesi altında tek bir toz hayatta kalabilirmiş gibi! Gerçi şömine ateşi ve mobilya cilası doğruydu ama birincisi mobilya cilasının, portakal, terebentin, keten tohumu yağı ve baldan oluşan harika bir kokusu vardı, ikincisi mutfaktan yükselen taze pişmiş esmer ekmeklerin kokusu tüm kokuları yok ediyordu.

"Ve sanki her an bir köşeden Downton Abbey'deki uşaklardan biri çıkacakmış gibi," diye devam etti kız ve teatral bir şekilde esnedi. Ancak sonra bakışları Ben'in üstünde kaldı ve gözlerini açtı. *"Oh! My! Gosh!"*[4] Resepsiyona gitti ve karamel renginde aşırı şık çantasını resepsiyon masasına koydu. "Yoksa sen o musun? Ben? Ben Montfort?"

Ben, mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Château Janvier'ye hoş geldin."

Aslında niyetim hızla bu fırsatı değerlendirip yine kapı görevlisi locasında kendimi emniyete almaktı ama bir şey kaçıracağım korkusuyla ağır çekimde hareket ediyordum. Delia ile birlikte orijinal dillerinde izlediğimiz sayısız İngiliz ve Amerikan dizisi sayesinde İngilizcem oldukça iyiydi. Ve bu kız o dizilerin birinden fırlamış gibiydi. Sarışın kaltak rolünde.

"Bu olamaz!" Dirseklerini çantasının üstüne dayadı ve Ben'e bakmaya devam etti. "Aman Tanrım, kelimelerim

---

4 (İng.) Aman Tanrım! (ç. n.)

yetersiz! Ne demek hiçbir şey değişmemiş! Tüm söylediklerimi geri alıyorum. Birbirimizi son kez gördüğümüzde sen benden on santimetre kısaydın, yüzün sivilceyle doluydu ve sırtın hafif kamburdu."

Ben'in tebessümü mesafeliydi. "Umarım seyahatin güzel geçmiştir ve uçuş sallantılı olmamıştır," dedi mükemmel bir İngilizceyle.

Resepsiyonun yanından geçtim ve telefonla konuşan Mösyö Rocher'nin yanına doğru yöneldim ama hâlâ ağır çekimde hareket ediyordum.

Kız cevap vermedi. "Bu kadar geniş omuzlara nasıl sahip olduğuna inanamıyorum." Rüya âlemine dalmış bir ses tonuyla devam etti: "Küçükken saklambaç oynardık ve sen bize kaykay öğretmiştin, bir de tuhaf bir şekilde her zaman klor kokardın. Eğer bilseydim... ama senin ateş gibi olacağını kimse tahmin dahi edemezdi." Kirpiklerini oynattı. (Bunu görebilmiştim çünkü geriye doğru yürüyordum.)

Ben bana yan gözle baktı. Yanılıyor olabilirdim ama sanki gözlerini devirmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Normal! Sen Barnbrooke kızlarından birisin," diye cevap verdi sonra içten bir ifadeyle. "Her sene olduğu gibi sizi aramızda görebildiğimiz için çok mutluyuz."

"Oh, hayır, hayır, hayır! Ben Barnbrooke kızlarından biri değilim. Ben o Barnbrooke kızıyım." Ben'e beklenti

dolu gözlerle baktı, sonra iç çekti. "Gretchen! Ben Gretchen! Sen ismimi hep çok sevmiştin."

Gerçekten mi? Söyleme şekline bakılırsa ("Grrettschn") kulağa daha çok bir hapşırık gibi geliyordu.

"Hoş geldin Gretchen." Ben hâlâ mesafeli bir ifadeyle gülüyordu ve ben omzumu sütuna çarpınca *geri giderek dinleme* tuhaflığından sıyrıldım. Eğer görünmezliğimi korumak istiyorsam artık kaybedecek zamanım yoktu. Personel odasına giden birkaç metreyi ileri doğru koşar adım kat ettim. Roman Montfort diğer Barnbrookelarla içeriye girmeden kapıyı ardımdan kapatmayı başardım.

Locaya girdiğimde Mösyö Rocher ahizeyi çatala koydu (Telefonun gerçekten bir ahizesi ve çatalı vardı. Otelin geri kalan telefonları güncel teknolojiyle uygundu ama bu, kırklı veya ellili yıllara aitti ve defalarca fotoğrafını çekmiştim çünkü eski moda döner kadranı ve şık formuna bakmaya doyamıyordum). "Sion'daki havaalanı kar yağışı yüzünden kapanmıştı. Smirnowların özel jeti Cenevre'ye inmiş olmalı, Bayan Smirnow'un bitkisel kompres masajını tedbir amaçlı yarına kaydırdım."

"Ah, demek jetleri var, öyle mi?"

"Sanırım bir filo kadar," diye cevap verdi Mösyö Rocher ama ben tek kulakla dinliyordum çünkü diğerine resepsiyonda olanları kaçırmamak için ihtiyacım vardı.

Çünkü orada kaos patlak vermişti, büyük bir olasılıkla onca Barnbrooke'u ve valizlerini altı odaya dağıtmak planlandığından daha zor olmuştu, özellikle de hep bir ağızdan konuştukları ve Ben onlara cevap vermekle başa çıkamadığı için. Amcası hâlâ ortada yoktu.

Ludwig çifti, heyecanı oturdukları koltuktan büyük bir keyifle izliyorlardı, Don ise yine ortadan yok olmuştu, onu hiçbir yerde göremedim.

Tüm bu ses kalabalığının arasından Gretchen'ın sesi hâlâ net bir şekilde duyuluyordu. "Ella! Bu Ben Montfort! Geçen sene de böyle ateş gibi miydi? Ve sen de bunu bana söylemeyi unuttun mu?" Ben'in artık sivilcesi olmadığına hâlâ inanamıyor gibi görünüyordu. Gerçekten eskiden kötü sivilceleri olmalıydı. "Geçen yıl burada değildim çünkü glandüler ateş virüsüne yakalandım." Sesini biraz daha yükseltti. "Ya da büyükannemin dediği gibi öpücük hastalığına."

"Cık cık cık..." dedim sessizce. Bundan saçma bir şey olamazdı.

"Büyük bir aile, öyle değil mi? Ve çok enerjikler." Mösyö Rocher bana gülümsedi. Sanırım heyecanla tırabzandan aşağıya biraz fazla sarkmıştım. "Kendi yaşıtlarınla karşılaşmayalı uzun zaman oldu, değil mi?"

Kendimi yakalanmış gibi hissettim. Mösyö Rocher haklıydı. Genelde konuklar ve otel personeli orta yaşlıydı.

Küçük çocuklar nadiren olurdu ama şimdiye kadar yaşıtlarım hiç gelmemişti. Noel tatilinin başlangıcından beri ise burası genç insanlarla dolmuştu. Ve ben bunu nasıl değerlendirmem gerektiğini bilmiyordum.

"Hepsi birbirine o kadar benziyor ki insan ne düşüneceğini şaşırıyor," diye mırıldandım mahcup bir şekilde.

"O kadar karmaşık bir durum değil," dedi Mösyö Rocher normal bir ses tonuyla ve yine samimiyetsiz bir şekilde gülümseyen Roman Montfort'la konuşan beyaz bıyıklı, yaşlı bir adama işaret etti. "Bu Bay Barnbrooke, lakabı Big Daddy, ailenin en büyüğü ve Barnbrooke şirketinin patronu. Annesi ve babası bile tüm yılbaşı tatillerini Buluttan Kale'de geçirirmiş. Bu, Big Daddy için, ki çocukluğunda tatlı bir çocukmuş, o kadar önemli ki yılbaşı için başka planlar yapacak olanları mirastan mahrum bırakmakla tehdit ediyor. Hastalık dışında hiçbir gerekçeyi kabul etmiyor. Sanırım miras da çok büyük çünkü şimdiye kadar sağlıklı aile bireyleri her zaman geldiler."

"Tatili Alplerde lüks bir otelde geçirmekten çok daha kötü şeyler hayal edebilirim," dedim.

Üstelik Big Dady tüm ailenin masrafını karşılıyor ve ailenin kadın üyelerine her yıl yeni birer balo kıyafeti alıyordu. Big Daddy'ye ve kendisine Big Mama diye hitap edilmesine kesinlikle karşı çıkan Bayan Barnbrooke'a ikinci kattaki Düşes Süiti ayrılmıştı. Oğulları Hank ve Tom,

eşleri Lucille ve Barbara'yla 208 ve 209 numaralı odada kalıyorlardı. 210 numaralı oda Hank ve Lucille'in evli ve bir bebeği olan en büyük kızı Harper için düşünülmüştü, Mösyö Rocher burada kısa bir an düşündü ama sonra kızın kocasının adının Jeremy olduğunu, tekstil ve giyim teknolojisi bölümünü bitirdiğini, fındığa alerjisi olduğunu ve bebeğe Emma adı verildiğini anımsadı. Gretchen, Harper'ın en küçük kızıydı. Tom ve Barbara'nın en büyük kızı Ella gibi lise sona gidiyordu. Ella'nın üç küçük kardeşi daha vardı. Amy on beş, Madison on ve Gracie sekiz yaşındaydı. Bu beş kız için ek yataklı Theremin Süiti hazırlanmıştı. 212 numaralı oda, ailenin genç oğlanları içindi: Bunlar, Gretchen'ın ikizi Claus, on iki yaşındaki kuzeni Jacob ve Big Daddy'yle eşinin bebekken evlatlık aldıkları on sekiz yaşındaki işitme engelli Aiden'di.

Bir şema veya soy ağacıyla göz atmak daha kolay olurdu ancak Mösyö Rocher'nin fısıltıyla anlattıklarını ve isimleri çaresizce uygun yüzlerle eşleştirmeye çalıştım. Tekrar hepsinin üstünden geçiyordum ki (Evlatlık alınan Aiden koyu tenli, uzun burunlu tek kişiydi. Diğerleri sarışın ve hokka burunluydu, üstelik birbirlerine aşırı benziyorlardı) resepsiyonun önünde kavga başladı.

"Ama bu kez arka taraftan oda istemiştim," diye şikâyet etti Theremin Süiti'nin anahtarı kendisine teslim edilen kız. Yanılmıyorsam Ella'ydı. "Sadece Gretchen ve benim

için. Küçüklere dadılık yapamayacak kadar büyüdük. Ayrıca beş kişinin bir banyoyu paylaşması... Bu, yaz kampında çadırda kalmak gibi."

"Ella!" diye uyardı, adını unuttuğum annesi. "Yine mızmızlanmaya başlama!"

"Ayrıca, bizim de dadıya ihtiyacımız yok gerizekâlı!" dedi ufak Gracie.

"Olsa da o zaman yanımıza Amy'yi almayı tercih ederiz," diye devam etti Madison. "O çok daha komik."

On beş yaşındaki ablaları Amy grubun bir kenarında duruyordu. Tıpkı Ella'ya benziyordu, Ella da aynı Gretchen ve Harper'a. Ama onun saçları kısaydı ve gözlüğü vardı. Bunu sevmiştim çünkü böylelikle onu diğerlerinden ayırt edebiliyordum.

"Hatırladığım kadarıyla Theremin Süiti'nde birbirinden ayrılmış iki oda var," dedi sinirle. "Ve banyo devasa."

"Ayrıca başka bir tuvalet daha var, giyinme odası, büyük yatak odasında da şömine," diye tamamladı Ben.

"Tabii ki Ella ve Gretchen hemen o odanın üstüne atlayacaklar," diye araya girdi Amy ve Gracie. "Ondan sonra oda gerizekâlı inekler odası olur!"

"Tanrım Gracie," diye bağırdı annesi. "Bu ifadeleri nereden buluyorsun?"

"Kendim uyduruyorum," dedi Gracie gururla ve Madison kıkırdadı.

"Ama ben arkadan dışarıya çıkılabilecek bir oda istiyordum." Bir tek Ella'nın ayağıyla yere vurması eksikti. "Panoramik manzaralı. Ve balkonlu. Harper ve Jeremy'nin odasıyla değişebiliriz. Nasıl olsa onlar bebekle ilgileniyorlar ve çocuğu rahatsız etmemek için seks yapamazlar!"

"Ella Jane Barnbrooke!" Anneleri, çocuklarından hangisinden daha fazla utanacağını bilmiyordu. Endişeli gözlerle kayınvalidesi ile kayınpederine baktı ama onlar hâlâ sürekli olarak tebessüm eden Roman Montfort'la derin bir sohbete dalmışlardı. Tek tük anlaşılan kelimelerden golf oyunu, dolar kuru ve hava durumu hakkında konuştukları anlaşılıyordu. "Şu andan itibaren terbiyeli olmanı istiyorum. Yoksa tüm tatil boyunca odanda kalırsın! Anlaşıldı mı?"

"Ama haksızlık!" diye sızlandı Ella.

Ella'nın annesi şimdi migren krizine yakalanmış gibi görünüyordu. "Ciddiyim Ella. Balo salonuna, şu andan itibaren beni kızdırmazsan girebilirsin."

Bebeği olan ablası çoktan oda anahtarını almış, kocasını asansöre çekiştirmişti ve kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Barnbrookların genç erkekleri de yukarıya çıkmak üzere yola koyulmuşlardı. Komi Jonas ve sirk müdürü kılıklı Jaromir, tepeleme dolu iki valiz arabasını yük asansörüne doğru itiyorlardı.

Annesinin sert bakışları altında Ella ağlamaklı bir suratla anahtarını aldı.

"Bu arada, bir sürü misafirimiz ön taraftaki manzarayı tercih ediyorlar çünkü oradan muhteşem gün doğuşunu izlemek mümkün," dedi Ben teselli edercesine. "Ve dağ duvarındaki *chamois*'ları." (*Chamois* kelimesi bana yabancıydı ama ister istemez onun "dağ keçisi" olduğunu düşündüm. Ama elbette bir çeşit mantar veya yosun da olabilirdi ama eğer odayı övmek istiyorsa bunları öne sürmesi imkânsızdı). "Ayrıca hikâyesi olan bir oda. Bu süitte sadece odaya adını veren, 1920'li yılların sonunda dünya turuna çıkmış Leon Theremin kalmadı, aynı zamanda Rainer Maria Rilke ünlü Walliser Şiirleri'ni bu süitte yazdı."

"Şey, aslında onun en meşhur şiirleri onlar değildi," diye fısıldadı Mösyö Rocher. "*Pays silencieux dont les prophètes se taisent.* Onları Fransızca yazdı."

"Neyse ne," diye fısıldadım. "İddiaya girerim bu ikisi Rilke'yi bilmiyorlardır bile. (Hele ki Leon Theremin'i, onu ben bile bilmiyordum.)

Ve tam o anda onu gördüm, köpek pisliğini. Büyük, kahverengi bir pislikti, mermer zeminin oradaki sütunun hemen önünde, fuayenin ortasındaydı ve onu henüz kimsenin görmemiş olması tam anlamıyla bir mucizeydi. Ben fark etmemiştim çünkü önünde valiz vardı. Şimdi dehşet dolu gözlerle ona baktığımda, kokusunu da aldığımı düşündüm. Tanrı aşkına o oraya nasıl gelmişti?

Az önceki iki kanişten biri, çaktırmadan işini mi halletmişti? Peki biz kokusunu neden hemen almamıştık? Dietrichsteinların köpeği olamazdı çünkü hep kucakta taşınmıştı ve Bay ya da Bayan Dietrichstein'ın onu lobiye tuvaletini yapsın diye bırakmaları da söz konusu olamazdı. Mösyö Rocher arkamda Rilke'nin Fransızca şiirlerini okurken ve yaşlı Barnbrookelar hâlâ Ben'in babasıyla sohbet ederken, ben de gergin bir şekilde ne yapılması gerektiğini düşünüyordum. Roman Montfort'un oteli pisleten köpeği, hatta onun sahiplerini suçlaması mümkün değildi, hayır o lobinin ortasındaki bu iğrenç kokan köpek pisliğinin bedelini ödeyecek başka bir suçlu bulacaktı. Üstelik bu onun suçuydu çünkü bu köpeği istisnai olarak kendisi kabul etmişti. Ama bunun bir önemi yoktu. İşe zarar verecek bu durum için kelleler feda edilecekti, en azından bir tanesi. Soru şu ki o hangisi olacaktı?

"Ella gel!" Gretchen kuzeninin koluna girdi. "Güzel bir şeyler yaparız. Sanki bize ait bir manzaraymış gibi Harper'ın balkonunda fotoğraf çekeriz."

"Gretchen Instagram'da çok meşhur," dedi Gracie köpek pisliğini görmeyen Ben'e, görmemişti çünkü arada sütun vardı.

"Evet ama sadece birazcık." Amy gözlerini devirdi. "Yüz otuz bir takipçisi var ve hepsini tanıyor."

"Yüz otuz üç! Üstelik daha çok başındayım." Gretchen saçlarını arkaya attı ve Ella'yla merdivenlere doğru yürümeye başladı. Köpek pisliğinin yanından geçeceklerdi. Bir şeyler yapmalıydım, herhangi bir şey.

"Belki Ben seni Instagram'da takip eder." Amy, Ben'e sırıttı, küçük sırt çantasını omzuna taktı ve Ella'yla Gretchen'in arkasından yürümeye başladı. "Şahane bir hesap, adı huysuzgretchen. Huysuz Gretchen takipçilerine, sarışınların neden sarı giyemeyeceğini anlatıyor, ne zaman çarpıcı bir görünüm verecek göz kalemi çekmek gerektiğini ve evcil hayvanlarla nasıl tatlı *selfie*'ler çekileceğini gösteriyor.

"Cesur Gretchen!" Gretchen durdu ve Amy'ye gözlerinden kıvılcımlar saçarak baktı. "Adı cesurgretchen ve adından da anlaşılacağı gibi mesele makyaj ve modadan daha fazlası. Ayrıca hayatı kolaylaştırma kılavuzu. Konu, cesur bir kız olarak hayattaki tehlikelerle nasıl başa çıkabileceğimiz."

Sanırım benim anahtar kelimem buydu. Köpek pisliği hayattaki tehlikelerden biriydi ve ben de bununla başa çıkacak olan kızdım.

Şaşkın gözlerle bakan Mösyö Rocher'nin göğüs cebindeki bembeyaz mendili çekip aldım.

"Hayata dair muhteşem yardımlar: Çok büyük bir burnu, koyu pudrayla nasıl kamufle ederiz ve gökkuşağı kapkeklerinin tek gerçek tarifi nedir?" diye dalga geçti Amy.

"Gel Gretchen." Ella kuzenini çekiştirmeye devam etti. "Amy sadece kıskanıyor. Her zamanki gibi."

İkisinin önünden kıl payı geçtim, sütunun önünde diz çöktüm ve köpek pisliğinin üstüne Mösyö Rocher'nin mendilini örttüm. Hepsini kapatacak büyüklükteydi. Ancak çok tuhaf duruyordu, sanki zeminin üstünde bir çeşit sihirli mendil misali havalanmış gibiydi.

"Hop!" diye bir nida yükseldi Gretchen'dan, elbette mümkün olduğunca yüksek bir sesle. Amy, Ella, Madison, Gracie ve annesi de bana aynı şekilde meraklı gözlerle bakıyordu.

"Kusura bakmayın." Bedenimle cep mendili tepeciğinin manzarasını kapatmaya çalıştım. "Şey, orada... ah... bir su birikintisi vardı. Bu zemin için tehlikeli." Kısa bir an için köpek pisliği formundaki plastik bir oyuncağı gerçek sanmış olabileceğimi umdum ama ne yazık ki yumuşaktı ve kremamsıydı, o an öğürmemek için kendimi zor tuttum. Ve tek bir mendille yok edilemeyecek kadar fazlaydı, bunun için üç dört taneye ihtiyacım vardı. Ya da bu tarifsiz tiksinçliği sarabileceğim bir şeye. Çaresizlikle bir an taş kestim.

Neyse ki Barnbrooke ailesinin kızları merdivenlere doğru yürümeye devam ettiler. Ve büyükanne ile büyük baba da asabi Roman eşliğinde asansöre gidiyorlardı. Görünmez olmak için bakışlarımı aşağıya eğdim ve nefesimi

tuttum. Roman Montfort'un da onlarla birlikte ikinci kata çıkmasını umdum. O zaman buradaki meseleyi halledecek yeterli zamanım olurdu.

Ne yazık ki küçük Gracie'nin yerinden kımıldamadığını bakışlarımı tekrar kaldırdığımda fark ettim. Sütunun önüne diz çökmüş halde bir mendil tepeciğini tutuyor olmam ona garip görünüyor olmalıydı. Kapı görevlisi locasındaki Mösyö Rocher de şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

"Kıyafetini beğendim," dedi Gracie, hoş bir şeyler söylemek için çaba sarf ettiği net olarak fark ediliyordu. Büyük bir ihtimalle bana acıyordu. "Düğmelerini ve sembolünü sevdim."

"Teşekkürler, ben de beğeniyorum," diye cevap verdim. "Senin de çok güzel bir kedi beren var. Pelüş kulaklar süper." Ve o anda aklıma çok cesur bir fikir geldi. "Baksana Gracie, yarına kadar bana bereni ödünç verir misin?"

Gracie meraklı gözlerini iyice açtı.

"Benim adım Fanny," dedim hemen arkasından. "Ben buradaki çocuk bakıcısıyım ve sana bereni yarın geri vereceğime söz veririm." Yıkanmış ve parfümlenmiş bir halde tabii. "Çok önemli bir görev için ona ihtiyacım var."

Gracie bir an bile tereddüt etmedi. "Elbette!" Bereyi kafasından çıkardı ve bana uzattı. Sonra arkasını döndü ve diğerlerinin ardından merdivene doğru koşmaya başladı. Ah, keşke bütün çocuklar bu kadar kolay ve cömert olsaydı.

Asansörün zangırdayarak kapanan parmaklığının sesini duyana kadar bekledim, sonra bakmadan (ya da koklamadan) hızla yerdekini alıp berenin içine attım. Yapışkan bir şeydi ama mucize eseri parmaklarıma bulaştırmamayı başarmıştım. Ancak Gracie'nin beresi...

"Burada ne yapıyorsun Fanny Funke?" Biri arkamdan omzumu dürtüyordu. Bu, elbette şimdi ve tamamen yoktan var olan Don'du.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" dedim hırlarcasına.

Don kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanki kahverengi, iğrenç bir kütleyi, küçük bir kızdan aldığın berenin içine tıkıştırmışsın gibi. Zekice. Ben akıl edemezdim." Usulca kıkırdadı.

Bunca zaman boyunca burada bir yerde durup izlemiş olmalıydı.

"Yoksa sen... bu senin eserin mi, seni gidi..." İnanamaz gözlerle ona bakıyordum.

"Gerçekten çabuk anladın, okuldan terk Achimli Fanny Funke." Don sırıttı ve aynı anda hem şeytani hem de inanılmaz sevimli görünmeyi başardı. "Vah, vah!" dedi sonra Gretchen'in bile çıkaramayacağı kadar yüksek bir sesle. Hiç yapmadığı bir şekilde küçük bir çocuk edasıyla devam etti: "Yoksa bu Gracie Barnbrooke'un en sevdiği beresi mi? Onunla ne yapıyorsunuz?"

"Ben... keser misin şunu?" dedim dişlerimin arasından ama artık çok geçti.

"Burada ne oluyor?" Roman Montfort büyük adımlarla sütunun etrafından dolanarak geldi. Barnbrookelarla yukarıya çıkmamıştı.

Sanırım buraya kadardı. Kimin kellesinin gideceği belli olmuştu.

Ayağa fırladım ve kedi beresini iyice vücuduma bastırdım. "Hiçbir şey," dedim.

Roman Montfort bana kısık gözlerle bakıyordu. "Fräulein Müller'nın odacı kızlarından biri misin?"

"Hayır." Zar zor yutkundum. *Ben stajyerim, hatırladınız mı? Eylülde el sıkışmıştık,* demek istedim ama Don benden önce davrandı.

"Bu Gracie Barnbrooke'un kedi beresi," dedi rahatsız olmuş bir tavırla. "Bu kadın içine garip kahverengi bir şey koydu. Bunu neden yaptı Roman amca? Gracie'nin bereyi takmak isteyeceğine eminim."

"Nasıl? Garip kahverengi şey de neyin nesi?" Roman Montfort'un alnında herkesin çıkmasından korktuğu damar belirdi. Yakından bakınca daha korkutucu görünüyordu. Dişlerimin birbirine çarpmak üzere olduğunu fark ettim.

"Onu bana verin!" dedi bağırarak.

Bereyi göğsüme bastırmaya devam ettim. "Bu... bunu açıklayabilirim," diye kekeledim. "Don..." Evet sinsi Don,

ne yapmıştı? Sırf kötülük olsun diye bir hokka köpek kakasını toplayıp lobinin ortasına koymuştu, sadece ne olacağını görmek için! Buna kimse inanmazdı. Hele ki bahsi geçen köpek pisliğini bir çocuk beresine koymak isteyen aptal birine.

Kendime duyduğum nefretin altında eziliyordum.

"Zavallı Gracie," diye fısıldadı Don. "Bu onun en sevdiği beresiydi."

Roman Montfort bileklerimi kavradı. "Bereyi neden çaldınız?" dedi sanki işitme engelliymişim gibi yavaş ve net bir şekilde. "Ve içinde sakladığınız kahverengi şey ne? Uyuşturucu mu?"

Lanet olsun, şimdi içimde tamamen uygunsuz bir histerik kahkaha yükseliyordu. Aslında ağlamak istiyordum. Bereyi tek kelime etmeksizin tutmaya devam ettim, hararetli bir şekilde ne yapacağımı düşünüyordum. İsa olsaydı ne yapardı?

Roman Montfort beni bırakmadan başını çevirdi. "Hey, otelimde deli gibi davranan bu şahsın kim olduğunu biri bana söyleyebilir mi?"

Kapı görevlisi locasının kapısının sesini duydum ve Mösyö Rocher'nin bana yardım etmek için yola koyulduğunu anladım. Aynı anda resepsiyondaki Ben bir şey söylemek için ağzını açtı ama komi Nico hepsinden önce davrandı.

"Bu, Apolet!" dedi ve kendinden memnun bir şekilde başıyla selam verdi.

"Efendim?" Roman Montfort enerji dolu bir hareketle kedi beresini elimden çekip aldı.

"Apolet!" diye tekrarladı Nico coşkuyla.

"O stajyer," diye girdi araya Ben. "Ve işini çok iyi yapıyor. Aslında şu anda molada ve yine de bize yardım etti..."

"Bu doğru," dedi Mösyö Rocher nefes nefese kalmış bir halde. Kıyafetini düzeltti. "Fanny Funke bugüne kadar buraya gelen en iyi stajyer."

"Peki, konuğumuzun en sevdiği beresinin içinde ne saklıyor?" dedi Roman Montfort burnundan soluyarak ama sesini alçaltmıştı. Bağırmayı tercih edeceğini biliyordum ancak otel müşterileri yüzünden buna cesaret edemiyordu.

Dehşetle bereyi açışını izledim. "Tanrı aşkına, bu da ne?"

İlk olarak Don konuştu. "Ezilmiş çikolatalı pasta kremasına benziyor!" dedi, parmağını batırdı ve yaladı. "Evet. Çikolatalı pasta kreması. Şimdi soru şu ki krema Gracie'nin beresinin içine nasıl girdi?"

Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Ben, çikolatalı pasta kremasına köpek pisliği formu veren becerikli bir çocuk tarafından kandırılmıştım. Hatta kokusunu bile uydurmuştum.

"Bu sorunun peşine düşmemiz gerektiğini düşünmüyorum Don." Ben'in yüzü, sanki aklına bir fikir gelmiş gibi aydınlandı. Don'un ekstra sevimli, kesinlikle suçsuz yüz ifadesiyle gözlerini açması onu kesinlikle etkilememiş gibi

görünüyordu. "Az önce seni burada bir parça pasta yerken gördüm, tam olarak burada." Babasına döndü. "Fanny, sadece Don'un yaptığı sakarlığı ortadan yok etmeye çalıştı. Hepsi bu kadar."

"Bir bereyle mi?" dedi Roman Montfort dişlerinin arasından, bir yandan da kısık gözlerle bana bakıyordu. Dişlerim birbirine vurarak baktım. Şansıma dışarıda bir araba daha gelmişti.

"Gözüm üzerinizde genç bayan!" Roman Montfort Gracie'nin beresini elime verdi. "Bu işi halledin. Otelimizde bu tarz oyunlara yer yok!"

Cevabımı beklemedi bile ve Nico'ya döndü. "Burada boş boş durup ne bakıyorsunuz? Misafirler geldi!"

6

O gece rüyamda yedi Hugo'yla birlikte bir hava akımında, Buluttan Kale'nin üstünde turluyorduk, sanki onlardan biri gibiydim. Oteli tepeden izlemek garipti, sanki karın ortasından yükselen, dağa ait masalsı bir kaya oluşumuydu. Alçaldıkça detayları daha net görebiliyordum, dik kule damlarını, ferforje çatı parmaklıklarını, merdiven boşluğunun tepesindekini ışığı; tıpkı Viktorya dönemi seraları gibi. Aşağıda, karın üstünde, otelin önünde Mösyö Rocher ve Yasaklı Kedi duruyordu. Beni gördüğünde gülümsedi ve cep mendilini çıkarıp bana doğru salladı.

"Artık uyanmalısın Fanny," dedi. "Çünkü erken kalkan yol alır..."

O anda gerçekten uyandım, öylece, hiçbir sebep olmadan. Cep telefonum beşi çeyrek geçtiğini gösteriyordu, aynı rüyanın devamını görmek için diğer tarafa döndüm. Ne de olsa üçüncü kattaki çocuk odasında saat dokuzda olmalıydım ve oraya uykumu almış bir şekilde gitmemin bir zararı olmazdı. Özellikle de eğer Don, tehdidini yerine getirip orada olacaksa.

Ancak, henüz gözlerimi kapatmıştım ki duvarın içindeki borudan bir ses yükselmeye başladı, önce usulcaydı, sonra gitgide fazlalaştı, ta ki hırıltılı bir boğaz temizleme sesi olana dek ve beş dakika sonra dayanamayıp yatağın içinde doğruldum. Görünüşe göre duvarın içinden geçen bir boru hattı, son aylarda çıkarmadığı tüm sesleri çıkarmaya karar vermişti. Gece lambasını açtım ve ayağa kalktım. Elbette kendimi kandırıyordum ama sanki duvardan gelen ses bana huzur vermeye başlamış gibiydi.

Ve dürüst olmak gerekirse uykumu almış gibi hissediyordum. "Erken kalkanın bomboş bir banyosu olacağı kesin," dedim kendi kendime. Dışarısı zifirî karanlıktı, hâlâ kar yağıp yağmadığını anlamıyordum ama elimden geldiğince sessizce koridora çıktığımda fırtınanın iniltisinin ve uğultusunun dindiğini fark ettim.

Hortensia, Camilla ve arkadaşlarının derin bir uykuda olduğunu bilerek duş almak çok güzeldi.

Dün akşam mesaimden çıkıp odama geldiğimde, birinin kapı kolunun altına sürdüğü beyaz bir madde elime bulaşmıştı, beni beklemiş olan Hortensia ve üç arkadaşı oda kapılarının arkasında gülmekten kırıldılar.

Kapı koluna diş macunu sürmek! Ha ha, ne kadar orijinal bir fikir!

"Sanırım birileri çok fazla yatılı okul kitabı okumuş!" dedim yanlarından geçip elimdeki diş macunundan kurtul-

mak için banyoya giderken. İnanılır gibi değildi, üçünün de üstünde aynı pijama vardı, dantelli ve puantiyeli! "Bir dahaki sefere ne yapacaksınız? Gaz çıkaran yastık mı?"

"Ah, stajyer küstü!" Puantiyeli pijamalarıyla beni takip etmeleri ve bu esnada budalaca gülmeleri, bana hem görsel hem de akustik olarak bir belgeselde izlediğim sırtlan sürüsünü anımsattı. "Şakadan anlamaz mısın sen?"

Hayır. Yeterince komik olan zorlu bir günü ardımda bırakmıştım. Şimdi, tıpkı o belgeseldeki sırtlanların avladığı ve akşam yemeğinde yedikleri antilop kadar şaka kaldıramayacak durumdaydım.

Sinirli bir şekilde elimdeki diş macununu yıkadım, bu esnada Camilla lavabonun solunda durmuş büyük bir hayranlıkla aynadaki aksine bakıyordu. Ava, Hortensia ve İsmini Unuttum sağ tarafa geçtiler. Ava omuz boyundaki, koyu sarı saçlarını örmeye başladı, İsmini Unuttum aynadaki aksine göz kırptı ve Hortensia bileklerini soğuk suya tutup şakaklarına değdirdi.

Vanayı kapattım. "Gerçekten yorgunum ve yatmak istiyorum. Yani, eğer beni dövecekseniz ve kafamı klozetin içine sokacaksanız lütfen bunu çabuk yapın ya da yarına bırakın."

Dördü de bana sanki iftiraya uğramışçasına baktılar.

"Hey! Kendine gel," dedi Hortensia genizden gelen bir sesle. "Sadece masumane bir şakaydı. Aramızda kurallara uymayan sensin!"

"Nasıl?"

"Banyoyu bizimle aynı zamanda kullandın," dedi Ava.

"Sonra da terbiyesizleştin." İsmini unuttuğum kız sitemli gözlerle bakıyordu.

Camilla başıyla onayladı. "Şimdi de yalan söylüyorsun, seni döveceğimizi ve kafanı klozete sokacağımızı iddia ediyorsun!"

"Hafıza kaybı mı yaşıyorsunuz acaba?" diye bağırdım öfkeyle. "Siz beni ittiniz ve bana hakaret ettiniz. Ve kapıma diş macunu sürdünüz!"

"Evet, çünkü Hortensia'yı sözde arkadaşlarınla tehdit etmişsin," dedi Camilla. "Teyzem senin bizi korkutmana izin vermememiz gerektiğini söylüyor."

"Ne? Kim kimi korkutuyor acaba? Bu hikayede antilop benim!"

"Sonra da iğrenç saçlarını banyoya saçmışsın," diye tamamladı İsmini unuttuğum kız.

"Ayrıca çirkinsin!" dedi Ava.

O anda musluk delirdi, âdeta patlamış gibi görünüyordu ve doğruca Ava'nın pijamasının üstüne su fışkırtmaya başladı.

Dört sırtlan çığlık atarak geri kaçtılar ama musluk tekrar sakinleşmişti.

Kimse yapmadığı için musluğu ben kapattım ve gitmek üzere arkamı döndüm. Hiçbiri beni durdurmadı, sadece şüpheli gözlerle lavaboya bakıyorlardı.

Kapıda tekrar onlara döndüm. "Sözde arkadaşım musluğun az önce söylediği gibi: Beni rahat bırakın!"

Bana cevap vermek yerine, "Borularda sorun var," diye mırıldandı Hortensia, Camilla'ya. "Teyzen Ritz Carlton'muş gibi davransa da bu otelin durumu gerçekten berbat."

Evet, lanet olsun ki haklıydı. Ayrıca Ritz Carlton'da kesinlikle daha kibar hizmetçi kızlar olmalıydı.

Duşumu almış, giyinmiş ve saçlarımı yapmış bir halde odalarının önünden geçerken, içlerinden birinin horladığını duydum, kesin Hortensia'ydı, sesi genizden geliyordu.

Restoranın altındaki kiler katında bulunan mutfağa doğru inerken kimseyle karşılaşmadım. Ama bu benim dışımda herkesin uyuduğu anlamına gelmezdi. Otelde her zaman birileri uyanık olurdu. Ya da Mösyö Rocher'in söylediği gibi: "Buluttan Kale hiçbir zaman uyumaz."

Personel için sabit yemek saatleri olmadığından, mutfağın ön bölümünde tüm gün bizim için yemek hazır edilirdi. Oraya ulaştığımda iki sabit personelden biri olan Pierre bir tabak peynir hazırlıyordu ve etraf taze pişmiş ekmek kokuyordu. Kahvaltı büfesi neredeyse yukarıdaki açık büfeden farksızdı. Tamam, daireler halinde dizilmiş orman meyveleri, taze sıkılmış meyve suları ve mango lassi içeceği

dolu küçük kâseler yoktu belki ama diğer hepsi vardı ve üstelik tüm gün boyunca servis ediliyordu. Öğleden itibaren sıcak çorba hazır olurdu, küçük turta, elma, portakal ve havuç kâseleri, sıklıkla sıcak tutulan tabaklarda güveçler, öğleden sonraları taze ekmekler, soğuk kızartmalar, kekler ve turtalar... burada hiç kimse açlıktan ölmezdi.

"Erkencisin," dedi Pierre.

"Sen de öyle." Mutlu bir halde bir dilim taze, tereyağlı ekmeği ısırdım ve az sayıdaki sandalyeden birine oturdum. "Erken kalkan en güzel kahvaltıyı yer. Ve sandalyeye oturur."

Pierre kahkaha attı. "Mutlaka somondan yemelisin. Salamurasını kendim yaptım, limonlu, kaya tuzlu, ardıç ve dere otlu ve... ah dene işte." Tabağıma büyük bir parça koydu. Pierre'i seviyordum, yedi Hugo için gerekli sütlü ekmek konusundaki kaynağımdı. Her zaman benim için bir parça saklardı. Ayrıca, bana burada birçok insanın konuştuğu Valais lehçesini öğrenmem konusundaki yardımcı olmuştu. Sanırım bu lehçede hiçbir zaman konuşamam ama herhangi bir sohbeti takip edebilirim. Bir tek yaşlı Stucky'yi hiçbir zaman anlayamıyordum. Pierre'e göre sorun bende değil, yaşlı Stucky'nin dişlerinin olmamasındaydı.

Somon çok lezzetliydi. Ve taze ekmeğe çok yakışmıştı. Ve yumurtaya. Ve peynire. Her zaman mümkün olduğunca sıkı kahvaltı yapmaya çalışıyordum çünkü genelde bir sonraki öğünümü akşamüstü yiyebiliyordum. İstisnai olarak

acele etmek zorunda kalmamak ve Pierre'le sohbet etmek güzeldi. *Otuz beş santimetre kar yağmış gece*, diye anlattı Pierre, yanı sıra metre boyunda rüzgârla oluşan kar tepecikleri vardı ve yollar kapanmıştı. Otele zincirle çıkmak mümkündü. Bir sonraki yağış yakındaydı, Noel'in ilk gününden itibaren kar daha sert yağacaktı. Bizde, Kuzey Almanya'da olsaydı felaket alarmı verilirdi ama burada pek özel bir durum değildi.

"İçeride hava nasıl?" diye sordum ve mutfak kapısına işaret ettim. Mutfak ve servis personeli tatil zamanı artış gösterirdi, buradaki insanların üçte ikisi yeni gelmişti.

"Gayet iyi gidiyor. Sadece yeniler henüz şefin cep telefonu konusunda ne kadar ciddi olduğunu anlamadılar. Elimden geleni yaptım ama korkarım cep telefonları ızgara olduktan sonra anlayacaklar. Ya da doğrandığında. Veya kaynayan makarna suyuna atıldığında." Pierre sırıttı, ben de güldüm. Mutfak şefi sadece bu konuda yaratıcı değildi. "Yardımcı kadın garsonlardan biri çok tatlı. Büyük bir olasılıkla âşık oldum." Bana göz kırptı. "Sizde durumlar nasıl?"

Kısa bir an merdivenlere baktım, göz ucuyla sanki bir hareket algılamıştım. "Roman Montfort'un gözü üzerimde, Lozan'dan gelen öğrenciler birer canavar ve Don Burkhardt hayatımı cehenneme çevirmeye kararlı. Ama onun dışında her şey yolunda, teşekkürler. Oo, günaydın. Nereden geliyorsun böyle?"

Yasaklı Kedi, mırıltılar eşliğinde önce benim ayağıma, sonra Pierre'inkine sürtündü. Sonunda da yüksek sesle miyavladı.

Pierre ona bir tabak doğranmış ızgara et verdi, görünüşe göre daha önceden hazırlamıştı. "Neyi merak ediyorum biliyor musun?" dedi Pierre, Yasaklı Kedi keyifle kahvaltısını yemeye başladığında. "Şef diyor ki buraya aşçı olarak girdiğinde bu kedi varmış." Dramatik bir ara verdi. Sonra usulca devam etti. "1989 yılıymış."

Hesap yapmak konusunda pek iyi değildim ama ben bile hesap makinesine ihtiyaç duymadan bunun doğru olamayacağını biliyordum. "Belki o zaman buna çok benzer bir kedi vardı."

Yasaklı Kedi kendini temizlemeye başladı. Düşüncelere dalmış bir halde onu izledik.

"Evet, öyle olmalı." Pierre kedinin tabağını yerden aldı. "Akşamüstü için sana bir parça ahududulu *cheesecake* ayırayım mı? Madam Cléo ahududu jölesinden pek memnun değildi, bu yüzden sadece yirmi dört parça ayırtabildim..."

Merdivenden adım sesleri geliyordu, sonra komi kıyafetli Nico belirdi. Komik başlığını koltuğunun altına sıkıştırmıştı.

Onu içten bir şekilde selamlayıp sandalyemi verdim.

"Günaydın," diye cevap verdi biraz sert bir tavırla, sanki beni görmekten hoşlanmamış gibiydi. "Aa, bir kedi!

Evcil hayvanların yasak olduğunu sanıyordum. Bize verilen otel kurallarına üç kez yazmışlar."

"Hangi kedi?" diye sorduk Pierre'le birlikte aynı anda.

"İşte şu!" Nico, merdivenden yukarıya tırmanan Yasaklı Kedi'ye işaret etti.

Pierre gözlerini kıstı. "Burada herhangi bir kedi görüyor musun Fanny?"

Başımı salladım. "Nerede?"

"Ha ha, çok komik." Nico bize kızmış gözlerle baktı. "Bu kez apolet meselesinde olduğu gibi sana kanmayacağım!"

Gücenmiş bir halde tabağına kahvaltısını doldururken, Pierre'e veda ettim ve Yasaklı Kedi'yi zemin kata kadar takip ettim. Aslında, Lozanlı kuş beyinliler uyanmadan önce dişlerimi fırçalamak için yukarı çıkmayı planlamıştım. Ama kedi önümde yüksek sesle mırıldayarak yürüyordu ve hâlâ arkasında olduğumdan emin olmak için tekrar tekrar bana dönüyordu, bu yüzden ona bir iyilik yaparak takip ettim. Issız fuayeden geçip konferans salonunun bulunduğu koridora, oradan da bara ve kütüphaneye doğru yürüdük. Odama gitmek için oldukça dolambaçlı bir yoldu ama keyifliydi çünkü kütüphanedeki bir kapı, hem kilere inilebilecek hem de üçüncü kata çıkılabilecek gizli bir arka merdivene açılıyordu.

Oteldeki en güzel yerlerden biri kütüphaneydi. Tavana kadar yükselen raflar, fırınlı bir çini soba, rahat berjerler,

sehpaların üzerinde albümler ve tek hareketle yedi metre uzunluğunda ve beş metre enindeki kütüphane duvarı boyunca sağa sola kayılabilen kütüphane merdiveni vardı. Onunla toz almak bile çok eğlenceliydi.

Eğer otelde kalan bir konuk olsaydım tüm günü burada geçirirdim. Soba keyifli bir ısı yayıyordu ve karşı konulamaz bir şekilde eski kitap ve mobilya cilası kokuyordu. Eğer istenirse kütüphaneye kahve ya da şarap veya herhangi bir şey servis edilebiliyordu. Yine de konuklar buraya ender olarak geliyorlardı. Bazen bu koca salon bomboş olurdu.

"İnsanları korkutan şey kitapların çokluğu," demişti Mösyö Rocher göz kırparak, benim buna şaşırdığımı görünce. "Çünkü o zaman ne kadar az okuduklarını gördükleri için vicdan azabı duyuyorlar."

Yasaklı Kedi de burada kendine rahat bir yer aramıyordu anlaşılan, ben açana kadar arka merdivene çıkan kapının önünde miyavladı. Kapı dikkat çekmeyecek şekilde cinayet ve korku romanları raflarının arasına gömülmüştü. Üstüne de alışılmış olan "Çıkış yok – Sadece personel" bilgisi üç dilde yazılmıştı. Merdiven birinci katta, Küçük Kule Süiti ve 102 numaralı odanın arasındaki, içinde elektrik süpürgeleri ve temizlik malzemelerinin bulunduğu uzun ve köşeli bir odaya uzanıyordu. İkinci katta çarşaf ve havluların bulunduğu gömme dolaplı büyük bir oda vardı, buradan da aralık ayının başından beri Junior Don Burkhardt ve

ailesinin yaşadığı Büyük Kule Süiti'nin girişinin önüne açılan kapıya ulaşmak mümkündü. Merdiven doğruca üçüncü kattaki erkek personelin kaldıkları odada bitiyordu. Birinci ve ikinci kattaki koridorlardan, arka merdivenlere ve bitişik odalara geçilen kapılar vardı, normal otel odası kapıları gibi görünüyorlardı, hiçbir konuk 103 ve 203 numaralı odalarda birinin olmadığını tahmin edemezdi. Tabii ki konuk Küçük Don Burkhardt gibi terbiyesiz ve meraklı değilse. Yasak tabelaları muhtemelen onu teşvik ediyordu. Bir keresinde çamaşırhanede bir dolabı açıp Don'un sevimli yüzüyle karşılaştığımda aşırı korkmuştum. Attığım çığlık, Don'u azarlayan Fräulein Müller'nın anında yanımızda bitmesini sağlamıştı sağlamasına ama pişman olmuş gözlerle ve sevimli peltekliğiyle korsancılık oynadığına ve o esnada nerede olduğunu tamamen unuttuğuna dair hikâyeye de inanmıştı. Komik! Sanki Küçük Don Burkhardt gibi biri masumane çocuk oyunları oynarmış gibi!

Ansızın kedi acelesi varmış gibi, keyifle benimle gezinmek yerine hızla merdivenlerden yukarıya çıktı ve birinci kata ulaştığımda onu hiçbir yerde göremedim. Tipik bir durumdu. Önce beni, sanki bir şey göstermek istiyormuş gibi bu dolambaçlı yola getiriyordu, sonra kayboluyordu.

İkinci kattaki çamaşır odasında dolaplardan biri açıktı. Fräulein Müller'nın buna ne kadar kızacağını biliyordum,

bu yüzden onu kapatmak üzereydim ki ana koridorun kapısı açıldı ve içeriye biri girdi.

Sonrasında bunu neden yaptığımı, ne yaptığımı kendime açıklayamadım ama çok geçti. Hızla dolabın içine girdim ve kapısını kapattım. Tam olarak Don'u iki hafta önce yakaladığım yerde şimdi ben vardım ve nefesimi tutuyordum. Tepkilerimle ilgili bir şeylerin yolunda gitmediği kesindi. Tanrı aşkına, neden biri geldi diye dolabın içine saklanıyordum? Yasak olan bir şey yapmamıştım. Üstelik görüntüm kusursuzdu, Fräulein Müller bile söyleyecek bir şey bulamazdı. Ama artık hiçbir şey olmamış gibi dolaptan çıkamazdım, içeriye girenin gitmesini beklemek zorundaydım.

Sorun şuydu: Gitmiyordu. Üstelik bir değil iki kişilerdi. Tam da içinde bulunduğum dolabın önünde konuşmaya başladılar.

"Neden bu kadar inat ettiğini anlamıyorum Rudolf," dedi biri, dolabın içinde korkudan bayılmak üzereydim. Bu Roman Montfort'tu. Büyük bir olasılıkla dün gece kar fırtınası yüzünden eve gidememiş ve burada kalmıştı.

"İnatçı değilim, sadece başka bir çözüm istiyorum," diye karşılık verdi diğeri ve Cesaretsiz Rudi'yi, yani Roman'ın kardeşini sesinden tanıdım. "Sadece bize biraz zaman ver."

Roman iç çekti. "Bunu yüz kez düşündük. Daha fazla zaman çözüm değil ve eğer daha fazla beklersek teklif yatacak! Daha iyi bir teklif alamayız."

"Ama bunu yapamayız!" dedi Rudolf, sesi kulağa normalden daha umutsuz geliyordu. "Tüm gelenekleriyle bu otele ve içinde çalışanlara karşı sorumluluğumuz var. Ve şeyi düşün..."

"Ah, şimdi bana geleneklerden ve sorumluluktan bahsetme," diye kesti sözünü Roman. "Bu can çekişen binayı, tüm can çekişen çalışanlarıyla birlikte yeterince çektik. Tanrı aşkına ne kadar çok borcumuz olduğunu biliyorsun. Boğazımıza kadar battık."

"İlk bakışta umutsuzmuş gibi görünebilir ama otelin potansiyeli çok yüksek ve muhteşem bir itibarı var. Yeni bir başlangıç yapmaya çalışırsak..."

"Borçlarla mı? Gerekli modernizasyon için bize kim kredi verir?" diye kesti Roman kardeşinin cümlesini. Bağırmamasına şaşırdım, hatta iletişim tarzına göre aşırı kısık bir sesle konuşuyordu. Kelimelerinde sesine yansıttığından daha çok öfke vardı. "Ulu Tanrım, Rudolf kabul et. Bittik, bir devrin sonuna geldik. Otel yavaş yavaş ama kesinlikle yaşlılıktan ölüyor, misafirlerimiz yaşlılıktan ölüyor ve çalışanlarımız da bizimle birlikte ölüyor. Tıpkı hâlâ maaş listesine koyduğun şu yaşlı Stucky gibi, senelerdir huzurevinde olması gerekiyor ama burada müşterileri korkutmaya devam ediyor."

"Yaşlı Stucky her zaman işini başarıyla yapmıştır," dedi Rudolf. "Otel onun evi, başka evi yok ve sırf yaşlı

diye onu buradan atmak zalimce olur. Ayrıca hâlâ atlarla sevgiyle ilgileniyor..."

"Bu senin sorunun," dedi Roman. "Sen ekonomiden anlamıyorsun, fazla hassassın. Bir kez olsun mantıklı bir insan gibi düşün! Burkhardt'ın teklifi elimizdeki fırsat. Borçsuz bir şekilde bu berbat yerden kurtulacağız ve geriye yeni bir başlangıç için küçük bir meblağ da kalacak."

"Ama o adam vicdansız bir sahtekâr, atalarımızın inşa ettiği her şeyi yerle bir edecek. Planlara ayrıntılı bir şekilde baktın mı?"

"Benim hoşuma gitti. Ben net çizgileri ve modern ekipmanları seviyorum. Bu ucuz gösterişe sahip yer çağa uygun değil."

"Otuz beş yerine yüz oda! Küçük müzik odası yerine üç oda. Orada Jascha Heifetz ve Elisabeth Schwarzkopf konser vermişti!"

"Bu biz doğmadan önceydi!" Roman'ın omuz silktiğini net olarak duyuyordum.

"Ama Otfried Preßler'nın bizim kütüphanemizde okuduğunu bizzat gördük! Burkhardt'ın golf dükkânı yapmak istediği kütüphanemizde. Nasıl bu kadar kayıtsız kalabilirsin? Onu otoparklardan, telesiyejlerden ve apartman dairelerinden bahsederken duyduğumda sırtımdan aşağıya soğuk sular boşanıyor."

Benim sırtımdan bir süredir soğuk sular boşanıyordu. Otelin fazla kazanç sağlamadığını düşünüyordum çünkü burada olduğum aylar boyunca fazla müşteri gelmemişti ama bu kadar kötü olması beni şoke etmişti. Küçük Don Burkhardt'ın sanki otel kendisine aitmiş gibi davranmasına şaşırmamalıydı.

"Burkhardt çok iyi bir iş insanı," dedi Roman. "Tanrı'nın terk ettiği bu bir parça toprakta gelecek görebildiği için mutlu olmalıyız. Atalarımız, tıpkı dedelerimiz kadar ölü ve bize üstlenmek isteyip istemediğimizi sorma gereği bile duymadan bu sorumluluğu veren ebeveynimiz de! Ben kendi adıma burada işimin bittiğini söyleyebilirim. Engel olmaya devam edersen kendi payımı tek başıma Burkhardt'a satarım ve sen de kendi payınla nasıl başa çıkacağını düşünürsün."

"Bunu yapamazsın!" dedi Rudolf duraksayarak.

"Hem de nasıl yaparım!" diye cevap verdi Roman. "Eğer avukata verecek parayı bulursan beni dava edersin."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Dolapta nefesimi tuttum.

"Kardeş olarak aynı yolda ilerlemeyi tercih ederdim," dedi Roman sonunda insanı şaşırtan bir ses tonuyla. "Rudolf, hadi çok geç olmadan bu konuyu onurlu bir şekilde halledelim."

"Burkhardt'ın bir valiz dolusu kara paraya ruhlarımızı satın almasının neresi onurlu?" dedi Rudolf acı bir şekilde. "Oğlunu hiç düşünmüyor musun?"

"Ah, özellikle de onu düşünüyorum," dedi Roman. "Bizim aksimize o özgür olacak! Özgürce sevdiği mesleği seçecek, özgürce yaşayacak, ne yaşamak isterse istesin... ona ayak bağı olacak bu köhne yer olmadan, borçsuz, sorumluluk sahibi olmadan. Şu an beni anlamıyor ama o çocuğa büyük bir iyilik yapıyorum."

İkisi yine bir süre sustu.

"Ama o burayı seviyor," diye fısıldadı Rudolf ardından. "Tıpkı benim gibi."

Roman iç çekti. "Duygusal zırvalık! Duygusal zırvalıktan başka bir şey değil bu! Tanrı'nın terk ettiği bu yerin dışında başka bir dünya var, farkında mısın? Değişiklik ve gelişime neden karşısın?"

Konuşurken uzaklaşmaya başlamış gibiydi, kapının sesini duydum ve sonra merdivende ayak seslerini.

"Bekle!" Rudolf derin bir iç çekerek onu takip etti. "Bazı giderlerle ilgili tasarruf yapabiliriz. Çok üzülürüm ama örneğin Madam Cléo gereksiz bir lüks. Bankadaki Odermatt ne dedi? Her şeyi tekrar hesaplayacaktı."

Cevabı duyamadım. Taş kesmiş bir halde dolabın içinde kalmaya devam ettim. Konuşma ve ayak sesleri yok olana kadar. O anda kalbimin ne kadar hızlı attığını fark etmiştim.

Dikkatlice dolap kapısını ittim ve gizlendiğim yerden çıktım. Önünde birinin durduğunu çok geç fark ettim.

Bu, tıpkı benim ona baktığım gibi şaşkın gözlerle bana bakan biriydi.

"Şuna da bir bakın!" dedi İngilizce. "Dolapta bir kat görevlisi!"

7

Karşımda tamamen yabancı biri duruyordu. Genç, çok zayıf biriydi, atletik, hafif bronz tenliydi, kısa kesilmiş, geriye taranmış saçları vardı. Gözleri Asyalılara hastı ve o kadar koyu renkliydi ki o anki ışıkta ne irisi ne göz bebeğini seçebiliyordum.

Şimdiye dek gördüğüm oğlanlar ve adamlar (sanırım ikisinin arasındaydı) arasında, açık ara en güzel yüze sahip olanıydı, film ve dizi aktörleri dâhil.

Dolaba bakarken dolgun dudakları dalga geçercesine yüzüne yayıldı. "İçeride tek başına mıydın?"

"Seni ilgilendirmez!" Sesimle ilgili bir sorun olmadığına ve doğru kelimeler kullanarak İngilizce konuşabildiğime sevinmiştim. Saldırı en iyi savunma şekliydi. "Bu odaya sadece otel personeli girebilir. O yüzden senin iyiliğin için umarım burada çalışıyorsundur."

Gülüşü daha da yayıldı ve kusursuz, kar beyazı dişlerini gösterdi. Sanırım kendisini bir garson kıyafetiyle hayal etmeyi eğlenceli bulmuştu. "Eğer öyle değilse ne olur?"

"Eğer öyle değilse yasak olan bir bölgeye girmiş bulunursun," dedim sert bir şekilde. "Ve seni ihbar etmem

gerekir. İçeriye nasıl geldiğini duymadım." Büyük bir ihtimalle dolabın içinde, büyük bir çabayla Montfort kardeşlerin tartışmasını dinlediğim için.

Yabancının üstünde siyah bir kot pantolon ve koyu renk bir kazak vardı. Bunun yanı sıra inanılmaz bir duruşu vardı, dik, cesur ve aynı zamanda vurdumduymaz. Beklenen İngiliz aktör olamazdı, o Mösyö Rocher'nin söylediğine göre seksen yaşın üstündeydi. Belki bir baletti. Ya da Asyalı bir prens.

"Evet, hangisi?" diye sordum ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Oğlan gülmeye başladı. "Hayır, burada çalışmıyorum. Belki, bu bölgeyi araştıran bir otel hırsızıyımdır."

Evet, tabii. Yasaklı Kedi de bir vaşak!

"O zaman da burada olmamalıydın!" dedim.

Gülüşü kayboldu, bu da zafere işaret ediyordu. "Tamam, baştan başlayalım. Orada girmek yasaktır diye yazan bir tabela yok." Kapıya işaret etti. "Belki bir kestirme olabilir diye düşündüm."

"Buna karşılık kapıda oda numarası var, yani buradan yolun devam edeceğini düşünemezdin." Yanından geçip kapıyı açtım. "Gördün mü?" Belki de Montfort kardeşlerin anahtar kullanmadan içeriye girdiklerini görmüştü ve odada ne olduğunu merak etmişti. Böyle bir şeyi anlayabilirdim.

Yanıma geldi, o kadar yakındı ki yeni yıkanmış pamuk ve limonumsu bir şey koktuğunu algılayabiliyordum. Hemen sabah kahvaltıda yediğim balığı düşünmek zorunda kaldım ve istemsizce dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Evet, ilk bakışta normal bir oda gibi görünüyor," dedi. "Ama şu beni şaşırttı." Işık düğmesinin üzerine konmuş küçük, parlak yeşil acil durum düğmesine işaret etti. Yanında koşan küçük bir adam ve arka merdivenleri gösteren bir ok vardı.

Bu gerçekten de hiç dikkatimi çekmemişti.

"Hımm," dedim. "Ama bu sadece bir yangın söz konusu olduğunda geçerli. Ve ben yanan bir şey görmüyorum, sen görüyor musun?"

Şimdi doğruca gözlerimin içine bakıyordu ve ben, irisinin siyah değil koyu kahve renginde parladığını gördüm. "Emin değilim," dedi usulca. "Hazırlıklı olmayı severim. Acil durumlar için." Sonra bir adım geri gitti. "Ben Tristan Brown. Tatili büyükbabam profesör Arthur Brown'la geçiriyorum. Dün akşam, kar fırtınasının ortasında geldik."

"Brown, 211 numaralı oda," diye mırıldandım ve Mösyö Rocher'nin misafir listesini anımsamaya çalıştım. 211 numaralı oda için özel istek yoktu, atlı kızak gezisi yok, spa randevusu yok, kayak dersi yok, alerji veya herhangi bir intolerans ibaresi yok, köpek yok, Roman Montfort tarafından konmuş VIP işareti yok, yani bu konuk hakkında

daha fazla şey bileceğim hiçbir şey yoktu. 211 tam olarak bu katın diğer ucundaydı, Barnbrooke ailesinin oğlanlarının ve karşısındaki bebekli Barnbrooke çiftinin odasının olduğu yerde.

Kestirmeymiş! 211 numaralı odadan buraya gelmek için Tristan (güzel isimdi ve ona yakışmıştı) hem ana merdivenlerden hem de asansörlerin önünden geçmek zorundaydı. Bu saatte hangi konuk oteli dolaşıp bazı kapıları açardı? Acil çıkış tabelası olsun olmasın!

"Senin de bir ismin var mı?" diye sordu. "Ve gerçekten kat görevlisi olarak mı çalışıyorsun?"

"Hayır, bu iş kıyafetini sadece kamuflaj olsun diye giydim!"

Tabii ki bir stajyere, misafirlerle bu şekilde konuşmak yakışmıyordu. Fräulein Müller, otel misafirlerine fazla içten bir şekilde gülümsediğim için beni şikâyet etmişti. Ona göre çalışanlar, otelin hareket eden demirbaşlarıydı, bu yüzden duygularını göstermemeleri gerekiyordu. Konuklar personelin insani duygulara sahip olduğu düşüncesiyle karşı karşıya kalmamalı ve tebessüme karşılık vermek mecburiyeti hissetmemeliydi.

"Ağırbaşlı, kibar ve her zaman geri planda olmalısınız. Siz bir kanepenin gülümsediğini hiç gördünüz mü?"

Şu anda beni duymuş olsaydı, muhtemelen Mısır'dan gelen deve kuşu tüyü toz alma süpürgelerinden (öyle olduğuna yemin etmişti) biriyle beni Bremen'e kadar kovalardı.

En iyisi hızla buradan uzaklaşmaktı.

"Artık bana dolapta ne olduğunu söyleyecek misin?" dedi 211 oda numaralı Tristan bir kez daha.

Cevap vermek yerine kapıyı kapattım ve ıssız koridora baktım. Büyük Kale Süiti'nin kapı tokmağında, Burkhardt'ın abone olduğu günlük gazete kesesi asılıydı; bu, gazete dağıtan adamın gece kar felaketine rağmen arabasıyla gelebildiği ve Don'un babasının her an gazetesini almak için kapıyı açabileceği anlamına geliyordu.

Hızla buradan gitmek için bir sebep daha.

Ancak Tristan Brown pes etmiyordu. Koridorda beni ısrarla takip ediyordu. "Benim yüzümden dilini mi yuttun?" diye sordu.

Hah! Öyle olmasını isterdi sanırım. "Öğrenmek istediğin şey buysa: Dolapta üstlerimle telefonla görüştüm. Çünkü ben aslında FBI'da gizli bir ajanım, yabancı ülkelerde otel suçları biriminden. Ama tabii bu çok gizli!"

Tristan koridorda beni takip ediyordu. "Anlıyorum," dedi gülerek. "Yine de bana ismini söyleyebilirsin. Takma adınla da yetinebilirim."

"Hiişt. Diğer misafirler uyuyor." Biraz hızlandım. "Sen niye uyumuyorsun?"

"*Jetlag*. Daha dün New York'tan buraya uçtum. Manon mu? Lilau? Lola. Fransızlara benziyorsun."

New York'tan demek! Vay. "Ama İngilizler gibi konuşuyorsun."

Merdivenlere ulaşmıştık. Güney kanadındaki personel odalarına soldan gidiliyordu, Tristan'ın odası karşı koridorun sonundaydı. Nişin içinde asılı duran inci kolyeli kadın tablosunun önünde durdum. O kadar gerçek görünüyordu ki insan ilk bakışta, sanat gibi toplanmış saçları ve derin dekolteli gece kıyafetiyle, nişin kırmızı, kadife perdeleri arasında gerçekten durduğunu düşünebilirdi. Bir elini sandalyenin kolluğuna dayamıştı, diğer elinde opera dürbünü vardı ve sanki bana sitemli gözlerle bakıyor gibiydi.

"Zaten İngilizim," dedi Tristan. "İş icabı New York'taydım."

"İş icabı mı?" diye tekrarladım dalga geçercesine ve sonunda Fräulein Müller'nın koyduğu tüm terbiye kurallarını çöpe attım. Tristan'la konuşmak pinpon maçı gibiydi, top mutlaka geri dönmeliydi. "Sen en fazla on dokuz yaşındasındır."

"Biz otel hırsızları erken başlıyoruz." Tristan güldü. "Fransız olmana dönelim. Öyle misin?"

"Hayır," dedim ve ses tonumun buna üzülmüş gibi çıkmasına kızdım. Tamam, bu oğlan inanılmaz hoştu. Ve güzel kokuyordu. Ayrıca onunla sohbet etmek de eğlence-

liydi. Ama bu kadardı. Bu kadar tuhaf davranmanın bir âlemi yoktu.

En azından tuhaf davranan bir tek ben değildim.

"Merdivenden biri çıkıyor," diye fısıldadı Tristan ve kontrol etmeme fırsat vermeden beni inci kolyeli kadının asılı olduğu nişin içine itti ve kadife perdelerden birini üzerimize çekti. Görünüşe göre burada garip tepkileri olan tek kişi ben değildim.

Perdenin tek kanadı bizi kamufle etmeye yetmediğinden, hızla diğer kanadını da çektim, sonra da küçük bir boşluktan dışarıya bakmaya başladık.

Takım elbiseli bir adam, yumuşak adımlarla merdivenden yukarıya çıkmıştı ve nişin önünden geçip üçüncü kata doğru ilerlerken onu hemen tanıdım. Mösyö Rocher'nin Smirnowların koruması olduğunu düşündüğü 117 numaralı odada kalan adamdı. Üçüncü katta ne işi vardı? Panoramik Süit, güney kanadının birinci katındaydı. Dördüncü katta ana merdivenler ve asansörler son buluyordu, burada 301 ve 305 numaralı odalar, oyun odası ve (misafirlere yasak olan) erkek personelin yatak odaları ile tavan arasına iki adet bağlantı yolu vardı. Yanılmıyorsam yukarıda, personel yatak odalarında bir kapı usulca kapandı.

Tristan'a döndüm ve irkildim çünkü çok yakınımda duruyordu. Kapalı perdelerden nişin içine çok az ışık sü-

zülüyordu. "Bana neden buraya saklandığımızı söyleyebilir misin?" dedim usulca.

"Ne olmuş ki? Eğlenceli işte." Sırıttı ve perdeyi açmak için hamle yaptı. "Ne de olsa sen bir gizli ajansın, ben de bir otel hırsızıyım, biz böyle şeyleri sürekli yapıyoruz. Kimdi o adam?"

Otele girişini Alexander Huber olarak yapmıştı ama bu, silahını kayıt ettirdiği gerçek ismi olmayabilirdi. Şayet onu kayıt ettirdiyse tabii. Personel katında ne işi vardı acaba? Özel korumanın emniyet konusunda aldığı tedbirlerden biri miydi bu?

Peki, Tristan'ın yüzü şimdi neden yine bana bu kadar yakındı?

"Çillerin varmış," dedi.

Yoğun bakışları altında, aklıma dişlerimi fırçalamadığım geldi. Döndüm ve nişten çıktım. "Üzgünüm, devam eden soruşturmalarla ilgili bilgi veremem. Ve artık gerçekten gitmeliyim, yoksa... şey... kimliğim ortaya çıkar."

"Tüh," dedi Tristan ve birden ciddileşti. Bu da ona yakışıyordu. Gözümü kırpmadan ona baktım.

Koridorun sonundaki kapı açıldı ve yanlış bir şey yapmama fırsat olmadan kendimi yine Tristan'ın yanında buldum ve perdeyi çektim.

Usulca güldü. "Refleksler iyi ajan... isim neydi?"

"Hiişt," diye fısıldadım. Lanet olsun! Sonsuza kadar her seste nişin içine kaçıp saklanacak mıydım? Bende bir terslik vardı ama ne?

"Eğer su yirmi beş derecenin altındaysa havuza parmağımı bile sokmam!" Sesi hemen tanıdım, bu bir gün önce Theremin Süiti'nde kalacağı için şikâyet eden Ella Barnbrooke'tu.

"Buzlu su gibi olan su hatta daha da soğuğu olmalı, ne kadar soğuk olursa yüzerken o kadar kalori harcanırmış," dedi kuzen Gretchen olduğunu anladığım diğer ses. İkisi hızla yaklaşıyordu ve alçak sesle konuşmak gibi bir çabaları yoktu. "Hatta buradaki ilahî derecede lezzetli kruvasanı yakacak kadar. Tanrım, neden saatlerdir yemekten başka bir şey düşünemiyorum?"

"Lanet olası *jetlag* yüzünden," dedi Ella. "İnsan akşamüstü beşte yatınca, gecenin bir yarısı uykusunu almış olarak uyanması şaşırtıcı değil." Şimdi tam bizim bulunduğumuz nişin önünden geçiyorlardı ve ben kısa bir an nefesimi tuttum.

"Sanırım hapşıracağım," diye fısıldadı Tristan.

Ona dehşet dolu gözlerle baktım ama görünüşe göre şaka yapıyordu. Yarı karanlıkta sadece beyaz dişlerinin parladığını gördüm.

Dışarıda Ella konuşmaya devam ediyordu. "Ve sen sadece yemek değil, aynı zamanda Ben'i de düşündün. İtiraf et."

Gretchen kıkırdadı. Tıpkı Ella gibi o da beyaz bornoz ve ona uygun parmak arası terlik giymişti, uzun sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. "Tanrım, o çok tatlı. Bir de bunun sıkıcı bir tatil olmasından korkmuştum."

Asansörlerin önünde durdular. "Ben'in benim için biçilmiş kaftan olduğu kesin!"

Ella ellerini beline koydu. "Burada olduğumu unuttun sanırım kuzenciğim!"

Gretchen yine kıkırdadı. Daha doğrusu kıkırdamayı hiç kesmemişti. "Benim için fark etmez, istersen sen de şansını deneyebilirsin, bu işi daha da eğlenceli hale getirir."

Asansörden "ping" diye bir ses geldi ve asansör parmaklıkları şangırdayarak açıldı. "O zaman tamam, iyi olan kazansın," dedi Ella asansöre binerlerken. "Önemli olan Amy'nin elinde bir şey olmaması."

"Ama bunu dert etmememiz gerektiğine inanıyorum," dedi Gretchen. "Bu dünyadaki hiçbir oğlan, Gretchen veya Ella varken Amy'yi tercih etmez."

Tristan o anda gerçekten hapşırdı. Oldukça yüksek sesle. Kızgın gözlerle ona baktım ama görünüşe göre ses Gretchen ve Ella'ya kadar gitmemişti. Yine de asansör kapılarının kapanması bana asırlarca sürdü gibi geldi.

Hızla perdeleri kenarlara ittim ve nişten çıktım.

"Bunu bilerek yaptın," dedim sitem edercesine.

"Üzgünüm." Tristan pişman olmuşçasına gülümsedi. "Sanırım az kalsın gizli bir görevi berbat ediyordum. Bu amigo kılıklı kızlar ne tür bir iş çeviriyorlar? Dur, söyleme, ben tahmin edeyim. Külkedisinin kötü kız kardeşleri uluslararası bir uyuşturucu çetesini yönetiyorlar, doğru mu? Aşağıda, yüzme havuzunda İtalyan mafya babasıyla buluşacaklar. Onları tutuklamak için hemen peşlerinden gitmeyecek misin?"

İç çektim. Artık tüm bunlar bana komik değil, aptalca gelmeye başlamıştı. Benim çılgınlıkla geçen beş dakikalık hakkım sona ermişti. "Gitmem lazım," dedim.

"Ah lütfen! En azından bana ismini söyle. Dediğim gibi, gerçek ismin olması gerekmiyor. Fransızca olabilir." Nişin içinde, incili kadının portresinin yanında kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde dururken neredeyse kendisi de bir tablo gibiydi.

"Peki tamam." Artık gerçeği söylemenin zamanıydı. "Benim adım Fanny Funke ve buraya bir yıllığına stajyer olarak geldim. Şu anda çocuk bakıcısı konumundayım."

Tristan hayal kırıklığına uğradıysa da bunu belli etmedi. "Çocuk olmamam ne büyük şansızlık."

"Kaç yaşındasın ki?" Bu, ağzımdan öylesine çıkmıştı. Halbuki birkaç adım uzaklaşmıştım. Ancak geriye doğru yürüyerek.

"On dokuz, tıpkı tahmin ettiğin gibi. Peki sen? Tabii ki gizli kimlik yaşını soruyorum."

"On yedi. Seni tanımak güzeldi." Nihayet arkamı dönmeyi başardım. Şimdi bir tek bacaklarımı hareket ettirmem ve gitmem gerekiyordu. İşte, o kadar da zor değildi.

"Buluttan Kale'de size güzel bir tatil dilerim," dedim omzumun üstünden. İki asansörün arasındaki koridordan aşağıya doğru inerken Tristan'ın bakışlarını sırtımda hissettim. Yani, en azından öyle olduğunu hayal ediyordum. Neden özellikle şimdi, Delia'nın sürekli bir erkek gibi yürüdüğümü söylediğini anımsamıştım bilmiyorum. Kadın personelin kaldığı bölümün kapısına geldiğimde tekrar arkamı dönüp baktım. Niş boştu. Tristan ortada yoktu.

Şaşkın bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. Belki de onu kafamdan uydurmuştum. Belki son bir saattir her şeyi uydurmuştum. Belki gerçekte hâlâ yatakta yatıyordum ve tüm olanları rüyamda görmüştüm. Ağzımda balık tadı yoktu, otel iflas etmek üzere değildi, valizler dolusu kara para yoktu ve bu gezegendeki en tatlı adamın karşısında bir aptal gibi davranmamıştım.

Ama sonra kapı iç taraftan açıldı ve kapı kolunun topuzu kuyruk sokumuma çarptı, o kadar canım acıdı ki rüya meselesini net olarak unutabilirdim.

Tamamen uyanıktım.

"Özür dilerim, canını acıtmak istemedim." Mutfak yardımcılarından biri özür dilercesine bir tebessümle çıkıp gitti.

"Benim suçum," diye karşılık verdim ve kapıdan içeriye girdim.

Ve tüm bunların hepsi saat yediden önce olmuştu! Erken kalkınca neler yaşanabileceği inanılmazdı.

"Biliyor muydunuz?" Mösyö Rocher'ye kocaman gözlerle baktım. Bütün gün boyunca Montfort kardeşlerin konuşmasını ona nasıl anlatacağımı düşünüp durmuştum ve şimdi ona söyledikten sonra pek şaşırmamış gibi görünüyordu. Öfke ve dehşet belirtisi de yoktu. Sakin ve dikkatlice sonuna kadar dinlemiş ve sanki bana acırmış gibi bakmıştı. Halbuki ben ne tepki vereceği konusunda endişeliydim ve çaresizce onu nasıl teselli edeceğimi düşünmüştüm. Aslında burası onun oteliydi. Onun için, Pavel, yaşlı Stucky, Moser-Anni, hatta Fräulein Müller ve diğerleri için Buluttan Kale sadece bir iş yeri değil, onların eviydi. Bu noktada ondan şiddetli bir tepki beklemiştim.

"Ben sadece bir kapı görevlisi olabilirim ama otelin kazanmadığı, azalan misafir sayısından belli," dedi Mösyö Rocher soğukkanlı bir ses tonuyla. "Personel ve bakım maliyetleri uzun zamandır kazancın üzerindeydi ve mevcut krediler artık maliyetleri karşılayacak düzeyde değil. Bir yatırımcı arayışı birkaç yıldır gündemdeydi." Gözlüğünü düzeltti. "Çok mantıklı bir fikir, diye düşünüyorum. Eğer doğru yatırımcı olursa."

"Evet ve sanırım Burkhardt doğru yatırımcı değil! Kütüphaneyi golf dükkânı olarak değiştirmek istiyor ki gol sahası olmayan bir yer için bu pek de mantıklı değil. Ayrıca telesiyejden, otoparklardan ve teleferiklerden bahsediyorlardı." Kızgınlıkla ses tonumu alçaltmayı unutmuştum.

Ama, tam karşımdaki resepsiyonda, geç gelen İngiliz aktörle (onu tanımıyordum) konuşan Ben, hiçbir şey duymamış gibi görünüyordu. Ona babasının planlarının ne kadarını bilip bilmediğini ve bu konuyla ilgili ne düşündüğü sormak isterdim; ne var ki dürüst olmak gerekirse nasıl başlamam gerektiğini bilmiyordum. Öğleyin Ben'e tesadüfen, Pavel'in elmalı tarçınlı turtasını vermek ve karşılığında, onun sayesinde yepyeni görünen Gracie'nin kedi beresini almak için gittiğimde, çamaşırhanede rastlamıştım. Ben, bağdaş kurarak, kendi kendine söylenen Berta'nın karşına oturmuş ve tereyağlı ekmek yemişti. Ortam çok keyifli görünüyordu. Pavel, Bach'ın Noel Oratoryosu'nun bas aryasını söylemişti ve ben Noel duygularıyla kuşatılmış bir halde solo trompet bölümünü üstlenmiştim. Makinelerin çıkardığı gürültü sayesinde, insan müzikal tutukluluğundan kurtuluyordu. Ben, trompetsiz trompet gösterimi çok komik bulmuştu ve yorgun Berta kısa bir süreliğine büyük bir davula dönüşmüştü. Birkaç dakika boyunca neşeli ve mutlu bir şekilde şarklar söyledik, trompet ve davul çaldık, sonra Ben ayağa kalktı ve "Kusura bakmayın," diyerek hızla

gitti. Stajyer sözleşmeleri güzel bir mola vermeyi kapsamıyor gibi görünüyordu.

"Neşeli çobanlar sizi! Acele edin, ah acele edin!" diye şarkı söylemişti Pavel, Ben'in ardından.

"Evet, aslında yapılan planlar kulağa korkutucu geliyor," dedi şimdi Mösyö Rocher ve beni sakinleştirircesine gülümsedi. "Ama henüz sadece birer plandan ibaretler."

Böylesine umut dolu olmayı nasıl başarıyordu bilmiyordum.

"1970'li yılların sonuna doğru kayak alanını kapatıp teleferik yapmak istiyorlardı. Ama sonra vazgeçtiler."

"Ama Roman Montfort oteli hemen satmaya kesin kararlı görünüyor. Ve Burkhardt'ın buraya ne yapacağı umurunda değil." Sesimi biraz daha alçalttım. "Bir valiz dolusu kara paradan bahsettiler..."

Bu da Mösyö Rocher'yi şaşırtmamış gibi görünüyordu. "Bu eski enkaz yığını belli etmese de kârlı bir iş sanırım." Kahve ve pasta saati geçmiş olmasına rağmen ona mutfaktan getirdiğim *cappucino*'sundan bir yudum aldı. Kapı görevlisi locasına ellerim boş gitmek istememiştim, hem de böylesine kötü haberler verecekken.

Çocuk bakıcısı olarak mesaim dört buçuğa kadar sürmüştü ve az önce elimden silkelediğim yarım ton el işi pırıltısını saymazsam heyecansız ve huzurlu geçmişti. Sanırım bunu çocuk odasına gelmeyen Don Burkhardt'ın

yokluğuna borçluyduk. Ailesinin gittiğini ummuştum ama az önce öğrendiğime göre Don sindirim sistemi enfeksiyonuna yakalanmıştı. Başkası olsaydı üzülürdüm. Ama bu noktada karmanın devreye girdiği açıktı.

"Ayrıca, Bay Burkhardt bu otelde ilk kez valizler dolusu nakit parayla ticaret yapmıyor," dedi Mösyö Rocher biraz mola verdikten sonra.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım.

Mösyö Rocher başıyla onayladı. "Ancak, şu ana kadar bildiğim kadarıyla atık yakma tesisleri, geri dönüşüm şirketleri, çöp depolama alanları ve tüm Avrupa'daki depolarla ilgili işler vardı, otel tamamen yeni bir iş olacak. Belli ki yeni bir şeyler denemek istiyor."

Burası milyonerlerin oyun alanı değildi ki! Eğer Burkhardt mutlaka otel işine girmek istiyorsa, üstelik modern donanım seven biriyken neden özellikle bu kuleli, ferforjeli, nişli, cumbalı oteli tercih ediyordu? Daha düz bir taneyle başlayamaz mıydı?

"Cesaretsiz... şey genç olan Montfort kardeş, Burkhardt'ın otuz beş odayı yüze çıkaracağını söyledi."

"Eğer çatıdaki kullanılmayan odalar dâhil edilirse ve personel otelde kalmazsa bu mümkün..."

"Ama bu korkunç!" dedim yüksek sesle. Bu kez Ben bize doğru baktı ve ne olduğunu sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Hemen gülümsedim. *Zavallı Ben.*

Eğer tüm bu olanları doğru anladıysam, o zaman oteldeki ömür boyu stajyerlik zamanının sonuna gelmek üzereydi.

"Burayı seviyor," amcası Rudolf, böyle söylemişti.

Ben de burayı seviyordum ve üstelik sadece eylülden beri buradaydım, kimbilir hayatı boyunca varlığını bilen biri onu ne kadar seviyordu.

"Bu arada, bunlar Panoramik Süit'te kalan Smirnowlar." Mösyö Rocher çenesiyle bize doğru gelen bir çifte işaret etti. Bir gece önce otele girişlerini kaçırdığım için, özellikle meraklı gözlerle bakıyordum, bu esnada *cappucino* fincanlarımızı dikkat çekmeden kartpostal standının arkasına ittim ve arkadaki duvarla bir olmak için birkaç adım geriye gittim. Bayan Smirnow en fazla otuzlu yaşların başındaydı, dikkat çekecek kadar güzel bir kadındı, gözleri badem şeklindeydi, kırışıksız bir yüzü vardı ve kuaförde yapılmış, parlak kahverengi saçları, beline oturan ceketinin kürklü yakasından aşağıya dökülmüştü. Topuklu çizmeleri aşırı yüksekti ama yürüyüşünü etkilemiyordu. Fuayede bir podyum mankeni gibi büyük adımlarla yürüyordu, sağ eliyle saçlarını omzunun arkasına attı, sol elinde şık bir el çantası vardı. Ojeleri koyu kırmızı rujuyla uyumluydu. Çantayı masanın üstüne koyduğunda içinde bir köpek olduğunu fark

ettim. Hayatımda gördüğüm en küçük köpekti. Beyaz, tüylü bir oyuncak köpeğe benziyordu, düğmeye benzer simsiyah gözleri vardı, havlaması bile sanki animasyon filmlerindeki gibi yapay geliyordu.

"Acil bir durum var," dedi karısı aksanlı bir İngilizceyle. "Kocam bana burada butik, alışveriş dükkânı, parfümeri olmadığını söyledi. Bu doğru mu?"

"Bu doğru madam," diye cevap verdi Mösyö Rocher. "Ancak biz misafirlerimizin istediklerini tedarik etmeye çalışıyoruz. Sizin için ne yapabilirim?"

"Clive Christian." Bayan Smirnow dramatik bir el hareketi yaptı. "Onsuz yaşayamam."

Bu kötüydü. Ama Tanrı aşkına, Clive Christian kimdi? Mösyö Rocher de bilmiyor gibi görünüyordu, şaşkın bir halde, "Pardon?" dedi.

Şimdi Bay Smirnow da resepsiyona yaklaşmıştı. Karısından oldukça yaşlıydı, en az kırklıların sonlarında, ellilerin başındaydı ve karısına nazaran sade giyinmişti. Üstünde gri bir kazak, bol bir pantolon vardı. O da zayıftı ve melankolik duruşu, uzun burnu ve kel haliyle oldukça hoş görünüyordu. Omuzlarında üç ya da dört yaşlarında bir kız çocuğu oturuyordu, kız ellerini adamın kel kafasına koymuştu ve kocaman gözlerle, sessizce bize bakıyordu. Sevimli lülelerle dolu bir başı vardı ve kürk yaka dâhil

annesininkinin bir kopyasıymış gibi görünen iki parçalı bir kıyafet giymişti.

"Beni anlamıyor," dedi Bayan Smirnow kocasına yakınırcasına ve kulağa öfkeli gelen Rusça bir şey söyledi.

Adam Mösyö Rocher'ye içten bir şekilde tebessüm etti. "Kusura bakmayın, parfüm şişesini banyoda yere düşürdü ve çok dertli." Onun telaffuzu karısına nazaran çok daha iyiydi.

"Evet, bu acil durum!" dedi kadın yüksek sesle. "Ben de bunu söylüyorum! Clive Christian Nr.I. Eğer onu sürmezsem kendimi çıplak hissediyorum. Onu ne hızla temin edebilirsiniz?"

Mösyö Rocher cevap vermek için ağzını açtı ama Bay Smirnow önce davrandı. "Edemezler Stella," dedi yumuşak ama kesin bir ifadeyle. "Hafta sonu, yarın dinî tatil ve dışarıda kar fırtınası var. Bir sonraki şehrin ne kadar uzakta olduğunu kendin gördün ve bu özel parfüm için Cenevre'ye kadar gitmek gerekebilir. Kimseden bunu bekleyemeyeceğine göre, diğer parfümlerinden birini kullanırsın."

Bayan Smirnow ona şaşkın gözlerle baktı. Alınmış bir şekilde, içinde "Chanel" kelimesinin geçtiği Rusça bir şeyler söyledi ve topuğunun üstünde döndü. "Halbuki sürekli diğer parfümlerimin onun başını ağrıttığını söyler! Neden başıma böyle bir şey geldi? Bütün arkadaşlarımız Saint Moritz veya Karayipler'e gidiyor ama biz bu yıl, her

türlü medeniyetten uzak bu tuhaf yere geldik." Hiddetli bir şekilde merdivenlere yürüdü.

"Karımın davranışı için özür dilerim," dedi Bay Smirnow, Mösyö Rocher'ye üzgün bir tebessümle bakarak. Kızı bir şeyler mırıldandı ve çam ağacında asılı duran altın yıldızlarla kuşlara dokunmaya çalıştı. "Bazen bir duruma alışabilmesi için biraz zamana ihtiyaç duyuyor."

"Sakinlik ve mis gibi dağ havası kendisine iyi gelecektir," diye karşılık verdi Mösyö Rocher.

Bay Smirnow, kızının çam ağacına daha iyi ulaşabilmesi için parmak uçlarında yükseldi. Kız sağını solunu çekiştirmek yerine kuşlardan birini okşadı.

"Biliyor musunuz, küçük bir çocukken bir kez buraya gelmiştim ve burayla ilgili çok güzel anılarım var. Hatta, burası benim hayatımı kurtardı diyebilirim. O zaman on iki yaşındaydım," dedi Bay Smirnow. Bir ara verdi ve Mösyö Rocher'ye beklenti dolu gözlerle baktı ama Mösyö Rocher sessiz kaldı. Ben neredeyse dayanamayacaktım ve o anda, burasının küçük bir Rus çocuğunun hayatını nasıl kurtardığına dair bir soru patlatacaktım.

Ama Smirnow kendiliğinden devam etti. "Burasının değişmemiş olması beni çok sevindirdi. Sanki zaman durmuş gibi. Otuz yıl. Telefon bile aynı. Ve siz, siz de hiç değişmemişsiniz. Halbuki bu olamaz. Sanırım bana yardım eden kişi babanızdı."

Tanrı aşkına, hangi konuda yardım? Daha somut olamaz mıydı? Meraktan ölecektim.

Mösyö Rocher usulca güldü. "Sanırım on iki yaşındaki bir çocuğa, otuz yaşının üstündeki herkes yaşlı görünür. Ama iltifat için teşekkür ederim Bay... şey...Smirnow." İsmi söylemekte tereddüt edişi ve sesindeki anlamlı tonlama Mösyö Rocher için alışıldık bir durum değildi. Normalde, tüm misafirlerin adlarını, verilerini ve bilgilerini listede gördükten sonra tamamen ve silinmez bir şekilde hafızasına kazırdı.

Smirnow dalgın gözlerle gülümsedi. "Elbette beni hatırlamıyorsunuzdur, yıllarca teselli ettiğiniz birçok çocuktan biriydim. Ama ben sizi hiçbir zaman unutmayacağım. Bana, bir insanın kendi içi, özü, vatanı olduğunda kimsenin onu elinden alamayacağını ve insanın her yerde mutlu olabilmesi için ihtiyaç duyduğu şeylerin kendi içinde olduğunu söylemiştiniz."

Evet, bu Mösyö Rocher'ye uygun bir şeydi. O böyle bilgece şeyler söylemeyi severdi. O zaman insan koşup hemen bir not defteri almak isterdi.

"O zamanlar hayatımda, beni çok korkutan bir değişiklik söz konusuydu," diye devam etti Smirnow. "Her şeyden ve herkesten nefret ediyordum ve dünyadan bunalmıştım. Ama buraya geldiğimizde, garip bir şekilde tüm değişikliklere ve hayatın bana getireceği her şeye hazırdım."

Ve bugün bir filo dolusu özel jeti, bir küçük kızı ve özel koruması olan multimilyoner bir adamdı. Bir tek eş konusunda çok başarılı olamamıştı.

"Evet, burası bazen mucize etkisi yaratabilir," dedi Mösyö Rocher ve kısa bir an bana döndü.

Smirnow başıyla onayladı. Kızının, sağ ve sol omzundan sallanan bacaklarına birkaç kez hafifçe dokundu, bu arada kız hâlâ sessizce yıldızlarla oynuyordu. "Bu yüzden ailemin bu otelle tanışmasını istedim. O zamanlar benim hissettiğim o büyüyü hissetmelerini arzu ediyorum. Ve bu yerin gücünden bir şeyler alabilmelerini."

"Ah evet, kesinlikle alacaklardır." Mösyö Rocher listesine baktı. "Yarın ki kızak gezisi eminim çok hoşunuza gidecektir. En güzeli alaca karanlıkta olanı. Size bir termosta sıcak *Ovaltine*[5] ve birkaç kurabiye hazırlatırım."

Küçük kız alkışladı ve *"Loschadka!"* ya da buna benzer bir şey dedi ve Smirnow güldü. Bu onun on yaş genç görünmesini sağladı.

"Doğru Dascha, atlar! Kızağı atlar çekiyor. İnsan hiç İngilizce bilmediğini sanıyor ama sonra birden sizi şaşırtıyor."

"Size Buluttan Kale'de şahane bir tatil dilerim," dedi Mösyö Rocher.

---

5 Malt özü, şeker ve peynir altı suyu ile yapılan bir süt tatlandırıcı ürün markasıdır. Bazı çeşitlerinde ayrıca kakao bulunur. (ç. n.)

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Smirnow. "Her şey için teşekkür ederim." Merdivenin başında tekrar döndü. "Zamanın bu otelde size hiç kötü davranmaması beni çok mutlu etti."

Belki zaman davranmadı, diye düşündüm, arkasından bakarken. *Ama valiz dolusu kara paralı insanların saçma planları davranabilir.*

Bakışlarımı, büyük bir olasılıkla bizi dinlemiş olan Ben'in bulunduğu resepsiyona çevirdim. İki saniye birbirimize ciddi gözlerle baktık; benzer şeyler düşündüğümüze emindim. Sonra telefonu çaldı ve özür dilercesine tebessüm etti.

Daha sonra onunla konuşmaya çalışacaktım.

"Smirnow'u küçük bir çocukken gerçekten hatırlamıyor musunuz?" diye sordum.

"Ah Fanny." Mösyö Rocher arkamdaki saate baktı. Daha doğrusu üç adet saat vardı. Ama sadece ortadaki Orta Avrupa saatini gösteriyordu, diğer ikisinden biri New York ve diğeri de Tokyo'daki saati gösteriyordu. "Spadaki mesain altıda başlamıyor mu?"

"Evet," dedim ürkerek ve anında dışarıya çıktım. Saat 17.59'du. Tam zamanında orada olabilirdim.

Resmî olarak çift vardiyaya izin verilmiyordu, ancak gayriresmî olarak oteldeki hemen herkes yasaların izin verdiği azami çalışma saatlerinden çok daha fazla çalışıyordu ve molalar da yeterince kullanılamıyordu. Örneğin, Pierre sadece mutfakta sabah vardiyasında çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda barmen olarak da görev alıyordu, bu yüzden neredeyse her gün akşam üstü saat altı buçuktan, ertesi sabah saat on buçuğa kadar çalışıyordu. Pavel, makinelerle ilgili sorun olduğunda müdahale edebilmek için doğal olarak çamaşırhanede kalıyordu ve Mösyö Rocher haftanın yedi günü, sabahın erken saatlerinden akşamın geç saatlerine kadar kapı görevlisi locasında nöbet tutuyordu. Fräulein Müller bile her zaman görev başındaydı, burada bulunduğum aylar içinde onu sivil kıyafetle hiç görmemiştim. O yüzden şikâyet etmek aklıma dahi gelmemişti. Spadaki işim o kadar basitti ki ona "iş" denmesini hak etmiyordu. Raflara sürekli bembeyaz havlular dizmek zorundaydım, kullanılmış havluları topluyordum, içecek makinesini ve elma kâselerini dolduruyordum. Ayrıca misafirlerin arkasını topluyordum, su birikintilerini siliyor ve arada sırada

yanlışlıkla birinin saunada kilitli ya da uyuyakalmış olup olmadığını kontrol ediyordum. Bunların her ikisi de olmuştu.

İşin asıl zor tarafı (hizmet eden kızların tropik sıcaklarda giydiği taytlı üniformalarla hayatta kalma çabası hariç), Bay Heffelfinger'nın keyfini kaçırmamaktı.

Bay Heffelfinger burada yeniydi ve yönetici olarak işe alındığı spayı görünce derin bir depresyona girmişti.

İtiraf etmek gerekirse otelin diğer kısımlarının aksine, burada Belle Époque'un[6] cazibesinden eser yoktu. Daha doğrusu hiçbir şey yoktu. Bu alanla ilgili söylenecek herhangi bir şey varsa o da güzellik ve stilin tutarlı olmamasıydı. Spa bölümü, seksenli yıllarda güney kanadındaki balo salonunun altındaki bodruma inşa edilmiş ve o zamandan beri restore edilmemişti. Odaların sadece batı tarafında normal gün ışığı alan pencereler vardı, geri kalan her yer bodrumdaydı ve ne yazık ki görüntü de bodrum gibiydi; gömme spotlar fazla parlak, rahatsız edici bir ışık yayıyordu, masaj ve güzellik salonlarında diş doktorlarının tedavi odalarının havası vardı. Duvarlara tavan yüksekliğinde koyu bej, üstü daha koyu bej çizgili karolar döşenmişti, zeminde de koyu bej karolar vardı ama çizgileri açık bejdi.

---

6 Batı Avrupa'da, özellikle de Fransa'da 1871-1914 yılları arasında süren, sanat açısından büyük gelişmeler yaşanan döneme verilen isim. Aynı zamanda mimari ve giyim modasındaki şaşaayla da ünlüdür. (ç. n.)

Sadece bir tane sauna vardı, 10x4 metrelik havuz da pek etkileyici değildi. Duşlar ise okullardaki eskimiş spor salonu banyolarını anımsatıyordu. Her yer temiz paktı ama güzellik başka bir şeydi.

"Daha fazla huzur atmosferine sahip mezbahalar biliyorum. Bu spa falan değil, bu enkaz!" diyordu Heffelfinger, üstü yarı değerli taşlar, kokulu mumlar ve yapay bir manolya dalıyla süslenmiş olan gümüş tepsiye ve kapıya bakarken. Panoramik Süit'te kalan Bayan Smirnow bitkisel kompres masajı için her an gelebilirdi ve ben aptal gibi ona lüks karşılama paketinden, özel korumadan ve özel jetten bahsettiğim için, Bay Heffelfinger bu hanımın ihtiyaçlarını karşılayamayacağına son derece emindi. Büyük ihtimalle bu onun için onur meselesiydi. "Utançtan yerin dibine girmek istiyorum. Buraya adım atacak olan her birinci sınıf konuk ardına bakmadan geri gidecek ve her yerde Manuel Heffelfinger'nın ne büyük bir batağa düştüğünü anlatacaktır. Bu benim kariyerimin sonu!" diye sızlanıyordu.

Eğer şimdi ona, Bayan Smirnow'un Karayipler veya Saint Moritz'deki arkadaşlarının yanında olmak istediğini söylemiş olsaydım kesinlikle ağlamaya başlardı.

" Hayır!" diyerek ona cesaret vermeye çalıştım. "Etrafınıza bir bakın Bay Heffelfinger! Daha üç gündür buradasınız ve mucizeler yarattınız. Bayan Smirnow bu limonlu ve salatalık dilimli suları sevecek. Ve havuzun bulunduğu

alandaki duvarların çatlaklarını bir aynayla kapatma fikri dâhiyaneydi."

"Teşekkürler, çok tatlısın." Bay Heffelfinger burnunu çekti. Belki kırklı yaşların başındaydı, ufak tefek, yakışıklı bir adamdı, orantılı kesilmiş kısa saçları ve gerginlik yüzünden titreyen manikürlü elleri vardı. "İğrenç çirkinlikteki eski şezlongu kaldırmanızı da unutmayalım, kimse ona yatmak istemezdi." Bakışları duvardaki saat ile kapı arasında gidip geliyordu. Bayan Smirnow'un randevusuna iki dakika kalmıştı. "Tanrı şahidim ki selülit gösteren şu iğrenç ışığı iyice karartmak ve fayanslardaki rezilliği yok etmek için elimden geleni yaptım. Ama doğaçlama bir iş olduğu belli oluyor! Misafirler diğer otellerin spalarına alışıksa kokulu mumlar ve orkideler ne yapabilir ki? Burada bir yerde buhar odası gördün mü? Ya da saunada renk terapisi?" Kelimeler ağzından gitgide daha hızlı çıkıyordu. "Doğal taşlı sauna, bitkisel sauna ya da panoramik sauna? Kar çeşmesi, şok havuzu ya da havuz şelalesi? Jakuzi, açık havuz, deniz sulu havuz ya da termal havuz..."

Sanırım sonsuza dek bu şekilde devam edebilirdi, bu yüzden sözünü kestim. "Evet ama bunun yerine burası... stil sahibi rahat bir yer." Yani, bir mezbahayla kıyaslanırsa! "Nişe yerleştirdiğiniz Doğu etkisine sahip dinlenme sedyesi harika bir fikir. Fräulein Müller'yı tüm bu yastıkları, vazoları, aynaları, karafları ve gümüş tepsileri vermeye nasıl

ikna ettiğinizi merak ediyorum." Hatta Doğu etkisine sahip nişin düzenlenmesi için tanınmamış bir sanatçının altın çerçeveli yağlı boya tablosunu bile vermişti. Bir nilüfer havuzunun kenarındaki şezlonga yayılmış kilolu ve yarı çıplak bir kadının tablosuydu, onlarca yıl önce bir depoya atılmış olmalıydı. Ama tematik açıdan buraya çok uygundu ve bej karoları kamufle eden her şey son derece hoştu.

"Ah, Fräulein Müller tam bir duygudaş..." Bay Heffelfinger'nın yüzüne belli belirsiz bir tebessüm yayıldı. "Şuradaki paravanları da saklandıkları yerden çıkardı."

Kapı açıldı ve yüzündeki tebessüm korku dolu bir maskeye dönüştü. Aniden vicdan azabı hissettim. Özel koruma meselesini ona hiç anlatmamalıydım. Büyük bir ihtimalle, Bayan Smirnow'un spa terapisini beğenmemesi durumunda vurulacağını düşünüyordu.

Ama gelen 107 numaralı odada kalan Bayan Ludwig'di. Bornozuyla içeriye girmiş, ürkek gözlerle etrafı inceliyordu. Beni gördüğünde rahatlamış bir halde gülümsedi.

"Ah, sevgili kızım, iyi ki buradasınız. Hemen size buradaki kuralları sorabilirim." Mahcup bir ifadeyle ayaklarını gösterdi. "Otel terliklerini burada giyebiliyor muyuz? Çünkü banyo terliklerimi getirmeyi unuttum."

"Tabii ki giyebilirsiniz," dedim. "Sizinkiler kirlendiğinde veya ıslandığında bana söyleyin, size yenilerini verebilirim."

"Çok tatlısınız," dedi Bayan Ludwig.

Bay Heffelfinger, onun sauna ve dinlenme odasının önünden havuza doğru gidişini izledi. "En azından bu hanımefendinin beni Arosa veya Saint Moritz'den tanımadığına emin olabiliriz."

Kapı tekrar açıldı ve Bay Heffelfinger kalbini tuttu. Ama gelen Bayan Smirnow değil (beş dakika gecikmişti), Tristan Brown'du. Bu sabahki karşılaşmamızdan sonra onu birkaç kez düşünmüştüm, belki de daha fazla, yine de ne kadar yakışıklı olduğunu görünce sarsıldım. Sanki bu arada onu unutmuş gibiydim. Bay Heffelfinger'nın selülit dostu ışığında teni altın kahvesi görünüyordu ve üstündeki bornoz özel tasarım gibi duruyordu.

"Tanrı aşkına!" diye fısıldadı Bay Heffelfinger.

Bu biraz abartılı olabilirdi.

Tristan beni gördüğünde gülümsedi. "Ah, ajan Fanny. Çocuk bakıcılığı bölümüne mi düştüm yoksa?"

"Hayır bayım. Burası spa bölümü." Aklıma zekice bir cevap gelmediğinden değil, sadece yanımızda başka biri olduğunda oyunumuz eğlenceli olmuyordu. Ayrıca üst dudağımın üstünde ter birikmiş olmasından korkuyordum. Sadece tenimin bu ışıkta tıpkı onunki gibi güzel göründüğünü umuyordum. "Saunaya şuradan gidebilirsiniz, havuz da en arkada. Su sıcaklığı yirmi altı derece."

Az önceki gülümsemesi, etkisinin gayet bilincinde olan birinin gülümsemesiydi. Ama Tristan şimdi çok eğleniyormuş

gibi görünüyordu. Bay Heffelfinger'e bir bakış attı. "Ne tesadüf ki yirmi altı derece benim en sevdiğim sıcaklıktır!" dedi, bir yandan tıpkı bir bornoz mankeni gibi podyumda yürürcesine ilerlerken.

"Çocuk bakıcılığı mı dedi o?" Bay Heffelfinger dehşet dolu gözlerle bakıyordu. "Dekorasyonu çocukça mı buldu?" Ellerini birbirine kenetledi. "Çok renkli, öyle değil mi? Biliyordum *'less is more'*,[7] bu benim de sloganımdır. Sadece burada çok şeyin faydası olur diye..." Sözünü kesti çünkü kapı yine açılmıştı.

İçeriye arka arkaya Barnbrooke kızları girdi. Önde Ella ve Gretchen, sonra Gracie, Madison ve son olarak Amy.

Bay Heffelfinger'nın boğazından "Kıhkıhkıh" benzeri bir ses çıktı ve dehşetle gözlerini açtı. Bunun neden olduğunu anlamaya fırsat bulamadım çünkü Madison heyecanla, "Fanny!" diye seslendi ve küçük Gracie sarılmak için bana doğru koştu.

Bu noktada söyleyebileceğim şey, bütün bir gün boyunca tek boynuzlu atlar yapıldığında ve bu esnada sadece tek boynuzlu atların ve arkadaşlarının anlayabileceği bir lisan icat edildiğinde çok derin dostlukların kurulmasının mümkün olduğudur.

---

7 (İng.) Az çoktur. Az daha iyidir anlamına gelen sloganlaşmış bir cümle. (ç. n.)

Madison ve Gracie'nin dışında bugün üç çocuğu daha birçok parıltılı malzemelerle mutlu etmiştim. Aralarında, Noel tatilinde ve yılbaşı gecesi otelde okuma günleri düzenleyecek olan meşhur bir gerilim romanı yazarının oğulları Anton ve Elias da vardı. Anton tek boynuzlu atının adını "parıltılı ölüm", Elias "tüylü katil" koymuştu ama bunun dışında tamamen normal çocuklar gibi görünüyorlardı. Hepsi birden gizli tek boynuzlu at kulübünü kurmuşlardı.

"Ella ve Gretchen, sadece gerçek tek boynuzlu atların dilekleri yerine getirdiklerini söylüyor," dedi Gracie ve Madison, "Bataklıkineği otu!" diyerek sözlerini tamamladı (Gizli dil henüz yeterince gelişmemişti).

Bay Heffelfinger etrafa hâlâ dehşet dolu gözlerle bakıyordu ve İsviçre Almancasıyla anlamadığım bir şeyler mırıldandı.

Ella ve Gretchen ne iki ufaklıkla ne de benimle ilgilendiler, inceleyen gözlerle etrafa bakıyorlardı.

Ne aradıklarını ya da kimi aradıklarını biliyordum.

"Havuz buradan devam edince en arkada."

"Biliyoruz," diye cevap verdi Gretchen ukala bir tavırla.

"Biraz etrafa bakıyoruz," dedi Ella.

"Evet, Tristan Brown'a da," dedi Madison.

"Onunla akşam yemeğinde tanıştık ve çok yakışıklı. Şimdi Ella ve Gretchen onun kime ait olduğu konusunda tartışıp duruyorlar."

"Saçmalık!" dedi Gretchen. "Kavga etmiyoruz." Biraz sesini alçaltarak Ella'ya, "Öyle bile olsa, bu tipsiz bir oda hizmetçisini hiç mi hiç ilgilendirmez!" diye ekledi.

Ella kıkırdadı.

Bataklıkineği otu. Nötr bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım.

"Suda çıkmayan rimel sürdüler," dedi Madison. "Ve Ella'nın bikinisinin sadece tek askısı var. Ve tabii ki bizim gelmemizi istemediler."

"Çünkü insanı utandırıyorsunuz ve bize yük oluyorsunuz," dedi Ella. "Gerçek birer belasınız."

"Tristan'a Gretchen veya Ella yerine Amy'yi istemez mi diye soracağım," dedi Gracie. "O çok daha iyi ve akıllı biri. Oğlanların neden bu kadar aptal olduğunu anlamıyorum."

Amy kıpkırmızı kesildi. Loş ışıkta bile bunu görebiliyordum.

"Bizi rahat bırakamaz mısınız?" Ella gözlerini devirdi. "Neden normal çocuklar gibi yatmıyorsunuz?"

"Çocuuukhlllaar... Yasaakkkkhhh!" Bay Heffelfinger kapının üstündeki tabelaya işaret etti. Nihayet bir süredir ne demeye çalıştığını anladım.

16 yaşın altındaki çocukların spaya girmesi yasaktır, yazıyordu orada dört farklı lisanda.

Ella ve Gretchen çılgınca sevindiler. "Ha ha, çocuklar ve köpekler dışarıda kalmak zorunda. Sonunda mantıklı kurallar..."

"Ah, abartmayın Bay Heffelfinger, sadece hızla havuza geçecekler." Ona rica eder gözlerle baktım. Gretchen ve Ella yürüyüp gitmişlerdi, hain ifadelerle omuzlarının üzerinden el sallıyorlardı. Çocukların girme yasağının havuz için değil, spa için geçerli olduğunu anlamamışlardı.

"Hayır! Olmaz!" Bay Heffelfinger tekrar doğru konuşmayı başarmıştı. "Bir zahmet dışarıdan dolansınlar." Parmağıyla Gracie'nin bulunduğu yöne doğru işaret etti. "Çıplak bir halde saunadan çıkmış biri, böyle... bir... şey... bir..."

"Çocuk."

"Evet. Kimse böyle bir durumda etrafta çocuk görmek istemez. Çocuklar insana gözlerini dikip tuhaf tuhaf bakarlar. Ayrıca, bir insanı çıplak gördüklerinde özellikle nahoş sorular sormak gibi bir âdetleri var. Burası insanın kendisini iyi hissetmesi gereken bir yer. Huzurla dolu bir vaha. Burada çocuk olmamalı!" Ellerini, sanki bir arı sürüsünü dağıtıyormuşçasına havada sağa sola salladı. "Bayan Smirnow görmeden ve kader bana kötü bir oyun daha oynamadan onları buradan gönder."

Almanca konuşmasına rağmen, Gracie, Madison ve Amy onlarla ilgili bir sorun olduğunu anladılar. Kapıya doğru geri kaçmışlardı zaten.

"Sorun yok, tehlikeli biri değildir." Onları sakinleştirmek istercesine tebessüm ettim ve kapıyı açtım. "Hadi

gelin, şuradan da havuza gidiliyor ve dürüst olmam gerekirse orası daha güzel bir yol, çıplak insanlar yok."

"Onlara, yetişkinlerin saunaya giderken kendilerini sübyancı gibi hissetmemeleri gerektiğini söyle," dedi Bay Heffelfinger arkamızdan.

Kesinlikle böyle bir şey yapmayacaktım.

"Havuz kenarından atlamak yok! Çığlık atmak yok! Dinlenenlerin üstüne su sıçratmak yok! Suya çiş yapmak yok..."

Kapıyı kapattım. "Aslında iyi bir adam," diye mırıldandım özür dilercesine. "Sadece biraz heyecanlı."

Tristan havuzda gerçekten de tur atıyordu, şayet on metreye tur denilebiliyorsa. Ella ve Gretchen bornozlarını çıkarmışlardı. Gretchen karın üstü sudaki Tristan'ın yanına atladığında, Amy, Gracie ve Madison'la birlikte köşeyi döndüğümüzü gördüklerinde çok bozuldular.

Spa bölümüne giderken gülmemek için kendimi zor tuttum. Ella ve Gretchen, Tristan'ı etkilemek için ne yaparsa yapsınlar, Madison ve Gracie işlerini zorlaştıracaklardı.

Gününün tamamıyla felaket geçtiğini söyleyen Bayan Smirnow nihayet (yirmi dakika gecikmeyle) Bay Heffelfinger'nın yanına gelebilmişti. Bay Heffelfinger'nın neredeyse hiç İngilizce anlamadığını fark edince Rusça konuşmaya başladı. Bu şekilde ifadeleri kulağa çok daha dramatik geliyordu.

Bay Heffelfinger onu titreyerek masaj odasına götürürken, havuzdan çıkmış olan Bayan Ludwig onları gözledi. O sırada yeni alınmış sedire oturmuş, Bay Heffelfinger'nın oraya koyduğu yüksek sosyeteye dair dergilerden birine bakıyordu.

"Ulu Tanrım," diye mırıldandı.

"Evet," dedim bir parça endişeli bir şekilde. "Umarım masajda da titremez."

"Ah, ben hanımı kastettim," dedi Bayan Ludwig. "Bana tanıdık geldi."

"Bayan Smirnow."

"Adı bu mu? O halde o olamaz." Bayan Ludwig biraz doğruldu. "Ancak, tıpkı deniz kurtarma projesine milyonluk bağış yapan Rus oligarşi üyesi Viktor Jegorow'ın karısına benziyor. Bill Gates kadar zengin olduğu söyleniyor. Bir dakika, bu derginin içinde Cannes'daki bir yardım etkinliğinin fotoğrafı olacak, Monako Prensesi Caroline da oradaymış." Magazin dergisinin sayfalarını çevirmeye başladı. "Ah, bu dergileri çok seviyorum. Çok pahalı oldukları için onları hiç satın alamıyorum. Viktor Jegorow'un hiç fotoğrafı olmaz, halktan kaçar. Ama karısı sıklıkla film galaları, ünlülerin partileri ve yardım etkinliklerinde görülür. Ve sürekli bir inşaat kralının ve karısının yatında ağırlanır. Viktor Jegorow'la evlenmeden önce çok para kazanan bir mankenmiş." Dergiyi kenara koydu ve diğerini aldı. "Burada bir yerde

olmalı. Ah, işte bakın. Sırt dekolteli kıyafet giymiş olan kadın, tıpkısının aynısı, öyle değil mi?"

Fotoğrafa baktım. Gerçekten de öyleydi. Ya Bayan Smirnow klonlanmıştı ya da...

"*Otuz dört yaşındaki Stella Jegorow, yine eşi olmadan geziyor. Giydiği olağanüstü Dolce & Gabbana kıyafetiyle moda konusunda yine kusursuz...*" yazıyordu fotoğrafın altında.

Stella Bayan Smirnow'un da ismiydi. Bu bir tesadüf olamazdı.

"Belki takma isimle giriş yapmışlardır," dedi Bayan Ludwig. "Sürekli fotoğraflarının çekilmesi can sıkıcı oluyordur. Basın da son zamanlarda Viktor Jegorow'un Rus yönetimiyle zedelenen ilişkileriyle ilgili çok spekülasyon yapıyor..." Bana parlayan gözlerle baktı. "Tüm bunlar çok heyecanlı! Sanırım biraz daha kalacağım. Belki saunaya girerim. Sağlıklı olduğunu söylüyorlar. Takılarımı koyabileceğim bir yer var mı tatlım? Bay Ludwig bu kadar uzun kaldığım için merak edecek ama sonra ona kiminle karşılaştığımı anlatınca şaşkınlığını uzun süre atlatamayacak. Ah, burası olağanüstü bir yer."

Evet ve sürekli bir sürprize açık bir yer.

Bayan Ludwig mutlu bir şekilde saunayı denerken ve masaj odasının kapısının tekrar açılmasını beklerken, çaktırmadan yüzme havuzuna baktım. Tristan, Ella, Gretchen ve Madison tarafından çevrilmiş halde şezlongda oturuyordu.

Rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, aksine durumdan zevk alıyor gibiydi.

Gracie havuzda sırt üstü oynuyordu, havaya doğru su püskürttü ve "Tristan bak! Ben bir balinayım!" dedi.

Bir tek Amy'yi göremiyordum. Onu dışarıda, kararsız bir ifadeyle duvara dayanmış şekilde buldum.

"Kitabımı almalıydım," dedi mahcup bir ifadeyle beni görünce.

Yeni yıkanmış havlularla dolu sepeti yere bıraktım ve havluları katlayıp yuvarlamaya başladım. "Otelde okumak için gerçekten güzel yerler var."

"Biliyorum." Amy iç çekti. "Benim en sevdiğim yer kütüphanedeki pencere pervazı. Bugün günün yarısını orada oturup kitap okuyarak geçirdim, kar tanelerini seyrettim ve kediyi sevdim. İkinci katta, perdelerin arkasındaki küçük antreyi de çok seviyorum. Ya da sabahın erken saatinde kimsenin olmadığı bardaki cumbayı. Kimse insanı orada bulamaz."

"Seni kimin bulmasını istemiyorsun?"

Amy omuzlarını silkti. "İstediğini seç: *"Dur Amy,", "Burnunu her şeye sokma Amy", "Tadını çıkarmalısın Amy,"* diyen annemin... Sanki varlığımı unutmuş gibi bana şaşkın gözlerle bakan babamın. İnsanın beş çocuğu olunca normal olabilir. Gretchen ve Ella'nın çünkü onlar... ah kendin

gördün işte." Havlulardan bir tanesini almak için eğildi. "Yardım edebilir miyim?"

Şaşkın gözlerle ona baktım ama teklifinde ciddi görünüyordu ve nasıl yapması gerektiğini anlatmamı rica etti.

"Bay Heffelfinger yuvarlanmaları gerektiğini düşünüyor, bak böyle. Böyle daha hoş görünüyormuş. Sonra onları dizeceğiz, her rafa altı adet. Evet, aynen böyle."

Bir süre sessizce katlayıp yuvarlayıp dizdik, sonra Amy birden, "Gretchen ve Ella, Aiden'a işaret dili öğrendiğimi söylediler. Şimdi Aiden ona âşık olduğumu sanıyor."

Mösyö Rocher sayesinde her şeye hâkimdim. Aiden işitme engelli, koyu renk saçlı oğlandı. Büyükannesi ve büyükbabası onu bebekken evlat edinmişlerdi. Kan bağları yoktu. Yani ona âşık olması sorun olmazdı.

"Hımm," dedim ve tıpkı Mösyö Rocher söylediğinde olduğu gibi kulağa anlayışlı ve cesaret verici gelmiş olmasını umdum.

Her halükârda Amy'yi konuşturmak için işe yaramış gibi görünüyordu. "Aiden bunu bildiğinden beri bana garip davranıyor. Neredeyse bana hiç bakmıyor. Halbuki..." O kadar derin iç çekmişti ki âdeta bulaşıcıydı. "Her zaman çok iyi anlaşmışızdır. Hatta konuşmasak bile. Sadece iki yıl önce bir kere ona bozulmuştum çünkü Ella ve Gretchen onu kobay olarak kullanmışlardı ve onun da hoşuna gitmişti."

"Kobay mı?" Şimdi kulağa Mösyö Rocher gibi değil, kendim gibi gelmiştim.

"Evet, öpüşme denemesi yapacakları birine ihtiyaçları vardı." Amy öfkeyle burnundan soludu. "Sanırım Aiden iyi öpüşüyor. Gretchen, bunun şeyden olduğunu söylüyor... şeyden... duymadığı için çok duyarlıymış ve öpüşme egzersizi için mükemmel bir nesneymiş. Bunun için ona bir tokat attım. Tamam, iki tane. Bir sola bir sağa. O kadar sertti ki kendi elim acıdı."

"İyi yapmışsın," diye çıktı ağzımdan.

"Bence de." Amy teşekkür edercesine bana yandan baktı. Sonra tekrar iç çekti. "Bu yüzden Aiden'ın neden bu kadar tuhaf olduğunu anlamıyorum. Benim hiçbir zaman... öyle olsa bile... insan işaret dilini birine âşık olmadan da öğrenebilir... Demek istediğim ben hâlâ eski Amy'yim."

Bir kare bu karmaşanın arasında netleşmeye başladı.

"Kız arkadaşım Delia'nın da Paul adında iyi anlaştığı bir arkadaşı vardı," diye başladım. "Paul yan komşumuzdu ve daha çocukken kendisinin ve Delia'nın odasının arasına, oyuncak bir figürün gidip gelebildiği bir kablo çekmişti. Böylelikle birbirlerine mesaj gönderebiliyorlardı. Aileleri birlikte tatile gidiyorlardı ve ikisi çok iyi anlaşıyor, birbirlerine her şeyi anlatıyorlardı. Ta ki günün birinde Paul tuhaf davranmaya başlayana kadar. Delia'yla hiç konuşmamaya başlamıştı, okulda onu görür görmez arkasını dönüyordu."

Amy'nin gözleri kocaman olmuştu. "Peki bunu neden yapıyormuş?"

"Zor da olsa bunu ona Delia da sormuştu çünkü sürekli kaçıyordu. Ama sonunda Delia'ya âşık olduğunu itiraf etmişti."

"Ah," dedi Amy, "Sonra ne oldu?"

Aslında, Delia gururlanmıştı ama Paul'e âşık değildi. Arkadaşlıkları bunu kaldıramamıştı. Paul bir yıl boyunca Delia ile konuşmamıştı. Şimdiye kadar ona hep "Alıngan Paul" demiştik. Ama Amy'ye bu üzücü olayları anlatmamaya karar verdim. "Söylemek istediğim şey şu: İnsan biriyle uzun yıllar arkadaş olabilir ve birden diğer kişinin artık çocuk olmadığını ve daha fazlasını istediğini fark eder... belki de Aiden da Paul gibi hissediyordur."

Amy düşüncelere dalmış bir halde alt dudağını kemiriyordu. "Ya öyle değilse? Ya benim ona âşık olduğumu düşünüyorsa ve bu durumdan rahatsızlık duyuyorsa?"

"Peki, ona âşık mısın?" diye sordum ve irkildim. Sanırım bu doğruca sorulmuş bir soruydu. Ama Amy'nin umurunda değil gibi görünüyordu.

"Belki," dedi temkinli bir şekilde. "İnsan, karşısındakine baktığında kalbi daha hızlı atıyorsa ve dizlerinin bağı çözülüyorsa âşık mıdır?"

Daha önce âşık olduğumdan değil ama kesinlikle içten bir şekilde, "Evet!" diyecek kadar kitap okumuş ve film

seyretmiştim. Yani, öyle diyebilirdim eğer Bay Heffelfinger köşeden çıkagelmiş olmasaydı. Amy katladığı havluyu hemen bıraktı ve koşar adım havuza doğru gitti.

"Gerçi tek kelime anlamadım ama sanırım Bayan Smirnow'un hoşuna gitti," diye fısıldadı Bay Heffelfinger coşkuyla.

"Gitti mi?" diye fısıldadım ben de.

"Hayır. Her yeri gezmek istiyor." Yine iki elini birbirine kenetledi. "Ne yazık ki bunu engelleyemedim. Şimdi bir masaj randevum var, Bayan Smirnow buradayken çocukların terbiyeli davranmasına dikkat et lütfen. Ve o yaşlı kadının gözlerini kadına sanki altından bir buzağıymış gibi dikmemesi için bir şey yap."

"Bakıyor çünkü Bayan Smirnow'un isminin gerçekte Bayan Jegorow olduğunu düşünüyor," dedim.

"Rus oligarşi üyesininki gibi mi?"

Tabii ki benim dışımda herkes bu ismi biliyordu. "Oligarşikler hep Rus mu olur?" diye sordum.

Ama Bay Heffelfinger hızla bir sonraki randevusuna gitti.

Bayan Smirnow'u (ya da ismi her neyse) havuzda buldum, beklenmedik yıldız misafiri bir an bile gözden kaçırmayan Bayan Ludwig de peşimden gelmişti. Bayan Smirnow'un gözüyse, kurulanan ve bornozunu giyen Tristan'daydı. Bu manzara Coca Cola reklamlarını anımsatıyordu, sadece

müzik ve ağır çekim eksikti. Herkes, ben dâhil mükemmel vücudunu beyaz bornozla örtene kadar ona baktık. Hatta Gretchen dilini dudaklarının üstünde gezdirdi.

Bir tek Bayan Ludwig, Bayan Smirnow'u daha ilginç bulmuştu.

"Hiç kuşku yok ki bu o," diye fısıldadı bana, belki biraz yüksek sesle.

Bayan Smirnow ya da diğer adıyla Jegorow önce rahatsız olmuş gözlerle Bayan Ludwig'e baktı, sonra da nazik bir şekilde gülümsedi. Bayan Ludwig'in ise yüzü parladı.

Tristan çıkışa doğru yürümeye başladı ve tabii ki iki Barnbrooke kızının artık havuzda kalması için bir nedeni yoktu. Gracie ve Madison da onları takip etti ve elbette olası oligarşi üyesinin karısı da spa bölümünü terk etti. Gitmeden önce hafta içinde beş masaj ve bir cilt bakımı aldı. Bir tek Amy kalmıştı, sanırım az önceki konuşmayı devam ettirmek istiyordu. Ama bunu yapamadık çünkü sauna alanına gelen Bayan Ludwig yüzüğünü kaybettiğini fark etmişti. Mutluluktan gülen yüzü yok olmuştu.

"Onu diğer takılarla birlikte bana verdiğiniz kâseye koymalıydım," dedi gözü yaşlı bir halde. "Şimdi hiçbir yerde bulamıyorum. O benim nişan yüzüğümdü. Benim için manevi değeri vardı." Alt dudağı titriyordu ve ben de neredeyse onunla birlikte acı çekiyordum.

Amy'yle birlikte her köşeyi aradık ama nafile. Bay Heffelfinger masajdan sonra bize rastladı ve daha iyi görebilmemiz için açtığı parlak ışığa rağmen şans yüzümüze gülmedi. Her köşeye baktık, tüm bornozlar didik didik arandı ve ben tüm çamaşır sepetlerini alt üst ettim, havluları tek tek silkeledim. Her yeri arasak da yüzük yok olmuştu. Üzgün bir şekilde pes ettik. Saat on biri geçiyordu.

"Belki de çocuklardan biri saklamıştır," dedi Bay Heffelfinger iki büklüm olmuş Bayan Ludwig, kendisine eşlik eden Amy'yle birlikte kapıdan çıktıktan sonra. "Bilirsiniz çocuklar eşek şakası yapmayı severler."

Ya da yüzük çalınmıştı. Ama kim böyle bir şey yapardı ki? Bayan Ludwig sadece manevi değeri olduğunu söylemişti.

"Sanmam," dedim kararlı bir şekilde. "Düştüğüne ve gözümüzden kaçan bir yere girdiğine eminim. Yarın sabah Jaromir'e gider ızgarasını açmasını rica edeceğim, böylelikle içini kontrol edebiliriz. Onu bulacağız."

"Umarım." Bay Heffelfinger derin bir nefes alıp kokulu muma üfledi. "Aksi takdirde o yaşlı bayan bizi hırsızlık gerekçesiyle şikâyet eder ve hepimiz şüpheli duruma düşeriz."

10

Spa alanından çıktığımda bitik bir haldeydim. Alnımda yumurta pişirilebilirdi, sıcaktan o denli yanmıştım. Sanki külotlu çorabım tenime yapışmış gibiydi. Bunun yanı sıra Bayan Ludwig için endişeleniyordum. Zavallı kadının bu gece uyuyabilmesini umuyordum.

Koridorun ortasında Yasaklı Kedi oturuyordu. Sadece beni bekliyormuş gibi gördüğüm anda kalktı ve bacaklarıma sürtündü, sonra yüksek sesle miyavlayarak içinden birkaç basamakla açık havaya çıkılan dar kiler kapısına doğru yürümeye başladı.

Anahtar kapıdaydı, kedinin istediğini yaptım ve dışarıya çıkması için kapıyı açtım. Bay Heffelfinger burayı küçük sigara molaları için kullandığından zemin tamamen karsız olmasa da üstüne basıldığından dümdüz olmuştu. Açılan kapı aralığından soğuk hava dalgası geldi. Anahtarı çıkarıp aldım (Kapının birden kapanma ve içeridekini dışarıda bırakma gibi bir eğilimi vardı) ve dışarıya çıktım. Soğuk gece havası ciğerlerime dolduğunda kendimi hemen daha iyi hissettim.

Akşamüstüne kadar kar yağmıştı ancak şimdi gökyüzü açılmıştı. Birkaç bulutun arasından yıldızlar parlıyordu. Ve dolunay çam ağaçlarının üstünden geçerek her şeyi soğuk bir ışıkla kuşatıyordu. Yasaklı Kedi kara oturdu ve yukarıya, otel binasının duvarına bakmaya başladı. Vücut ısım normale dönmeye başladığında bakışını takip ettim. Dışarıdan bakıldığında otelin en derin köşesindeydik, bir tek restoranın altındaki mutfağın ve spa alanının gün ışığı alan pencereleri vardı. Kiler binanın diğer taraflarında yamacın tamamen içindeydi. Spa bölümünün üstünde, balo salonunun Fransız tarzı kemerli, büyük pencereleri ay ışığında parlıyordu, onun da üstünde güney kanadındaki odalar vardı, bir tek soldan üçüncü pencerede ışık vardı, bu Smirnow/Jegorow'un özel korumasının 117 numaralı odası olmalıydı. Sağ tarafın sonundaki iki pencere Panoramik Süit'in banyosuna aitti.

Ve tam olarak 117 numaralı odanın ve Panoramik Süit'in banyo pencerelerinin arasında bir şey hareket ediyordu, Yasaklı Kedi de bakışlarıyla onu takip ediyordu. Onun bir insan silüeti olduğunu anlayınca az kalsın kalbim duracaktı, sekiz dokuz metre üstümde, bir duvar çıkıntısının üzerindeydi. Hızlı ve çevik hareketlerle ışığı yanan pencerenin önünden geçti. Işık kısa bir an için ona vurduğunda, bunun Tristan Brown olduğunu gördüm. Hiç kuşku yoktu.

Zihnimin içinden olası her düşünce geçti ama mantıklı değildiler. Hangi insan geceleri, baş döndürücü yükseklikteki dar duvar çıkıntılarında yürürdü?

Canı sıkılmış sirk sanatçıları mı? Süper kahramanlar mı? İntihar etmeye kalkan ve kararsız olanlar mı? Noel Baba mı? Hem de bir gün erken! Otel hırsızları mı? Elbette!

O anda 117 numaralı odanın ışığı söndü ve neredeyse 118 numaralı oda penceresine ulaşan Tristan duvarda hareketsiz kaldı. Bir bulut yavaşça ayı kapattı ama onu yine de bina cephesinde seçebiliyordum. Birkaç saniye sonra 117'nin penceresi açıldı. Jegorow'un korumasının orada olup olmadığını görmek için artık çok karanlıktı ancak bir sigaranın kırmızı ateşini gördüm ve dumanının kokusunu aldım. O ve Tristan aşağıya baktıklarında beni görebilirler miydi yoksa onlar için karda karanlık bir leke gibi miydim? Her iki durumda da kendimi suçlu hissetmek için hiçbir neden yoktu, ne kurallara aykırı olmasına rağmen bir duvar eşiğinin üzerinde duruyordum ne de sigara içilmeyen bir odada sigara içiyordum. Yine de hareket etmedim. Yasak Kedi de sanki kara kök salmış gibi duruyordu.

Belki bir dakika sonra (bunu söylemek zordu çünkü zaman geçmek bilmiyordu) sigara aşağıya atıldı ve karda söndü, pencere de tekrar kapandı.

Tristan tekrar hareket etti.

Büyük bir olasılıkla sessiz kalmak, onu izlemek ve nereye tırmandığını görmek, sonra da olayı bildirmek en mantıklısıydı.

Diğer yandan durumu hemen olay anında halledebilirdim. Aksi takdirde zihnimin içindeki cevapsız sorular yüzünden bütün gece uyuyamazdım. Tam üstümde 119 numaralı odanın penceresine ulaştığında, fazla çaba sarf etmeden gerçek bir kedi sesi çıkarmaya çalıştım: "Miyyaaav!"

Tristan yine taş kesilmişti. Büyük bir olasılıkla o da tıpkı benim yukarıya baktığım gibi aşağıya bakıyordu ama karanlıkta bir şey anlaşılmadığı kesindi.

Ona el salladım, sonra kısık sesli bir gülüş duydum ve şaşkınlık içinde büyük bir sıçramayla yağmur borusuna ulaşmasını ve duvardan aşağıya Örümcek Adam gibi inmesini izledim. Son birkaç metrede, ay yeniden ortaya çıktı, artık taştan köşe dekorların kenarlarına nasıl da zekice asıldığını daha iyi görebiliyordum. Parmak uçları kesik eldiven giymişti. Son iki metrede aşağıya atladı ve tıpkı bir kedi gibi yumuşakça ayaklarının üstüne düştü.

Gerçek kedi bunun üzerine kaçmayı tercih etti ve karın üstünde gözden kayboldu, kısa bir an için benim de aynı şeyi yapmam gerektiğini düşündüm.

"Selam," dedi Tristan. Ay ışığında dişleri parlıyordu.

"Evet, bence de selam!" diye karşılık verdim. "Rahatsız etmek istemedim ama en azından selam vereyim dedim. Ne de olsa Örümcek Adamlara şu sıralar ender rastlanıyor."

"Beni tutuklayacağını düşünüyordum." Ses tonuna bakılırsa Tristan çok eğleniyordu. Sırtı aya dönüktü, bu yüzden yüzü gölgedeydi, suratındaki ifadeyi bu şekilde görmem mümkün değildi.

"Neden... Bir şey mi yaptın?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Hâlâ beni otel hırsızı mı sanıyorsun?"

Hayır! Tabii ki sanmıyordum. Bu oyuna gelmeyecektim. Ama diğer yandan... "Evet," dedim. "Yoksa, gece neden duvarlara tırmandığına, simsiyah giyindiğine ve özel eldiven taktığına dair aklıma başka bir şey gelmiyor."

Tristan güldü. "Peki ne çaldım?" Bedenine baktı.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. "Büyük bir olasılıkla seni tam zamanında rahatsız ettim." Kısık sesle devam ettim: "Bu yüzden miyavladım... Sonra pişman olacağın bir şey yapma diye."

"Ah." Tristan'ın sesi birden ciddileşmişti. "Gerçekten çok tatlısın Fanny, sadece güzel biri değil, ayrıca iyi biri gibi görünüyorsun."

Evet, öyleydim. Ya da özellikle geri zekalı biriydim, çünkü şimdi kendimle aşırı gurur duyuyordum.

"Kesinlikle sakin olabilirsin," diye devam etti. "Hiçbir şey çalmadım! Bu otelde kimsenin hiçbir şeyi çalınmayacak. Yemin ederim."

"O halde tam olarak neden tırmanıyorsun?" Duvarı işaret ettim. "Bu yüzdükten sonra yaptığın egzersiz gibi bir şey mi?"

"Ona yakın bir şey," diye karşılık verdi. "Tırmanmak benim hobim. Ama bunu gündüzleri yapınca insanlar çok fazla endişeleniyorlar. Herkesten çok büyükbabam. Kalbi zayıf. Yıllar önce ona tehlikeli bir şey yapmayacağıma dair yemin ettim." Küçük bir ara verdi. "Aptalca ama tehlikeli şeylere ilgi duyuyorum," diye devam etti.

Son söylediğine inanmıştım. Ama ondan öncekine sadece yarı yarıya.

"Bayan Ludwig'in nişan yüzüğü kayıp," dedim usulca ve yüzünü onu görebileceğim şekilde döndürmesini diledim. Ay ışığına sırtını dönmesi bilerek yaptığı bir şey miydi?

"Az önce havuzda olan yaşlı kadın mı?" diye sordu. "Pembe taşlı yüzük."

"Yüzüğün nasıl göründüğünü biliyor musun?" Bunun tek bir açıklaması vardı. İçimi hayal kırıklığı ile öfke karışımı duygu dalgaları kapladı. "Onu gerçekten çalmışsın! Bunu nasıl yapabildin? Bir saat aradık ve Bayan Ludwig gözleri yerinden çıkacak kadar ağladı. Bunu neden yaptın, değerli bir yüzük değil ki!"

"Hey!" Tristan kolumu kavradı ve beni sarstı. "Fanny! Ben hiçbir şey çalmadım. Güzel bir yüzük taktığı için dikkatimi çekti, o kadar!"

"Yaşlı bir kadının mücevheriyle ilgilenen biri misin yani?" Güzel denemeydi. "Bu da mı hobin?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Gitgide ne kadar soğuk olduğunu fark ediyordum. Terden sırılsıklam olmuş bir halde eksi beş derecede durmak, zatürre olmak için iyi bir yöntemdi. Neredeyse insandan bir buz saçağı olmak üzereydim. Bir tek Tristan'ın tuttuğu yer sıcaktı. Hatta yanıyordu.

"İnsanların ellerine bakmayı severim," dedi usulca.

"Mesela senin, küçücük şirin ellerin, zayıf parmakların ve kısa tırnakların var. Takı takmıyorsun ve gergin olduğunda bazen tırmaklarını yiyorsun."

Bu doğruydu.

"Yaşlı kadının yüzüğünü kaybetmesine üzüldüm," diye devam etti. "Eğer istersen onu bulmanda yardımcı olabilirim."

Derin bir nefes aldım. "Gerçekten onu çalmadın mı?"

"Hayır." Tristan kolumu kavrayan elini gevşetti ve sesinden yine gülümsediğini hissettim. "Büyükbabamın üstüne yemin ederim. Ayrıca seni bir konuda rahatlatabilirim, bir otel hırsızı olamayacak kadar iyi eğitim gördüm."

Böylesine bir kibir karşısında nefes alma ihtiyacı hissettim. Ama bu kez ona inandım. En azından yüzde sek-

sen. Geriye kalan yüzde yirmilik oran yorgundu ve yatağa gitmek istiyordu. "Zaten hiçbir değeri olmayan bir yüzük için saçma olurdu." Soğuktan dişlerim birbirine vurmaya başladı.

Tristan beni bıraktı. "Aynen! Eğer otel hırsızı olsaydım, o zaman daha zeki olurdum. Donuyorsun! Ceketimi ister misin?"

"Hayır. Şimdi içeriye giriyorum. Yatmam lazım, uzun bir gündü." Dişlerim birbirine çarparken çatıyı işaret ettim. "Ama tırmanmak için çok yorgunum, istisnai olarak merdivenden çıkacağım."

"Öğleyin dört saat uyudum, biraz daha harekete ihtiyacım var," dedi Tristan. Sadece kısa bir an sonra yine duvardaydı ve iki metre üzerime ulaşmıştı. "Umarım yarın görüşürüz."

"Eğer seni donmuş bir halde ve boynunu kırmış bir şekilde bulmazlarsa."

"Endişeni anlayabiliyorum." Artık bir metre daha yukarıdaydı. Bu kez soldaydı, restoran pencerelerinin altındaki yağmur borusunun üstünde dengede yürüyerek duvar çıkıntısının üzerinden binanın diğer köşesine yürüdü. Orası en azından az önceki kadar yüksek değildi. Restoran terasının korkuluğunun üstünden atlayana kadar bekledim, sonra içeriye girdim.

Tristan hiçbir şeyi ve hiç kimseyi ciddiye almıyormuş gibi görünüyordu, kendisini de. Aslında sonuncusu için emin değildim. Onu anlamanın zor olması beni deli ediyordu.

İç çekerek kapıyı ardımdan kilitledim. Artık soğuktan zangır zangır titriyordum. Dönüşümlü olarak hem esneyip hem de dişlerim birbirine vurarak merdivenlerden ikinci kata çıktım. Tabii ki asansörü kullanabilirdim ama birincisi bu sarsılan, gürültü çıkaran şeyler beni ürkütüyordu, ikincisi ise asansöre binseydim gece yarısı pikniğini basamaklarda yapan Ben'le karşılaşmamış olurdum. Bacaklarını uzatmıştı ve elinde bir termos vardı.

"Fanny!" dedi şaşırmış bir halde. "Yoksa bu saate kadar çalıştın mı?"

Başımla onayladım. "107 numaradaki Bayan Ludwig yüzüğünü kaybetti. Sonra da dışarıda, karda uzun süre serinledim."

Ben termosu uzattı. "O zaman elimde mükemmel bir çare var."

Başımı salladım. "Eğer kahveyse içmemeyi tercih ederim."

"Çay. İçini ısıtır." Termosun, aynı zamanda bardak olarak hizmet eden kapağını açtı, dumanı tüten sıvıyı kapağa doldurdu ve bana uzattı.

Tereddüt ederek yanına oturdum, büyük bir yudum aldım ve hemen öksürmeye başladım. "Bu çay mı?" dedim öğürerek.

Sırıttı. "İçinde biraz rom olan bir çay."

Sanırım yüzde seksenlik bir oranı romdu. Son derece dikkatlice boğazımı yakan bir yudum daha aldım, sonra bardağı Ben'e uzattım.

Birbirimize baktık. "Sen de enerjik görünmüyorsun." En azından gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı. Babasıyla olan benzerliği beni bir kez daha şaşırtmıştı. Aynı yüz çizgileri, mavi gözler, sivri çene, fakat yine de birbirlerinden farklıydılar. Ben'in bakışında zekâ, güven ve insanlarla ilgilenen bir ifade, babasının gözlerinde ise küçümseme ve soğukluk vardı.

İlk gözünü kaçıran Ben'di, çaydan bir yudum aldı. "Mola zamanımda uyumamak ve biyoloji çalışmak gibi bir hata yaptım, tatil biter bitmez sınav var. Mezuniyet sınavı için çok çalışmam lazım, hazır şimdi..." Bir yudum daha almak için ara verdi. Sonra sırıttı. "Sanırım içinde birazdan daha fazla rom var."

"Hazır şimdi derken?" diye sordum dikkatlice.

Ben iç çekti. "Biliyor musun, her zaman hayatımın önceden belirlendiğini düşünürdüm. Okul bittikten sonra turizm okuyup büyük büyükbabamın kurduğu oteli devralacağımı sanıyordum." Küçük bir kahkaha attıktan sonra bardağı tekrar doldurdu. "Ama bazı şeyler değişebiliyor. Ve birden özgür kalıyorsun."

Aklıma, Roman Montfort'un sabah dolabın içindeyken duyduğum sözleri geldi. "Bu iyi mi kötü mü?"

Ben bana düşünceli gözlerle baktı. "Güzel soru," dedi. "Güzel soru. Özgür olmanın nasıl bir şey olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok. Okulu bırakmak nasıl bir duygu?"

"Personel bilgilerimi mi okudun?"

Ben kızardı. "Şey, evet. Özür dilerim."

Özür dilemesine gerek yoktu, onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. "Çok güzel bir duygu değildi." Bu kadar açıkça itiraf etmem beni de şaşırtmıştı. Delia dışında biriyle bu konuyu konuşmaktan kaçınmıştım. Doğruyu söylemek gerekirse düşünmekten bile kaçınmıştım. "Ailem çıldırdı. Mezun olmadan bu dünyada nasıl hayatta kalınabileceğini hayal dahi edemiyorlardı. Ve önceden hazırlanmış bir yaşam planı olmadan... Sanırım doğduğum günden beri öğretmen olmamı istiyorlardı. Bense ne istemediğimi bilmişimdir... Her zaman."

Beni anlarcasına kolumu okşadı. "Bende farklı olmuştu," dedi sonra. "Her zaman vardı... O benim geçmişimdi, şu anımdı ve geleceğimdi."

"O" diye bahsettiğinin otel olduğu kesindi. Bilmece gibi konuşmak zorunda kalmaması için kartlarımı açık oynamaya karar verdim. "Babanın oteli satmak istediğini biliyorum."

"Gerçekten mi?" Ben kısa bir an ayılmış gibi görünüyordu. "Haber personele de sızdı mı?"

"Bilmiyorum," dedim dürüst bir şekilde. "Sanmam. Ben sadece tesadüfen..." Gerçekten de dolapta saklanırken tesadüfen olmuştu, "...babanın amcanı ikna ederek oteli Burkhardt'a satmak istediğini duydum."

"Burayı parçalara böleceğini..." Ben ağzını yamulttu. "Korkarım işi bitince, burayı tanımak mümkün olmayacak." Kütüphaneyi golf dükkânına dönüştüreceğini hayal edebileceğim kadar küçük bir ara verdikten sonra üzgün bir ifadeyle devam etti: "Görünüşe bakılırsa iflas etmemenin tek yolu bu."

"Ama o zaman kendi mesleğini seçmek konusunda özgür olacaksın, istediğin yerde yaşayabileceksin!" dedim, neredeyse kelimesi kelimesine babasının bu sabahki konuşmasını aktararak.

Ben bardağı tekrar doldurdu, bana verdi ve kendisi termostan içti. "Peki ya yaşamak istediğim yer tam olarak burasıysa?" Bana ciddi gözlerle baktı. "Daha önce birileri sana çok... güzel gözlerin olduğunu söylemiş miydi? Kahverengi değil, gri değil ve tam olarak yeşil de değil, hepsinin arası... çok güzel. Ve oldukça parlak. Sanki içeriden dışarıya parlıyorsun. Böyle baktığında insan sana tüm sırlarını söylemek istiyor."

Ah gerçekten mi? Utangaç bir tavırla çay rom karışımından bir yudum aldım. Sonra bir tane daha. "Panoramik Süit'tteki Bay Smirnow gerçekte Viktor Jegorow," dedim sonunda. Sırları da açık edebiliyordum. Bu da benim de onun gözlerini beğendiğimi söylemenin bir yoluydu.

Ama başarılı olamadım.

"Evet, kesinlikle," dedi etkilenmemiş bir şekilde. "Basın yüzünden gizli kalmayı tercih etmiştir. Ve şu elmasın yarattığı kaos yüzünden de!"

"Hangi elmas?" Duruşumu dikleştirdim.

"Jegorow'un, karısına, Christie's müzayede evindeki açık artırmada evlilik yıl dönümü için satın aldığı devasa mücevher. Küçük bir ada şehri ya da ona benzer bir şeyle eş değer. Söylenenlere göre, zamanında Büyük Katherina'ya aitmiş, uzun zamandır akıbeti hakkında kimse bir şey bilmiyormuş ve lanetliymiş."

"Ve şu anda otelde mi?" diye sordum kocaman gözlerle.

"Henüz değil," dedi Ben. "Ama önümüzdeki günlerde getirecekler çünkü Bayan Jegorow onu yılbaşı balosunda mutlaka takmak istiyor. Neden sordun? Lanet sana geçecek diye mi korkuyorsun?"

"Saçmalama!" Az önce dış duvarda Panoramik Süit'e doğru tırmanan birini görmüştüm. Büyük bir ihtimalle antrenman yapıyordu ama yine de... "Konukların ya da

personelin arasında mücevher hırsızları olacağından korkmuyor musunuz?"

Ben güldü. "Basın Jegorowların tatili yatlarında ve bir moda tasarımcısının Küçük Antiller'deki lüks villasında geçireceklerini yazdı. Yani mücevher hırsızları daha çok orada olacaklardır. Ve sürekli gelen konuklarımız... Ah!"

Ben de aynı anda irkildim. Yasaklı Kedi arkamızdaki basamaklardan inmiş, mırıltılar eşliğinde aramıza girmeye çalışıyordu.

"Nereden geldin sen? Az önce dışarıdaydın." Sırtını okşadım. Tabii ki başka bir girişten içeriye girmişti. Ama belki de Buluttan Kale'de kızıl kahve çizgili birçok kedi vardı. Bu da onlarca yıldır nasıl burada olabildiğini açıklardı. Pierre'e bu teoriyi anlatmayı unutmamalıydım.

Yasaklı Kedi başını Ben'in omzuna sürttü.

"Tamam tamam," diye mırıldandı Ben. "Geliyorum." Ayağa kalktı ve özür dilercesine gülümsedi. "Benim yatağımda uyuyor da. Bu iyi oluyor, çünkü yukarıda kalorifer yok." Kol saatine baktı. "Gece yarısı. Hayalet saati. Dikkat et de Beyaz Leydi gelip seni almasın."

"Onun sadece aşk acısı çekenleri aldığını sanıyordum." Ben de ayağa kalktım ve kaskatı kesilmiş bacaklarımı gerdim. Kedi birkaç basamak yukarıya çıktı ve beklenti dolu gözlerle Ben'e döndü.

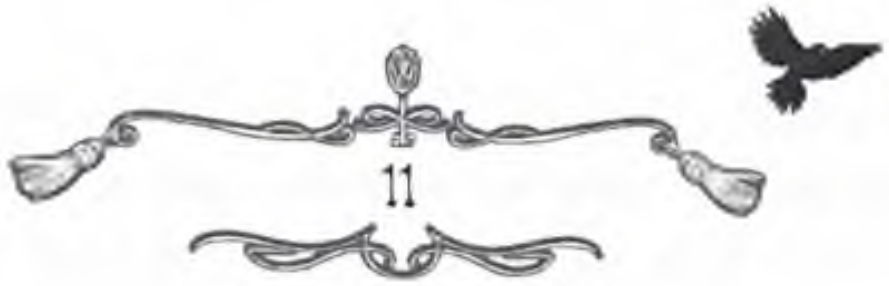
"Seninle konuşmak güzeldi Fanny," dedi kelimelerin üstüne basarak. "İki stajyer bunu daha sık yapmalıyız."

"Evet, kesinlikle." Ona boş bardağı verdim. "İyi uykular."

Üç basamak çıkmıştı, o anda aklıma bir şey geldi. "Ben, 211 numaralı odada kalanlar, onlar da daimi müşteri mi?"

"İngiliz profesör ve torunu mu? Tam olarak daimi değiller. Ama profesör Brown yirmi yıl önce gelmiş, Mösyö Rocher onu hatırlıyor. Adam antika mücevher uzmanı, torunu Oxford'da okuyor. Neden sordun?"

"Ah, öylesine..." diye mırıldandım.

11

24 Aralık benim için tiz bir cep telefonu sesiyle başladı. Kütük gibi uyumuştum, duvarın içindeki borudan ses geldiyse de rüyalarımın arasına girmemişti. Gözlerimin altındaki koyu renkli halkaları yok etmek için iki, üç saat daha uyumaya ihtiyacım vardı ancak mesai listem ve annem buna engel olmuştu. Sabah saat altı buçukta, büyük bir ihtimalle ev hasretiyle yanıp tutuşmamı sağlayacağını düşündüğü coşkulu mesajlar ve fotoğraflar göndermeye başlamıştı çünkü kutsal akşamda evde olmayacaktım. Fotoğrafta ekolojik olarak yetiştirdiğimiz ve kardeşlerimin elleriyle yaptıkları yılbaşı süsleriyle bezenmiş çam ağacının önünde, anneannemin yaptığı yılbaşı keki görünüyordu.

Noel'i Buluttan Kale'de geçirdiğim için mutlu olmamı sağlayacak daha iyi bir fotoğraf seçemezdi. Anneannemin yılbaşı kekini, içindeki kuru üzümler yüzünden sevmiyordum ve her yıl zoraki tekrarlanan "ailece Noel ağacı süsü yapma" geleneğinden oldum olası nefret ediyordum. Annem sanat öğretmeniydi. Her Noel kutlaması için yeni bir şey planlıyordu ve sonra da şartlara tam anlamıyla uyulması konusunda ısrar ediyordu. Her beş dakikada bir,

"Yaratıcılığınızın sınırları yoktur!" dese de aslında aksini kastediyordu: "Tam olarak benim kurallarıma uyacaksınız!" Konu bir şey imal etmekse en azından o her zaman yaratıcıydı.

Fotoğraftaki yıldızları daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım. Evet doğruydu, bu yılki ağaç süsü kepekli makarnalardan oluşmuş gibi görünüyordu.

"Sevgili Fanny!" diye yazmıştı. "Baban, annen, Leon ve Finn sana şahane bir Noel kutlaması diliyor. Umarım dağda sadece kutlama yapmaz, aynı zamanda uzun uzun düşünmeye etmeye de vakit bulursun. Biliyorsun, kapımız sana her zaman açık."

"Uzun uzun düşünmekmiş!" dedim Hugolara, banyodan döndüğümde, Lozanlı üç sırtlan görünüşe göre beni yok saymaya karar vermişlerdi ki bu benim için olağanüstü bir rahatlama demekti. Yedi alakarga şafak sökerken, sütlü ekmek kırıntılarını yemek için pencere pervazındaki yerlerini almışlardı. Her zamanki gibi gerçekten obur Hugo hepsinden fazla yiyordu, bu esnada tombul Hugo sanki diyetteymiş gibi davranıyordu.

Gün doğumundan önceki bu kısa zaman dilimini seviyordum, hava henüz aydınlanmamış oluyordu ama karanlık da değildi.

Ay çoktan batmıştı, sadece Gabelhorn Dağı'nın üstündeki bulutsuz gökyüzünde hâlâ devasa bir yıldız parlıyordu.

Sabah yıldızı olabilir miydi acaba? Bugün güneşli bir gün olacağı söyleniyordu ama bir sonraki kar yağışı yakında ve çok daha şiddetli olacaktı.

"Uzun uzun düşünmekten kastettiği şey, aklımın başına gelmesi!" Öfkelendiğim için onlarla çocuk sesiyle konuşmayı unutmuştum. "Halbuki mezuniyet sınavı treni çoktan kalktı. Burada ağır bir işim olması onlar için takdir edilecek bir durum değil."

Zıplayan Hugo ve tek bacaklı Hugo son kırıntı için kavga ediyorlardı, sonra hepsi uçup gitti. Bir tek kleptoman Hugo, sanki bir şey arıyormuş gibi karlı pencere pervazını gagalamaya devam ediyordu.

Kleptoman Hugo bana doğru zıplamaya başladı ve başını hafif yana eğerek yüzüme baktı. Bir alakarga ne kadar endişeli görünebilirse o kadar endişeli görünüyordu.

"Kusura bakma! Mükemmel Fanny kötü ruh halini sana bulaştırmak istemezdi," dedim pişmanlık hissetmişçesine. "Bugün Noel. Gaganda ne var senin?"

Kleptoman Hugo zıplayarak biraz daha yakınlaştı, törensel bir havayla gagasındaki düğmeyi önüne koydu ve beklenti dolu gözlerle bana baktı.

"Teşekkür ederim!" Çok etkilenmiştim. Düğme yuvarlaktı ve altın renginde parlıyordu, oda servisindeki kızların üniformalarına ait olduğu belliydi. Belki de bana aitti. Ama Kleptoman Hugo'nun onu Hortensia veya Camilla'dan çal-

mış olması ihtimali çok hoşuma gitmişti. Ve ansızın çok neşelenmiştim. "Bu olağanüstü bir hediye. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Kleptoman Hugo kısık bir sesle gakladı, sonra pervazdan havalandı ve kardeşlerinin yanına uçtu.

Saatler sonra hâlâ Kale'nin üstünde dönüp duruyorlardı, sanki aşağıda olup bitenleri seyrediyor gibiydiler. Ve seyredecek çok şey vardı çünkü güzel havanın cazibesi insanları dışarıya çekmişti.

Artık tüm konuklar geldiğinden, sirk müdürü gibi giyinip kapıda durması gerekmeyen Jaromir (Görünüşe göre konukları otele girerken etkilemek Roman Montfort için yeterliydi), sabahın erken saatlerinden itibaren dışarıdaki ön alanın, girişin, restoranın önündeki terasların ve hatta buz pateni alanının karlarını küremişti. Yaşlı Stucky kar fırçasıyla yürüyüş yollarını ve ormana giden büyük yolu süpürmüştü. Dietrichsteinlar kahvaltının ardından köpeklerini gezdirmek için oraya götürüyorlardı ve Mara Matthäus'un iki kanişi Nico'yu şaşırtıcı bir hızla ormana doğru çekiştiriyordu.

Çocuklardan oluşan ordumu çoktan dışarıya göndermiştim ve onları Noel hediyelerinin heyecanından uzaklaştırabilmek için dışarıda ilgilerini çekecek bir şey olduğuna dair tahminim tutmuştu. Bu kez, herhangi birinin ormana

kaçacak olması ihtimaline karşı kar pantolonları ve kar çizmeleri giyecek kadar akıllıca davranmıştım.

Jaromir buz pateninin yanındaki atlı karıncayı harekete geçirmişti ve dönmeye başladığında, laternanın sesi, atlı kızakların zarif sesiyle karışarak ışıldayan beyaz arazinin üstünde yankılanmaya başladı. Garsonlar masaları ve sandalyeleri güneş alan teraslara taşıyıp dondurma barını kurmaya başladılar, cesaretsiz Rudi'nin emrettiği şekilde yün örtülü şezlonglar teras alanına yerleştirildi. Eğer yarın tekrar kar yağacak olursa tüm bu çabalar boşa çıkacaktı ama şu an onca işe değerdi: Burada, bu kadar çok gülen suratı bir arada hiç görmemiştim. Özellikle de yetişkinlerde. Birçoğu sadece gezintiye çıkmıştı, karlı çam ağaçlarının fotoğraflarını çekiyor veya güneş altında oturacak bir yer arıyorlardı. Öğle oldukça hava ısısı artıyordu.

Buz pateni alanında büyükbaba Barnbrooke, evlatlık oğlu Aiden ve Gretchen'ın ikiz kardeşi Claus'la bağıra çağıra buz hokeyi oynuyordu. Mösyö Rocher ve Jonas, en az onlarca yıl öncesinden kalma patenleri depodan getirmişlerdi, ayrıca buz hokeyi sopalarını ve patene yeni başlayanların dengelerini kaybetmemeleri için tutunarak itebildikleri insan boyunda penguenleri de. Korku romanı yazarı heyecan içinde İngiliz aktörle sohbet ediyordu, korku romanı yazarının karısı ise şezlonga uzanmış aşk romanı okuyordu. Bu arada Tristan Brown istisnai olarak yukarılara

tırmanmayıp beyaz saçı ve tüvit ceketiyle İngiliz lordlarını andıran büyükbabasıyla satranç oynamaya dalmıştı (Asyalılara olan benzerliğini ondan almamıştı). Roman Montfort önce Büyük Don Burkhardt ve karısıyla bir şişe şampanya bitirdi, ikinci şişeyi de daha sonra Barnbrooke çiftiyle devirdi. Viktor Jegorow küçük Dascha'yla kardan adam yapıp kaşmir şalını üstüne doladı. Madam Cléo, tepsiler dolusu canelé[8], windbeutel[9] ve İrlanda kahvesi dağıtmaları için garsonları ikide bir konukların üstüne salıyordu. Sanırım günün en çok fotoğraflanan karesi, Gäschdi ve Wäschdi, yanlarında da gururla fayton oturağında oturan yaşlı Stucky'ydi. 110 numaralı odada kalan Barones, Bay Dietrichstein'ın çektiği fotoğraflar arasında, kendinden yaşça küçük sevgilisiyle tutkuyla öpüştüğünü gösteren bir kare olabilmesi için fazladan birçok tur atmıştı çünkü o kareyi magazin dergilerine servis edecekti. Bay ve Bayan Ludwig'i bile bir atlı kızak gezisine çıkmaya ikna etmiştim. Bu sabah, mesaim başlamadan önce spa bölümüne gitmiştim, Bay Heffelfinger tahliye deliğinin içini iyice arattırmıştı. Ancak yüzük hâlâ kayıptı. Bayan Ludwig öğle öncesi çok sıkkındı ama kızak gezisi sihirli bir etki uyandırmışa benziyordu

8 (Fr.) Yumuşak krema merkezli ve koyu, kalın karamelize kabuklu, rom ve vanilyayla tatlandırılmış silindir şeklinde bir tatlı. (ç. n.)

9 (Alm.) İçi krema dolgulu hamur topu. (ç. n.)

çünkü Bay Ludwig'le ele ele tutuşmuş bir halde uzaktan bana neşeyle el salladı.

Yüzüğün bulunmasını umut ediyordum ya da yok olmasının bir nedeni olmasını, bunu uzun süre düşünecek kadar vaktim yoktu. Anaokulu öğretmeni Carolin'in bugün izin günüydü ve ben çocuklarla yalnızdım. Tıpkı bir gün önce olduğu gibi, tek boynuzlu at grubum, korku romanı yazarının oğulları, Madison ile Gracie ve birinci kattaki Fabergé Süiti'nde ilaç firması sahibi ailesiyle birlikte kalan beş yaşındaki kızları Fee'den oluşuyordu. Sonra dört çocuk daha dâhil olmuştu, bunların arasından sindirim sistemi enfeksiyonunu atlatan Don da vardı. Korkunç şeyler olacağından endişelenmeme rağmen, gayet terbiyeli davranmıştı, oyunbozan olmamıştı ve beni de çocukları da rahatsız etmemişti. Hatta, insanlara adı soyadı ve geldiği yerle hitap ediş şekli bile beni rahatsız etmemişti, aksine yenilerin isimlerini ezberlememde yardımcı oluyordu.

Böylelikle bütün gün çocuklarla uğraşmak şaşırtıcı bir şekilde kolay olmuştu, bu arada öğleye doğru Amy de bize katılmıştı. Burada belli bir mesafeden Aiden'ı buz hokeyi oynarken seyredebilirdi. Üstelik Ella'nın ve Gretchen'ın can sıkıcı eleştirilerine maruz kalmayacaktı. Aiden'ın değişen davranışlarının nedeni iyiye mi yoksa kötüye mi işaretti henüz net değildi. Ama Amy benim önerimi uygulayıp onunla konuşmak konusunda direniyordu. "Kalbim kırık

bir şekilde ölmeyi tercih ederim!" diyordu. Ama çok da mutsuz bir hali yoktu. Aksine, tıpkı diğer çocuklar gibi çok eğleniyordu. Kar topu oynadık, atları havuçla besledik, terastaki büyük bir masada sosis ve patates salatası yedik. Akşamüstü sincapları seyrettik, körling oynadık, atlı karıncaya bindik ve buz pateni alanının çevresine biriken kar duvarından bir kar ejderhası yaptık. Bu esnada yetişkinler bizi sürekli destekledi, yaptığımız şey bir süre sonra ortak bir projeye dönüştü ve sonunda, sanki gerçekten kocaman, ışıltılı, beyaz bir ejderha Buluttan Kale'nin önüne inmiş ve zikzaklı, siyah kuyruğunu buz pateni alanına yerleştirmiş gibi görünüyordu. Bu görkemli şeyin yeni yağacak karın altında kalacak olması çok yazıktı. Neyse ki her açıdan fotoğraflanmıştı. Saat altıya doğru, güneş yavaş yavaş dağların arkasında kaybolmaya başladığında alan boşalmaya başlamıştı, konuklar ısınmak için kırmızı yanaklarla otele giriyordu. Hediyelerin dağıtılma saati yaklaştıkça çocukların heyecanı artıyordu, hepsi birbiri ardına benimle vedalaşıp gidiyordu. Aiden buz hokeyi alanından yanımıza geldi ve o anda yanakları kıpkırmızı olan ve sanki hediye paketlerini açmış gibi görünen Amy'yi alıp gitti.

Geriye bir tek Don ve Fee kalmıştı. Ben küçük Fee'nin burnunu temizlerken (Ufaklık nahoş bir gribe yakalanmıştı. Ufak bir kızın burnundan neler çıkabileceği inanılmazdı), Don fotoğraf çekiyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum öfkeyle.

"Ah, bu okulu yarıda bırakma belgeselim için lazım," dedi Don. "Meslek seçimi yaparken dikkatli olmalı. Ayrıca *50 çeşit sümük* adlı fotoğraf projem için malzemeye ihtiyacım var."

Birden yine eski Don olduğu için neredeyse rahatlamıştım. "Biraz daha az kötü olursan daha komik biri olabilirsin," dedim. Bir hamlede cep telefonunu elinden aldım ve fotoğrafları sildim.

"Onlar çoktan buluta yedeklendiler bile." Don kurnaz bir ifadeyle sırıttı (Bu onu inanılmaz sevimli yapıyordu). "Artık benimle ters düşülmemesi gerektiğini öğrenmelisin Bremen'in Achim ilçesinden gelen Fanny Funke. Bir saniye bile kendini güvende hissetmemelisin."

Hissetmiyordum zaten. Eğer oteli Don'un babası satın alırsa burada kimse güvende olmazdı.

"Seni bugün izledim ve ne gördüm biliyor musun?" dedim yavaş yavaş. "Kötü olmadığında eğlenen küçük bir çocuk. Belki bunu sadece unuttun, belki de aslında böylesine iğrenç biri olmaktan bıktın."

Don kısa bir an için sustu. Büyük, kahverengi gözlerine anlamlandıramadığım bir sürü duygu yansımıştı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Psikoloji okumamış olman çok yazık Bremen'nin Achim ilçesinden gelen on yedi yaşındaki Fanny Funke." Gitmek için hareketlendi. "Ama

bugün bayram olduğundan sana bir tavsiye hediye edeceğim: Her zaman arkanı kolla. Bir sonraki an ne olacağını asla bilemezsin."

Peki tamam, yine başarmıştı işte. "Teşekkürler," diye mırıldandım arkasından. *Umarım Noel Baba sindirim sistemi enfeksiyonunu geri getirir,* diye düşündüm.

Fee'yi, şezlonglardan birinde tek başına kalan ve güneşi batana kadar izleyen ilaç şirketi sahibinin karısına teslim ettim ve sonra derin bir nefes aldım. Şu andan itibaren işim bitmişti ve önümde koca bir akşam vardı. Bayram akşamında spa kapalıydı, zaten büyük bir ihtimalle on iki çeşitten oluşan enfes kutlama menüsünden sonra, konuklar ancak kendinden geçmiş bir şekilde yatağa gireceklerdi. Personelin birçoğunun ise o saate kadar bir dakika bile boş vakti olmayacaktı. Saat altıdan itibaren bardaki piyanist tüm dünyadan Noel şarkıları çalmaya başladı ve Jaromir saat dokuzda daha önceden kayıt yaptırmış bazı konuklarla birlikte, en yakındaki köyün kilisesinde düzenlenen Noel ayinine gidecekti. Zavallının şu anda Çekoslavakya'daki ailesinin yanında olmayı çok istediğine eminim. Aslında Pierre beni, mutfaktaki diğer çalışanlarla birlikte bodrum katında yapacakları kutlamaya çağırmıştı ama ben parti havasında değildim. En azından henüz değil. Belki de o zamana kadar çamaşırhanedeki Pavel'in yanına gidebilir, onunla birlikte "Stille Nacht" söyleyebilirdim. Büyük bir

olasılıkla Ben ve termosu da bize katılırdı. Bu düşünce hoşuma gitti.

Ama öncesinde uzun uzun ve detaylı bir şekilde duş alacaktım (Hortensia ve arkadaşları saat sekize kadar kat görevindeydi) ve en güzel kıyafetimi giyecektim. Yani, aslında öyle esaslı kutlama kıyafetlerim yoktu ama oldukça şık ve yine de rahat bir kadife pantolonum vardı, onu operaya giderken giyiyordum ve üstüne de en sevdiğim yeşil kazağımı geçirecektim. Ve belki de saçlarımı açık...

Ne yazık ki dönüşümüm biraz gecikecekti çünkü Jegorow ailesine kızak yolculuğunda eşlik edecek olan Ben'in babası Roman'la karşılaşmıştım. Yaşlı Stucky, Gäschdi ve Wäschdi'yle birlikte hazır bekliyordu, demir kızağa tutturulmuş meşaleleri de yakmıştı. Güneş neredeyse batmıştı, buna karşılık dolunay gökyüzündeki yerini almıştı ve aşağıdaki vadiden, uzaklardaki kilisenin çan sesleri yükseliyordu. Mösyö Rocher haklıydı: Atlı kızağa binmenin en güzel zamanı alaca karanlıktı, üstelik bir bayram akşamında çok daha hoştu. Şu anda kürklü battaniyeyi üstüme çekmiş, sessizliğe bürünmüş açık arazide gezen atlı kızakta olmak isterdim.

Diğer yandan Jegorowların sevinci gölgelenmişti çünkü Viktor Jegorow minik Dascha'ya samur paltosuna uymayan bir şapka giydirmişti. Stella Jegorow'un bu moda felaketi için çevirdiği tiyatroya bakılırsa, mesele dünkü parfüm şişesi kaybından çok daha büyük bir felaketti. Samur şapka

olmadan atlı kızak gezisinin hiçbir manası olmadığını söylüyordu ve kocasının söylediği hiçbir şey onu fikrinden vazgeçiremiyordu. Kocası bu dırdırın sona ermesi için odaya gitmeye razı oldu, bu noktada devreye ben girdim, aslında yere bakarak dikkat çekmeden yanlarından geçip gitmek istiyordum.

Roman Montfort beni kolumdan yakaladı ve Jegorow'a, "Ama sevgili dostum, sizin gitmenize gerek yok. Siz şimdi ailenizle birlikte faytona binin ve kendinize birer kadeh şampanya koyun, çalışanımız hemen yukarıya koşacak ve küçük hanımın şapkasını Panoramik Süit'ten alacaktır," dedi. Jegorow'un elindeki ağır anahtarı aldı, bana uzattı ve dişlerinin arasından Almanca, "İki dakikanız var!" diye tısladı.

Anahtarı temkinli bir şekilde elinden aldım. "Ama bir samur şapkanın nasıl göründüğünü bilmiyorum ki!" dedim kekeleyerek ancak Roman Monfort döner kapıdan çıkmıştı bile.

Tamam o halde, iki dakika. Eğer Fräulein Müller'nın dört numaralı kuralını çiğnersem bunu başarabilirdim: "Asla koşmak yok! Her zaman vakur olacağız ve bu esnada koridorlardan hızlı, dikkat çekmeden ve sessizce yürüyeceğiz." Neyse, şu anda sivil olduğumdan bu kuralı çiğneyebilirdim. Şişme botlarla bırak koşmayı vakur bir şekilde yürünmezdi de. İnsan hız yapan bir ördeğe benzerdi. Ama şu anda bunu

düşünemezdim. Sağa sola bakmayacaktım. Özellikle de sola, çünkü resepsiyonda Ben vardı.

Panoramik Süit'e giden en kısa yol, fuayeden doğruca balo salonuna geçilen yoldu. Hızla sahneye kadar ilerledim, orada birinci kattaki Panoramik Süit'in bulunduğu koridora çıkan bir merdiven vardı. Nefesim kesik kesikti ve kalbim deli gibi çarpıyordu ama bir dakikadan daha kısa bir sürede başarmıştım. Ancak şimdi o değerli saniyeleri kaybediyordum çünkü anahtarı deliğe sokamıyordum. Buna karşılık ışığı açar açmaz samur şapkayı gördüm; yatağın üstünde duruyordu, kürktendi ve tıpkı Dasha'nın giydiği kahverengi paltoya benziyordu.

Rahatlamış bir halde yatağa eğildim ve onu aldım. "Evet küçük samur, boş yere ölmemiş olman için şimdi hızla koşacağız!" dedim ve aynı anda odada yalnız olmadığımı fark ettim.

12

Biri perdenin arkasına saklanmıştı. Ancak bu konuda pek başarılı değildi. Siyah kıyafetli bir omuz köşeden görünüyordu.

Kısa bir an, sanki hiçbir şey fark etmemişim gibi samur şapkayla çekip gitmeye niyetlendim.

Ancak o anda hırsız gizlendiği yerden çıkmıştı ve bana sırıtıyordu.

Bu Tristan'dı ve ben bir yandan öksürüp bir yandan nefes almaya çabalarken sessizce güldü.

Moon boot çizmelerle yaptığım koşu ve korku aynı anda iliklerime kadar işlemişti, sadece şaşkın bir halde, "Lütfen, yanıldığımı ve senin buraya hırsızlık yapmaya gelmediğini söyle!" diyebildim. Bu şu anda bir insanın söyleyebileceği en aptalca şeydi!

"Yani, hırsızlık için girmek demeyelim," dedi Tristan sohbet ediyormuşçasına. "Pencere açıktı. Ben de şu teorinin doğruluğunu kontrol edebilirim diye düşündüm. Peki, sen burada ne yapıyorsun?"

"Beni bu samur şapka... Ne teorisi?"

Düşüncelerimi mantıklı bir şekilde sıraya sokmaktan acizdim. Tanrı aşkına, insan bir otel misafirini hırsızlık yaparken suçüstü yakalarsa ne yapardı? Ne yapardı?.. İmdat! İsa ne yapardı? Fräulein Müller ne yapardı? Vakur bir şekilde koridora çıkıp boğuk bir sesle, "Hırsızı yakalayın!" diye mi bağırırdı? Odaya giren kişi muhtemelen bir hırsız değil de duvarlara tırmanmayı seven, bu yaptığından aşırı zevk alan ve zavallı stajyerleri delirtmeye çalışan biri olsa bile ne yapmak gerekirdi?

Şapka için verilen iki dakika az önce sona ermişti. Bir sürü gereksiz şey düşünürken ve Tristan'a kocaman açılmış gözlerle bakarken son saniyelerin çıkardığı tık tık sesini ağır çekimde duyabiliyordum.

"Tamam," dedim birden. "Şimdi bu kürk şapkayı götürmem gerekiyor ve sen de özel koruma seni vurmadan önce buradan çık git. Beş dakika sonra birbirimizi en son gördüğümüz yerde buluşalım. O zaman da bana gerçekten iyi bir açıklamada bulunmazsan seni şikâyet etmem gerekiyor."

Tristan'ın tepkisini beklemeden koşmaya başladım. Sanırım bu şu anda yapabileceğim en yanlış şeydi. Ama zaman geçerken öylece durup ne yapacağımı düşünmekten çok daha iyiydi.

Kapıyı ardımdan kapattım, merdivenden aşağıya koştum ve balo salonunu hızla geçtim, kapı görevlisi locasını ve

resepsiyonu geçerek dışarıya çıktım. Geçen birkaç dakikada birkaç yaş yaşlanmama rağmen kimse beni merak etmemişti. Mucizevi bir şekilde her şey üç dakika sürmüştü. Jegorowlar atlı kızaklara henüz binmişlerdi ve üstlerine kürk battaniyeleri örtmüşlerdi.

"İşte, gördünüz mü?" Roman Montfort şapkayı elimden aldı ve hafifçe reverans yaparak atlı kızağın faytonunda oturan Bayan Jegorow'a uzattı. "İşte kıymetli şapkamız geldi. Artık güzel bir akşamın önünde hiçbir engel kalmadı."

"Çok tatlısınız," dedi Bayan Jegorow ve bunu Montfort'a söylemiş olmasına rağmen kendi üstüme alındım. Ben o kadar tatlıydım ki az önce süitlerine giren bir hırsızı salıvermiştim.

Minik Dascha'ya yeni şapkası takılmıştı, yaşlı Stucky dilini şaklattı ve atlar bu geceki son turları için yola koyuldular. Güneş nihayet dağ zirvelerinin ardında kaybolmuştu, meşalelerin titrek ışığı karın üstüne büyülü ışıltılar yansıtıyordu. Vadiden hâlâ kilise çanının sesleri yükseliyor, atların koşum takımlarındaki zillere ve Dascha'nın heyecanlı kahkahalarına karışıyordu.

"Burada boş boş durmuş ne seyrediyorsunuz?" dedi Roman Montfort. "Haydi işinizin başına!"

Ona paydosta olduğumu açıklamama fırsat vermeden ortadan yok olmuştu. Sensin boş insan! Görünüşe göre Noel ruhu ona hâlâ uğramamıştı.

Arada biraz mesafe bırakarak peşinden yürüdüm.

Fuayeye girdiğimde Ben'in endişeli bakışlarıyla karşılaştım. "Her şey yolunda mı Fanny?"

"Her şey mükemmel," diye mırıldandım duraklamadan. "Sadece hızla şey yapmam lazım..." Eğer cümleyi tamamlamazsam, o zihninde otomatik olarak tamamlayacaktı. Ve kesinlikle şöyle tamamlamayacaktı: "... ikinci kattaki çamaşırhaneye gidip az önce Panoramik Süit'e giren Tristan Brown'la buluşmam lazım!" Büyük bir olasılıkla hızla tuvalete gitmem gerektiğini düşünüyordu.

İkinci kata ulaştığımda Tristan henüz gelmemişti. Ya gelmezse ne olurdu? Ya da asla o odaya girmediğini iddia edecek olursa? Ya özel koruma onu yakaladıysa? Veya duvardan düştüyse? Belki de beş dakika dememeliydim, aydınlık pencerelerin önünden geçerek tüm otelin çevresini tırmanarak dönmek mutlaka daha uzun sürecekti.

Bütün bu "ya..." ile başlayan sorularla aklımı kaçırmama ramak kalmıştı ki koridorun kapısı açıldı ve Tristan içeriye girdi.

"Ah, ne güzel... İnsanın anıları canlanıyor," dedi kocaman sırıtarak. "İlk kez burada karşılaşmıştık, şu dolaptan çıktın, oda servisi üniforman ve mürebbiye saç modelinle çok şirin görünüyordun."

Kar çizmeleri, kar pantolonu ve anorakla kan ter içinde olduğum şu anki halimden çok daha farklı! Üstelik saçla-

rımın kabarık oluşunu ve uzun, güneşli günün tenime ne yaptığını sadece tahmin edebilirdim, sabah saat sekizden beri aynaya bakmamıştım. Bu arada o, her zamanki gibi, mükemmel görünüyordu. Simsiyah bir kıyafet giymişti, nefes nefese değildi ve bronz teninde tek bir ter damlası yoktu.

"Bu buluşma yerini romantik nedenlerle seçmedim, seni..." Ne yazık ki aklıma bir tane bile İngilizce hakaret kelimesi gelmiyordu. "Salak herif!" diye tamamladım Almanca. "Çünkü aklıma ilk olarak burası geldi. Smirnow'un odasında ne yapıyordun? Sakın bana yalan söylemeye kalkma, yoksa bağırırım."

"Tamam!" Tristan bana gülümsedi. "Belki başka bir yere gitmeliyiz. Kimsenin bizi dinleyemeyeceği bir yere."

Dolap kapağını açtım ve teatral bir buyur hareketiyle boş dolaba işaret ettim. "Bak, kimse yok! Haydi anlat!"

"Tamam," dedi. "Öncelikle; bu insanların soyadları Smirnow değil Jegorow." Küçük bir ara verdi, sonra gülümsedi. "Ah, anladığım kadarıyla bunu zaten biliyorsun. Dünkü akşam yemeğinde onları hemen tanıdım. Tıpkı son haftalarda herhangi bir magazin dergisi okumuş olan bir insanın tanıyacağı gibi. Bana sorarsan Stella Jegorow tanınmış olmaktan hoşlanıyor. Kimliğinin gizli olmasından hoşlanan tiplerdenmiş gibi görünmüyor."

"Ve sen de bir oligarşi süitinden alınacak çok şey olduğunu düşündün!" Öfkeyle derin bir nefes verdim. " Sana yemin ederim, eğer herhangi bir şey kaybolduysa..."

"Mesele de bu zaten." Tristan ellerini ceplerine soktu ve duvara dayandı. Bu pozuyla bir moda dergisi için fotoğraflanabilirdi. "Başka bir yerde sohbet etsek daha iyi olmaz mı? Oturabileceğimiz bir yerde örneğin."

"Yok olan ne Tristan? Ne çaldın?" Neredeyse fısıltıyla konuşmuştum, yine de kulağa aşırı heyecanlı gelmişti. "Beni oyalamayı kes!"

"Ajan Fanny, sen daha iyi bilirsin. Bir hırsız kendisini zenginleştirmek için çalar. Ben böyle bir şey yapmıyorum."

"Ah, öyle mi? O halde sen Robin Hood falansın!"

Tristan kahkaha attı. "Evet, öyle de denebilir. Sadece yardım etmek istedim... Gerçekten. Dün bana o yaşlı kadının yüzüğünün kaybolduğunu anlattıktan sonra, meselenin son derece açık olduğunu düşündüm. Sadece küçük bir delile ihtiyacım vardı." Küçük bir ara verdi, sonra bir sihirbaz edasıyla pantolon cebinden bir şey çıkardı ve avucunun içine koydu. Bu, büyük pembe taşlı gümüş bir yüzüktü.

Nefes aldım. "Bayan Ludwig'in yüzüğü!"

Tristan başıyla onayladı. "Ve hâlâ onu benim çaldığımı söylemeye devam edersen, yüzüğü atalarının yanına gönderirim. Emin ol orası, onu bulduğum yer olan Stella Jegorow'un komodini değil!"

"Ama... nasıl... neden?" dedim kekeleyerek.

"Stella Jegorow, bir sürü mücevhere sahipken yaşlı bir kadının yüzüğünü neden mi çaldı?" diye sordu Tristan. "Eh işte, bu zengin şımarıkların bazıları saksağanlar gibidir. Parlayan bir şey gördüklerinde ona karşı koyamıyorlar."

"Sana inanmıyorum." Gözlerimi kısarak bir Tristan'a bir yüzüğe baktım. "Yüzük değersiz, onu neden çalsın? Hepsinden önemlisi, ne zaman ve nasıl yaptı? Bayan Ludwig onu aşağıda her adımında takip etti ve hayran gözlerle seyretti."

Tristan omuz silkti. "Biraz el becerisi gerekiyor tabii. Ama bu iş bir kleptoman için çantada keklik."

"Kleptoman mı?" Olay gitgide daha da çılgınlaşıyordu.

Tristan başıyla onayladı. "Birkaç yıl önce, Tiffany's mağazasında otuz beş bin avroluk safir bir bilezik köpeğinin taşıma kutusuna düşmüştü, tabii ki tamamen yanlışlıkla! Bu tip insanlarda böyle şeyler zaten hep yanlışlıkla olur. Bu hikâyeyi basına sızdıran satıcı kadın işten kovuldu."

Bir süre sessiz kaldım. Bu inanılması güç hikâye yavaş yavaş mantık kazanmaya başlıyordu.

"Yani, Bayan Jegorow'un Bayan Ludwig'in yüzüğünü çaldığını ve sonra da komodinine koyduğunu mu söylüyorsun? Öylesine, sırf kleptoman olduğu için."

"Kleptoman olması büyük bir ihtimal. Ama belki de canı sıkılan, açgözlü biri ve kıymetli mücevherlerin yanından öylece geçip gidemiyor."

"Ama hikâyenin tam da bu noktası saçma! Çünkü yüzük kıymetli değil. Bay Ludwig onu bitpazarından almış. Bayan Ludwig taşının beril taşı olduğunu söyledi ve büyük bir olasılıkla gümüş kısmı da gerçek değil."

Tristan yine güldü. "Gümüşle ilgili kısım doğru. Çünkü platin."

"Nasıl?"

Temkinli bir şekilde taşa vurdu. "Ve buna beril demek bir hakarettir. Çünkü bu olağanüstü zümrüt kesimli kusursuz güzellikteki taş, pembe elmas Fanny. Evet, bu konuyla ilgili bilgim var. Dedem sanat tarihçisi ve devlet sertifikalı gemolog.[10] Uzman olduğu alan antik mücevherler. Christie's ve Sotheby's'in daimî danışmanı ve tüm dünyadaki müzeler için çalışıyor. Henüz beş yaşındayken bile bir elması kristalden ayırabiliyordum. Bu ufaklık on beş karat olabilir diye tahmin ediyorum. Ben de şaşırdım."

Şimdi de bir yere oturma ihtiyacı hissediyordum. Ama öncelikle anorağımın fermuarını açmak yeterli olabilirdi. O kadar sıcak olmuştu ki düşünmek bir yana neredeyse nefes bile alamıyordum.

---

10 Mücevherlerde kullanılan kıymetli taşların ve süs taşlarının tanımlanması ve sınıflandırılmasını yapan kişi. (ç. n.)

"Her şey yolunda mı Fanny?" Tristan yüzüğü tekrar pantolon cebine soktu.

Başımı salladım. "Diyelim ki hikâyen doğru ve Bayan Jegorow, Bay Ludwig'in, aslında katbekat değerli olan ama kırk marka bitpazarından aldığı yüzüğü çaldı." Emin olmayan gözlerle Tristan'a baktım.

"Bir sürü sıfır var sonunda... artı eksi milyon olabilir."

"Aman Tanrım!" Yutkundum. "Eğer Ludwigler bunu öğrenirse hayatlarının sonuna kadar Buluttan Kale'de tatil yapabilirler." Yani eğer burası kalacak olursa. "Hayatları boyunca bu iki haftayı burada geçirebilmek için para biriktirmişler. Düşünsene yüzüğü satmış olsalardı neler yapabilirlerdi. Ev borcunu ödeyebilir, seyahatlere çıkabilirlerdi, çocuklarına miras bırakırlardı... Yıllardır ellerinde bir hazine olduğunu öğrendiklerinde yüzlerinin alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Gel yanlarına gidip yüzüğü onlara verelim." Tristan'ın elini kavradım.

"Dur Fanny, dur!" Tristan beni durdurdu. "Sence bu mantıklı mı? Yüzüğün birden ortaya çıkması sansasyon yaratacaktır."

Bu doğruydu. Bayan Ludwig dinlemek isteyen herkese ve dinlemek istemeyenlere de en sevdiği yüzüğünün yok oluşunu anlatmıştı. "O halde herkes sevinir. Bayan Jegorow dışında elbette. Öfkeden kendi poposunu ısırmak isteyecektir!"

Tristan başını sağa sola salladı. "Onlara ne anlatacaksın? Yüzüğü Bayan Jegorow'un komodininde bulduğunu mu?"

"Ah!" Haklıydı. Bu o kadar kolay değildi. "Ben onu bir yerde bulduğumu söyleyebilirim. Ve sen de onu tesadüfen bende gördüğünü ve birkaç milyon değerinde olduğunu... Ne oldu? Neden öyle şüpheci gözlerle bakıyorsun? Bayan Jegorow herhalde onu çaldığını itiraf etmeyecektir."

"Hayır etmeyecektir. Ama o zaman yüzüğü odasında bulduğunu ve oradan aldığını anlayacaktır," dedi Tristan.

"Ee, ne olmuş? Eminim aşırı kızacak ama bir hırsız damgası yememek için hiçbir şeye söylemeyecektir!"

"Ama hazinesini kimin aldığını bilecek, anlamıyor musun? Stella Jegorow gibi birini kızdırmamalısın!"

117 numaralı odadaki özel korumayı ve silahını düşünerek Tristan'a hak verdim. "Ama aynısı senin için de geçerli. Senin planın ne? Eğer yüzüğü bir yerde bulduğunu söylersen, Jegorowlar odaya girdiğini bilecek..." *Yani, en azından Stella Jegorow.* Kocasının, yaptığı şeyden haberdar olduğunu sanmıyordum.

"Bu doğru," dedi Tristan. "Ve ne saçma ki bu küçük ayrıntıyı çözebilecek bir şey bulamadım. Ama Ludwiglere değerli yüzüklerini geri vereceğiz Fanny." Tristan, sanki kaçacağımdan ve tüm dünyaya yüzükle ilgili her şeyi anlatacağımdan korkuyormuş gibi hâlâ bileğimden tutuyordu.

"Bizzat odalarına tırmanmak ve yüzüğü komodinin üstüne koymam gerekse bile."

"Sakın!" dedim ama kıkırdamama engel olamadım.

O anda kapının önünde gürültü oldu ve kapı açıldı. Hortensia ve Ava temizlik arabasını içeriye ittiler.

"Sakızını çöp kovasına atmasından nefret ediyorum," dedi burun sesiyle Hortensia, bir yandan da kapıyı kapatırken. "Bunu kasten yapıyor."

Ava cevap vermedi, beni ve Tristan'ı fark etmişti, ağzı açık bir şekilde bize bakıyordu. Sanırım Tristan bileğimi bir tık geç bırakmıştı.

"Söylediğim gibi, bu yolu sadece personel kullanabiliyor bayım." Tristan'a gülümsedim. "Büyük merdivenleri kullanabilirsiniz veya asansörle çıkabilirsiniz."

"Ama burası kütüphaneye giden kestirme bir yol," dedi Tristan alnını kırıştırarak. "Ve kapıda buradan geçmenin yasak olduğuna dair bir tabela yok."

"Peki, o halde. İstisnai olarak buradan gidebilirsiniz. Çünkü Noel. Size güzel bir Noel dilerim."

"Teşekkür ederim, ben de size," diye cevap verdi Tristan ve merdivenden aşağıya inmek için hareketlendi. Hortensia ve Ava'nın yanından geçtim ve koridora açılan kapıyı açtım.

"Ah, hanımefendi bir dakika," diye seslendi Tristan, ben de arkamı döndüm. Hortensia ve Ava aramızda bir bana bir ona bakıyordu. Görünüşe bakılırsa bana yokmuşum

gibi davranmaları gerektiğini unutmuşlardı. "İnci kolyeli kadın sizi sordu," dedi Tristan. "Randevunuz olduğunu hatırlatmamı istedi."

"Ah, öyle mi?" Hangi kadını kastettiğini hemen anlamıştım. Geçenlerde saklandığımız nişin içindeki yağlı boya tabloyu kast ediyordu. "Ben... şey... üstümü değiştirir değiştirmez Bayan Barnbrooke'un yanına gideceğim."

Tristan sırıtarak giderken, Almanca konuşarak Ava'ya, "Ağzını kapat, yoksa süt dişlerin çürür!" dedim.

"Çok çirkinsin!" dedi Ava. Aklına hiçbir şey gelmediğinde bunu söylüyordu. "Anlamıyorum!"

"Neyi anlamıyorsun?" Ben de birçok şeyi anlamıyordum ama Ava'ya her türlü yardımcı olabilirdim.

"Neden Bayan Barnbrooke'a özellikle sen çağrılıyorsun?" Hortensia, Tristan'ın adım sesleri duyulmayana kadar beklemişti.

Omuzlarımı silktim. "Sanırım Gracie veya Madison yüzünden. Onların dadılarıyım. Acele etmeliyim, eminim Fräulein Müller misafirlerimizi bekletmemi istemez."

Kapıyı arkamdan kapattım ve hızlı adımlarla yürümeye başladım, ayağımdaki bu botlarla bugünün son koşusu olmasını umdum.

Biliyordum, bu asla sıkıcı bir Noel olmayacaktı.

13

Nişteki inci kolyeli kadına gitmem planladığımdan çok daha uzun sürmüştü çünkü sadece duş alıp giyinmekle kalmamıştım, Delia'nın da mesajına cevap vermem gerekmişti. Bana, "Noel başlamadı bile ama ben aklımı kaçırmak üzereyim. Büyükannem ve büyükbabam saatlerdir hindi yüzünden kavga ediyorlar, aptal erkek kardeşimin midesi bulanıyor ve o kadar bağırarak kusuyor ki neredeyse ben de onunla birlikte kusacaktım. Ve babam tam da bugün modemi tekrar yüklemeye karar verdi. Şimdi internetimiz de yok! Bu da hiçbir diziyi izleyemediğim anlamına geliyor. Ah, bu arada korkarım annemle babam bana Noel'de bir tavan vantilatörü hediye edecek. Sırf yazın bir kere, benim odam çok sıcak oluyor dediğim için. Bunlar ne kadar taş kalpli bir anne baba, çocuklarına tavan vantilatörü hediye ediyorlar! Kışın ortasında! Lütfen, bari sen Noel'de Bulluttan Kale'de güzel şeyler olduğunu yaz, ökse otu dalının altında bir öpücük, milyonerler ve tarçınlı parfeler gibi, yoksa kafamı klozete sokup kendimi boğacağım."

"Üzgünüm, milyonerlere harcayacak zamanım yok, şu anda seksi bir duvar tırmanıcısıyla birlikte, bir oligarşi

üyesinin kleptoman karısının yaşlı bir kadından çaldığı yüzük vakasını çözmeye çalışıyorum, üstelik yaşlı kadın yüzüğünün bir servet değerinde olduğunu bilmiyor," diye yazdım hızla. Delia'dan bugüne kadar hiçbir şey saklamamıştım. Ve bu haber onun kafasını klozete sokmasını engelleyecekti. "Uzun hikâye. Eğer benden haber alamazsan ya kleptomanın kocasının özel koruması beni vurmuştur ya da seksi duvar tırmanıcısı yüzüğü vermek istememiştir ve cesedimi kara gömmüştür."

Neyse ki duşta aklıma, Tristan'la kendimizi belli etmeden yüzüğü nasıl geri verebileceğimize dair bir fikir gelmişti.

Personel kanadından çıktığımda, onun merdiven boşluğunda beklediğini gördüm. İnci kolyeli kadının bulunduğu nişin önündeki korkuluklara dayanmış, merdivenlerden aşağıya bakıyordu.

İlk misafirler restorana doğru gitmeye başlamışlardı. Büyük bir olasılıkla, kokuları bütün otele yayılmış olan on iki çeşitli tadım menüsüne tam zamanında başlamak istiyorlardı. Füme salatalıklı uykuluk dışında, menü kartındaki her şey kulağa muhteşem geliyordu.

İsmini unuttuğum kız ve Camilla temizlik arabasını asansöre itiyorlardı ve ben yanlarından geçerken kısa bir an birbirimize baktık. Arkamdan bana baktıklarını net olarak hissedebiliyordum.

"Şuna bir bakın, Fanny sivil kıyafetler giyiyor." Tristan dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Ve bir kutlamaya uygun bir havası var. İnsan bunun için seve seve yarım saat bekler."

"Kusura bakma," dedim. "Saçlarımı fönlemem lazımdı." Ve göz kalemi çekmem ve biraz ruj sürmem. Ve rimel... parlatıcı... "Ve düşünmem!"

Tristan başıyla onayladı. "Ben de düşündüm ve aslında çözüm çok basit. Yüzüğün otel yönetiminin eline geçmesini ve Bayan Ludwig'e vermelerini sağlamalıyız. Kimse bu işte parmağımız olduğunu bilmemeli."

Benim de fikrim tam olarak buydu. Işıltılı gözlerle Tristan'a baktım. "Yüzüğü Mösyö Rocher'ye verelim. Bu şekilde yüzüğün Bayan Ludwig'e gideceğine emin olabiliriz."

Tristan bu fikirden pek etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Ben daha çok bir paket yapmayı, üstüne Bayan Ludwig yazmayı ve kimsenin görmediği bir anda resepsiyona koymayı düşündüm. Öteki türlü Mösyö Rocher bizden geldiğini bilecek..."

"Bilinmeyen birinden Bayan Ludwig adına gizemli bir paket geldiğinde ve içinden yüzük çıktığında da çok büyük heyecan olacak..." Bir şekilde bu da iyi bir fikir gibi görünmüyordu. "Ayrıca Mösyö Rocher kimseye bir şey söylemez."

"Soru da mı sormaz?" Tristan bana bir kaşını kaldırarak baktı.

"Sorar," diye itiraf ettim. "Onu yapar." Merdiven boşluğundan yukarıya yankılanan boğuk piyano sesleri, barda Noel şarkılarının söylenmeye başladığının habercisiydi. "O Holy Night" başlangıç şarkısıydı. "Belki daha basit ilerlemeliyiz. En iyisi sakin bir anı bekleyeceğim ve Bayan Ludwig'e yüzüğünün bulunduğunu söyleyeceğim. Şey tarafından... Manfred."

"Manfred kim?"

"Manfred diye biri yok. İşin dâhiyane olan tarafı bu," dedim gitgide daha da heyecanlanarak. "Manfred yüzme havuzunu temizlerken bulmuş yüzüğü ve sonra üç haftalık tatiline çıkmış. Böylelikle Bayan Ludwig ona teşekkür edemez. Ama istediğine Manfred'in yüzüğü bulduğunu anlatabilir. Herhangi bir Manfred olmadığı için kimse ona bir şey yapamaz."

Tristan sırıttı. "Bu fikrin güzel yanları var ama tam anlamıyla olgunlaşmamış."

"Yüzüğün sende kalması için bahane uydurmuyorsun değil mi?" Kuşku duyarcasına gözlerimi kıstım. "Bence onu bana ver."

Tristan yine bir kaşını havaya kaldırdı (bunu çok iyi yapıyordu, gerçekten iyi) ama elini pantolon cebine soktu. Saatlerdir üzerinde birkaç milyon avroyla geziyordu. Ama yüzüğü bana veremeden Theremin Süiti'nin kapısı açıldı, Ella ve Gretchen dışarıya çıktı. Kıyafetleri ve saçları aynıydı.

Ella'nın üstünde kırmızı kadifeden vintage bir kıyafet vardı, Gretchen'ın elbisesi de aynısıydı, sadece maviydi. Her ikisinin de lüleli sarı saçları alın bölgesinde örülmüştü. İtiraf etmesi zordu ama şaşırtıcı şekilde güzel görünüyorlardı.

Bakışlarına ve sonra da ettikleri tebessümlere bakılırsa onlar da bunun farkında gibiydiler. Bu kez, ani bir refleksle nişin içine girmediğim ve saklanamadığım için üzgündüm. Birden Amy'nin nasıl hissettiğini anladım. Az öncesine kadar kendimi iyi hissediyordum ama Gretchen ve Ella, tek kelime etmeden kendimi çirkin ve berduş biriymiş gibi görmeme neden olmuşlardı.

"Selam Tristan," dedi Gretchen.

"İyi Noeller Tristan," dedi Ella melodik bir sesle. "Akşam yemeğinde buluşalım mı?"

"Büyükbabamı bekliyorum." Tristan nazik bir şekilde gülümsedi.

"O halde görüşürüz." Gretchen ve Ella zarif bir şekilde merdivenden aşağıya indiler. Eğer kıkırdamamış ve fısıldarken seslerini yükseltmemiş olsalardı (–"Ay, yamuk oda hizmetçisi kız değil mi bu?" – "Sence büyükamca Jeremiah gibi yanında çalışanlara ilgisi mi var?") insan güzelliklerine ve avize ışığının saçlarında yarattığı ışıltılara hayran olurdu. Ama bu şekilde...

"Aptal yaratıklar," dedi Tristan.

"Öyle mi?" Avize ışığının yarattığı ışıltılar yüzünden gözleri kamaşmadığı için rahatlamıştım. "Ama diğer Barnbrooke kızları oldukça etkileyici. Komik, sıcak kalpli ve zekiler. Eğer Amy'yle biraz flört etmiş olsaydın, bu her anlamda işe yarardı. Ella ve Gretchen kendilerini karşı konulmaz hissetmekten vazgeçerlerdi. Ve belki Aiden, Amy'ye farklı bir gözle bakardı..."

Tristan alnını kırıştırdı. "Şu anda daha önemli bir meselemiz yok mu?"

"Doğru. Manfred. Ve az önce bana yüzüğü verecektin."

Ama bu o kadar kolay görünmüyordu. Yukarıdan kısa havlama sesleri duyuldu, kapılar açıldı ve sonra merdivenden aşağıya Mara Matthäus indi. Onun da üstünde olağanüstü bir kıyafet vardı. Üst kısmı taşlarla kaplıydı, yılbaşı gecesi giyeceği kıyafetin teknik açısından daha ne kadar üstün olabileceğini merak ettim.

Tristan, Mara Matthäus bizi görmeden kolumu kavradı ve beni odasının bulunduğu koridora doğru çekiştirdi. "Gel, arka tarafta sürekli rahatsız edilmeyiz."

Evet, bu konuda haklıydı. Yoksa sonunda biri bizi yüzükle görecekti ve tüm bu kafa patlatmalar boşa gidecekti. Theremin Süiti'nin ve (Tristan'ın büyükbabasıyla birlikte kaldığı) 212 ile 211 numaralı odaların önünden geçtik ve koridorun sonundaki küçük antre kapısına doğru yürüdük. Bu, Don'un çikolatalı ellerini kadife kapı perdelerine sildiği

ve Amy'nin en sevdiği yer olarak ifade ettiği kapıydı. Ben de burayı seviyordum. Karşılıklı iki kanepe konmuştu ve duvarda altın rengi çerçeveli bir yağlı boya tablo asılıydı, üstünde denizci kıyafeti giymiş ve bir kediyi seven üzgün bakışlı bir kız vardı. Kedi Yasaklı Kedi'ye insanı hayrete düşürecek kadar çok benziyordu, belki de sıklıkla bu kanepelerden birinde uyumasının sebebi buydu. Pencere batı tarafına, ışıldayan yarım ay ağacına bakıyordu. Biraz daha arkasında, şu anda yaşlı Stucky'nin Gäschdi ve Wäschdi'nin koşum takımlarını çıkardığı ahırları görmek mümkündü. Paydos yapmadan önce onları temizleyeceğine ve kaşağılayacağına emindim.

"Fanny." Tristan elimi bırakmamıştı. Elimi avuç içim yukarıyı gösterecek şekilde çevirdi ve zafer edasıyla Bayan Ludwig'in yüzüğünü avucuma koydu. Şimdi, onun kıymetli olduğunu öğrendiğim için taş resmen parlıyor gibi görünüyordu.

Birkaç saniye huşu içinde ona baktım.

"Güzel, öyle değil mi?" Tristan usulca güldü. "Sıklıkla pembe elmas göremezsin. Çok nadirler, hele ki renk derinliği olanlar! Yoğun pembe, neredeyse kusursuz."

"Ve ağır," diye mırıldandım. Sanki birkaç kilo ağırlığında gibiydi. Elim titremeye başladı. Bu, Tristan'ın yakınımda olmasından da kaynaklanıyor olabilirdi. Bana o kadar yakındı ki yeni yıkanmış yün ve limon karışımı o

özel kokusunu alabiliyordum. "Onu üzerimde taşımak beni huzursuz ediyor. Belki de onunla ne yapacağımıza karar verene kadar onu yine sen almalısın."

"Çok tatlısın," dedi Tristan. "Cebinde bir delik açmasından mı korkuyorsun? Ya da onu kendine saklamak ve kaçıp gitmek gibi bir yanlış yola sapmaktan?" Avucumdaki yüzüğü alıp parmağıma geçirdi. "Ee, nasıl bir duygu?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Hiç fena değil, öyle değil mi?"

"Çek elini!" dedi biri yan taraftan. Korkudan bir adım geri kaçtım ve neredeyse denizci kıyafetli üzgün kız tablosuna çarpacaktım.

Kaşlarını çatmış bir halde bakan Ben orada duruyordu. Kalın halı adım seslerini yutmuş olmalıydı, bu yüzden onu duymamıştık.

"Nasıl?" Tristan kollarını göğsünde kavuşturdu, Ben'e kibirli gözlerle bakmaya başladı.

"Dedim ki yaşı henüz küçük olan stajyerimizin üzerinden elini çek." Gerçekten öfkeli görünüyordu.

"Bu..." diye başladım ama hemen kestim çünkü dünyadaki en saçma cümleler arasındaki en saçma cümleyi söylemek istemiştim: "Göründüğü gibi değil!"

Tristan kahkaha attı. "Yoksa beni döver misin?"

"Gerekirse!" dedi Ben kımıldamadan. "Her şey yolunda mı Fanny?"

"Çok geç kaldın!" Tristan hâlâ gülüyordu. "Onu çoktan ısırdım ve bir sonraki yeni ayda o da bir vampire dönüşecek..."

"Sırf yakışıklı ve zengin olduğun için her şeyi elde edebileceğini sanma!" Ben neredeyse Tristan'a saldırmak üzereydi.

İkisinin arasında durdum. "Ben! Kimse kimseyi ısırmadı. Ve parmaklarımız kötü bir şey yapmadı..." Tanrım, neler söylüyordum? Ben'in surat ifadesi yüzünden inanılmaz derecede gerilmiştim. Kendimi, beşinci sınıfta ortaokul öğrencileri otobüs durağına sprey boyayla "Okul bir saçmalıg" diye yazdıklarında, Delia'yla birlikte başöğretmen gibi hissedip G harfini K olarak düzelttiğim zamanki gibi hissettim. Tabii ki ortaokul öğrencileri topuklayıp giderken biz yakalanmıştık. Büyük bir ihtimalle hâlâ buna gülüyorlardır.

"Burada bir sorunu tartışıyorduk," diye açıklamayı denedim bir kez daha. "Belki de bize yardımcı olabilirsin."

"Fanny," dedi Tristan uyarırcasına. "O, patronun oğlu."

"Evet ama iyi biri."

Şimdi Ben kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nasıl bir sorun bu?"

Tristan'ın uyaran bakışlarını görmezlikten geldim. "Sana Bayan Ludwig'in spa bölümünde nişan yüzüğünü kaybettiğini söylemiştim."

"Biliyorum," dedi Ben. "Gideri ve filtre sistemini iyice araştırdık."

"Ama yüzüğü bulamadınız çünkü onu Stella Jegorow çaldı. Çünkü o bir kleptoman. Google'dan bakabilirsin." Ben saçımı fönlerken bakmıştım. Tristan yalan söylemiyordu. Birçok dergi ve internet portalının arşivinde, "yanlışlıkla" köpek çantasına düşen safir bilezik hikâyesi vardı.

Ben'in susmasını ve "He?" veya "Ne?" dememiş olmasını takdir ettim, ben olsaydım derdim. Hâlâ aynı soğukkanlılığını koruyordu. Konuşmama devam etmemi bekledi. Bu esnada, gerçeği biraz değiştirmem gereken yer gelmişti.

"Yüzüğü, az önce samur şapkayı almak için Panoramik Süit'e gittiğimde tesadüfen komodinin üstünde gördüm."

Komodinin üstünde... komodinin içinde, neredeyse aynı kapıya çıkıyordu.

Tristan minnettar şekilde sırıttı.

"Ve ben de onu aldım. Yani demek istediğim şu, o Bayan Ludwig'e ait. Ve ağlamaktan gözleri çıkacak neredeyse. Onu asla orada bırakamazdım." Ben'e beklenti dolu gözlerle baktım. Şimdi artık sessizliğini bozabilirdi.

"Bu yüzden mi az önce lobide kafan karışık bir haldeydin?" diye sordu ve ben de başımla onayladım.

"Peki, onun Bayan Ludwig'in yüzüğü olduğuna emin misin? Belki ona çok benzeyen başka bir yüzüktür."

Hah! Bu da bu karışık hikâyede yeni bir varyasyon olurdu. Ama hayır, çok emindim. Spada kaybolan yüzük, Stella Jegorow'un komodinindekiyle aynıydı. Yine enerjik bir şekilde başımla onayladım.

"Tamam," dedi Ben harflerin üstüne basa basa. "Yani, yüzüğü Bayan Ludwig'e geri vermek için aldın. Peki sorun ne? Ve onun bununla ne ilgisi var?" Tristan'ı işaret etti.

"Fanny onu bizzat geri veremez. Çünkü böyle bir durumda Stella Jegorow, Fanny'nin yüzüğü süitinden aldığını öğrenir," dedi Tristan sabırsızca. "Ve eminim sen de bu hanımı kızdırmamak gerektiği fikrime katılacaksındır. Yoksa otel yönetimi Viktor Jegorow'un eşini sorgulayabilir ya da şikâyet edebilir mi?"

Ben cevap vermedi.

"Gördün mü, al sana sorun!" dedi Tristan, ben de hemen, "Tristan ve ben tüm bu zamanda yüzüğü nasıl geri vereceğimizi düşündük. Eğer Bayan Ludwig'e isimsiz bir paket bırakırsak diye fikir yürüttük..." diye ekledim.

"Sadece bunu mu düşündünüz acaba?.." diye mırıldandı Ben. Hafifçe öksürdü ve sesini yükselterek konuşmaya devam etti. "Neden doğruca bana gelmedin Fanny? Neden böyle bir konuyu bu... misafirle konuşuyorsun?" Başını salladı. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ve bu, az önceki öfkesinden daha kötüydü. Elini uzattı. "Yüzüğü bana ver."

Onu parmağımdan çıkardım ve avucuna koydum. Kendimi hemen on kilo hafif hissettim. Ayrıca daha rahat nefes alıyordum.

Tristan gözlerini devirdi.

"Şimdi gel," dedi Ben, yüzündeki hüsran sesine de yansımıştı. "Yüzüğün Bayan Ludwig'e ulaşmasını sağlayacağız."

"Evet, bilmen gereken bir konu daha var... Bu yüzük... Ah!" Tristan yan tarafıma vurmuştu ve hafifçe başını salladı. Tamam, belki haklıydı ve Ben şimdilik yeterince şey öğrenmişti.

"Bu yüzük ne?" diye sordu Ben.

Birkaç milyon avro değerinde.

"Çok özel," diye fısıldadım. Çünkü yüksek sesle yalan söyleyemiyordum. "Bay Ludwig onu yıllar önce bitpazarından satın almış."

"Biliyorum," dedi Ben.

Tristan uykusu gelmiş gibi gerindi ve esnedi. "Eğer burada bana ihtiyaç yoksa, büyükbabamı yemeğe götürmek için odasından alacağım." Yumuşak bir şekilde Ben'in yanından geçip koridora çıktı. "İkinize de mutlu yıllar."

"Sana da!" diye mırıldandı Ben Almanca.

14

Aşağıya inerken Ben ısrarla susmaya devam ediyordu. Bu arada ona sadece gerçeğin yarısını söylediğim için vicdan azabı çekiyordum. Bunu bilmediği için bana kızgın olamazdı.

Defalarca çaktırmadan yandan ona baktım ama bakışlarımı fark etmiyormuş gibi yaptı. Sürekli dişlerini sıkıyordu. Kirlenmiş çarşafları çamaşırhaneye inen kaydırma oluğuna tıkıştıran ve neşeyle mutlu Noeller dileyen Moser-Anni, Ben'in hırlarcasına, "Sana da mutlu Noeller, sana da," demesi üzerine dehşet dolu gözlerle baktı. Ona özür dilercesine tebessüm ettim.

Bu saatte Fräulein Müller ve kat ekibi, odaları akşama hazırlıyorlardı. Her zaman akşam turlarını çok sevmişimdir, birincisi mesai saati bitiminden hemen önce yapılan son turdu ve çok hoş şeyler yapılıyordu: Perdeleri kapatıyorduk, yatak örtüsünü kaldırıyorduk, yere kilim seriyor ve yatağın her iki yanına terlikleri koyuyorduk, yastıkları havalandırıyorduk ve üzerlerine çikolata bırakıyorduk. Dışarıya çıkarken ortalığı düzeltiyor, kirli bulaşıkları veya çöpü dışarıya çıkarıyorduk. Misafir akşam yemeğinden döndükten sonra her şey yatağa girmek için hazır oluyordu.

"Şimdi çikolata yemek isterdim, ya sen?" dedim ama Ben cevap vermedi. Ciddi bir şey olmuş gibiydi.

Mösyö Rocher'nin zemin kattaki locasının arkasından girilen personel odasına geldiğimizde tüm cesaretimi toplayıp, "Yüzüğü aldığım için mi kızgınsın?" diye sordum.

Ben durdu. "Hayır!" Nihayet artık bana bakmıştı. "Hatta senin yerinde olsaydım sanırım aynı şeyi yapardım. Ben, bana değil şu... Tristan Brown'a anlattığın için kızgınım."

Eğer yüzüğü gerçekten ben almış olsaydım, zaten böyle bir şeyi asla yapmazdım.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," diye devam etti Ben. "Ve bana güvenebileceğini biliyordun!"

Artık kendimi daha kötü hissediyordum. Her şeyden önce gerçekten öyle olduğu için, en azından dün gece merdivende, birlikte rom karışımını içerken öyle hissetmiştim.

"Kesinlikle sana gelecektim." Yani, eğer yüzüğü gerçekten görmüş ve almış olsaydım, ki böyle bir şey yapmazdım. "Tristan sadece... tesadüfen yakındaydı."

Gerçek olmayan şeylerin hiçbir faydası yoktu, bunu şu an anlıyordum. Sonunda sağlam yalanlara dönüşüyorlardı. Ama şimdi ne yazık ki sanırım bu hikâyeye bağlı kalmak zorundaydım, ondan nefret etsem ve Ben'e karşı utanç hissediyor olsam da. "Tristan'a söylemek zorunda kaldım, yoksa benim hırsız olduğumu düşünebilir ve otel yönetimine haber verebilirdi."

"Anlıyorum," dedi Ben.

Hayır. Ne yazık ki anlamıyordu. Bir an için Tristan'a, beni bu duruma düşürdüğü için öfkelendim. Ben'e, onu korumak için yalan söylemiştim. Duvarlara tırmandığını, açık pencerelerden yabancıların odalarına girdiğini ve komodinlerini karıştırdığını kimsenin öğrenmemesi için.

Öte yandan, Tristan olmasaydı Bayan Ludwig yüzüğünü sonsuza dek kaybetmiş olacaktı. Ve o yaşlı bayan bunu hak etmiyordu.

"Misafirlerle arkadaş olmak pek akıllıca değil." Bana ciddi bir yüz ifadesiyle baktı. "Hepsinden çok, gülümsediğinde bütün kızları hemen ağına düşürebileceğini sanan bu Asyalı İngiliz tatlı çocukla!"

"Büyük bir ihtimalle bu doğru," dedim ve hemen ekledim. "Ama benim için geçerli değil."

"Ama az önce öyle olduğu izlenimine kapıldım. Bu çok şey görünüyordu... içten. Sanki ilk kez el ele tutuşuyormuşsunuz gibi."

"Hiç de öyle..." diye konuşmaya başladım ama sonra lafımı yarıda kestim. Kendimi haklı çıkarmaya çalışmam çok aptalcaydı. Kınanması gereken bir şey yapmamıştım. Hikâyenin yalan söylediğim kısmında bile. "O küçük antrede ne işin vardı?" diye sordum ve Ben'in gözlerinin içine baktım.

Ben de birkaç saniye bana baktı, sonra bakışlarını çevirdi. "Yani, seni orada bulacağımı nereden biliyordun diye

soruyorsun. Bana Ariane söyledi. Seni birçok defa, şu... İngiliz'le birlikte ikinci katta görmüşler."

"Lanet olsun Ariane de kim?"

"Fräulein Müller için çalışan Lozanlı öğrencilerden biri, kâküllü kız. Onu tanıyor olmalısın, senin komşun."

"Ah, sen 'İsmini Unuttum'dan bahsediyorsun." Alt dudağımı kemirmeye başladım. Yavaş yavaş her şey anlam kazanıyordu. Üstelik bu beni gittikçe daha çok öfkelendiriyordu. "Demek, İsmini Unuttum resepsiyona geldi ve Tristan Brown'la el ele tutuştuğumu söyledi, öyle mi? Sen de o aptal gevezeye inandın!" Boğazımda neden acı bir tat oluştuğunu bilmiyordum.

Ben kısık gözlerle bana bakıyordu. "O ve diğer kızlar senin için endişelenmişler. Sanırım seni daha önce de o tiple görmüşler. Çamaşırhanede." Derin bir nefes aldı. "Misafirlerin girmesinin yasak olduğu bir yerde!"

"Tabii, eminim kızlar benim için endişelenmişlerdir!" Burnumdan soludum. Onlarla ilgili bu kadar kibar konuşması beni öfkelendiriyordu. "Ne kadar hoş ve düşünceliler, sen de çok güvenilir birisin. Sen de o kadar cesursun ki hemen koştun ve beni, beni... evet gerçekten neden?"

"Bir aptallık yapmanı engellemek için belki. O misafir seni bir şeylere zorluyor da olabilirdi." Ben dudaklarını birbirine bastırdı. "Görünüşe göre senin istemediğin bir şey yapmamış."

tg. @kaktusunx

"Lozanlı arkadaşlarına, benim özel hayatımın onları hiçbir şekilde ilgilendirmediğini iletebilirsin," dedim öfkeyle.

"Senin aksine en azından onlar otelin kurallarını biliyorlar," diye karşılık verdi Ben. "Burası, çalışanların çamaşırhanede ve gizli kapaklı köşelerde misafirlerle kırıştırabileceği bir otel değil."

Artık çok fazla olmuştu.

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Hep aynı şey olurdu: Öfkem çok büyüdüğünde ağlardım ve ağzımdan mantıklı tek kelime çıkmazdı. Az önce ona yalan söylediğim için gerçekten vicdan azabı mı çekmiştim?

"Otelin adını negatif yönde etkileyecek hatalı bir davranışında seni uyarmak benim görevim."

Ben herhalde bana ne yaptığının farkında değildi. Gözyaşlarımı tutmaktan gözlerim yanıyordu. "Ariane, babama değil de bana geldiği için minnettar olmalısın."

"Neymiş, sana güvenilirmiş!" diye bağırmak isterdim ama kelimeler ağzımdan tuhaf ve kısık sesle çıkıyordu. "Şu anda babana aşırı benzediğini düşünüyorum. Neymiş, arkadaşmışız! Asyalı İngiliz bir yakışıklıyla arkadaş olmayı on kat daha tercih ederim. En azından Tristan, baktığında bir kuş beyinliyi tanıyabiliyor." Cevabını beklemeden hızla yanından kapı görevlisi locasına geçtim ve kapıyı var gücümle kapattım.

"Ah, çok güzel!" dedi Mösyö Rocher. "Burası o kadar sessizdi ki az kalsın uyuyakalıyordum."

Sırtımı duvara dayadım ve dramatik bir şekilde nefes alıp vermeye başladım. Mösyö Rocher'nin tartışmamızı duyduğu kesindi, bu da iyi bir şeydi. Çünkü, gözyaşlarımı tutarak tüm acı detayları tekrar etmek zorunda kalmayacaktım.

Ben diğer çıkışı tercih etmişti. Lobiden büyük, öfkeli adımlarla geçerek resepsiyona girdi ve bilgisayar klavyesiyle bir şeyler yazmaya başladı.

"Ona tokat atmayı isterdim," dedim dişlerimi gıcırdatarak. "Veya duvara itmek. Ya da canını yakmak."

"İyi bir tokat, bazen kötü bir öpücükten iyidir." Mösyö Rocher bir düzine kartpostal aldı ve kartpostal standına yerleştirmeye başladı. "Bir yerde okumuştum."

Eşiyle birlikte küçük bir Noel gezisi yapan İngiliz oyuncu, döner kapıdan içeriye girdi ve soğuk bir esintiyi de beraberinde getirdi. Ben onlara oda anahtarını verdi ve bizim olduğumuz yöne kısa bir bakış attı. İçimden, masanın üstündeki kâsede duran, cilalanmış gibi parlatılmış elmalardan birini ona fırlatmak geldi.

"Benim bir misafirle... kırıştırdığımı ima etti," dedim misafirler merdivenden çıkınca. "Gizli kapaklı yerlerde. Çünkü şu inek suratlı oda hizmetçisi kızlar..." Gracie'nin kelime haznesini kullanmak iyi gelse ve gözyaşlarımı tu-

tabilmemi sağlasa da hâlâ öfkeden neredeyse nefes alamaz haldeydim.

"Ben kibar davranmamış." Mösyö Rocher bir düzine kartpostal uzattı, ben de otomatik olarak onları dizmeye başladım. "Ayrıca, bu akşam çok güzel görünüyorsun Fanny. Yani, her zamankinden daha güzel."

"Teşekkür ederim."

"Peki, iddiaya göre hangi misafirle... yakınlaşmışsın?"

"211 numarada kalan Tristan Brown'la," dedim hemen ve kederime rağmen tebessüm ettim. "Yakınlaşmak", "kırıştırmak" kelimesiyle kıyaslandığında ne kadar güzeldi.

"Üstelik biz yakınlaşmamıştık, sadece bir sorunu çözmeye çalışıyorduk. Ben'in ününe zarar vereceğimi söylediği otelle ilgili bir sorunu üstelik!"

Mösyö Rocher bana anlayış dolu bir tebessümle baktı. "211 numaralı odada kalan Tristan Brown gayet yakışıklı bir genç," dedi. "Bu sadece şahsi fikrim ama Ben kıskandığı için durumu farklı değerlendirmiş olabilir."

"Hayır durumu yanlış değerlendirmedi, sadece ismini hatırlamadığım geveze kızın sözüne inandı." Öfkeyle Ben'in bulunduğu resepsiyona baktım, sanki tehlikeli bir internet korsanının saldırısıyla savaşıyormuşçasına hâlâ bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. "Hatta o, ismini biliyor, o kadar sıklıkla söyledi ki artık ona 'İsmini Unuttuğum' dememeliyim."

"Aşk gülleri arar, kıskançlık dikeni bulur," dedi Mösyö Rocher. "Yoksa aşk gülleri bulur, kıskançlık dikeni mi arardı? Al sevgili çocuğum, biraz daha kartpostal var."

Bir süre daha sessizce kartpostalları dizmeye devam ettik, aşağıdaki bardan Noel şarkıları yükselmeye devam ediyordu ve kutlamaya uygun kıyafetler içerisinde restorana doğru yürüyen insanları seyrettik. Oligarşi ailesi de merdivenden iniyordu, anne ve kız yine aynı kıyafeti giymişlerdi, köpekçik de bu kez odada kalmış gibi görünüyordu.

"Bir şey yedin mi?" diye sordu Mösyö Rocher herkes restorana gittikten sonra bar piyanisti "Let it snow" şarkısının caz versiyonunu çalarken.

"Öğleyin yediğim patates salatası haricinde hiçbir şey."

"Aha!" dedi Mösyö Rocher, sanki bu birçok şeyi açıklıyormuş gibi.

O anda fuayeye Ludwig çifti geldi. Onlar da son derece şıktılar. Bay Ludwig'in üstünde, kolları biraz kısa kalmış bir takım elbise vardı ve Bayan Ludwig leylak rengi kabarık bir elbise giymişti, omuzlarında da ona uygun bir şal vardı.

Ben hemen tepki verdi. "Bir dakika bekleyin," diye seslendi ve resepsiyondan çıkıp öne geldi. İş şimdi ciddileşiyordu. Kalbim heyecandan hızlı atıyordu. Ben'in yüzüğü nasıl açıklayacağını gerçekten merak ediyordum. Hiçbir kelimesini kaçırmamak için masanın üstünden o kadar çok eğildim ki diğer taraftan yere çakılabilirdim. Ne yazık ki

Ludwiglerin sırtı bana dönüktü, onları göremiyordum. Bir de üstüne barones ve genç sevgilisi merdivenden aşağıya inmeye başlamışlardı ve tam önümüzde, hemen restorana mı geçeceklerini yoksa öncesinde bara gidip birer aperitif mi alacaklarını tartışıyorlardı. Nihayet karar verdiklerinde ve bara doğru ilerlediklerinde Ben, Bayan Ludwig'e yüzüğü vermiş olmalıydı çünkü kadın ona sarıldı ve coşkuyla yanaklarından öpüp, "Siz bir meleksiniz genç adam. Bir Noel meleği!" demeye başladı.

Ben kızardı ve anlayamadığım bir şeyler söyledi.

Bay Ludwig yüzüğü Bayan Ludwig'in parmağına taktı; neredeyse ağlayacaktım çünkü bunu, sanki rahip kürsüsünün önündeymişçesine büyük bir törensel ciddiyetle yapmış ve bu esnada ona derin derin bakmıştı. Ve onu öpmüştü. Sonunda ikisi de kol kola girmiş bir halde, küçük adımlarla restorana doğru yürüdüler. Masada Stella Jegorow'dan mümkün olduğunca uzakta oturmalarını umdum.

Ben fuayenin ortasında durdu ve onların arkasından baktı. Yüzünde birçok duyguyu görmek mümkündü, sanki az önce üzücü bir sinema filminden çıkmış gibiydi. Başını bizim tarafa çevirdiğinde hızla doğrulmaya çalıştım ama çok geçti, onu ve Ludwigleri seyretmek için nasıl da iki büklüm olduğumu ne yazık ki gördü. Ve Ludwigler gitmiş olmasına rağmen hâlâ yarı belime kadar masanın üstünden sarkıyordum ve ona bakıyordum. Aklına hiçbir şey

gelmemeliydi! Vücut dilini, duygu durumuma uydurmaya çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Buna uygun olarak, romanlarda yazdığı gibi o öldürücü şimşek gibi bakışlarla bakmaya çalıştım. Kim gözlerini önce kırparsa kaybederdi.

Ne bekliyordu? Onu takdir etmemi mi? Yüzüğü ben de verebilirdim. Bir şekilde. Örneğin Manfred fikrini uygulamaya geçirebilseydim. Asıl zorluk onu geri vermekte değildi zaten, sorun Ludwiglere kırk avroya aldıkları yüzükleriyle bu oteli satın alabileceklerini anlatmaktaydı.

Ben gözlerimin içindeki şimşeklerden korkmamıştı. Bakışlarını ayırmaksızın yaklaşıyordu. Ne yazık ki o da benim gibi gözlerini kırpıştırmıyordu.

"Sanırım Ben de akşam yemeği yememiş," dedi Mösyö Rocher, nihayet yanımıza geldiğinde ve tam karşımızda durduğunda.

Umurumda değildi, isterse açlıktan ölebilirdi.

İkimiz de sustuk.

"İkinizden birinin az önce söyledikleriyle ilgili üzgün olduğunu düşünüyorum." Mösyö Rocher kalkık kaşlarla Ben'e bakıyordu.

"Ben de öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye mırıldandı Ben ve kısa bir an bakışlarını eğdi.

"Ben üzgün olmamı gerektirecek bir şey söylemedim," dedim. Burnumu havaya kaldırdım ve Mösyö Rocher, hiçbir şey söylemeden bana mendil uzattı.

"Ama ben söyledim." Ben iç çekti. "Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum... çok üzgünüm Fanny. Aslında böyle bir şey söylemek istememiştim."

"Yanlış davranışlarımla otelin adına zarar vereceğimi mi? Yoksa gizli kapaklı yerlerde kırıştırdığımı mı?" Mösyö Rocher'nin bana verdiği mendile gürültülü bir şekilde sümkürdüm. Burnumun birden neden aktığına dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Ikisini de." Burnum mendile gömülüyken kontrol etmek için kısa bir bakış attığımda Ben'in gerçekten üzgün olduğunu gördüm. "Haksızlık ettim. Ve çok... terbiyesizce ve saldırganca davrandım. Ben... senden özür dilerim. Senin o kibirli, ukala İngiliz'le şey olduğunu... düşününce çıldırdım..."

"Yakınlaştığımı mı?" diye sordum ve mendili aşağıya indirdim.

Ben sırıttı. "Evet." Sonra yine ciddileşti. "Fanny, özrümü kabul edip benimle yemek yemeye gelir misin?"

O kadar savunmasız görünüyordu ki duruşumu korumakta güçlük çekiyordum. Öncelikle biraz daha sessiz kalmaya karar verdim. Ama en azından artık mendile ihtiyacım yoktu.

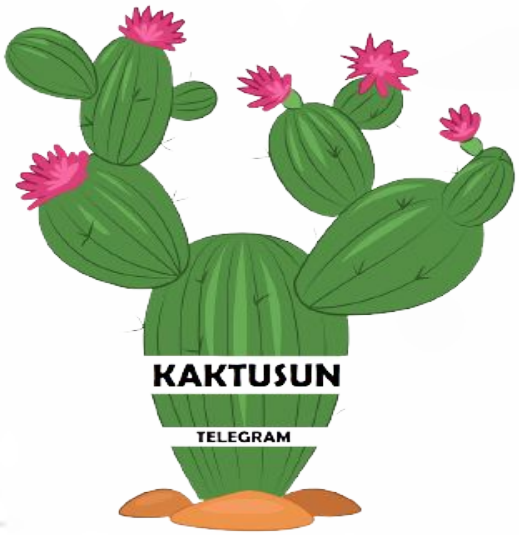
"Ne güzel bir fikir! Ben de aynı şeyi söyleyecektim." Mösyö Rocher posta rafından küçük bir paket aldı ve Ben'e uzattı. "Rica etsem bunu fırsat bulduğunuzda Pavel'e verebilir misiniz? Bulgaristan'dan dün gelmiş ama görmemişim. Ve Noel'de geldiğine göre önemli olmalı."

Mendili pantolon cebime soktum ve alt dudağımı kemirmeye başladım.

"Fanny." Ben resepsiyon masasına yaslandı. "Tekrar arkadaş olamaz mıyız?"

Derin bir nefes aldım. "Arkadaş hayır, yemek evet," dedim ve ayağa kalktım. "Belki yemek yerken suratına tokat atabileceğim bir fırsat olur."

"Aranızdaki sorunu halledebildiğimize çok sevindim," dedi Mösyö Rocher memnuniyetle.

15

Daha uzaktan Pavel'in çamaşırhanede yalnız olmadığını fark ettik çünkü o bile "Hört der Engel helle Lieder" şarkısının Fransızca versiyonunu çift ses söyleyemezdi. Az kalsın loş ışıklı bodrum koridorunda Ben'in elini tutacaktım, kulağa o kadar güzel ve dokunaklı geliyordu ki. Yukarıdaki barda çalan uluslararası Noel tıngırtılarından çok daha şenlikliydi.

Ama bu mümkün değildi, ne de olsa hâlâ ona kızgındım.

Kiler odaları tavandaki kubbeli yapıları dolayısıyla etkileyici bir akustik yaratıyordu, benim sesimin gücünü de de en az iki kat artırıyordu. Ama bu şekilde performans olağanüstü oluyordu. Pavel'in güçlü bariton sesi her zamanki gibi melodiyi üstlenmişti, yanında da parlak bir tenor duyuluyordu.

Şaşkın bir halde kapı eşiğinde durdum. Tenor ses, Pavel'le birlikte masada oturan yaşlı Stucky'den başkası değildi. Genelde o masada düğme dikilir ve etekler teyellenirdi.

Her yanı kırışmış, iki büklüm olmuş ihtiyarla her zaman atlet ve kot pantolon giyen devasa adamın arasında, içinde şeffaf bir sıvı olan bir şişe vardı. Fonda birkaç makinenin sesi geliyor, mum ışığının titrek ışığı duvarlara yansıyordu.

Bu manzara ve "Gloria in excelsis deo" olduğu hemen anlaşılan şarkının tüm odaya yayılmış olması, gözlerimin dolmasına sebep oldu. Nasıl oluyordu da böylesine yaşlı bir adamın, meleklerinkini andıracak kadar güzel bir sesi olabiliyordu?

Ben güldü. Görünüşe göre ahır ve otel görevlisinin gizli yeteneklerine âşinaydı.

"Şaşırdın, öyle değil mi?" dedi nakarat bitince. "Yaşlı Stucky bir zamanlar Solothurn erkek şarkıcı korosunun solistiymiş."

"Erkek çocuk korosu!" diye düzeltti yaşlı Stucky ve bir cümle daha ekledi ancak içindeki "ama" kelimesinin dışında hiçbir şey anlamamıştım.

"Ama dağları tercih etti. Hayvanların ve doğanın içinde," diye tercüme etti Ben. "Ne de olsa her yerde şarkı söyleyebiliriz."

"Her yerde ve her zaman!" Pavel ikimizi de coşkuyla yanaklarımızdan öptü ve paketini aldı. Onu açmak yerine şişedeki sıvıyı hiç de küçük olmayan iki bardağa döktü ve bize verdi. "Yaşlı Stucky kötü işaretler yüzünden endişeli..."

"Hangi kötü işaretler?" Bardağımdan bir yudum aldım. Tıpkı antibakteriyel yüz silme suyum gibi kokuyordu.

Yaşlı Stucky anlamadığım bir şey söyledi.

"Ayın etrafında bir halka varmış." Ben yine tercümeyi üstlenmişti, bu esnada neşeyle gözlerini devirmişti. "Bir

de dağ hayaleti, yaşlı Stucky'nin rüyasına girmiş ve kötü şeyler olduğuna dair uyarmış."

Yaşlı Stucky gözlerini kıstı. *"Dasğ kurstarmıs!"* dedi.

"Ah!" Kollarımdaki tüylerin ayağa kalktığını hissettim.

"Kutsal akşamda hurafelerden bahsetmeyelim... belki armut likörü yardımcı olur," dedi Pavel. Gülmesine gülüyordu ama bardağını kaldırdığında gözlerinde ciddiyet vardı. Söz konusu inanç olunca Pavel'in şakası yoktu. Büyük, kaslı kollarında ateistliğe dair sembolik dövmeler olsa da koyu bir Katolikti. Dövmeler yanıltıcı ve korkutma amaçlı olabilirdi. "İsa'nın doğum gününe içelim. O, dünyaya ve insanların kalbine ışık getirdi."

Kimse bu konuşmaya itiraz etmemişti.

"İsa'ya!" dedik hepimiz. Ben sadece küçük bir yudum aldım. Pavel'e her zaman çok güvenmişimdir ama söz konusu şişedeki bilinmedik bir sıvıysa ve etiketi yoksa o zaman dikkatli olurdum ve bu iyi bir şeydi.

Likör yemek borumu dağlayarak geçti ve öksürdüm. Ama sonra ağzıma gerçekten armut tadı yayıldı ve midem hoş bir şekilde ısınmaya başladı.

"Güzel, öyle değil mi?" Pavel bir bana bir Ben'e bakıyordu. "Yaşlı Stucky'nin kız kardeşinin kocası yaptı." Bardakları tekrar doldurdu.

"Bundan biraz daha içersem sanırım sadece ayın etrafında halka olmayacak," dedim ve elimle bardağın ağzını

kapattım. Ben'le buraya gelmeden önce mutfağa sapmış ve her birimiz küçük birer turta yemiştik. Çok durmamıştık çünkü kavgamız ikimizin de iştahını kaçırmıştı, şimdi daha fazla yemediğime pişman olmuştum.

Yaşlı Stucky hafifçe öksürdü. *"Rauhnacht."*[11]

"Nasıl?"

"Rauchnacht'ta herşse olabisli," diye mırıldandı yaşlı Stucky, delici gözlerini bana odaklamıştı. Her zamanki tebessümü yerine yüzünde fırtınalar esiyor ve sayısız endişeli kırışığa sebep oluyordu, su kadar açık mavi gözleri göz oyuklarının derinliklerindeydi. *"Kötüscü yaratklars, seytanslars ve ruhslars aramisde gezsser ve inslars şseytanis düşünseler yapsars."* Şimdi Pavel'in Almanca opera metinlerini dinlerken ne hissettiğini aşağı yukarı anlayabiliyordum. Tanrı aşkına *"yaratklars"* da ne demekti?

"Rauhnacht'ta her şey mümkün," diye tercüme etti Ben. "Kötü yaratıklar, şeytanlar ve hayaletler kötü şeyler yaparlar." Bir an duraksadı ve tüylerim diken diken oldu. Yaşlı Stucky neden o kadar dikkatli bir şekilde bana bakıyordu?

"İnsanlar şeytana uyar," diye devam etti Ben. İstemsizce güldü. "Sanırım 211 numaralı odada kalan Tristan Brown'dan bahsediyor."

---

11 Alman inancına göre yılın en mistik günleridir. Bu gecelerde, boyut kapıları açılır, ruhlar dünyaya, kapıların ötesine geçerler. Orakl, hayalet çağırma ve diğer teknikler bu süre zarfında özel bir etkiye sahiptir ve bu nedenle kolayca yapılabilir. (ç. n.)

"Ha ha, çok komik," diye fısıldadım. "Söylediği şeyi ve söyleme şeklini korkutucu bulmuyor musun?"

Ben bana eğlenen gözlerle baktı. "Sen yaşlı Stucky'yi anlamıyor olabilirsin ama o seni anlıyor Fanny."

"Dışs Schwyz'dens," dedi yaşlı Stucky.

"Kusura bakmayın," dedim utanarak. "Ama beni şu anda gerçekten korkutuyorsunuz."

"Evet ve bu yüzden hayalet hikâyelerine bir son veriyoruz!" Pavel bardağını kaldırdı. "İçelim!"

"Yaşlı Stucky kendinizi korumanızı istiyor," diye cevap verdi yaşlı Stucky eskimiş bir Almancayla. *"Herssşe hussuls bulacak."*

"O halde kendimizi kötülerden korumanın şerefine içelim," dedi Ben ve aynı şekilde bardağını kaldırdı.

"Ve beşikteki küçük İsa'ya," diye tamamladı Pavel. Yine bardağını, sanki suymuş gibi bir dikişte içti. "Sevgili Petrus nerede kaldı?" Söylerken ikinci heceyi özel olarak vurgulamıştı.

"Mösyö Rocher, misafirlerden birinin özel bir Noel arzusu olabilir diye biraz daha beklemek istedi." Ben de likörü içmekte zorlanmaya başlamıştı. Sadece dudaklarını dokunduruyordu. "Daha sonra gelecek."

"Mösyö Rocher'nin ön ismi Petrus mu?" diye sordum, bir yandan da onun bir ön adı olması beni şaşırtmıştı.

"Noellerde hep trio söyleriz," dedi Pavel. "Ve Jaromir de kiliseden gelince kuartet söyleyeceğiz."

Yaşlı Stucky bir şeyler söyledi, Ben, "Doğru müzik şeytanı uzak tutarmış," diye çevirdi. "Bunu babası her zaman... ah hayır!"

"Ne oldu?"

"Saati unuttum. Saat on oldu mu?" Ben telaşla ceket ceplerinde cep telefonunu aradı.

"Sanırım oldu. Neden?"

"Babam saat onda Noel konuşmasına başlar ve eğer, bir sonraki neslin başlangıç noktasında olduğuna dair duyurusunu yaptığında orada olmazsam ve uslu bir çocuk gibi başımla onaylamazsam aşırı sinirlenir... Tanrım!" Telefonunu bulmuştu. "Saat onu beş geçiyor bile. Haydi Fanny!" Elimi kavradı. "Belki sonra tekrar gelir kuarteti dinleriz Pavel. İkinize de mutlu Noeller." Beni çamaşırhaneden dışarıya çıkardı. Henüz belirsiz olan arkadaşlığımızın bedensel bir temasa izin vermediğini ona söylemeyi düşünüyordum ama görünüşe göre elimi tuttuğunun farkında bile değildi. Kütüphanenin arkasına giden dolambaçlı yollardan beni sürüklerken, bir yandan da babasının konuşmasından alıntılar yapıyor ve onları yorumluyordu. "Her yıl aynı duygusal saçmalık, *'Sevgili misafirler, hayır, sevgili eski ve yeni dostlar, sizi burada gördüğüm için çok gururlu ve mutluyum...'* Bu esnada o kadar farklı gülüyor ki insan kafasına yılbaşı ağacının

toplarından birini atmak istiyor. Bazen de gözünün kenarından bir gözyaşı damlasını siler gibi yapıyor. Gülünç! *'Noel'de sevgiden başka ne hakkında konuşulur ki?'* Ha ha, babam ve sevgi! Sevginin ne olduğunu bile bilmiyor. *'Belki de hikâyeyi bilmiyorsunuzdur...'* Ah evet, hepsi biliyor çünkü her yıl anlatıyorsun!" Boş eliyle merdiven boşluğuna çıkan kapıyı itti. "*'Büyük büyük dedelerimiz de... idealler, sorumluluk, gelenekler...'* falan filan ve sonra tataaa, sıra bana gelir, *'her şeyin üstünde sevdiğim ve günün birinde anahtarı devredeceğim oğlum Ben. Ben,'* bu noktada elini kalbine koyar, gerçekten, her seferinde, *'sen benim gururum ve tüm umudumsun.'*" Merdivenlerden o kadar hızlı çıkıyordu ki ona uyum sağlamakta güçlük çekiyordum. Kütüphaneye açılan kapıyı enerji dolu bir hareketle açtı. "Sonra insanlar alkışlarlar ve ben ateş gibi kızarırım. Beş yaşından beri bu konuşmadan nefret ederim. İnsanlara bu ikiyüzlünün, bu çok sevilen, saygıdeğer duvarları, büyük büyükbabalarının idealleri hakkında hiçbir fikri olmayan işe yaramaz bir müteahhite satmak istediğini söylemek isterdim. Ama iyi bir tarafı var: Bu yalan konuşmayı son kez yapacak." Neredeyse kütüphaneyi geçmiştik ve bar kapısının olduğu koridordaydık. Görünüşe göre Ben hâlâ el ele olduğumuzu şimdi fark etmişti. Rahatsız olmuş bir halde elimi kavrayan eline baktı.

"Gelmen gerçekten çok hoş," dedi bir yandan elini gevşetip mahcup bir ifadeyle pantolon cebine sokarken. "Ama eğer gelmek istemezsen..."

"Sorun yok. Konuşmayı merak etmeme sebep oldun." Güldüm, o da rahatlamış bir halde güldü.

"O halde..." Salona girmeden önce derin bir nefes aldı. Barda bir sürü insan toplanmıştı, birçoğunun elinde şampanya kadehi vardı. Tüm Barnbrooke ailesini gördüm, Amy, Gracie ve Madison'ı, onların yanı sıra barones ve genç sevgilisini, Tristan'ı ve büyükbabasını, Burkhardtları (Don, kendisine çok yakışan koyu mavi kadifeden bir papyon takmıştı), İngiliz aktörü, gerilim romanı yazarını, Bay ve Bayan Dietrichstein'ı ve ışıltılı kıyafetiyle Mara Matthäus'u. Bayan Ludwig başını Bay Ludwig'in omzuna yaslamıştı ve nişan yüzüğü gözden kaçmayacak şekilde parlıyordu. Tristan onu çoktan fark etmiş olmalıydı.

Gelişimizi tek gören cesaretsiz Rudi'ydi, kapının yanındaki duvara yaslanmıştı ve biz mümkün olduğunca dikkat çekmeden yanından geçtik. Ben'in babası piyanonun yanına dikilmişti ve görünüşe göre konuşmasında epey ilerlemişti.

"Hikâyeyi biliyor musunuz bilmiyorum ama otel 1898 yılında inşa edildiğinde, büyük dedelerimiz aile sözümüzü giriş kapısının üstüne gravür yapması için bir taş ustasını görevlendirdiler. Söz şöyleydi: *Mens agitat molem*, anlamı *'Ruh maddeyi hareket ettirir'*. Ancak sonrasında otele geldiklerinde

orada: *Tempus fugit, amor manet*, yazıyordu. Bunun anlamı şuydu: *'Zaman geçer, sevgi kalır'*. Elbette taş ustasına nedenini sormuşlar ama o işe henüz başlamadığını iddia etmiş. Bugüne kadar gizemli gravürü kimin yazdığı ortaya çıkmadı. Büyük büyükannemiz ölene kadar, sözü bulanın ve burayı koruma altına alanın dağların ruhu olduğuna emindi." Tebessüm etti, misafirler de gülümsediler. "Tabii ki *'Tempus fugit, amor manet'* sözünün bu otelin sloganı olarak kaldığını söylememe gerek yok." Yine kısa bir ara verdi. "Ve kardeşimle birlikte buranın sorumluluğunu, tüm geleneklerini ve ideallerini, bir zamanlar büyükbabamızın ve ailemizin yaptığı gibi, günün birinde oğlum Ben'e devredebileceğimi bilmek şükran ve gururla dolmamı sağlıyor." Bir elini göğsüne koydu, Ben ve amcası aynı anda usulca iç çektiler. "Ben, neredesin?" Roman gözlerini salonda gezdirdi, Ben'i duvarın önünde gördü ve şefkatle tebessüm etti. Bütün misafirler bize döndüler ve aynı şekilde tebessüm ettiler. "Bu anlamda..." diye bağladı Roman Montfort memnuniyet dolu bir ses tonuyla. "... eski ve yeni dostlarımıza kutsanmış bir sevgi şöleni diliyorum."

Herkes alkışlamaya başladı. Sonra şampanya kadehleri tokuşturuldu ve heyecanlı konuşmalar başladı, piyanist yine piyanonun başına oturdu ve birileri, bir yerde pencerelerden birini açınca içerisi taze akşam havasıyla doldu.

"İnanılmaz," diye fısıldadım Ben'e.

Cesaretsiz Rudi yerinden kalktı ve İngiliz aktörle birlikte bara doğru yürüdü. Bu esnada asabi Roman, Barnbrookeların yanına gitmişti ve yüksek sesle bir şampanya şişesi daha sipariş etti. "Gerçekten de senin anlattığın gibiydi. Ama bu kez yüzün kıpkırmızı olmadı."

"İçsel olarak kıpkırmızı oldum." Ben işkence çekiyormuşçasına ağzını yamultarak güldü. "Ah, hayır! Hadi gidelim, bize doğru geliyor."

Ama çok geçti. Roman Montfort karşımıza dikilmişti bile. Kolunda, sanki utangaç biriymiş gibi mahcup gözlerle bakarak, "Selam," diyen Gretchen vardı.

"İşte olağanüstü oğlum buradaymış," dedi Roman Montfort İngilizce. "Az önce salonda olmadığını düşündüm." Bakışlarıyla beni süzdü, gözlerinde rahatsızlığını görür gibi oldum. Belli etmeksizin bir adım geri kaçmaya çalıştım ama ne yazık ki arkamda duvar vardı.

"Güzel konuşmaydı efendim," dedi Ben İngilizce. "Bu kez farklıydı. Yaklaşan gelişmelerin ışığında bakılırsa oldukça dürüst ve dokunaklı."

Babası sözlerini duymazlıktan geldi. Onu duyup duymadığından bile emin değildim. "Bugün senin en şanslı günün evlat. Çünkü, olağanüstü güzellikteki kızımız Gretchen Barnbrooke, az önce bana yılbaşı balosunun açılış dansını seninle yapmak istediğini söyledi. Sadece bizzat sana soramayacak kadar utangaç."

Evet, tıpkı bir antilop kadar utangaç. Neredeyse yüksek sesle burnumdan soluyacaktım. Sanki bunu anlamış gibi meraklı gözlerle bana baktı. Düşüncelerini işitebiliyordum. *Yine bu yamuk oda hizmetçisi kız. Yakışıklı erkekler neredeyse o da orada.*

"Ona, bundan aşırı gurur duyacağını söyledim," diye devam etti Roman.

"Hem de nasıl!" dedi Ben, sesi yorgundu.

"Ama seni zorlamak istemem," diye araya girdi Gretchen yumuşak bir sesle. Mavi elbisesi, çam ağacının tepe yıldızının ışığında, tıpkı ipek gibi parlayan saçlarıyla âdeta yarışıyordu.

"Eğer başkasıyla dans etmek istersen..." dedi imalı imalı bana doğru bakıp gülerken.

Roman Montfort, Gretchen'ın bakışlarını takip etti ve bu kez bana daha dikkatli bir şekilde baktı.

"Açılış valsini seninle yapmak bir onur olacak Gretchen," dedi Ben hızlı bir şekilde, bense o anda görünmez olmaya çalışıyordum. Roman Montfort'un beni nereden tanıdığını düşündüğü açıkça görülüyordu.

Ben bir adım öne çıktı. "İstersen havaya kaldırma hareketleri de yaparız, böylelikle diğerlerini mat ederiz." Bu onu vazgeçirme çabaları mıydı yoksa gerçekten Gretchen'la flört mü ediyordu?

"Her halükârda onları mat ederiz zaten." Gretchen'ın özgüveninin âdeta kahkaha attığını duydum ve saçlarını

ensesine doğru atacağına emindim. Ama göremedim çünkü paralize olmuş bir halde bana bakan Ben'in babasına bakıyordum. Yüzüne önce şaşkınlık, sonra algılama ve sonunda (Gretchen utangaç olduğunu hatırladığında ve "Ailemin yanına dönmem lazım, sonra görüşürüz," diyerek vedalaşıp gittiğinde) öfke ve küçümseme yansıdı.

"Personelin molalarda misafirlerin arasına karışamayacağı önceden bildirilmişti," dedi buz gibi bir sesle. "Küstahlığınız beni şaşırtıyor!"

Küstahlıkmış! Biraz daha ileri gitseydi korkudan buz kesecektim.

"O benimle birlikte. Yani benim misafirim." Ben babasına sert bir ifadeyle baktı. "Gel Fanny, gidelim. Bugün yeterince uslu evladı oynadım." Kolumu kavradı. Babasına da, "Şimdi gidip yeni bir sahne çekebilirsin ama inan bana bu oldukça çirkin bir sahne olur! Ya da gitmemize izin verir, eski ve yeni dostlarınla kutlamaya devam edersin. Mara Matthäus özlem dolu gözlerle buraya bakıyor zaten."

Babası diğer kolumu kavradı ve şimdi gerçekten dişlerim birbirine vuruyordu. Bağırmadan kısa bir süre önce şişen alın damarı yine şişmişti. Şu anda bodrumda, Pavel'in yanında, güvende olmayı ne çok isterdim.

Ama Roman Montfort bağırmadı. "Ya aşırı naifsin ya da kurnaz!" dedi usulca. "Bildiğim tek şey var, birinin sana yerinin neresi olduğunu..." Devam edemedi çünkü

o anda büyük bir gürültü oldu, onu şangırtı sesleri takip etti. Hemen kapıya koştuk ve ilk olarak ne olduğunu gördük: Koridorda, bilardo odasının kapısının hemen önüne, tavandaki avizelerden biri düşmüştü. Kristalleri binlerce parçaya ayrılmıştı ve bir duvardan diğerine dağılmıştı. Alçıpan tavandan yalnızca boş kablo sallanıyordu ve aşağıya toz dökülüyordu. Kimsenin orada olmaması büyük şanstı. Diğer misafirler felaketi görmek için kapıya doğru ilerlerken ve Roman Montfort sakinleştirmek için, "Bir şey olmadı baylar, bayanlar! Hiçbir şey olmadı. Personel camları toplarken siz barda kalın!" derken, biz köşedeki kütüphaneye girerek gözden kaybolduk. Yine arka kapıdan geçtik ama bu kez merdivenlerden yukarıya çıktık, hepsini tek kelime etmeden hemfikir olarak yapıyorduk.

"Bu da neydi?" dedim nefes nefese birinci kata ulaştığımızda. "Sence yaşlı Stucky, şeytanlar, hayaletler ve kötü yaratıklar konusunda haklı mı?"

"Kesinlikle," dedi Ben soğukkanlı bir ifadeyle. "Babam zaten olabilecek en kötü yaratık. Öyle şey yaptığı için özür dilerim..."

"Önemli değil. Aslında haklı. Orada işim yoktu."

"Benim suçumdu, sana ihtiyacım vardı." Ben birkaç basamak boyunca sustu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bilmem. Sadece gidiyoruz." Ben ağzını çarpıtarak güldü. "Ama belki... Daha önce hiç tepeye, çatıya çıktın mı?"

"En tepeye mi?" Başımı salladım. Hep çıkmak istemiştim ama bir türlü yapamamıştım.

Oraya giden yol, erkek personel bölümünden geçiyordu, Ben bizi koridordan amcasının ofisine doğru yönlendirdi ama içeri girmek yerine, hemen yanında, dolaba benzeyen ancak içinde dik bir ahşap merdivenin olduğu gizli bir kapıyı açtı. Basamaklar başka bir kapının önünde son buldu. Kapıyı açıp çatıya çıktığımda temiz hava yüzüme vurdu. Hayretle etrafa baktım. Büyük merdiven boşluğunun tavanı boyunca uzanan ve eski seraları hatırlatan bir çeşit terasa gelmiştik. İnce metal çubuklarla güçlendirilmiş teras camı, avizelerin yaydığı ışıkla etrafımızı inanılmaz bir ışıltıya boğuyordu.

"Dikkat, yerler kaygan olabilir," dedi Ben.

Gündüzleri buradaki manzara olağanüstü olmalıydı, dikkatlice korkuluklardan aşağıya, otel duvarına baktım. Aşağıda, buz pateni alanının yanında kar ejderhamız duruyordu. Sanki uyuyor gibi görünüyordu. "Çok yüksek," dedim ve diğer tarafa doğru yürümeye başladım ancak güney kanadının damı aşağının görüntüsünü kapatıyordu. Korkuyla sırtımı dayadım ve başımı kaldırdım. Gökyüzü yıldızsızdı ve bulutlarla kaplıydı.

Ben yanıma geldi. "Tüm bu olanlar için üzgünüm, çok üzgünüm," dedi.

Ona şaşkın gözlerle baktım. "Ne demek bu?"

"Bugün başını bir sürü derde soktum. Hepsinden önemlisi de sana bir sürü kötü şey söyledim. Sonra bir de babam bir sürü iğrenç şey yaptı. Halbuki bugün Noel ve sen ilk kez evinden uzaktasın."

"Hımm," dedim. Bu saatte genelde anneme mutfakta yardım ederdim. Babam da büyükannemi ve büyükbabamı eve götürürdü, küçük kardeşlerim de yatağa girmek yerine renkli tabaklarındaki tüm şekerlemeleri yok etmekle meşgul olurlardı. Annem fark edene kadar çok geç olmuş olurdu. Sonra ya Finn ya da Leon kusardı. Veya ikisi birlikte. Mutfağı toplamaya tek başıma devam ederdim ve annemler tüm bunların ardından kimin suçu olduğuyla ilgili kavga ederlerdi. Bunları özlediğimi pek söyleyemezdim.

Ben sessizliğimi yanlış değerlendirdi ve dikkatlice kolumu okşadı.

Aşağıda avizenin düşmesi yüzünden doğan karmaşa dinmişe benziyordu. Barın açık penceresinden süzülen piyano sesi çatıya kadar ulaşıyordu. Ve bir yerden tütün kokusu geliyordu.

Günü kısaca gözden geçirdim, yedi Hugo'yu beslememden başlayarak, karda çocuklarla oynadığımız oyunlara, Panoramik Süit'te Tristan'ı gördüğümde yaşadığım korkuya, yüzüğün tekrar Bayan Ludwig'in parmağına takıldığı muazzam ana kadar. Ve sonra çamaşırhanede Pavel ve yaşlı Stucky'nin söylediği şarkılar. Bütün bunların bir günde

gerçekleşmiş olmasına inanmak zordu. Kuşkusuz, Ben'le yaptığımız tartışma o kadar hoş olmamıştı; tıpkı Roman Montfort'un ya da Gretchen ve Ella'nın kibirli bakışlarıyla karşılaşmak gibi. Yeterince düşünürsem, işlerin o kadar iyi gitmediği başka anlar da bulabilirdim ama mesele bu değildi. Bir günün hafızaya kazınması için mükemmel olması gerekmiyordu.

"Kesinlikle bu yaşadığım en heyecanlı yortu akşamıydı." Etrafıma baktım. "Sen de kokuyu alıyor musun?"

Ben başıyla onayladı. "Bu, Fräulein Müller. Puro içiyor."

"Ne?" Fräulein Müller böyle bir şey yapamazdı!

"Hişşt!" dedi gülerek. "Bunu kimse bilmemeli. Bu onun gizli kötü huyu. Ve sanırım tek kötü huyu. Mösyö Rocher ona her akşam bir tane Havana purosu veriyor. Elbette bedelini ödemekte ısrar ediyor."

"Elbette." Fräulein Müller'nın her akşam iş sonrası açık pencerenin önünde durduğunu ve yalnız başına gizlice puro içtiğini düşünmek neredeyse üzücüydü. "Kokusu uzaktan güzel geliyor. İnsanın canı çekiyor. Ne de olsa bugün armut likörü de denedim."

"Ailen öğrenirse görürsün," dedi Ben. "Burada ahlakını iyice bozacaksın."

Bir süre daha öylece durduk ve aşağıdan gelen müziği dinledik. Artık, piyanistin çalacağı uluslararası Noel şarkısı

kalmamıştı, şimdi popüler şarkıları çalıyordu. Ceket olmadığı için üşümeye başlamıştım. Ama gitmek istemiyordum.

Birkaç dakika sonra aynı anda sessizliği bozduk.

"Artık tekrar arkadaş mıyız?" diye sordu Ben ve ben de "Vals yapmayı biliyor musun?" diye sordum. İkimiz de aynı anda "Evet!" diye cevap verdik ve gülmeye başladık.

"Sana ispat edeyim mi?" diye sordu Ben ve elini uzattı. Piyanist yavaş bir şarkı çalmaya başlamıştı.

Dans benim sevdiğim bir uğraş değildi, geçen kış Delia'yla birlikte gittiğimiz dans kursundan beş saatte atılmıştık, resmî olarak gülme krizlerimiz dersi böldüğü için. Gayriresmî olarak, erkeklerden çok kız vardı ve az sayıdaki erkek de... şey... gülünçtü.

Piyano sesleri havada uçuşuyordu ve Ben sağ elini sırtıma koyup beni ilk kez döndürdüğünde, çalmakta olan şarkının "When I need you," olduğunu anladım. Gerçekten yavaş bir valsti.

Dans kursunda vals yapmanın neden güzel olduğunu hiç anlamamıştım ama Ben'le çok başkaydı. Kollarının arasında büyüdüğümü ve daha dik durduğumu hissediyordum. Birlikte, çatıda, melodiler eşliğinde salınmak ve hangi ayağı nereye koymak gerektiğini düşünmek zorunda olmamak harika bir duyguydu. Hiçbir çaba sarf etmiyordum, neredeyse yer çekimsiz bir alandaymışız gibi.

İçimden şarkıya eşlik ediyordum. *When I need you, I just close my eyes and I'm with you...*[12]

"Sanki özel istek yapmışız gibi," diye fısıldadı Ben ve beni biraz daha kendisine çekti.

Islak bir şey burnumun ucuna düştü, sonra elime ve yanağıma. Kar yağmaya başlamıştı, etrafımızda uçuşan büyük, kalın kar taneleri sanki bizimle birlikte dans etmek istiyor gibiydi.

Bu kadar güzellik fazlaydı.

Durduk ve kıkırdamaya başladık.

"Tanrım, ne kadar eski moda," dedi Ben. "Ayrıca popom dondu."

"Ben de bu şarkıdan nefret ederim," dedim gülmekten kırıldım. "Kendime onu nereden bildiğimi sorup duruyorum. Korkunç."

"Evet, tamamen korkunç!" Ben Ben'i kapıya doğru itti ve sıcağa girdik. "Ve en kötüsü, şimdi artık her zaman ve sonsuza dek bizim şarkımız olacak."

---

12 (İng.) "Sana ihtiyacım olduğunda gözlerimi kapatıyorum ve seninleyim..." (ç.n.)

16

Beklediğim gibi, Delia kafasını klozete sokmamıştı ve çatıda vals yaptığımı okuyunca çok etkilenmişti. Üstelik otelin sahibinin oğluyla. Kar yağarken.

Bu yüzden günlerce bana kalp gözlü simgeler göndermişti.

"Sadece altın terliğini kaybetmemene üzüldüm Pamuk Prenses," diye yazdı.

"Pamuk Prenses zehirli elmayı yiyendi seni kötü cadı!" diye yazdım. Ben'i Beyaz Atlı Prens, kendimi de Külkedisi (ayrıca onu otel sahibinin oğlu, beni de stajyer) olarak hayal etmek hoşuma gitmemişti. Ama Roman Montfort'un sözlerine uyuyordu, biri bana nereye ait olduğumu hatırlatmalıydı. Onun gözünde, sanırım bezelye kadar değerim vardı. Yoksa o masaldakiler mercimek miydi?

Her neyse, buradan yola çıkarsak Roman Montfort kötü kalpli üvey anne ve Mösyö Rocher de iyi kalpli peri olabilirdi. Kibirli kız kardeşlerin rollerini ya Hortensia ve Lozanlı diğer kuş beyinliler üstlenebilirdi veya (daha iyisi) Gretchen ve Ella Barnbrooke! Ve Hugolar da tam anlamıyla yardımsever güvercinlerin yerini alabilirlerdi, sadece onların beyaz olduğunu düşünmek lazımdı.

Ancak, sonraki günlerde Ben'le her karşılaşmamızda, masal fantezimde biraz daha ileriye gittiğimi fark etmiştim (Delia sağ olsun!). Evet, biz çatıda vals yapmıştık ama fazlası olmamıştı. Stajyerkedisi ve Otelprensi (yakında miras kalacak bir oteli de olmayacaktı) sadece arkadaştılar. Son derece meşgul olan ve çalışırken karşılaştıklarında sadece birbirlerine gülümseyen arkadaşlar.

Noel akşamı yağmaya başlayan kar günlerce durmamıştı. Noel'in ikinci günü üstüne bir de sis basınca konuklar otelden çıkmamayı tercih ettiler. Bu, çalışanlar için daha fazla stres ve fazladan mesai demekti. Eğer molalarımızı aynı anda vermeyi başarırsak Ben'le birbirimizi akşam yemeklerinde yarım saatliğine görebiliyorduk. Bazen de küçük bir sohbet için Mösyö Rocher'nin veya çamaşırhanede Pavel'in yanında karşılaşıyorduk, bunun dışında gülümseme ve el sallamayla yetinmemiz gerekiyordu.

Bu kesinlikle mutlu olabileceğim bir durumdu, tabii eğer Delia iki saatte bir WhatsApp'tan Ben'in beni öpüp öpmediğini soruyor olsaydı. Üçüncü mesajdan sonra, ("Bu arada Külkedisi de prensi öpebilir, ne de olsa buradaki modern ve özgür bir kız!") sürekli Ben'i öpsem nasıl bir şey olur diye düşünmeye başladım. Karşılaştığımızda dudaklarına bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Çünkü, modern ve özgür bir kız olmama rağmen, ne düşündüğümü anlamasını kesinlikle istemiyordum.

Ama bu can sıkıcı öpüşme düşüncelerinin ve çok çalışmamın yanı sıra, üç harika gün boyunca dünyanın kesinlikle mükemmel bir yer olduğunu düşünüyordum. Her şey çözülmüş gibiydi: Ben'le olan kavgam bitmişti, yaşlı Bayan Ludwig yüzüğüne kavuşmuştu ve Panoramik Süit'teki Stella Jegorow'un migren yüzünden yatağa düştüğü iddia edilmişti, gerçekte büyük bir ihtimalle, nafile bir çabayla komodinindeki yüzüğün Bayan Ludwig'in parmağına nasıl takıldığını düşünüp utanıyor olmalıydı.

Ve yüzüğün gerçek değeriyle ilgili sorun için de Tristan'la birlikte güzel bir çözüm bulmuştuk. Ya da daha çok Tristan bulmuştu. Konuşmak için Noel sabahı beni çocuk odasının önünde karşılamıştı. O güne kadarki ilişkimizi göz önünde bulundurursak oldukça medeni bir şekilde konuşmuştuk. Hızla bir yere saklanmak, ajan-otel hırsızı şakaları, duvarlara tırmanma yoktu. Sanırım son buluşmamızın sonunda yaşadığımız utanç hâlâ hafızalarımızdaydı.

Öncelikle yüzük meselesinin üzerinden birkaç gün geçmesi gerektiği ve sonra da Ludwiglere dikkatli bir şekilde bitpazarından aldıkları yüzüğün bir servet değerinde olduğunu izah etmek gerektiği konusunda hemfikir olduk.

Bu görevi Tristan'ın dedesi üstlenecekti, Ludwigler eğitimli bir gemoloğa derhal inanacaklardı. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm, özellikle de Tristan bütün hikâyeyi büyükbabasına anlattığını söylediğinde. Elbette Tristan'ın

duvarlara tırmanmasına ve odaya izinsiz girişine kızmıştı ama aynı zamanda yaşlı bayana yardım edilmesi gerektiğini de kabul etmişti.

"Ben Montfort'a yüzüğün değerinden bahsettin mi?" diye bilmek istedi Tristan ve başımı sallayınca rahatlamış bir halde gülümsedi. "Güzel. Büyükbabam ne kadar az insan bilirse o kadar iyi diyor."

O anda ilk çocuklar geldiğinden nedenini soracak fırsat bulamadım ama Tristan'ın büyükbabasının her şeye hâkim olması beni rahatlatmıştı. Ludwigler bu otelden müthiş zengin (ve muhtemelen kafaları aşırı karışmış bir halde) ama mutlu insanlar olarak çıkacaklardı. Ve önümüzdeki günlerde büyükbabası tetikte olacağı için Tristan'ın duvarlara tırmanmayacak oluşu çok hoş bir yan etkiydi. Konuşmamız esnasında yukarıda, merdiven boşluğundaki büyük tavan ışığının demir çubukları üzerinde dengede durmaya çalışan Jaromir'e arzu dolu gözlerle bakınca onun için üzüldüm. Kaldı ki bu bir sirk eylemi değildi, tahmin edileceği üzere Jaromir sadece avizenin montajını kontrol ediyordu. Jaromir ve yaşlı Stucky otelin tüm avizeleri için aynı şeyi yapacaklardı. Roman Montfort, tonlarca ağırlığındaki antik avizelerden birinin yine düşmeyeceğinden ve bir dahaki sefere misafirlerden birini altına almayacağından emin olmak istiyordu.

Tristan'la birlikteyken de öpüşmeyle ilgili bir şeyler düşündüğümü fark ettim. Üç saniye bile olsa, güzel ve kavisli dudaklarına bakmıştım. O bunu fark etmemişti çünkü ağzıma bakıyordu. Neler oluyordu? Sanki Delia öpüşmeyle ilgili bir cehennem kapısı açmış gibiydi. (Bu arada, Külkedisi masalında sadece bir prens vardı.)

Neyse ki birkaç gün boyunca çok çalıştığım için onunla neredeyse hiç karşılaşmadım, ya çocuklarla meşgul oluyordum ya da çok fazla talep gören spayla meşguldüm. Ayrıca onu sıklıkla Ella ve Gretchen'in yanında görüyordum. Belki de onlara, aşırı sıkıldığından adrenalin ihtiyacını karşılamak için ilgi göstermiş ama sonra altın gibi parlayan saçlarına vurulmuştu. Gracie ve Madison bana, Ella'nın açılış valsinde dans partnerinin Tristan olduğunu herkese anlattığını söylemişlerdi. İkisinin hakkını vermek gerekiyordu: Ne olursa olsun yılbaşı partisi için buradaki en yakışıklı çocukları kapmışlardı.

Balo, Barnbrooke kızları arasında büyük meseleydi, hatta Gracie ve Madison'ın bile özel dikilmiş, pembe ve bol tüllü balo kıyafetleri vardı.

Amy elbisesinin siyah, sade ve boğazlı olması için ısrarcıydı ve tarif ettiği kıyafet, hizmetçi üniforması ile rahibe kostümünün karışımıydı. Ama Amy de zaten sadece balo salonunun duvarına yaslanıp kaşlarını çatmak niyetindeydi. Noel arifesinde tüm cesaretini toplayıp Aiden'a baloda ka-

valyesi olmak isteyip istemediğini sormuştu. Aiden ona, dans edeceği müziği duyabilecek birini bulmasını tercih edeceğini söylemişti. Amy öylesine üzülmüştü ki Aiden'a her baktığında utancından yerin dibine gireceğini düşünüyordu. Bu sebeple sonraki birkaç gün içinde karşılaşmamak için çok çaba harcadı ama bu o kadar kolay olmadı. Yoğun kar yağışı yüzünden kızak turları, kayak merkezlerine ya da şehirlere yapılan gezintiler gibi aktiviteler suya düşmüştü ve Amy'nin her zaman inzivaya çekildiği yerler dolmuştu. Kütüphanede doppelkopf adında bir iskambil oyunu oynanıyordu, bilardo odasında dart ve bilardo turnuvaları yapılıyordu, barda viski tadımları öğle öncesinden başlıyordu. Mara Matthäus balo salonunda tango kursu düzenlemişti ve 206 numarada kalan İsviçreli politikacı kadın, küçük oda müziği salonunda, kendi otobiyografisi olan *Politika Korkaklara Göre Değil* ile ilgili, hiç planlanmamış bir okuma seansı organize etmişti. Amy, ikinci kattaki gizli antre gibi yerlerde bile saklanamamıştı. Oraya, ya Bayan Dietrichstein ünlü biriyle röportaj yapmak için çekilmişti ya da Bay Dietrichstein fotoğraf çekmek için pitoresk bir yer arıyordu. Bu yüzden Amy her gün kahvaltıdan sonra iki küçük kardeşiyle birlikte çocuk odasına geliyor ve orada kalıyordu. Anaokulu öğretmeni Carolin ona hoşgörülü davranıyordu. Çok hoş ve anaç biriydi. Amy'nin de aşk acısı yüzünden bir kaçış yerine ve teselliye ihtiyacı olduğunu anlıyordu.

"Bir şeyler yapmazsak, zavallı kızı sonunda Beyaz Leydi almaya gelecek," dedi.

"Onun geceleri geldiğini sanıyordum."

Carolin başını salladı. "Hayır! Annem onunla gün ortasında karşılaşmış. Hem de bu odada. Oyuncakları toplarken ensesinde soğuk bir esinti hissetmiş. Arkasını döndüğündeyse Beyaz Leydi'nin kapıda durduğunu görmüş, anneme üzgün bir ifadeyle tebessüm etmiş. Annem, o anda pencereyi açıp aşağıya atlamak için müthiş bir dürtü hissettiğini iddia ediyor."

Yutkundum. "Sebepsiz yere mi?"

"Sebepsiz yere değil. Claudio adında bir adam yüzünden, o zamanlar annem ona çok âşıktı. Ama o anneme âşık değildi."

"Peki, sonra ne oldu?" Böyle durumlarda hep olduğu gibi tüylerim ürpermişti.

"Işık yanıp sönmüş," dedi Carolin. "Sonra Beyaz Leydi kaybolmuş. Annem çarçabuk eve dönmüş ve babamın teklifini kabul etmiş. Hâlâ pişman."

Rahatlamış bir halde iç çektim. Beyaz Leydi o kadar da kötü biri gibi görünmüyordu. "Nasıl görünüyormuş?" diye sordum. Yani, gerektiğinde bilmek için!

Carolin omuzlarını silkti. "Annem onun biraz Doktor Bräsemann'ın sekreterine benzediğini söylemişti."

Tamam, benim suçumdu. Niye sormuştum ki?

Carolin gerçekten düzgün biriydi, ne yazık ki iddialı el işi projelerinde başarısızdı. Ona kalsa sabahtan akşama kadar oyun odasında oturup şirin tek boynuzlu atlar, yılbaşı konfetileri ve kâğıttan kar taneleri yapacaktık. Üstelik Carolin'in sevdiği simlerden kullanarak. Her yerimde sim vardı, pantolon ceplerimde, dişlerimin arasında ve hatta kulaklarımın içinde.

Söylenene göre sim tamamen zehirsiz ve parçalanabilir bir malzemeydi ki bu çok iyi bir şeydi. Çünkü, gerilim yazarının küçük oğlu Elias, Madam Cléo'nun badem ezmeli çikolatalarıyla yoğurduğu o simlerden yaklaşık olarak yarım kilo yemiş olabilirdi. Anlaşıldığı üzere bu "cesaret denemesine" onu Don ikna etmişti. Ebeveynlerine, birkaç gün boyunca tuvalete çıktıklarında pırıltılı şeyler görürlerse şaşırmamalarını söyledim, ne yazık ki elimden başka bir şey gelmiyordu. Aslında Don diğer çocuklara saldırmazdı ve bu küçük şeytan bir tek sözlerinin gücüyle huzursuzluk yaratıyordu, diğer çocukların zayıf noktalarını keşfetmesi ve bunları onlara karşı kullanması şaşırtıcıydı. Sadece Amerikalı Amy, Gracie ve Madison kendilerini kurtarmışlardı çünkü iletişim sorunları vardı. Almanca tek kelime biliyorlardı ve o da "Teşekkür ederim"di. Don onlara ne söylerse söylesin, etkili olmuyordu, ilkokul İngilizcesi de güneyli aksanıyla birlikte kulağa çok kötü geliyordu.

27 Aralık günü hava o kadar kötüleşti ki günlük dış mekânda zaman geçirme planımız suya düştü. Gerçekten denedik de. Yarım saat boyunca, sırf on dakika sonra hepsini çıkarmaları için çocukların kar kıyafetlerini, pantolonlarını ve anoraklarını, kar botlarını, başlıklarını, atkılarını ve eldivenlerini giydirmekle uğraştık. Oysaki tüm bunlar gereksizdi. Buz gibi rüzgâr kar tanelerini yüzümüze üflemiş, kirpiklerimiz, kaşlarımız ve saç uçlarımız hemen kristal tabakayla kaplanmıştı ve neredeyse gözümüzün önünü zor görebiliyorduk. Çocuklardan biri havaya uçmadan ya da kar fırtınasında kaybolmadan geri dönmeye karar verdiğimizde buz pateni pistine kadar bile ilerleyememiştik. Kristalleşmiş kar taneleri cildimize yüzlerce küçük ok gibi batıyordu.

Sıcak çocuk odasına geri döndüğümüzde herkes rahatladı ancak Carolin'inkiler dışında hiçbir el, el işi yapma havasında değildi. Pek uzun sürmemişti ki (nasıl olduğu sonradan pek anlaşılmadı) Don ve Gracie el işi makaslarıyla düelloya başladılar. Gracie'nin kalın bir tutam saçı kesilmişti ve Don'un da dışarıya çıkmış gömleğinin ucu gitmişti. Gracie bir sürü küfür etti, annesinin bu küfürleri bildiğinden haberi olmadığına eminim.

İki kavgacı horozu nihayet ayırmayı başardığımızda (ve makaslara el koyduğumuzda), Don her zamanki tehditlerinden birini savurdu. "Güney Carolina'daki Charleston'dan Gracie Barnbrooke gömleğimin intikamını almayacağımı

zannetmesin. Dünyaya geldiğine pişman olacak." Ateş saçan gözlerle bana baktı. "Ona bunu tercüme et!"

Gracie'ye döndüm. "Don, çocuk odasına geldiği için pişman değilmiş yoksa seni asla daha yakından tanıyamazmış. Ve saçlarına olanlar için de üzgünmüş," diye tercüme ettim rahat bir şekilde.

Gracie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki o halde. Ona özrünü kabul ettiğimi söyle. Çünkü çok güzel gözleri var ve uslu oğlanlardan hoşlanmıyorum."

Amy gözlerini devirdi. "Tüllerin ve lila rengi pırıltıların insanı nereye götürdüğünü görüyoruz: Kötü bir çocuğun aşkıyla doğruca özgürlüğün mezarına gidilen yola ve kalbi kırık kızlar kulübüne!"

Don'a döndüm. "Amy, Gracie'nin tatlı biri olduğunu ama yazın okul bahçesinde, kendisiyle ters düşen bir çocuğun omzunu kırdığını söylüyor. Ve bir de sınıf arkadaşının burnunu kırmış. Gracie'ye göre hepsi yanlışlıkla olmuş."

"Gerçekten mi?" Don etkilenmiş bir şekilde yutkundu, bu esnada Gracie kirpiklerini oynatıyordu.

"Eğer isterse bana kendi dilinde birkaç küfür öğretebilir," dedi Gracie. "Annem bilmediği bir şeyi yasaklayamaz da. At boku ne demekmiş sorsana."

Tekrar Don'a döndüm. "Annesi huyunu dizginleyemeyeceğinden ve günün birinde birini öldürecek olmasından korkuyormuş ama Gracie her şeyi kontrol altına aldığını

söylüyor. Ve at boku Almancada nasıl söyleniyor diye soruyor."

Gracie için daha fazlasını yapamazdım. Don'u şimdilik intikam planlarından uzaklaştırmak için bu kadarı yeterliydi. Her halükârda şimdi Gracie'ye daha saygıyla bakıyordu. Başını yana eğerek gülümsemesi ve kesilmiş saç tutamını parmağıyla çevirmesi onu ciddi anlamda rahatsız ediyordu.

"Her şeyin başı doğru iletişim," dedim Amy'ye. "Belki siz de Aiden'la birbirinizi yanlış anlamışsınızdır."

Ama tezimi desteklemeye fırsat bulamadım çünkü o anda Roman Montfort, Jegorow ailesiyle kapıda belirdi. Özel korumaları yanlarında yoktu, herhalde dışarıda bir yerde bekliyordu. İşini kimseye çaktırmadan yaptığı dikkatimi çekmişti, tıpkı iyi bir özel korumanın yapacağı gibi ortalıkta görünmüyordu.

Ben'in babası selam vermeden içeriye girdi, Viktor Jegorow hepimize başıyla içten bir selam verdi. Stella Jegorow kapıda tıpkı bir dekor gibi duruyordu.

Ben'in babasını Noel arifesinden beri görmemiştim, uzaktan bile, bu yüzden aynı odada olmak beni şaşırtmıştı. Pazar günü söylediği sözleri ve onları dile getirdiği an beni küçük görüşünü anımsadım. Her zaman olduğu gibi beni görmemesini umarak nasıl da otomatik olarak kendimi küçültmeye çalıştığımı fark ettim.

"Burası..." dedi İngilizce ve büyük bir mimikle sol tarafı gösterdi, "... bizim mütevazı çocuk odamız. Burada Liz Taylor'ın çocukları oynamıştır."

Ah, gerçekten mi? Eğer bunu uydurmadıysa... Stella Jegorow pek etkilenmemişti. Her zamanki gibi köpeği yanındaydı, bu kez elinde gümüşten bir timsah derisi çanta vardı ve ayağına ona uygun gümüş stilettolar giymişti. Üstündeki şık, arkası açık, tek parçadan oluşan kıyafetiyle Oscar ödüllerindeki kırmızı halı için mükemmeldi.

Köpek bir kez tiz bir sesle havladı, masanın etrafında koşuşturan Fee ve gerilim romanı yazarının çocukları birden durup büyülenmiş bir halde ona baktılar.

"İçinde pil mi var?" diye sordu Elias ama Stella Jegorow ona cevap vermeye tenezzül etmedi. Peki, adil olmak gerekirse tek kelime anlamadığı için diyebiliriz.

Küçük Dascha var gücüyle babasının elini kavradı ve kıvırcık başını babasının bacağına gömdü.

"Şuradaki sallanan at 1898 yılından kalma," dedi Montfort hırıltılı sesiyle. "Bu otel için yapıldı." Oyun odası bir çeşit antika oyuncak hazinesiydi. Oyuncak bebek evi, oyulmuş kukla bebekler, akortsuz piyano ve çeşitli teneke oyuncaklar da 1920 öncesine aitti. Çocukların gerçekten bu oyuncaklarla oynadığını gören koleksiyonerler dehşete düşerdi.

"İyi günler." Carolin çocuk sandalyesinden kalktı ve pantolonuna bulaşmış simleri silkeledi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Roman Montfort ona döndü. "Bu bizim olağanüstü pedagogumuz Bayan... şey..."

"Imhoff," dedi Carolin. "Bu odaya ilk girişimizde her zaman iyi günler deriz."

"Kesinlikle öyle." Roman Montfort hafifçe öksürdü ve Viktor Jegorow'a dönerek devam etti: "Bayan Imhoff eğitimli bir kreş öğretmeni ve oldukça tecrübeli. Özgeçmişi oldukça etkileyici."

Viktor Jegorow gülümseyerek başıyla onayladı ve Dascha'yı sallanan ata taşıdı. Karısı derin bir iç çekti ve uzun tırnaklarıyla kapı çerçevesini tıkırdattı.

"Mesele şu ki Bayan... şey.... Imhoff," dedi Roman Montfort Almanca. "Smirnow ailesi, küçük Dascha için pedagojik eğitimi olan bir yardımcı arıyor. Özel bakıcılık için."

Carolin alnını kırıştırdı. "Çocuğun bedensel ya da zihinsel bir engeli var mı?"

"Ne?" Roman Montfort burnundan soludu. "Hayır, elbette yok. Sadece özel bir çocuk, özel bir anne babası var ve sizin verebileceğiniz özel ilgiye ihtiyacı var."

"Ufaklık bizimkilerin arasına karışabilir," diye karşılık verdi Carolin. "Hoşuna gideceğine eminim."

"Hayır, hayır, hayır!" Roman Montfort, Carolin'in anlayış kıtlığına gözle görülür bir şekilde kızıyordu. "Birincisi, ufaklık tek kelime Almanca bilmiyor, Rusça konuşuyor, ikincisi başka çocuklarla bir arada olmaya alışık değil."

"Rusça konusunda ben de ne yazık ki yardımcı olamam," dedi Carolin kibar bir şekilde. "Ama pedagojik açıdan çocuğun bu kadar izole edilmesi önerilmez. Onun yaşında bir çocuğun başka çocuklara ihtiyacı var. Ne büyük şans ki çocuklar kendi aralarında uluslararası bir dil geliştirirler ve her konuda anlaşırlar."

"Aptal gibi davranmayın ama!" diye bağırdı Montfort. "Kızın özel bakıcılığını üstleneceksiniz. Elbette Bay... şey... Smirnow size karşılığında ödeme yapacak. Saat dokuzdan yirmi ikiye kadar aileye özel bakıcı olarak hizmet edeceksiniz. Bunu anlamak zor değil, hatta gurur duyup teşekkür edebilirsiniz."

Ama Carolin bundan çok uzaktı. "Diğer çocuklara ne olacak?" diye bilmek istedi.

Otel sahibinin alnında o korkutucu öfke damarı kabarmaya başladı. Ancak, Dascha'nın sallanan atını iten Viktor Jegorow rahatsız olmuş bir halde bize baktığından, sanki sihirli bir el değmişçesine yüz ifadesi düzeldi ve ağzı merhametli bir tebessüme büründü.

"Burası özel bir kreş Bayan... şey..." diye devam etti samimi bir şekilde, Almanca bilmeyen herkes, Carolin'e

kompliman yaptığını sanabilirdi. Bunu nasıl yapabildiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama sanki ileri seviyede bir oyunculuk sanatı gibiydi. "Burada kuralları ben belirlerim, siz değil. Ve eğer küçük Dascha'nın özel bakıcılığını üstleneceğinizi söylüyorsam, mümkün mertebe misafirlerin önünde benimle tartışmayın ve fazladan kazanç elde edeceğiniz için mutlu olun."

Carolin iki kaşını birden kaldırdı, itiraz etmek üzereydi ki Roman Montfort elini kaldırdı ve "Henüz bitirmedim. Diğer çocuklarla ilgili konuya gelince, stajyer bu süre içinde çocukların bakıcılığını üstlenebilir." Çenesiyle beni gösterdi ve o anda sanki bana dokunmuşçasına irkildim.

Carolin'in kaşları neredeyse saçına kadar değecekti.

Bu esnada küçük Fee sallanan ata koşmuştu ve "Ben de binmek istiyorum!" dedi kuş gibi cıvıldayarak. Viktor Jegorow onu gülümseyerek kucağına aldı ve kızının arkasına oturttu, at sallanmaya başladığında iki kız neşeyle çığlık atmaya başladılar.

"Şimdi anladınız mı Bayan Imhoff?" Montfort ses tonunu iyice alçaltmıştı. Hâlâ gülümsemesine rağmen, bakışları öldürücüydü. Dişlerimin yine birbirine vurmaması için onları iyice bastırdım.

"Evet." Carolin anlamıştı. Bir adım geriye kaçmak yerine hafifçe öne eğildi ve doğruca Montfort'un gözlerinin içine baktı. "Ama sanırım siz anlamadınız! Kaç para verirlerse

versinler, hiçbir zaman köpekleri el çantalarına sokuşturan insanlar için özel bakıcılık yapmayacağım!" Kısık sesle konuşuyordu ve sarf ettiği sözcükler otel sahibinin yüzündeki gülümsemeyi yavaş yavaş silmişti. "Siz beni çocuk bakıcısı olarak işe aldınız, saat sabah dokuzdan akşam üstü altı buçuğa kadar, bunun dışında başka hiçbir şey yapmayacağım. Zaten tatil günlerimde bu işi sadece, annem bir zamanlar sizin anneniz için çalıştığından ve bırakırsam üzüleceği için yapıyorum. Buluttan Kale'yi severdi."

Oligarşi üyesi, odanın diğer tarafında Dascha ve Fee'yi sallanan attan indirmiş, onların yanına diz çökmüştü. Ama odadaki diğer herkes tartışmayı kocaman gözlerle izliyordu. Stella Jegorow sıkılmış bir halde tırnaklarını inceliyordu.

"Benimle tartışmak istemeyeceğinizi düşünüyorum! Kaç tane kreş öğretmeninin bu işi istediğini biliyor musunuz?" Asabi Roman artık kendisini kontrol edemiyordu. Alnındaki öfke damarı yine kabarmıştı.

"Hadi, beni kolumdan tutup dışarıya atın!"

Carolin benim yeni kahramanımdı. Kesinlikle bu dünyadaki en cesur insandı. Büyüdüğümde onun gibi biri olmak istiyordum.

Roman Montfort da inanamıyor gibi görünüyordu. Elleri karın hizasında boşluktaki bir şeyi kavramak istiyor gibiydi, sanki hayalî bir boğazı sıkıyordu. Eğer yanına Viktor Jegorow gelmemiş olsaydı, kim bilir bu öfkeyle

bir sonraki hareketi ne olacaktı. Jegorow gülerek, Fee'yle birlikte hayalî bir kaşıkla bir bebeğe mama yediren kızını gösterdi. Dascha'nın yarın diğer çocuklarla birlikte birkaç saat burada oynamasının mümkün olup olmadığını sordu kibarca. Burası çok hoşuna gitmişti.

Don, otel sahibi ve anaokulu öğretmeni arasındaki gösteriyi izleyen herkes adına küçük bir kahkaha attı ve Stella Jegorow, "Şimdi gidebilir miyiz?" anlamına geldiğini düşündüğüm Rusça bir şey söyledi. Bu süre içinde Roman Montfort, öfke damarını yok etmeyi ve ışıltılı bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Bu benim bir sonraki önerim olurdu," diye coşkuyla atladı. "Buradaki küçük çetenin Dasha'yı memnuniyetle aralarına alacağına eminim."

Küçük çete başıyla onayladı, Carolin zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Jegorowlar mutlu bir şekilde el sallayan Dascha'yla birlikte çekip gittiler.

"Şimdi siz içten içe zafer nidaları atıyor olabilirsiniz Bayan... şey... ama sizinle işimiz bitmedi!" dedi Montfort usulca. "Bu otelde çokbilmişlere ve otokratlara tahammülüm yok!" Buz gibi bakışını bana çevirdi. "Ve siz! Nasıl olur da sivil kıyafetle işe gelirsiniz? Hemen üstünüzü değiştirin ya da hemen eşyalarınızı toplayın!" dedikten sonra çekip gitti, ben de bitkin bir halde kendimi sandalyeye bıraktım.

17

Sakin kalabilirdim, kesinlikle. Ne de olsa bakıcı olarak ilk kez birkaç çocuk kaybetmemiştim, ayrıca Mösyö Rocher bu otelde kaybedilen her şeyin er ya da geç bulunduğunu söylemişti ve bilindiği üzere Mösyö Rocher her zaman haklı çıkardı. Ve üçüncüsü, çocukları özellikle ben kaybetmemiştim ancak beni sorumlu tutamayacakları bazı talihsiz koşullar yüzünden kaybolmuşlardı. Ancak saklambaç fikrini ilk veren bendim ve şu an çocukları bulamayışımı, onlara verdiğim fikirlere borçluydum. Burada yetişkinler için bile yeterince saklanma yeri vardı fakat küçük çocuklar için olanaklar sınırsızdı.

Dediğim gibi, sakin kalabilirdim. Eğer gerilim romanı yazarı kaçırılma teorisiyle karşıma çıkmasaydı ve beni tamamen paniğe sürüklememiş olsaydı.

Gün çok kötü başlamıştı. Benekli sırtlanlar her zaman olduğu gibi bir destan kadar uzun duş alıyorlardı ve sadece tüm sıcak suyu tüketmekle kalmamışlardı, aynı zamanda tuvaletin penceresini açık bıraktıkları için, dişlerimi fırçalarken gerçekten burnumda buz saçağı oluşmuştu. Kar yağışı gördüğüm için üzüleceğimi hiç düşünmezdim ama

sanırım yeterince kar yağmıştı. İlk gün, pistteki güzel ejderhamızın hatları hâlâ belirgindi, ikinci günde sadece bir tepeden ibaretti ve şimdi orada herhangi bir şey olduğu söylenemezdi. Kar her şeyi kaplıyordu. Jaromir ve yaşlı Stucky, en azından girişleri ve ahırlara giden ana yol ile aşağıdaki caddeye erişilebilecek yolları açık tutabilmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Otoparktaki arabalar gitgide birbiri içine geçen beyaz yığınlar haline geliyorlardı ve biraz da Madam Cléo'nun limonlu bezelerini anımsatıyorlardı. Her gün tavan penceresi ve etrafındaki çatı (ona *vals terası* adını takmıştım) temizleniyordu hatta bazen iki kez temizleniyord, çünkü kar cam konstrüksiyonun üstünü tamamen kaplıyordu ve zaten az olan gün ışığını yok ediyordu. Şimdiye kadar vadiden buraya kadar uzanan yol her gün temizlenmişti, böylelikle posta, tedarikçiler ve otelde kalmayan ve Carolin gibi civarda yaşayan personel otele ulaşabilmişti ancak 28 Aralık gecesi o kadar kar yağmıştı ki inatçı gazeteci bile gelemedi. Mösyö Rocher'nin iddia ettiğine göre, böyle bir şey ancak on yılda bir meydana geliyordu.

Noel tatillerinde konukların çoğunu memnun eden hava durumunun ağırlaşması, yavaş yavaş gerginliğe neden oluyordu. Birçoğu bir klostrofobi yaşıyor gibiydi çünkü dışarıya çıkamıyorlardı. Sabah kahvaltısında ilaç şirketi sahibi ve baronesin sevgilisi, meyve tabağında kalan son

ahududu için kavga etmişlerdi. Gracie'nin söylediğine göre, eğer cesaretsiz Rudi gelmemiş olsaydı kesin kan dökülecekti. Politikacı kadının kocası, Onsen usulü yapılmış yumurtayı mükemmel pişmediği için geri yollamıştı, bunun üzerine şef zavallı Pierre'i mutfak boyunca kovalamıştı ve Don'un annesi süiti kötü koktuğu için personeli ayağa kaldırmıştı. Bu da Fräulein Müller'nın hemen üç kat arabasıyla birlikte oraya gitmesine neden olmuştu, neredeyse mavi ışık takarak.

Kısa bir süre sonra, Don keyifsiz bir şekilde çocuk odasına geldi, muhtemelen, elinde sadece yaratıcı olmayan kokuşmuş şakalar kaldığı için kendisine kızıyordu.

Çocuklar konusunda, Tanrı'ya şükür, küçük Dasha'yı endişe içindeki babasının kollarından almak için tam zamanında gelebilen Carolin de ben de yaratıcılıktan yoksun değildik. O kadar çok el işi yapmıştık ki bir spor salonunu doldurabilirdik, kendi yazdığımız tiyatro oyunumuzda on yedi tane oyuncak hayvan kullanmıştık. Kutu devirme oyunundan, "Senin görmediğini görüyorum" oyununa ve mendil düşürme oyununa kadar Carolin'in bildiği tüm oyunları denedik.

Ama çocukların her şeyden önce ihtiyaç duyduğu şey hareket etmek ve en azından küçük bir mekân değişikliğiydi. Bu yüzden, Carolin'den sadece oyun odasında değil, dışarıda da saklambaç oynamayı istediğimde pes etti: Diğer odalar ve asansör yasaktı ve tabii ki sadece üçüncü

katta kalınacaktı. Hiç kimseyi rahatsız etmeyecektik, ne misafirleri ne de personeli.

Çocuklar saklandıkları yerleri seçme konusunda inanılmaz yaratıcıydılar, sadece Amy'yle birlikte Fee'ye biraz yardımcı olduk çünkü gözlerini kapattığı an kendisinin de görünmez olduğunu sanıyordu. Öte yandan, küçük Dascha zeki bir saklambaç oyuncusu olduğunu ve Dior etiketli kırmızı örgü elbisesinin de şaşırtıcı derecede bu oyuna uygun olduğunu ispat etmişti. Bulunana kadar arkasında sessizce saklanmayı ve beklemeyi tercih ettiği kadife perdeyle mükemmel bir şekilde uyum sağlamıştı.

Çocuklar masaların altına girmişlerdi, piyanoyla raf arasındaki deliğe, oyuncak sandıklarına veya enine bir rafın içine yatıp saklanmışlardı. Gracie bir şekilde bebek arabasının içine iki büklüm girmeyi başarmış, bebeğin dantelli örtüsünü üstüne çekmişti. Ve böylelikle en orijinal saklanma yerini bulma daında ikinci sırayı kapmıştı. İlk sıra net olarak Don'undu: Koridorda Moser-Anni'ye ait çamaşır arabasının torbasının içine girmeyi başarmıştı; eğer kıkırdamamış olsaydı muhtemelen onu asla bulamazdık.

Arada sırada kızına bakmaya gelen Viktor Jegorow, onun diğer çocuklarla ne kadar mutlu bir şekilde oynadığına çok şaşırıyordu.

Öğle yemeğinde her şey gayet güzel kontrol altındaydı. Elias'ın her günkü gibi bir bardak limonatayı devirmesinin

ve Don'un Gracie'nin kafasına köfte koymasının dışında, çocuklar kesinlikle yetişkinlerden daha iyi durumdaydı. Çünkü, onlar özel istekleriyle Ben'i, Mösyö Rocher'yi ve mutfaktakileri diken üstünde tutuyorlardı.

Ancak yemekten bir süre sonra felaket baş göstermeye başlamıştı ve biri diğerine yol açıyordu. İlk olarak, küçük Fee başını talihsiz bir şekilde masanın kenarına çarpmıştı ve annesinin yanına gitmek istedi. Üflemiş olmamıza ve Carolin midilli şekilli bir yara bandı yapıştırmasına rağmen Fee'nin mızırdanmaları durdurulamadı ve burnu normalden daha fazla akmaya başladı, bu yüzden Amy onu Fabergé Süiti'ne bırakmayı teklif etti. Dasha yeni arkadaşına eşlik etmek istedi, bu nedenle onunla birlikte gitti. Gracie de zaten tuvalete gitmek zorunda olduğu için onlara katılınca, Don da onlarla birlikte gitmek istediğini söyledi çünkü Fee, uzun süredir ihmal ettiği *"50 çeşit sümük"* belgeseli için harika bir çalışma nesnesiydi.

Sonra olanları sadece Amy'nin açıklamalarından biliyordum ama bunun gerçeğin ta kendisi olduğu benim için şüphe götürmezdi. İlk başta beşi, tıpkı planlandığı gibi Fabergé Süiti'ne gitmişti ama orada kimse yoktu. Amy, akıllılık edip fuayedeki Mösyö Rocher'den bilgi istedi. Ve Mösyö Rocher, Fee'nin annesinin Bay Heffelfinger'da sırt ve boyun masajında olduğunu söyledi. O anda Amy, Fee'yi annesine götürmenin kolay olmayacağını tahmin etti ama

Fee'yi ikna edemedi, kız annesine gitmek istiyordu, hem de hemen. Bu yüzden Amy'nin spaya gitmekten başka seçeneği yoktu. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Bay Heffelfinger'nın çocuklardan hoşlanmadığını bildiği için, Gracie, Don ve Dasha'ya, Fee'yi annesine teslim edene kadar kapının dışında, korkutucu yasak tabelasının önünde beklemelerini söylemişti. Ancak, bu beklediğinden daha uzun sürmüştü çünkü Bay Heffelfinger gün içinde takviye güç olarak bir güzellik uzmanı getirtmişti, kendisi bir işlem yapmadığı sürece tıpkı Zerberus gibi kapı güvenliğinden sorumluydu. Ayrıca, Zerberus'un İngilizcesi iyi değildi. Amy, usulca ağlayan bu kırmızı burunlu kızı annesine götürmenin herkes için en doğrusu olacağına dair onları ikna etmek için tüm diplomatik becerilerini kullandığını söyledi. Ama sonunda Bay Heffelfinger'nın öfkeli bakışları altında Fee'yi annesine, tekrar mutlu olduğu yere teslim etmişti. Amy buraya kadar yaptığından oldukça mutluydu ancak kapının dışına çıktığında çocukları orada göremeyince durum değişmişti.

Gracie, Don ve Dasha yoktu. Onlara seslenmişti, spa ile asansörler arasındaki koridorda aramıştı ancak çocuklara dair en ufak bir iz yoktu. Bu esnada tabii ki Carolin ve ben de çocukların nerede kaldığını düşünüyorduk ama Amy çocuk odasına geri geldiğinde ve bize çocukların dönüp dönmediklerini sorduğunda endişelenmeye başladık.

Çok değil, sadece azıcık endişelendik, biraz da Dascha'nın babasının kızını kontrol etmek için her an gelebileceğini bildiğimiz için. Ona, ne yazık ki kızının nerede olduğunu bilmediğimizi söylemek zorunda kalmak biraz rahatsız ediciydi.

"Büyük bir olasılıkla Don onları otelde gezdiriyordur," dedim ama onun az önceki keyifsizliği geçti aklımdan. Ya bu arada aklına bomba gibi bir şaka geldiyse? "Dascha'ya mutfaktaki ilişkileriyle hava atmak istediğine eminim. Birileri orada ona sürekli dondurma veriyor."

"Evet, kesinlikle. Eminim birazdan burada olurlar," dedi Carolin. "Ama belki de yine çıkıp onları aramalısınız. Ben de bu arada çocuklarla kalırım, onlar da kaybolmasınlar." Hafifçe gülümsedi ama her zamanki kadar sakin değildi.

Amy ve ben kapıdan çıkmamıştık ki Gracie girdi.

"İşte gördünüz mü?" dedi Carolin rahatlamış bir halde ama rahatlamak için bir sebep yoktu. Çünkü Gracie yalnızdı. Üstelik Don ve Dascha'nın hâlâ gelmemiş olmasına şaşırmıştı. Gracie ikisini son olarak bodrum katında görmüştü. Orada Amy'yi beklerken çok sıkılmışlardı, bu yüzden onsuz tekrar yukarıya çıkmaya karar vermişlerdi. O anda Ella ve Gretchen, Tristan, Aiden ve Claus'la birlikte spadan çıkınca, Gracie de onların arkasından çıkmıştı, bu arada onları dikizleme fırsatı da bulmuş olacaktı. Don ve Dascha da asansöre binmişlerdi. Gracie bir süre daha Ella ve

Gretchen'ı izlemişti (bilardo odasında dart oynarken), sonra tuvalete uğrayıp oradan da çocuk odasına geri dönmüştü.

"Çocuklardan biri döndü, diğer ikisi de yakında ortaya çıkar." Carolin, Gracie'nin başını okşadı ve tebessüm etti. "Ama yine de bunu biraz hızlandırmanızın zararı olmaz. Önce asansörlere bakın."

Biz de öyle yaptık, ben, Gracie ve Amy. Ama asansörlerde Don'a ve Dascha'ya dair en ufak bir işaret yoktu.

"Onları asla yalnız bırakmamalıydım," diye sızlandı Amy. "Eğer onları bulamazsak, benim yüzümden Carolin'in başı derde girecek. Bay Montfort çok öfkelenecek."

Evet, kesinlikle. Bu Ben'in babası için hazır lokma olacak.

"Yine saklambaç oynadıklarına eminim," dedi Gracie.

Ben o kadar emin değildim. Don, dediğim gibi keyifsizdi. Ve canı sıkkındı. Bu iyi bir kombinasyon değildi.

"Bir şey söyledi mi?" diye sordum Gracie'ye ama bu anlamsızdı çünkü bir şey söylemiş olsaydı bile Gracie bunu anlamazdı.

Gracie çaresizce omuzlarını silkti. Sonra aklına Don ve Dacha'nın asansöre tek başına değil, beyaz saçlı, kibar ve sadece Almanca konuşan bir kadınla bindikleri geldi.

"Bu Bayan Ludwig olmalı," dedim rahatlamış bir halde. Bu önemli bir ipucuydu. "Belki o ikisinin nereye gittiğini biliyordur."

Ama ne yazık ki Bayan Ludwig yardımcı olamamıştı. Ona birinci katın koridorunda rastladık, restorana iniyordu, Bay Ludwig'le birlikte birer fincan kahve içecek ve Havana pastası yiyeceklerdi. Çocukları bodrum katında gördüğünü onayladı. "Neden öyle kaybolmuş gibi durduklarına şaşırmıştım zaten," dedi. "Oğlan ve tatlı, küçük Rus kızı sonra benimle birlikte asansöre bindi. Şangırdayarak kapanan o demir parmaklıklar hiç de bana göre değil ama kalçalarım artık merdivenlerden hoşlanmıyorlar. Ayrıca üstümde bornoz vardı..." Sesini alçalttı. "Üstelik hayatım boyunca giydiğim en rahat ve yumuşak bornoz. Ne dersiniz sevgili çocuğum, buradan gitmeden önce onlardan birini satın almak mümkün müdür?"

"Evet, kesinlikle," dedim sabırsızca. "Ama Don ve Dascha'ya geri dönelim. Peki, nereye gittiklerini biliyor musunuz?"

Bayan Ludwig yavaşça başını salladı. "Ben burada, birinci katta indim ve ikisi üçüncü kata çıkacaklardı. Düğmeye basmışlardı... Yoksa ufaklıklar kayıp mı oldu?"

Başımla onayladım. "Ama kimseye söylemeyin lütfen." *Özellikle de Dascha'nın ebeveynine.* "Saklandıklarına eminim."

"Elbette," dedi Bayan Ludwig ve bize cesaret verircesine güldü. "En geç acıktıklarında gizlendikleri yerden çıkarlar, benim gibi tecrübeli bir anne ve büyükanneye inanabilirsiniz."

Haklı olduğuna emindim. Ama yine de...

"Senin de içinde tuhaf bir his var mı?" diye fısıldadı Amy.

Başımla onayladım. Evet, lanet olsun benim de vardı. Otel devasa ve karmaşıktı. Kim bilir benim bilmediğim ve korunmasız dört yaşındaki bir çocuk için tehlikeli olabilecek ne çok şey vardı! O kadar küçüktü ki her deliğe sığardı. Gözümün önüne Dascha'nın bir havalandırma borusuna tırmanmasına yardım eden Don geliyordu. Üstelik hiç gereği yokken, yaşlı Stucky'nin Noel akşamı söylediği şeyler aklıma geliyordu. Kötü bir şeyler olacağı ve kötü yaratıkların şeytani fikirlerle insanları kaçıracağı... Ve şeytani fikirler Don'un aklına gelebiliyordu.

Doğru olanı yapmaya ve Mösyö Rocher ile Ben'e (çünkü zaten fuayedeydik) anlatmaya karar verdim. Ve hemen üzerimde nasıl da rahatlatıcı bir etki uyandırdıklarını fark ettim. Çocukların zaman zaman bulunamaması hiç de ender bir şey değildi, özellikle de otelden ayrılacakları gün. Mösyö Rocher ne kadardır ortada olmadıklarını sordu ve Ben de öncelikle ebeveynlerine sormanın akıllıca olacağını söyledi çünkü sadece odalarına gitmiş olabilirlerdi.

Tabii ki ebeveynlerine sormaktan kaçınmıştık ama başka türlü olamayacağını kabul ediyordum. Ben otel telefonundan Burkhardtları, Mösyö Rocher de Panoramik Süit'i aradı.

Amy, Gracie ve ben heyecanla nefeslerimizi tuttuk ancak ne yazık ki Don da Dascha da odalarında yoktu. Don'un anne babası haberden pek etkilenmemişlerdi, oğullarının gece gündüz tek başına gezip her köşeyi kurcalaması ve otelin her yerini ezbere bilmesi göz önünde bulundurulursa bu o kadar da şaşırtıcı bir durum değildi. Aşağıya bile inmediler.

Ancak Jegorowlar büyük bir hızla lobiye indiler. Stella Jegorow perişandı.

Çok üzüldüm. Ne kadar çok endişelenmiş olduğunu tahmin edebiliyordum. Ne de olsa küçük kız henüz dört yaşındaydı ve büyük bir ihtimalle daha önce tek başına hiçbir yere gitmemişti. Birazdan polis ve köpek araştırması isteyecek, otelden de davacı olacaklardı.

Ama yarım yamalak İngilizcesinden ve el hareketlerinden anladığım kadarıyla Stella Jegorow'un başka dertleri vardı. Çünkü hava muhalefeti nedeniyle alışverişe çıkamamış ve Genf'teki kuaföre gidememişti. Şimdi kaybettiği zamanı telefi etmek için bir helikopter istiyordu. Helikopterin kar fırtınasında ciddi sorun yaratacağını hiçbir şekilde anlamak istemiyordu. Kızının kaybolmuş olmasına kayıtsız kalmıştı.

Buna karşılık kocası gözle görülür bir şekilde soğukkanlı kalmaya çalışıyordu. "Hiçbir şey olmamıştı, öyle değil mi?" diye döndü Mösyö Rocher'e. "Burada, Buluttan Kale'de

daha önce hiç kötü bir şey olmadı, doğru mu? Ve onlar da çok uzağa gitmiş..."

"Doğru." Mösyö Rocher etrafındaki insanlara iyimser bir ifadeyle gülümsedi. "İki kaçağı hemen bulacağız. Dışarıya çıkmadıkları sürece endişe etmemize gerek yok. Otelde hiç kimse uzun süre kaybolamaz."

Çocukların kar ayakkabılarına ve anoraklarına bakma fikri ilk olarak Carolin'in aklına gelmişti. Ama hiçbir şey eksik değildi ve kimse onları dışarıya çıkarken görmemişti, bu yüzden otelin içinde bir yerde oldukları kesindi. Viktor Jegorow'a onları bulacağımıza dair güvence verdim ve bunu o kadar sık yaptım ki sonunda ben onu değil de o beni sakinleştirme ihtiyacı hissetti.

Karısı, kendisine helikopter temin edilmediği için alınmış bir halde çekip giderken, Viktor Jegorow bana Dascha'nın saklanmayı sevdiğini, evde bu yüzden birkaç kez heyecan yarattığını, bir seferinde ise çamaşır sepetinin içine, havluların altına saklandığını ve orada derin bir uykuya daldığını anlattı.

"Burası çok özel bir yer," dedi. "Burada çocuklar kendilerini güvende hissedebilirler."

Evet, kesinlikle. Öyle olabilirdi. Eğer yanlarında dokuz yaşında bir psikopat olmasaydı.

Mösyö Rocher Viktor Jegorow'a çay ikram etti ve biz aramaya devam ederken onunla ilgilendi. Neyse ki Roman

Montfort bugün otelde değildi. Şu anda herkese bağırdığını ve kovduğunu hayal dahi edemiyordum. Carolin'in başını Jegorowlara ve Burkhardtlara gümüş tepside sunmak isterdi.

Yarım saat sonra hâlâ çocuklardan iz yoktu. Gracie ve Amy'yle birlikte bütün oda görevlisi kızların kat arabalarını alt üst ettik ve tüm dolaplar ile çamaşır odalarını aradık. Üstünde "özel" yazan tabelaların Don'u durduracağını hiç zannetmiyordum.

Carolin, çocuklar geri gelebilir diye oyun odasında duruyordu, Pavel ve Pierre bodrum katını didik didik arıyordu. Neyse ki havalandırma borularına tırmanmak benim tahmin ettiğim kadar kolay değildi. Önlerindeki parmaklıklar sıkıca vidalanmıştı. Yine de arada sırada, "Orada kimse var mı?" diye bağırdım.

Belki Bayan Ludwig gevezelik etmişti, belki de insanlar fark etmişti ve sonunda bir hareket olduğu için mutluydular çünkü personelin yanı sıra birkaç misafir de aramalara katıldı. Neredeyse herkesin çocukken saklandığına ve kimsenin onu bulamadığına dair bir anekdotu vardı, Viktor Jegorow da cesur görünüyordu, belki de Mösyö Rocher rahatlaması için çayına bir miktar rom koyduğu için.

Ama herkesin sahip olduğu iyimserliğin bana bulaşmasına izin verdiğim ve kötü duygularımı kenara koyduğum bir anda (Ne de olsa Don'u tanıyordum ve onun için dikkat çekmenin Noel hediyelerinden daha güzel olduğunu

biliyordum), gerilim yazarı kaçırılmış olduklarına dair bir teori ile ortaya çıktı.

Ben'le birlikte ikinci kattayken bizi yakaladı, Ben'in ceket kolunu sıkıca kavradı ve bana ilk kez ciddi gözlerle baktı. Birçok çoksatan roman yazmış olmasına rağmen, otuzlu yaşların ortasında, ufak tefek, zayıf bir adamdı. Küçük bir burnu, muzip bir gülümsemesi ve şimdi fark ettiğim kadarıyla çılgın bakan gözleri vardı.

Panik yaratmak istemediğini söyledi ve çocukların birazdan ortaya çıkacağına emindi ama eğer buna dikkat çekmemiş olursa kendisini asla affetmeyeceğini söyledi.

"Neye dikkat çekmek?" diye sordu Ben ve gerilim yazarı titrek bakışlarla usulca, "Büyük otel çocuk hırsızı!" diye fısıldadı.

Ve o anda tuzağa düşmüştüm. Yazarın kesinlikle neden olmak istemediği panik beni ele geçirmişti.

Ben ise pek etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Büyük otel çocuk hırsızı mı?" diye tekrar etti.

"Bazıları ona 'lüks otel çocuk hırsızı' da diyor," dedi gerilim yazarı. "Ama bu pek kullanılmıyor. Son kitabım için yaptığım araştırmalarda karşıma çıkmıştı. Son otuz yılda otellerden altı çocuk kaçırmış. Ve yakalanamamış."

"Otuz yılda altı çocuk mu?" Ben kuşkucu bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Gerilim yazarı başıyla onayladı. "İkisi Almanya'da, biri Avusturya'da, biri Fransa'da ve ikisi İtalya'da," dedi fısıldayarak. "Ve hep lüks otellerden!"

"Otuz yılda, dört farklı otelden kaçırılan altı çocuk!" İnsan, Ben'in bir yayıncı olduğunu ve gerilim yazarının ona yeni bir konuyu kabul ettirmeye çalıştığını düşünebilirdi. "Ama bu bana biraz mantıksız geldi. Eğer yakalanamadıysa bu işi her seferinde aynı hırsızın yaptığını nereden bilebiliriz?"

Gerilim yazarının kafası kısa bir an karıştı. "Bu... şey... dedektiflerin şüphesi yoktu, hep aynı imza vardı."

"Yazılı bir fidye mektubu mu vardı?" diye sordu Ben. "Ama bu bana..."

"Hayır!" Yazar kızgın bir halde dilini şaklattı ve ben de aynı şeyi yapmak istedim çünkü Ben kavrama sorunu varmış gibi davranıyordu. "İmza derken, kaçırılmanın hep aynı şekilde yapıldığını söylemeye çalıştım. Çocuk kayboluyordu, beş altı saat sonra telefonla fidye talebi geliyordu, talepler tam anlamıyla ebeveynlerin sahip oldukları olanaklara uygundu ve nakit olarak isteniyordu. Örneğin, dünyaca ünlü bir kemancının çocuğunun kaçırılması olayında, paranın yanı sıra ailenin sahip olduğu son derece değerli bir keman da talep edilmişti. Başka birinde, aslında kimsenin bilemeyeceği bir Van Gogh tablosu istemişti."

"Bu korkunç!" diye fısıldadım, tüylerim diken diken olmuştu.

Ben başını sallayarak bana baktı.

Ancak yazar, onu heyecanla dinleyenler olduğu için mutluydu. "Teslimat her zaman bir aracı adam ya da kadın tarafından yapılıyordu," diye devam etti. "Ve telefonda polisin bu işin dışında tutulması gerektiği belirtiliyordu. Sadece bir kez işler iyi gitmemişti. Kimyasallarla ilgili şirketi olan İtalyan iş insanının oğlunun vakasında işe polis karışmıştı ve hızla..." Derin bir iç çekti. "Ama siz bunları hatırlayamayacak kadar gençsiniz. Küçük çocuğu kimse bulamadı."

"Aman Tanrım!" diye çıktı ağzımdan. "Ben, hemen Je... Smirnowlara özel korumasını harekete geçirmesi için haber vermemiz lazım." Kendime, zaten neden çoktan ortalıkta olmadığını sordum.

Ben iç çekti. "Şey, doğruyu söylemek gerekirse bu kaçırılma meselesi... çok saçma. Bir hırsız, çocuk kaçırmak için böyle bir günü seçecek kadar aptal olabilir mi? Dışarıda çılgın gibi kar yağıyor, saatlerdir tek bir araba buraya gelemedi veya buradan gidemedi. Var olan tek yolda yedi buçuk kilometre boyunca başka bir çıkış yok, bu yüzden kaçış yolu olarak veya kaçırılan kurbanı buradan götürmek için uygun bir yol değil. Ve hırsız neden bu kez iki çocuk

birden kaçırıyor? Birden bu kadar hırslandı mı? Yoksa imzası mı değişti?"

Gerilim yazarı alınmışçasına dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sanırım durumu bu kadar hafife almamalısın Ben," dedim, bu da yazarın bana minnettar gözlerle bakmasına sebep olmuştu. "Hem Don hem de Dascha şantaj için mükemmel birer nesne. Don da sadece ka..." Son anda "kara para aklama" kelimesini yutmayı başarabilmiştim. "KP'yi düşün!" diye devam ettim sesimi alçaltarak. "Peki E'ye ne olacak, J'yi K'si için C'den aldığı? Hımm?"

"Efendim?" Ben alnını kırıştırmış bir halde bana bakıyordu. "Evet, anladım. İkisi de kaçırılmak için bire bir. Ama J'nin K'si için C'den aldığı E, henüz O'da değil. Peki, o zaman kaçıran kim olabilir? Buradaki herkesi tanıyoruz."

"Ama bu doğru değil," dedi gerilim yazarı hemen. "Eğer bir kez daha karışmama izin verirseniz, tatil için işe alınan bir sürü ek yardımcı eleman varken herhangi bir tahminde bulunmanız imkânsız. Araştırmalarım doğrultusunda geçmişlerine dair incelemenin de yapılmadığını öğrendim... Yani her garson şüpheli şahıs olabilir."

"Ve tüm bunları biliyorsunuz çünkü..." Ben kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Çalışanların bazılarıyla konuştum bile," dedi gerilim romanı yazarı. "Bir sonraki kitabım için araştırma yapı-

yorum. Adı: Kanayan Oda. Konu, kurbanlarını otellerde öldüren bir seri katil."

Gözlerimi kaçırmak zorunda kalmıştım çünkü deli gibi bakan gözlerindeki parlaklık beni gerçekten korkutmuştu. Ayrıca da şehlaydı.

"Ama büyük otel çocuk hırsızı konusuna geri dönelim," diye devam etti. "Elbette konuklar da potansiyel şüpheli."

"Tıpkı sizin gibi," dedi Ben ve hafifçe gözlerini devirdi.

Yazar hafifçe başıyla onayladı. "Evet, bu iyi bir fikir olurdu. Ama eğer çocukların kaçırılmış olduğunu söyleyen ilk bensem, okur için şüpheli olmaktan çıkarım. Ama her şeyden önce, ben çok gencim, ilk kaçırma hikâyesinde altı yaşındaydım ve ikincisi bu bir roman değil. Henüz değil."

Ben, "Öyle olsa bile, o zaman Kanayan Oda'dan sonra yazılan en kötü ikinci roman olurdu!" gibi bir şey mırıldandı ama sözleri birinci kattan yukarıya yankılanan seslere karıştı.

"İşte buradalar!" Bu Amy'ydi.

"Onları bulduk!" Ve Gracie.

Tanrı'ya şükür! O kadar rahatlamıştım ki ağlayabilirdim. Onun yerine Ben'in elini tuttum ve sıkıca kavradım.

"Bu durumda sizin bu kaçırma teoriniz biraz saçma oldu, öyle değil mi?" dedim gerilim yazarına. "Üstelik buna bir dakika bile inanmadım."

"Ben de, yani tam anlamıyla değil," diye cevap verdi. "Sadece söylemiş olmak istedim. Sonra kimseyi uyarmadığım söylenmesin diye."

"Ukala!" diye homurdandı Ben aşağıya inerken. "Son kitabını okudum ve berbattı. Bir sürü uydurulmuş tesadüflerle dolu. Ve her bölümde, iki sayfa sonra mutluluk verici bir şekilde çözümlenen suni bir gerginlik anı var."

Gracie ve Amy'nin kaçakları bulduğu küçük oda müziği salonuna hızla gelen bir tek biz değildik. Viktor Jegorow bizden önce gelmişti ve rahatladığı yüzünden okunuyordu.

"Biliyordum, biliyordum," diye mırıldanıyordu, kendinden çok bize.

Gitgide daha çok insan toplanmaya ve çocukların gizlendikleri yeri hayretle incelemeye başlamıştı. Oldukça basitti ama gerçekten iyiydi. Dascha ve Don, devasa şöminenin sağında ve solunda bulunan rafların içindeki büyük boy müzik kitaplarının, kompozitörlerin alçı büstlerinin ve notaların bulunduğu sandıkların arkasında derin bir uykuya dalmışlardı. Dascha uyuyordu ama Don'un uyuyormuş gibi yaptığına emindim.

"Eğer horlamamış olsaydı onları asla bulamazdım," dedi Gracie gururla.

"Ve kedi kapıyı tırmalamamış olsaydı," diye tamamladı Amy. "Çünkü, aslında odayı iyice aramıştık."

Viktor Jegorow kız kardeşlerin ellerini sıktı ve en az üç dilde teşekkür etti. Sonra rafların önünde diz çöktü ve üstlerindekileri dikkatlice boşaltmaya başladı. Ben'le birlikte ona yardım ettik.

"İşte buradasın miniğim." Kızını nazikçe dışarıya çekti ve kollarına aldı. Kız uyanmadı ama babasına iyice sokuldu ve hafifçe tebessüm etti.

Salondan çıkarken de onları izleyenler duygulanarak iç çektiler.

"Serseri!" Büyük Don Burkhardt da olay yerine gelmişti. İri yarı bir adamdı, mavi gözleri vardı ve kurnaz bir ifadeyle bakıyordu. Alnı dardı ve sesi gürdü. Don narin, güzel ve sevimli ceylan gözlerini annesinden almıştı. Burkhardt başını sallayarak oğluna bakıyordu ama gururluydu. "Bu kez iyi biri olacağım ve görevi ihmal etmek yüzünden kimseden davacı olmayacağım!"

Don hafifçe horladı ve herkes güldü. Ben yardım eden herkese birer içki ısmarlamayı teklif etti ve onları aşağıdaki bara gönderdi. Carolin de çoktan biten mesaisinden sonra paydos yapabildi ve karların arasından evine gidebildi.

Amy ve Gracie'yle birlikte Don'un ve babasının yanında küçük oda müziği salonunda kaldım, heyecanla Don'un açıklamalarını bekliyordum. Ama hâlâ uyuma numarası yapıyordu. Bu konuda olağanüstü başarılıydı. Ama ondan da iyisi her şeyden bihaber uyanışıydı. Babası onu uyandır-

maya çalıştığında, yavaşça gözlerini açtı ve nerede olduğunu bilmezmiş gibi etrafına bakındı. "Neredeyim?" diye sordu. "Buraya nasıl geldim?"

Babası kahkaha attı. "Kendine güvenebilirsin ufaklık! Bir kez daha ortalığı birbirine karıştırdın. Bu, tam da sıkıcı bir akşamüstüne uygun bir şeydi."

Yani, kendi adıma konuşacak olursam akşam üstünü el işi simleriyle geçirmeyi tercih ederdim. Babası onu azarlamak yerine övüyorsa Don'un ahlaki dengesinin bozulmuş olmasına şaşırmamak lazımdı.

Don yuvarlanarak yavaşça raftan çıktı ve gözlerini ovuşturdu. Günün birinde bir imparatorluğu devralacak olması büyük rezaletti. O kesinlikle sahnelere aitti.

"Nasıl?.. Neden buradayım? Sadece kırmızı burunluyu annesine götürmek istediğimizi biliyorum... Sonra ne oldu? Neden bu kadar uykum var?"

"Çünkü sen benim küçük dolandırıcımsın ve sürekli saçmaladığın için bitap düştün," dedi Büyük Burkhardt. "Hadi gel, bu seferliğine seni kucağıma alayım, tamam mı?"

Ama Don güya yorgun olsa da kucağa alınmak istemedi. Hele ki Gracie'nin gözlerinin önünde asla. Ama babasının kolunu omzuna dayamasına ve ona destek olmasına izin verdi. Burkhardt, şüphe çeken planları ve kara para dolusu bavullarıyla sevimsiz biri olabilirdi ama en azından oğlunu çok seviyor gibi görünüyordu. Bu yüzden bu baba-oğul

manzarasını bozup pedagojik destek alması gerektiğine işaret etmeye ve hak ettiği şekilde Don'a çıkışmaya gönlüm razı olmadı.

Ama sonra bu görevi Gracie üstlendi. İkisi yanımızdan geçerken kızgın bir ifadeyle, "Bu yaptığın gerçekten at pisliğinden farksız Don, herkes çok endişelendi. Ayrıca kurallara aykırıydı. Sadece üçüncü kat olacaktı ve odalara girilmeyecekti... Yine de seni buldum bok çuvalı!"

Tabii ki Don at pisliği ve bok çuvalı dışında tek kelime anlamamıştı. Ancak, ondan beklenildiği gibi haset bir bakış atmayıp yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yarın görüşürüz Güney Carolina'dan Charlestonlı güzel Gracie Barnbrooke!" diye mırıldandı.

Ve o anda rol yapmadığı ve başlarına gerçekten bir şey gelmiş olabileceği fikrine kapıldım.

18

"Sakın bana kendini bir şey sanan o adamın kaçırılma hikâyesine inandığını söyleme," dedi Ben.

Ben de aptal gibi az önce ona tam olarak bunu anlatmıştım ama başka kelimelerle. Ve şimdi de geriye alamıyordum. Don'un gerçekten uyumuş olma ihtimali aklımdan çıkmıyordu. Tabii ki o, Don'du ve Don şüphesiz insanı aldatırdı. Ama... resepsiyon masasının cilalı mermerine doğru eğildim ve "Ya gerçekten uyumuşsa ve kafası karışmış numarası yapmadıysa? Ya gerçekten ne olduğunu bilmiyorsa ve biri Dascha'yla ikisini uyuşturduysa?" diye sordum.

Ben bana şaşkın gözlerle baktı. "Onları bir rafa saklamak için mi? Tanrı aşkına, neden?"

Evet, bir düğüm noktası olduğu kesindi ama ben de bilmiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse bu tamamen saçmalıktı. Yine de beni kemiren bir duygu vardı... Bilmiyordum.

"Fanny," Ben bana tebessüm ederek baktı. "Uzun ve yorucu bir gün geçirmiş olabilir misin?"

Hemen başımla onayladım. "Evet, kesinlikle." Gün o kadar zor ve tempoluydu ki bir kez bile öpüşmeyi düşünme-

miştim. Ancak şimdi Ben'e bakınca bunu telafi ediyordum. Gülünce ne kadar hoş görünüyordu. Ve ismimi söyleyince kulağa ne kadar güzel geliyordu.

"Belki bugün Heffelfinger'a hasta olduğunu söyleyip bu akşamı boş geçmelisin," diye önerdi. "Bence çok çalışıyorsun. Benim işim de dokuzda bitecek, sonra birlikte yemek yiyebiliriz."

Bu, kulağa çok cezbedici geliyordu, hem de çok ama zavallı Bay Heffelfinger'yı misafirlerle yalnız bırakamazdım. Sinir krizi geçirmeye son derece müsaitti. Ve yasemin-paçuli kokulu mumların, vanilya-portakal çiçeği kokulu mumlarla birlikte yanmaması gerektiğini bilen tek kişi bendim, bu berbat bir koku karmaşasına yol açıyordu.

"Biliyor musun?" Ben telefon ahizesini aldı. "Hemen ona haber veririm. Senin vicdanın el vermez. Ne de olsa benim... şey... bizim sorumluluğumuz altında çalışıyorsun. Bay Heffelfinger..." Elimle çılgın gibi işaret etmemi görmezlikten geldi. "Resepsiyondan Ben Montfort ben, iyi akşamlar. Stajyer Fanny Funke'nin hasta olduğunu bildirmem gerekiyor. Bu akşam size yardımcı olamayacak. Ama size destek için eleman göndermeye çalışacağım."

"Zavallı," dedim Ben kapattığında. Ama gerçekten rahatladığımı hissetmiştim. Boş bir akşam geçirmeyeli bir asır geçmiş gibiydi.

"Hadi canım, zavallı falan değil." Ben eliyle boş ver işareti yaptı. "Bu öğle öncesi mutfakta ananas, roka, Çin lahanası, chia tohumu karışımından smoothie sipariş etti ve mutfakta krize sebep oldu. Çünkü şef roka ya da Çin lahanası bulamadığı için, hem genç aşçıyı hem de Heffelfinger'yı meyve bıçağıyla öldürmek istedi. Bence işine son vermeliyim. Herkesi uzlaştırmak için çok zaman harcadım ve sinirlerim laçka oldu. "

"Sen çok iyi bir yöneticisin." Ona gülümsedim ve bu esnada dudaklarına bakmamaya çalıştım çünkü cümleyi içimden "... ve eminim çok da iyi öpüşüyorsundur..." diye tamamladığımı fark etmesini istemiyordum.

Neyse ki yüz ifademi farklı yorumladı. "Gerçekten çok yorgun görünüyorsun. Ben mesaimi bitirene kadar dinlensen ve sonra birlikte yemek yesek nasıl olur?" diye sordu ve kısa bir an elime dokundu. Ama hemen çekti; resepsiyona bir misafir gelmişti ve internet erişimiyle ilgili bir şey sordu.

Ben de Mösyö Rocher'nin yanına gittim. Otelin tüm avizelerinin listesini kontrol ediyordu ve Jaromir ile yaşlı Stucky'nin zaten üstünden geçtiği listeye zarif hareketlerle onay işaretleri koyuyordu.

"Hepsi tamam mı?" diye sordum.

"Elbette tamamlar." Mösyö Rocher son bir onay işareti koydu. "Hiçbiri tavandan düşmek gibi bir fikre kapılmayacaktır. Ancak, eski *Herrenzimmer* salonunun avizesi... nasıl

söyleyeyim, her zaman dramatik gösterilere karşı eğilimi vardı. Ve talihsiz bir kendini imha etme tutkusu." Bana gözlük çerçevesinin üstünden baktı. "Söylemek istediğin bir şey mi var Fanny?"

Kısa bir an Ben'e baktım. "Daha önce 'büyük otel çocuk hırsızı' hakkında bir şey duydunuz mu?" diye sordum usulca.

Mösyö Rocher başını salladı. "Bilgim yok."

"106 numaralı odada kalan gerilim romanı yazarı anlattı. Büyük otel çocuk hırsızı, son otuz yılda lüks otellerden altı çocuk kaçırmış ve fidye istemiş. Ve yakalanamamış."

"Hımm," dedi Mösyö Rocher ve her zamanki gibi doğru sonuca vardı. "Ve bugün, çocuklar yok olunca, bu çocuk hırsızının yine harekete geçmiş olabileceğini düşündün, öyle mi?"

Başımla onayladım. "Yaşlı Stucky, kısa zaman önce, kötü bir şey olacağını söyledi. Ya o kötü şey büyük otel çocuk hırsızıysa?"

"Hımm," dedi yine Mösyö Rocher tekrar. "Kesinlikle burada kaçırılacak yeterince çocuk ve şantajla istenecek fidye parası var."

"Evet, işte o yüzden!" Mösyö Rocher bana deli damgası vurmadığı için minnettardım.

"Ama diğer açıdan bakarsak, Don ve Dascha ortaya çıktı, öyle değil mi?" dedi sevecen bir ifadeyle.

İç çektim, "Evet, öyle. Ama... Don çok tuhaftı. Çocuklar götürülmek için uyuşturulmuş olabilir, sonra da hava durumu, çocukları kaçırma planlarını suya düşürmüş olabilir." Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini ben bile fark etmiştim. Hava şartları ansızın gelmemişti. "Sadece bir tuhaflık hissediyorum," dedim kısık sesle.

Mösyö Rocher hoşgörülü bir şekilde gülümsedi. "Sanırım tuhaf hisleri ciddiye almalıyız," dedi. "Çoğu zaman insanlara düşünmedikleri şeyleri anlatmaya çalışırlar." O anda telefonla konuşan Ben'e baktı. "Belki bugün hasta olduğunu söylemelisin ve akşamı bir fincan nane çayıyla geçirmelisin. Ya da iyi bir arkadaşla."

Tekrar iç çektim. "Evet, Ben de aynı şeyi söyledi ve Bay Heffelfinger'yı arayıp mesaimi iptal ettirdi."

"Çok güzel. Ayrıca yaşlı Stucky ve kasvetli kehanetleri yüzünden üzülme. Her zaman biraz abartma huyu olmuştur." Mösyö Rocher gözlüğünü düzeltti. "Elbette bazen kötü şeyler oluyor Fanny, hatta burada Buluttan Kale'de de. Burası iyi bir yer. Her zaman insanların kötü yanlarını su üstüne çıkarmıştır ama en iyi yanlarını da." Bana sıcacık bir tebessümle baktı. "Mesela sana baktığımda kötülükler yüzünden endişe etmiyorum. Çünkü senin gibi insanlar olduğu sürece, her zaman iyilik galip gelecektir."

Birden boğazım düğümlendi. Bir tek Mösyö Rocher bu kadar dokunaklı şeyler söyleyebilirdi. Ve ben de hemen kendimi iyi hissederdim.

Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Ben de sizi çok seviyorum," dedim, sonra hızla merdivenlerden yukarıya çıktım. Şu andan itibaren midemdeki o nahoş duyguya aldırmayacaktım.

Personel bölümünün banyosunun penceresini ardına kadar açık bırakmışlardı. Bunu her kim yaptıysa havalandırmanın anlamını yanlış anlamış olmalıydı, kapatmak için pencere kolunu kavradığımda elim donmuştu. Ama sabah üstünkörü temizlenebilmiştim ve öpülmeye değer biri olmak istiyorsam duşun altına girmek zorundaydım. Ilık suyun altında (şofben daha fazla ısıtmıyordu) hızla sabunlanırken ilk kez personelden biri değil de otel müşterisi olmayı diledim. Kocaman bir odada kalmak ne güzel olurdu, örneğin 110 numaralı odanın, yalnızca bir balkonu yoktu, aynı zamanda, hem güneye hem de batıya bakan bir penceresi, bir şöminesi ve büyük bir küveti vardı. Oda servisi sıcak çikolata getirirdi ve belki de küçük bir parça elmalı, tarçınlı pasta. Uzun, köpüklü bir banyodan sonra yumuşacık bornoza sarılıp yumuşak kanepeye uzanmak ve şömine ateşinin çıtırtısını dinlemek...

Başımdan aşağıya dökülen soğuk su, beni acımasızca hayallerimden koparmıştı, görünüşe göre artık ılık su da

tükenmişti ve şampuan kalıntılarını buzullardan gelen suyla duruladım.

Isınmak için bulabildiğim tüm battaniyeler ve yorganlarla birlikte yatağa girdim. Vücudum hemen uyku moduna geçti. Yatay pozisyona geçtiğinde fazla zaman kaybetmiyordu. Mesajlarımı kontrol ederek kendimi uyanık tutmaya çalıştım.

Elbette Delia yine kalp ve öpücük simgeleri göndermişti. Bu kez, "İlk öpücük korkusu. Ne yapmanız gerekir?", "İlk öpücük mükemmel olabilir mi? Beklentilerle ilgili on ipucu" ve "Fırsatları kaçırmak – doğru zamanı bilmek!" gibi makalelerin bağlantılarını da yollamıştı. Makalelere hızlıca göz gezdirirken düşündüğüm tek şey, Don'un belki rafın içindeyken benim şu an yaşadığım şeyi yaşamış olduğuydu.

Eğer saat dokuzu biraz geçe duvardaki borudan ses gelmemiş olsaydı, büyük bir olasılıkla ertesi sabaha kadar uyurdum. İrkilerek uyandım ve saatin kaç olduğunu görünce yataktan fırladım. Kıyafetlerimi giyerken Gracie'nin küfür repertuvarından birkaç tanesini kullandım. Bu akşam kendimi güzelleştirmeye daha da çok çalışmam gerekmiyor muydu?

Sanırım şimdi bunu başaramayacaktım. Saçımın yarısı deli gibi kabarmıştı, diğer yarısı hâlâ yarı ıslaktı. Mini uykum yüzümde de belirgin bir asimetri oluşturmuştu: Yastığa koyduğum yanağım parlak bir kırmızıydı, diğeri ise

solgundu, kırmızı olan taraftaki gözüm küçük ve buruşuktu, diğeri büyüktü ve aynaya sitemli bir ifadeyle bakıyordu. Durumun kendiliğinden normale dönmesini ummaktan başka çarem yoktu, saçımı gevşek bir şekilde ördüm, göz kalemi ve rimel sürdüm ve tekrar dişlerimi fırçalamaya gittim (ne olacağını kimse bilemezdi) ve tüm bunları rekor bir hızla yaptım. Nefes nefese fuayeye indiğimde Ben henüz ortada yoktu.

Cesaretsiz Rudi resepsiyondaki görevi devralmıştı. Beni gördüğüne şaşırmıştı. "Yeğenimle akşam yemeği yiyeceğinizi sanıyordum," dedi üzgün bir ifadeyle. "Az önce sizi almak için çıktı."

Burada birçok merdiven olmasının dezavantajı buluşacağınız kişinin hangi yolu seçtiği asla belli olmamasıydı. Birinci kata çıkınca, Ben'i aşağıda beklemenin daha akıllıca olacağını düşündüm, aksi halde bu, akşama kadar devam edebilirdi, birimiz aşağıdayken diğerimiz yukarıda, sonra tam tersi. Bu yüzden topuklarımın üstünde döndüm ve hızla köşeden dönen Viktor Jegorow'la çarpıştım.

Aynı anda birbirimizden özür diledik ve ikimiz de güldük.

"Ben de size teşekkür edecektim," dedi ve sonra ciddileşti. "Az önceki sabrınız ve yardımınız, ayrıca kızıma diğer çocuklarla bu kadar güzel bir gün yaşattığınız için.

Çok heyecanlı ve yarın mutlaka yine çocuk odasında olmak istiyor."

"O zaman saklambaçtan farklı oyunlar düşünmemiz lazım." Sözleri beni huzursuz etmişti. Kızını kaybetmiştik, bu bir dadıya teşekkür etmeyi gerektirecek bir durum değildi. Midemdeki o his de geri gelmişti, üstelik öncekinden daha kötüydü. "Çok özür dilerim," dedim. "Yarın ona çok daha iyi göz kulak olacağız."

"Bundan eminim." Her zamanki gibi dalgın ama sempatik bir şekilde gülümsedi. "Az önce kendimi kaybettim ama tecrübelerimden burada çocukların başına kötü bir şey gelmeyeceğini biliyorum. Buranın özel büyüsü bu."

Evet, ben de buna inanmak istiyordum. Ama Noel akşamı yaşlı Stucky'nin bodrumda söylediği şeyler ve büyük otel çocuk hırsızı ile ilgili hikaye zihnimin içinde gezinip duruyordu. Mösyö Rocher bile az önce, bazen kötü şeylerin, Buluttan Kale'de de olabileceğini söylemişti. Tabii ki Jegorow'a bir araya getirdiğim bu çılgın düşünceleri söyleyemedim. Ama belki daha dikkatli davranabilirdim. Yani böyle bir hırsızın varlığı ve Dascha'nın peşinde olduğu ihtimaline karşı.

"Yarın gözümü Dascha'nın üstünden bir saniye bile ayırmayacağım," dedim. "Ve belki özel korumanıza her zamankinden daha dikkatli olması gerektiğini de söylersiniz. Çocuklar o kadar çabuk kayboluyor ki..."

"Özel koruma mı?" Viktor Jegorow alnını kırıştırdı.

"Evet, koruma ya da özel güvenlik veya nasıl denirse." Bir şey ima edercesine 117 numaralı odaya baktım.

Viktor Jegorow beni anlamıyor gibi görünüyordu. "Karım ve ben özel güvenlik veya herhangi bir personel almadan seyahate çıktık."

"Ah... emin misiniz?" Yine 117 numaralı odanın kapısına baktım.

"Çok eminim." Kibarca gülümsedi. "Buradaki en büyük lüksümüz bu, kimse burada olduğumuzu bilmiyor, kendimiz gibi davranabiliriz. Resmî olarak yatımızla Karayipler'deyiz." Bana göz kırptı. "Ki karım orada olmayı tercih ederdi."

"Ama..." Şimdi aklım çok karışmıştı. Eğer 117 numaralı odada kalan Bay Huber'in Jegorowlarla bir ilgisi yoksa, kiminle vardı? Ve ceketinin altında neden silah taşıyordu?

Jegorow giderken beni kibarca selamladı. "Yarın görüşürüz."

Birkaç saniye daha koridorda öylece kalakaldım. Ve zihnimde yeni ve çılgın bir teori daha şekilleniyordu.

117 numaralı odadaki Alexander Huber büyük otel çocuk hırsızı olabilir miydi?

19

Çarpıştığım diğer kişi Tristan Brown'du. Bu kez merdivenlerden aşağıya inerken.

"Ajan Fanny!" dedi neşeyle.

"Öyle olmasını çok isterdim," diye cevap verdim. Ve bu doğruydu. Eğer FBI'dan Ajan Fanny olsaydım, şimdi yardım çağırırdım. Veya adamlarımdan 117 numaralı odadaki Alexander Huber'in yüzünü veri tabanımızda aramalarını ister ve diğer kaçırılma vakalarıyla karşılaştırırdım. Sonra kelepçelerimi ve Baretti... Berenetta... veya o tabancanın adı her neyse onu alır adamı tutuklardım. Ve Buluttan Kale'de herkes rahat bir uyku çekebilirdi.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" Tristan bana dikkatli gözlerle bakıyordu. "Yoksa ağladın mı?"

"Hayır!" Parmaklarımı gözlerimde gezdirdim. "Rimelim mi akmış?"

"Evet, biraz." Sırıttı.

Şaka kaldıracak durumda olmadığımdan, "Güney kanadında ne yapıyorsun? Üstelik yalnız, yanında hayranların olmadan," diye sordum.

"Kıskandın mı?" Bronz, pürüzsüz alnından bir tutam saçı kenara çekti. Gözleri keyifle parlıyordu.

"Ah, evet. Hem de çok!" dedim. "Sensiz hayatım çok sıkıcı. Ve anlamsız."

Tristan iç çekti. "Ben bir otel hırsızıyken, sen de gizli bir ajanken ve doğru zamanda yanlış yerde ortaya çıkarken her şey ne kadar güzeldi. Sen ve ben, süper bir ekiptik. Ta ki otel sahibi arkadaşın ortaya çıkıp her şeyi mahvedene kadar. Kendimi, güzel kat görevlisi kızların peşine düşen sırnaşık bir züppe gibi hissettim."

Kısa bir kahkaha attım. "Emin ol ben kendimi çok daha kötü hissettim, tıpkı yakışıklı otel misafirlerinin boynuna atlayan sırnaşık kat görevlisi kızlar gibi."

"Ama o hâlâ arkadaşın!"

"Arkadaşın" demişti "erkek arkadaşın" değil, bu yüzden cevap vermekte tereddüt ettim. Ben'le birlikte çatı terasında vals yapmıştık ve özel birkaç an yaşamıştık yaşamasına ama itiraf etmem gerekirdi ki aramızda normal arkadaşların yapmayacağı hiçbir şey geçmemişti. Sürekli öpüşmeyi düşünüyor olmam ise sayılmazdı.

Ben tereddüt ettikçe Tristan'ın ilgisi artmıştı. Radikal bir konu değişikliği yapmaya karar verdim.

"Büyük otel çocuk hırsızını daha önce duymuş muydun?" diye sordum.

Tristan bir kaşını kaldırdı. "Sanırım otel hırsızlarından sıkıldın, öyle mi? Şimdi çocuk hırsızında mı sıra?"

"Hayır, ciddiyim." Merdivende hâlâ yalnızdık ama yine de kısık sesle konuşuyordum. "Gerçekten varmış, öyle... şey..." Hayır, gerilim romanı yazarını işin dışında tutmalıydım. Bu tüm hikâyeyi oldukça kurgusal ve mantıksız bir hale getiriyordu. "Öyle diyorlar. Birkaç yılda bir zengin insanların çocuklarını lüks otellerden kaçırıyormuş ve fidye veya değerli eşyalar istiyormuş."

Tristan pek ilgili gözlerle bakmıyordu, bu yüzden hızla devam ettim. "Şimdi de otelde olması ve yeni bir plan yapıyor olması ihtimaller dâhilinde ve büyük olasılıkla gerçekleşecek."

Tristan diğer kaşını da kaldırdı. "İhtimaller dâhilinde ve büyük olasılıkla gerçekleşecek mi?"

Mimiklerinde ve ses tonunda şüphe olması beni sinirlendirdi. "Evet, kesinlikle!" diye çıktı ağzımdan.

"İlk bakışta pek ikna edici olmayabilir ama iyi bir ajan içgüdülerine kulak verir. Ajan olmasa bile! Ve benim içgüdüm bana..."

Merdivenden gelen ayak sesleri susmama neden oldu. Tristan'ın arkasında beliren kişi Ben'di.

"Harika!" dedi bizi gördüğünde.

Tristan derin bir iç çekti. "Evet, gerçekten harika! Zamanlama konusunda gerçekten başarılısın otel sahibinin oğlu!"

"İşte buradasın Ben," dedim hızla. Olayın tırmanmasını istemiyordum. "Ben de aşağıya iniyordum. Hoşça kal Tristan, seni görmek güzeldi."

"Evet, *süper* güzel!" Ben, Tristan'a sert bir şekilde baktı.

Tristan da ona aynı şekilde baktı ama bu esnada arsız bir şekilde gülümsüyordu. İkisinin yanında geçtim ve merdivenden aşağıya indim.

"Bu, beni bomba gibi bilgilerle tek başıma bırakacağın anlamına mı geliyor Fanny?" diye seslendi Tristan arkamdan.

"Evet, zaten çok gizliler." Arkamı dönmedim. Onlar yukarıda birbirlerine bakabilirlerdi. Ama birkaç saniye sonra Ben'in arkamdan geldiğini duydum.

"Ne konuşuyordunuz?" diye sordu yanıma geldiğinde. "Bu arada, senin adını söyleme şeklinden nefret ediyorum. Sanki seni tanıyan tek kişi oymuş gibi. Bomba gibi bilgi derken neyi kastetti?"

"Duydun işte, çok gizli. Nereye gidiyoruz? Mutfağa mı? Bugünkü çorba neymiş? Minestrone olmasını umuyorum, sonuncusu çok güzeldi. Pierre istediği kadar artakalmış sebzelerden yapıldığını söylesin, umurumda değil. Ayrıca, hemen yemek yemezsem sanırım öleceğim, gözümün önün-

den siyah noktalar geçiyor. Bu arada, geciktiğim için özür dilerim, uyuyakalmışım. Haklıydın, gerçekten bir akşam mola vermeye ihtiyacım vardı. Tabii ki sıcak bir duş almayı tercih ederdim ama soğuk su kan dolaşımı için iyi diyorlar ve..."

"... susman için ne yapmam lazım?" diye girdi Ben araya.

Eğer "Öp beni!" demek için mükemmel bir an varsa, o da buydu. Zemin kata ulaşmıştık bile ve loş balo salonundan geçiyorduk, ki burası ilk öpücük için harika bir yerdi, bu konuda Delia bana hak verirdi. Tam ağzımı açacaktım ki karşımıza Bay Huber, diğer adıyla "Büyük Otel Çocuk Hırsızı" çıktı.

Çığlığı basmamak ve dizlerim lastik gibi bir hal almasına rağmen normal yürümek için kendimi zapt etmek zorunda kaldım. Aynı zamanda yüzüm donmuştu, bu da ne yazık ki yüzüme endişesiz bir ifade takınmamı engelliyordu.

Bay Huber beni fark etmedi bile, yürürken paltosunun omzundaki karı silkeledi.

"İyi akşamlar," dedi Ben kibarca ve Bay Huber başıyla selam verdi.

Balo salonu ile fuayeyi ayıran çift kanatlı cam kapıyı geçene kadar bekledim. Sonra "Bu oydu!" diye çıktı ağzımdan, bu da ne yazık ki akşamı "Öp beni!"den çok daha farklı bir yöne götürecekti.

"Kim?" Ben yere düşmüş bir askıyı aldı ve tekrar yerine astı. Bu esnada koluma dokundu. Balo salonu girişinin yanındaki vestiyer, kadife kaplı bir nişin içine yerleştirilmişti. İçinde bir elbise askılığı ve kırk adet boş askının dışında (her zaman sayılıyorlardı), saçları tepeden toplanmış, kibirli bir yüz ifadesine sahip genç bir kadının yağlı boya tablosu vardı. Ona "Hayal Kırıklığına Uğramış Vestiyer" adını takmıştım. Çünkü askılar her zaman boştu, yine de Fräulein Müller kadife örtüyü yukarıdan aşağıya ıslak bir bezle sildiriyor ve resim çerçevesinin tozunu aldırıyordu. Vestiyer belki balonun olacağı akşam biraz hareketlenirdi.

"Büyük otel çocuk hırsızı," diye tekrar ettim; bu ifade bütün akşam boyunca bana sanki sinir hastasıymışım gibi davranmasına sebep oldu.

Tek kelime etmeden beni bodrum katına götürdü, kocaman bir kâse çorba aldı (ne yazık ki sadece kremalı pırasa çorbası vardı) ve "Seninle, ancak sen bin kalori aldıktan sonra tekrar konuşacağım!" dedi.

Bu çok zor bir şey değildi. Bu kadar geç yemek yiyen sadece bizdik ama büfe, geceleri geç saatlere kadar çalışanlar veya gece vardiyasına kalanlar için gayet güzel donatılmıştı (gerektiğinde gece yarısı bile odaya yemek geliyordu) ve her zaman çorbanın dışında fırınlanmış ekmek, porçini

mantarlı börek olurdu ve o anda Pierre'in bir meslektaşı bir tabak dilimlenmiş dana eti getirdi.

Sanki bir büyü bozulmuş gibi çorbayı hızla mideye indirdim, kızarmış etle birlikte iki dilim ekmeği de, bunların ardından da bir dilim börek ve (gerekli kalori miktarını karşıladığımdan emin olmak için) bir parça şaraplı elmalı turta. Sonra arkama yaslanıp Ben'e baktım. "Şimdi ne olacak?"

Tabii ki yemek yerken bana bakmamıştı, benim kadar çok aç olmasa da o da gayet güzel yemişti.

"Şimdi kan şekerin yine normale dönene kadar bekleyeceğiz," dedi. "Ve çocuk hırsızı fikrini ait olduğu yere gönderene kadar; yani fantezi diyarına!" Bir tabak kremalı pufu önüme doğru itti. "Az önce Don'u ailesiyle birlikte restoranda gördüm ve durumu gayet iyiydi. Hatta bana dil çıkardı. Sence biri onu kaçırmış ve uyuşturmuş olsaydı bunu ailesine anlatmaz mıydı?"

"Anlatmayabilir!" Kremalı puflardan bir tanesini parmaklarımın arasında döndürdüm. Aslında doymuştum. "Kız arkadaşım Delia'nın kuzeninin arkadaşının arkadaşını, bir kulüpte içtiği cin toniğin içine tecavüz ilacı koyarak bayıltmışlar. Uyandığında o kulüpte olduğunu bile hatırlamamış."

"Yani, çocuk hırsızı Dascha ve Don'un cin toniğinin içine uyuşturucu ilaç attı ve onlar uyuduktan sonra kaçırmayı unuttu," dedi Ben ve ben de tebessüm ettim.

"Tamam," diye toparladım. "Belki de bu tamamen saçmalıktı. Ama büyük otel çocuk hırsızının otelde olabileceğini dikkate almamak aptalca olabilirdi."

"Üstelik, sen o hırsızın 117 numaralı odadaki Bay Huber olduğunu bilirken!"

"Bana dalga geçercesine bakma!"

"Bu dalga geçmek değil, bu çaresizlik," dedi Ben.

"Bak şimdi. Bay Huber..." İsmini söylerken tırnak işareti yaptım, "... Jegorowlar için çalışmıyor. Çünkü korumasız gelmişler. Sana da tek başına seyahat eden bir adamın ceketinin altında silah taşıması ve özellikle Panoramik Süit'in yanındaki odada kalması garip gelmiyor mu? Bu otelde ve büyük bir olasılıkla bu dünyadaki en zengin insanın küçük kızıyla birlikte kaldığı yerde olması! Sakın bana, onun yılbaşı balosunda dans etmek isteyen bir romantik olabileceğini söyleme!"

"Ceketinin altında bir silah mı?"

"Evet, Mösyö Rocher'ye sor. Herhalde ona inanırsın."

Ben kremalı puflardan birini ısırırken Ben bir süre sustu. "Peki," dedi sonunda. "Şu Bay Huber'i daha yakından izlemeliyiz. Mösyö Rocher silah konusunu bize bildirmeliydi."

"Artık bana inanıyor musun?"

Başını salladı. "Az önce, öylesine, Google'da büyük otel çocuk hırsızını araştırdım. Ve evet, son otuz yılda otellerde çeşitli kaçırma vakaları olmuş ama yazarın iddia ettiğinin aksine, hiçbir zaman aynı kişinin yaptığı kesinleşmemiş. Basın haberleri çelişkili ve fidye için istenen Van Gogh tablosuyla ilgili hiçbir şey bulamadım. Yok hayır, gerilim yazarının anlattığı hikâyeye inanmıyorum, hele ki çocuk hırsızının bu otelde olduğuna hiç inanmıyorum."

"Peki Bay Huber kim o zaman? Rus hükümetinin görevlendirdiği bir katil mi? Stella Jegorow'un gizli sevgilisi mi? Özel dedektif mi... pıfff!" Ben ağzıma kremalı puflardan birini sokmuştu.

"Fanny başka bir şeylerden bahsedebilir miyiz? Bu komplo teorilerinden önce senin süper biri olduğunu düşünüyordum."

Ona kırgın gözlerle baktım. Beni bir sürüngen ırkının insanlığın içine sızdığını ya da hükümetin uçakla insanların beyinlerini maniple eden ilaçlar yaydığını düşünen tiplerle aynı kefeye koyuyordu.

"Şimdi ben de seni öpmek istemiyorum," dedim alınmış bir şekilde. Ama ağzımda kremalı puf olduğunu unuttuğum için kulağa aşağı yukarı şöyle gelmişti: "Şişdimemdesiniöşmekiştemşorusm!" Muhtemelen Ben bunu, komplo teorisi üretenlerin ortak dili olarak değerlendir-

mişti. Daha da beteri, bu esnada Ben'in omzuna hiç de küçük olmayan bir parça kremalı puf püskürtmüştüm ve ceketine konduğu anda "şlak" diye bir ses çıktığına yemin edebilirdim.

Utançtan yerin dibine girmek istedim.

Neyse ki o anda mutfaktan çıkan bir sürü insan bizim bulunduğumuz ön bölüme gelmişti, yukarıdaki restoranda son yemek servis edildikten sonra aşçılar paydos edebiliyordu. Ben de bu fırsatı stratejik bir geri çekilme için kullandım. Ben'in bir şey söylemesine fırsat vermeden odama doğru yola çıktım.

İlk boş akşamımda yaptığım şey ne harikaydı! Nihayet Ben'i öpmek yerine ona tükürmüş ve kaçmıştım. Şimdi sadece delirdiğimi düşünmüyor, aynı zamanda benden iğreniyordu da.

Bir daha asla, fikirlerimi kendime saklamadığım için kendimden nefret etmeden *hayal kırıklığına uğramış vestiyerin* önünden geçebileceğimi sanmıyordum.

Kapımı iki kez kilitledikten ve kendimi yatağa attıktan sonra, "Korkarım Külkedisi ve Prens doğru zamanı kaçırdılar," diye yazdım Delia'ya. Işığı açmadım bile. "Ne yazık ki artık beni o kadar beğenmiyor."

Delia hemen cevap yazdı: "Ne aptal bir prens. Kıçına tekme atmak lazım."

"Ona tükürdüm," diye yazdım ve Delia üç tane başparmak yukarı simgesi gönderdi.

Sonra kendi kendime ağladım, bir yandan da kulak kabartıp belki Ben kapımı tıklatır diye bekledim. Ama bunu yapmadı.

20

Ertesi gün hava benim ruh halim kadar kötüydü. Artık pek kar yağmıyordu, rüzgâr azalmıştı ve daha sıcak olmuştu ancak yoğun sis oteli sarmıştı, o kadar yoğundu ki insan, çimen yeşili veya parlak gök mavisi gibi diğer renkleri hafızalardan silmek için döner kapıdan içeriye girmeye çalışan bir bulutun içinde yaşadığı hissine kapılıyordu.

Komi Nico, Mara Matthäus'un köpekleriyle çıktığı yürüyüşten bir türlü dönmeyince, herkes sis yüzünden uçurumuna çok yaklaşmış olabileceğinden endişe etmişti. Yaşlı Stucky'ye göre, masum insanları yanlış yollara saptırarak sisin içinde yönlendirmek bu aralar çok faal olan hayaletlerin ve şeytanların uzmanlık alanıydı. Ancak Nico'yu bulan yine yaşlı Stucky'ydi çünkü ahıra giderken köpeklerin havladığını duymuştu. Zavallı komi yönünü kaybetmiş bir halde karın ortasında duruyordu, otelden kilometrelerce uzakta olduğuna ve vahşi doğada yalnız başına sefil bir halde donarak öleceğine emindi. Aslında sadece bir daire çizmişti ve farkında olmadan "Château Janvier'ye Hoş Geldiniz" tabelasının bulunduğu kardan duvara yaslanmıştı.

Doğal olarak bu havada çocuklarla birlikte dışarıya çıkmaya cesaret edemiyorduk, üstelik Gracie herkesin boynuna bir inek çanı asmayı teklif etmesine rağmen. Ama geçen günden sonra Carolin ve ben bu riski göze almadık. Çocuklara tıpkı av köpekleri gibi göz kulak oluyorduk (özellikle de Don ve Dascha'ya). Tuvalette bile kontrol edilmişlerdi.

Bu şekilde hepsinin keyifli olmasını sağlamak çok daha zordu ama gayet iyi başarmıştık.

Duyduğuma göre yetişkinler çok daha yorucuydular. Kapı görevlisi locasında baş ağrısı tabletleri, günaydın çayı paketleri, C vitamini kapsülleri ve teşvik edici tavsiyeler veren Mösyö Rocher, herkese havanın daha iyiye gideceğini, hatta yılbaşı gecesi açık bir gökyüzü olacağını ve vadideki havai fişek gösterisini izleyebileceklerini söylüyordu. Geleneksel olarak Buluttan Kale'de havai fişekler değil, doğada parçalanabilir bambu kağıttan yapılmış uçan Çin fenerleri vardı, annem olsaydı çok heyecanlanırdı.

Ama bu umut dolu bakış açıları bile, gergin olan misafirlerin durumunu değiştirmedi.

Kapalı alanda kalmaktan sinirleri bozulan misafirler depresifliklerini aşırı isteklerle telafi etmeye çalışıyorlardı. Gretchen'ın babası evlilik yıldönümünü unutmuştu ve sabahın köründe yirmi bir kırmızı gülden oluşan bir buket siparişi verdi, hem de en kısa sürede elinde olacak

şekilde. Don'un annesi birkaç kez dağ kargalarının daha kısık sesle gaklamalarını rica etti çünkü başı ağrıyordu ve gerilim yazarı mutfakta okuma saatinde üzerinde gösterim yapmak için çiğ bir süt domuzu istedi. Hiçbiri hak etmese de her istekleri mümkün olduğunca yerine getirilmişti: Gretchen'ın babası, hemen olmasa da iki saat sonra kırmızı güllerine kavuştu ama bu arada en az on yedi kez siparişinin yola çıkıp çıkmadığını sordu. Hugolar otelin diğer tarafına uçup orada gaklamaya devam ettiler ve gerilim yazarı, zor da olsa (elbette şefin haberi olmadan) pişmiş bir tavukla yetinmeyi kabul etti. Üstelik, yazdığı kitabın kahramanı olan seri katilin öldürme yöntemini tavuğun üstünde uygulamalı olarak gösterdiğinde, tek damla kan akmayacak olmasına rağmen.

Okuma saati, akşam küçük oda müziği salonunda başladı ve politikacının okuma saatine nazaran çok daha fazla ilgi gördü. O kadar ki aşağıdaki spa oldukça sakindi ve Bay Heffelfinger beni saat dokuz buçukta bıraktı.

Bu saate kadar Ben'le karşılaşmamayı başarmıştım, fuayenin çevresinden dolanmış ve bugüne kadar karşılaştığımız yerlerde olmaktan kaçınmıştım. Artık mesai saati bitmişti, ben de lobiden geçebilir ve Mösyö Rocher'ye iyi akşamlar diyebilirdim, diğer yandan işi sağlama alıp asansörü kullanmak daha iyi olabilirdi. Çünkü Ben asansöre hiç binmiyordu. Tüm gün boyunca dünkü karşılaşmamızı

düşünmüş ve düşündükçe kendimi daha da kötü hissetmiştim. Ne de olsa Ben'i sadece bir haftadan beri tanıyordum ve sanırım tatilde bir oda hizmetçisi kızla veya bir stajyerle flört etmek güzel bir eğlenceydi. Ve ona çatıyı göstermek. Diğer yandan, bir kızla ciddi bir şeyler düşünen hangi çocuk, kızı susturmak için ağzına kremalı puf sokardı? Daha önce de söylediğim gibi, çok daha farklı yöntemler vardı.

Artık Aiden yüzünden kederini saklayamayan Amy'yi gayet iyi anlıyordum. Gretchen ve Ella ona "Terkedilmiş Âşık" ismini takmışlardı. Ben böyle bir duruma gelmeyi kesinlikle istemiyordum.

Asansör astımlı öksürük gibi bir şangırtıyla geldiğini haber verdi. Onlardan pek hoşlanmıyordum ama oda hizmetlisi olduğumda elimde temizlik veya çamaşır arabalarıyla gezerken her zaman kusursuz çalışmışlardı. Sadece şangırdadıkları ve sarsıldıkları için pek güven vermiyorlardı. Onun yerine ödül olarak, istenilen kata geldiklerinde melodik bir "ping" sesi çıkarıyorlardı.

Mutfaktaki yardımcılardan bir tanesi bodrum katında benimle birlikte asansöre bindi. Benden çok büyük değildi, yorgun ve biraz üzgün görünmesine rağmen oldukça güzeldi de. Asansör parmaklığı kapanırken, başındaki beyaz kepi çıkardı ve önlüğünün üst düğmesini açtı. Onu daha önce hiç görmemiştim ama asansör duvarına yaslandığını ve derin bir iç çektiğini görünce onunla bir bağım varmış

gibi hissettim. Hele ki usulca, "Aşk insanı aptal yapıyor, öyle değil mi?" deyince hepten.

"Kesinlikle!" diye katıldım. "Sanırım, insan birini fazla düşündüğünde, beynin önemli bölgeleri bloke olduğu için."

"İnsan yıllarca süper dikkatli davranıyor ve kalbini birine kaptırmamaya çalışıyor, sonra bir bakmışsın ki onu kaybetmişsin."

"Aynen öyle!" Başımla onayladım. "Ve sonra o BİRİ, burnunun ucundakini görmüyor."

Asansör sallanarak harekete geçmişti.

"Aslında insanın bu durumda yapacağı üç şey var." Kız kahverengi lülesini kulağının arkasına aldı ve ben de yağmur damlası şeklindeki güzel küpesini gördüm. "Yani, belki de dört... Eğer zavallı, kanayan kalbini öylece pisliğin içinde bırakıp duracağı ana kadar gözyaşlarına boğulabileceğini de sayarsak."

"Hayır, bu aptalca."

"İkincisi kalbi alıp tekrar yerine yerleştirmek olur. Sonra onu öyle güzel dikeceksin ki bir daha asla kaybolmayacak." Bana beklenti dolu gözlerle baktı.

Başımı salladım. Kulağa çok acı ve kötü geliyordu.

"Üçüncüsü de onu yerden alıp temizlemek ve sonra adamın sevgi dolu kollarına vermek," dedi kız.

"Çok riskli. Onu yine düşürebilir. Ya da duvara fırlatabilir." Hepsi gözümün önüne gelmişti. Gerilim romanı

yazarı zihnimdeki sinemayı görseydi çok severdi. "Veya başka verilmiş kalplerin de olduğu bir yere kilitleyebilir."

Asansör neşeli pling sesini çıkardı. İkinci kata gelmiştik.

Parmaklıklar açılırken kız bana gülümsedi. "Evet belli bir riski var. Ama bazen değiyor."

"Peki, dördüncüsü ne?" diye sordum asansörden çıkarken. Kız peşimden gelmedi, herhalde yukarıya çıkacaktı.

"Çok basit. Kalbini yerde bırakacaksın ve onunkini yerden alacaksın." Asansörün kapanırken çıkardığı sesi bastırabilmek için yüksek sesle konuşmak zorunda kalmıştı. "Çünkü, sen onu bunca zamandır görmedin Fanny!"

Metafor beni o kadar içine almıştı ki kalbi görebilmek için yere baktım. Tabii ki yoktu. Başımı tekrar kaldırdığımda asansör hareket etmişti. Artık kıza ismini soramazdım. Peki, o benim ismimi nereden biliyordu? Kederimi nasıl bildiğine ise hiç değinmiyorum.

"İşte buradasın!" dedi arkamdan biri. Bu Ben'di. Personel bölümünün kapısına yaslanmıştı. Az önce zihnimdeki sinemanın içinde kalbimle ilgili bir sürü kötü şey yaptığından ona kızgın gözlerle bakmakta zorlanmadım. Belli ki burada beni beklemiş olmasına, masum, mavi gözleriyle ve uzun bir günün ardından dağılmış saçlarıyla bana bakarken çok hoş görünmesine rağmen.

"Ne istiyorsun?" dedim aksi bir tavırla.

"Nasıl olduğuna bakmak istedim," diye cevap verdi. "Dün ansızın ortadan kayboldun."

Evet, ceketine yemek tükürdüğüm için (*Şlak*... Ses rüyalarıma bile girmişti). Hem de bana komplo teoricisi dedikten sonra.

"Yaşlı Stucky ve gerilim yazarının da katılacağı komplo teoricilerinin toplantısında ihtiyacım olan alüminyum şapkayı hızla hazırlamam gerekiyordu!"

Hemen sırıttı. "Şimdi zamanın var mı? Birlikte yemek yiyebiliriz. Sana 117 numaralı odadaki Bay Huber'le ilgili anlatmam gerekenler var."

Çok kararsız kalmıştım. Bir yandan o "şlak" sesi hâlâ kulaklarımdaydı, yemek yemeyi bırak karşısında dahi oturamazdım, diğer yandan Bay Huber'le ilgili ne bildiğini mutlaka öğrenmek istiyordum.

Vereceğim kararı, o anda asansörden çıkan Lozanlı sırtlanlar elimden almışlardı, dördü de üniformaları içinde tıpkı mutfak yardımcısı kız gibi oldukça bitkin görünüyordu. Sadece geçip gitmelerine izin verecektim (hâlâ görmemiş gibi yaparak beni cezalandırıyorlardı) ama ne yazık Hortensia, Camilla ve Ava yanımdan geçerken garip bir şekilde sırıtmışlardı.

İsmini Unuttum yanımızda durdu ve Ben'e gülümsedi. "Selam Benny. Lütfen bana başardığını söyle," dedi.

Hayır, lütfen gitmelerini söyle Benny!

Ama Ben de ona gülümsedi. Elini pantolon cebine soktu, bir cep telefonu çıkardı ve İsmini Unuttum'a uzattı. "Yeni gibi oldu."

İsmini Unuttum çığlık attı, sonra eliyle ağzını kapattı ve fısıldayarak devam etti. "Sen harika birisin Benny! Teşekkür, teşekkür, teşekkür!" Ve ben, aslında orada beni değil İsmini Unuttum'u beklediğini kavramaya başladığımda, kız parmak uçlarında yükseldi ve Ben'in ağzı, burnu ve yanağı arasında bir yeri öptü. Aslında dudaklarını hedeflediğine emindim. "Sen mükemmelsin!"

Kötü olan onun Ben'i öpmesi değil, Ben'in kızarmasıydı. Üstelik öyle azıcık değil, gözden kaçmayacak şekilde! Tıpkı lanet bir domates gibi.

"Ariane," dedi. Sesi kulağa utanmış gibi geliyordu, sanırım ben orada olduğum ve aptal gibi baktığım için.

Ama bu kadarı yeterdi. Kapı kolunu aşağıya bastırdım ve koridora girdim. Kapı hızla kapanmadan önce duyduğum son şey İsmini Unuttum'un mutlu kahkahasıydı. Ancak, odama girdiğimde geriye dönüp kalbimi yerden kazıyabileceğimi ve dışarıdaki kara koyabileceğimi hatırladım, böylelikle tüm gece taş gibi olurdu. Bu da beşinci olasılık olabilirdi.

Aslında kaybedilmiş kalple ilgili konuştuklarımız saçmalıktı. Yine kapıyı iki kez kilitledim ve tıpkı bir gece önceki gibi ışığı bile yakmadan kendimi yatağa attım. Aptal

kalbimi kaybetmemiştim, yere falan da düşmemişti, hayır kalbim şu an göğsümde deli gibi atıyor ve acıyordu.

Sanki sipariş etmişim gibi o anda cep telefonumun ekranı aydınlandı. Annem mesaj atmıştı, babam ile kardeşlerimin yürüyüşe çıktıklarını gösteren bir fotoğraf göndermişti. Kış grisi bir gökyüzünün altında, bir çayırın önünde durmuş kameraya gülümsüyorlardı. Beni etkileyen şey âşına olduğum yüzler değil, yeşil çayırdı. Buraya geldiğimden beri ilk kez evimi özlemiştim. Topraklarımı ve eski hayatımı.

Kapıdan bir tırmalama sesi geldi. Bu, Yasaklı Kedi'ydi, onu içeriye aldığımda yatağa zıpladı, oraya da yerleşip mırlamaya başladı. Beni teselli etmek için geldiğine emindim.

"Amy bütün gece ağladı," dedi Gracie.

"Bütün gece değil," diye karşı geldi Amy hemen. "En fazla yarım saat. Ve sen de bunu herkese anlatmamalısın dedikoducu teyze!"

"Sadece Fanny'ye anlatıyorum." Gracie alınmış bir halde ağzını yamulttu. "O böyle bir şeyi anlar!"

Evet. Ben de zaten durumu anlamıştım çünkü Amy güneş gözlüğü takmıştı. Ben de takmak isterdim ama ağladığım için değil, hava gerçekten çok aydınlıktı.

Sanki sihirli bir el değmiş gibi bulutlar kalkmıştı ve aralarından güneşin araziye ışıltılı lekeler bırakabildiği delikler açılmıştı.

Aşk acısı olsun olmasın, Amy ve ben bile duygu durumumuzu artıran bu aydınlık havadan etkilenmiştik.

Balodan önceki gündü, eski yılın bitmesine iki gün vardı ve sabahın erken saatlerinden itibaren telaşlı bir hareketlilik başlamıştı, hem otelde hem de dışarıda. Sürekli sevkiyat araçları geliyordu, çiçek aranjmanları, gıdalarla dolu paletler ve yarınki gala yemeği için buzdan devasa bir heykel. Yaşlı Stucky ve Jaromir, otel çevresindeki ihmal edilmiş

kar kütlelerini düzenlemeye çalışıyordu; yolun solunda ve sağındaki kar duvarları iki metre yüksekliğindeydi, insan sanki bir kar labirentinde ilerliyor gibi hissediyordu.

Ön avlunun yanında büyük bir kar yığını vardı, Carolin ve ben onu çocuklar için bir kaydırağa dönüştürdük. Bütün gün orada çılgınca oynadılar. Amy ve ben, sakinleşen çocuklar için, kar kaydırağının yanında, hayalî müşterilere, hayalî bir dükkânda sattığımız kardan küçük kekler yaptık. Çocukların mutlu olmak için daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Viktor Jegorow'un burada çocuklara hiçbir şey olmaz dediğini anımsadım. Ona katılıyordum. Ben'e asla itiraf edemezdim ama büyük otel çocuk hırsızıyla ilgili şüphelerimi ve korkularımı abartmıştım. Böylesine aydınlık bir günde ise (öğleden sonra gökyüzünde tek bir bulut kalmamıştı) paranoyam her zamankinden daha da ağırlaşmıştı.

"Şu aşağılık kominin Yasaklı Kedi'yi Montfort'a şikâyet ettiğini biliyor muydun?" diye sormuştu Pierre bana kahvaltıda.

Nico'nun otel sahibine Yasaklı Kedi'nin fotoğraflarını gösterdiği günün konusuydu. Hatta delil olması için kedi kılları toplamıştı. Ve Roman Montfort, sanki otelde yeterince stres yokmuş gibi, Nico ve Fräulein Müller'yla birlikte Yasaklı Kedi'yi (veya kedi tuvaletini ya da kedi mamasını) bulmak için bodrum katlarını ve personel dairelerinin tüm

odalarını sistematik olarak aradı. Bir kez daha. Kedinin iyi saklanmış olmasını umuyordum. Bütün gece benimle kalmıştı ve sabah pencereden çatıya çıkıp gitmişti. Yatağımı toplamış olmama rağmen, Ben'in babasının ve Fräulein Müller'nın yatağın altındaki bavulun içine ve rafta duran buruşturulmuş külotlu çorabıma bakacak olmaları rahatsız ediciydi. Fräulein Müller'nın külotlu çoraplarının düzenli bir şeklide katlı durduğuna emindim.

Kedinin izini hiçbir yerde bulamaması, Roman Montfort'un korkutucu bir hale bürünmesine neden olmuştu, Nico'ya kükredi çünkü kediyi yakalamak yerine sadece fotoğrafını çekmişti ve Montfort'un değerli zamanını araştırma yaptırarak harcamıştı. Nico umduğu gibi kariyerini yükseltmek yerine (nihayet komi şapkası takmayacaktı) birden arkadaşsız kalmıştı, Jonas bile onunla konuşmadı.

Ben'in babasının berbat ruh hali gün içinde iyice tırmanmıştı ve biz bile dışarıda nasibimizi almıştık. Öğleden sonra çocukların mutlu çığlıkları sinirlerini o kadar çok bozmuştu ki Carolin'e oynamak için otelin içine girmemizi söyledi.

Carolin sakin bir şekilde bunu çocuklara yapamayacağını, eğer onlara makul bir şekilde kayma oyununu bitirmelerini bizzat söyleyebilirse elbette onlarla başka bir yerde oynayacağını söyledi. Bu çok akıllıcaydı çünkü Roman

Montfort, önemli misafirlerinin çocuklarının eğlencesini mahvetmeye cesaret edemezdi.

Dişlerini sıkarak çığlıklara dayanmaya çalıştı, tabii ki Carolin'e intikam isteği dolu bakışlar atmayı ihmal etmedi. Bir şey beklediği kesindi çünkü isteseydi kafasını dinlemek için içeriye girebilirdi. Hayalî dükkânımızdan her şeyi tam olarak izleyebiliyordum. Bir süre sonra Burkhardt'ın, elinde bazı kâğıtlarla Montfort'un yanına geldiğini gördüm. Bunlar büyük bir ihtimalle golf sahasının planlarıydı, eliyle büyük hareketler yapıyor ve parmağıyla havada bir şeyler çiziyordu.

Kalbim sıkışıyordu. Bir sürü sorun yüzünden, otelin satılacak olmasını tamamen geri plana atmıştım. Özellikle de bugün, böylesine büyülü bir yerin nasıl yok edilebileceğini hayal dahi edemiyordum.

"Çam ağacının olduğu yere dört katlı bir bina yapılacak," dedi birdenbire yanımda biten Don. Elindeki küçük plastik kızağıyla yarım ay ağacına işaret etti.

"Ulu Tanrım!" diye mırıldandım.

"Sadece cephe kalacak," diye devam etti Don. Ona dikkatli gözlerle baktım ama bu kez yüzünde alay ve neşeden iz yoktu. "En azından ön cephe. Babam insanların artık bu pasta kreması gibi tarzdan bıktığını söylüyor."

"Bu konu hakkında konuşmana izin verdiler mi?" diye sordum. "Bunun bir sır olduğunu düşünüyordum."

"Ben Montfort'la o kadar yakınsın ki ben bu sırrı bildiğini düşünüyordum," diye karşılık verdi Don kirpiğini bile kırpmadan.

"Ben'le biz şey değiliz..." diye başladım ama Don gözlerini devirdi.

"Ben'le ne olduğunuz ya da olmadığınız umurumda değil Fanny Funke." Giderken Gracie'yi kar duvarına itti ve sonra kahkaha atarak aşağıya doğru kaydı.

Gracie onu takip etmek üzereydi ki biri dikkatini dağıttı. "Baksanıza Tristan geldi!" diye bağırdı ve kayak turundan gelen Tristan'a ve Barnbrooke gençlerine doğru koşmaya başladı. Bir sürü misafir sabah Evolène'de kayak yapmak için erken saatte yola çıkmışlardı ve yavaş yavaş geri dönüyorlardı. Amy kayak yapmayı sevmesine rağmen Aiden yüzünden gitmemişti. Ve elbette kayak kıyafetleri içinde inanılmaz büyüleyici görünen Ella ve Gretchen yüzünden.

"Gretchen'ın Instagram sayfasını şimdiden hayal edebiliyorum, #telesiyejselfiesi, #şapkalımükemmelyüz, #erkeklerikayaktakımlarımıtaşımayanasılıknaediyorum," diye homurdandı Amy ve Aiden üç çift kayakla yanımızdan geçerken sert bir ifadeyle yere baktı. "Kalbimin üstünde tepindiği için üzüldüğümü zannetmesin!"

Bu bana bir gece önce mutfak yardımcısıyla yaptığımız konuşmayı anımsatmıştı.

"Birbirinizi tamamen yanlış anlamış da olabilirsiniz," dedim. "Belki de kalbini ona hediye ettiğini fark etmemiştir. Çünkü, sevgiyle ona bu hediyeyi vermektense, sessizce ve tamamen gizlice arkasına bıraktın."

"Ona benimle baloya gelip gelemeyeceğini sordum," dedi Amy tıslarcasına.

"Biliyorum. Ama belki şöyle anlamıştır: İşitme engelli olduğun için sana acıyorum. Bu yüzden de işaret dilini öğreniyorum."

"Neden böyle aptalca bir şey düşünsün ki? Beni tanıyor."

Omuzlarımı silktim. "Herkes bazen aptalca şeyler düşünebilir."

Otelin ön alanında şimdi de Viktor Jegorow belirmişti. Roman Montfort'un yanında durdu ve kol saatine baktı. Şimdi ikisi birlikte bekliyorlardı. Birkaç saat önce tepemizde daireler çizen dağ kargaları, otelin döner kapısının üstüne konmuş, birbirleriyle yüksek sesle sohbet etmeye başlamıştı.

Montfort öfkeli gözlerle onlara baktı. "Bu çirkin yaratıklardan nefret ediyorum," dediğini duydum. "Tıpkı uçan fareler gibiler."

Tek bacaklı Hugo alınmışçasına "Kjaarr" diye bağırdı, diğerleri neşeyle ötmeye devam ettiler. Onlara verdiğim konuşma derslerinde daha dikkatli olsalardı, şimdi otel sahibine, "Kes sesini sefil adam!" deyip onu şaşkına çevirebilirlerdi. Ama yapacakları daha iyi bir şey vardı. Sanki

komut almışçasına hepsi bir anda havalandı ve içlerinden biri, omzuna düşen büyük beyaz bir şey bıraktı. Birazı da kulağına geldi.

"Şlap!" dedim iç huzuruyla ama Montfort'un bağırarak ettiği küfrün içinde kayboldu. Ceketini geçici bir temizlemeyle yetinmesi gerekecekti çünkü o anda içeriye siyah bir limuzin girdi ve otelin önündeki alana geldi. İçinden iki adam çıktı. Jegorow ve Montfort'un beklediği adamlar olmalıydı. Yukarıda, 301 numaralı odanın penceresindeki Bay Dietrichstein her şeyi telefon kamerasıyla kaydediyordu. Kuş pisliği olayını da yakalamış olmasını umdum.

"İlginç, öyle değil mi?"

Tristan'ın, Amy ile benim aramda durduğunu fark etmemiştim ve irkildim. "El sıkışan dört adam mı? Çok da ilginç değil."

"İçlerinden birinin el bileğine zincirlediği zırhlı bir çanta da mı değil?" Tristan'ın sesi ürkütücü bir şekilde keyifli geliyordu.

"Oo!" Şimdi ben de görmüştüm.

"İçinde, Rus kadına hediye edilen muhteşem kolye olduğuna eminim," dedi Amy. "Yarın baloda takacak."

Ona şaşkın gözlerle baktım. Bu otelde sözde Smirnowları ve mücevher hikâyesini bilmeyen var mıydı acaba?

Tristan başıyla onayladı. "Efsane mavi Nadjeschda elması," dedi usulca. "Şu anki kaidesiyle birlikte devasa

otuz beş virgül elli altı karat ağırlığında. Yastık kesim. On iki kusursuz elmasla çevrili, on sekiz ayar beyaz altın. Bir zamanlar Büyük Katerina'ya aitti, Ekim Devrimi'nden sonra onlarca yıl kaybolmuş sayıldı."

Adamlar döner kapıya doğru yürüyüp fuayede kayboldular.

"Anlatılanlara göre lanetlenmişti," diye devam etti Tristan. "Efsaneye göre, on yedinci yüzyılda, Hindistan'ın Madurai kentindeki gizli bir tapınaktan çalındı. Orada alnında üçüncü göz olan Tanrıça Kali'nin altın heykeline monte edilmişti."

"Ne heyecanlı! Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Amy.

Tristan omuzlarını silkti. "Değeri yüksek olan ünlü taşlar hakkında çok şey biliyorum, büyükbabam bu hikâyeleri ben çok küçükken anlatırdı. Tanrıça Kali'yle uğraşmamaları gerektiğini o zamanın yağmacıları tahmin etmelilerdi. Ne de olsa Kali'nin kesik kollardan yapılmış bir eteği, bir elinde orak ve diğerinde bir kâse kan vardır. Kendisi yıkıcılığıyla bilinen bir ölüm tanrıçasıdır ve görevi evreni dengede tutmaktır. Üçüncü gözünün kimseye şans getirmemesine şaşırmamalı."

Amy ürpermişti. "Yani ben böyle bir mücevher takmak istemezdim."

"Ama çok güzel," dedi Tristan ve başını kaldırıp o an pencereyi kapatan 301 numaralı odadaki Bay Dietrichstein'a doğru gülümsedi. "Ve fotojenik."

"Ve popüler," diye tamamladım çünkü o anda 117 numaralı odada kalan Bay Huber otelin önünden geçti ve döner kapıdan geçerek adamları takip etti. Aniden ortaya çıkmıştı!

"Kesinlikle," dedi Tristan usulca. "Karaborsada bile kesinlikle yasal bir açık artırmadaki fiyattan satılır. Ortalıkta kanunları umursamayan bir sürü kaçık zengin var. Ve böyle bir parçayı ele geçirmek için her şeyi yaparlar. Gerçekten her şeyi."

Off! Tam da bugün kendimi toparlamış, paranoyamı ve komplo teorilerini bir kenara bırakmıştım.

"Bizi korkutmayı bırak!" dedim Tristan'a, Amy şaşkın gözlerini bana dikmişti.

Tristan kendini beğenmiş bir ifadeyle tebessüm etti. "Bu arada Nadjeschda 'ümit' demek," dedi ve estetik bir şekilde kardan duvarın üstüne atladı. "Ümit demişken, Aiden'ın sana âşık olduğunu biliyorsun, öyle değil mi Amy? Sadece sana söyleyemeyecek kadar gururlu. Çünkü, sırf ona acıdığın için cevap vereceğini düşünüyor." Amy'nin sırasıyla inançsızlıktan şaşkınlığa ve aşırı mutluluğa dönüşen yüz ifadesini izlemeden duvardan aşağıya atladı ve otelin önündeki alandan yürüyüp içeriye girdi.

Günün kalan kısmında onu görmedim yoksa ona teşekkür edecektim. Çünkü Amy'yi o kasvetli ruh halinden çıkarmayı başarmıştı. Eğer gerçekten doğruyu söylediyse Aiden ve Amy'nin mutlu sona ulaşmaması için hiçbir neden kalmamıştı.

Güzel, en azından birimiz mutluyduk. Amy'nin bunu hak ettiğine tüm kalbimle inanıyordum.

Bense sakin bir şekilde resepsiyonun önünden geçmeyi bile beceremiyordum. Ben'in sanki hiçbir şey olmamış gibi bana gülümsemesine kızıyordum ama dün akşam yaşanan olayın beni perişan ettiğini düşünmesini de istemiyordum. Bu yüzden ben de ona tebessüm edip merdivenden çıkmadan önce ona el sallıyordum. Bir yerde, bir dakika boyunca gülümsüyormuş gibi yapınca beynin mutluluk hormonu salgılamaya başladığını okumuştum. Ama ben otuz saniye bile dayanamıyordum. Çünkü dün akşamki mesele beni perişan etmişti. Ve sanırım vücudum bir daha asla mutluluk hormonu salgılamayacaktı.

Bu da alnımda devasa bir sivilce çıkmasının sebebi olabilirdi. Daha aptalcası, onu saklamak için saçımı kesip kâkül yapmaya çalışmam oldu. Şimdi alnımda sadece kocaman bir sivilce yoktu, aynı zamanda berbat görünen yarım yamalak bir kâkül vardı.

Ben bunu bir sonraki karşılaşmamızda fark eden ilk kişiydi. Mesaiye başlamadan önce çamaşırhaneye uğrayıp

Pavel'e bakmak istemiştim, Ben üstü çıplak bir halde taburede oturuyordu ve Pavel de bir pantolonun paçalarını söküyordu.

"Ah, burada olduğunu bilmiyordum!" dedim hayal gücünden yoksun bir şekilde. Aslında bu doğruydu çünkü Ben'in mesaide olması gerekiyordu. Ben de aynı anda, "Saçına ne oldu?" dedi.

İkimiz sessiz kalırken, iletişimi Pavel devraldı. "Zavallı çocuğun yarın gece için smokine ihtiyacı varmış. Smokinin en güzel yanı asla modasının geçmemesi, sadece onu üzerine uygun şekilde dikmeliyim. Ceket hazır. Babasının gömleğini almış, onu da daralttım. Sadece ütülenmesi gerekir." Sandalyenin üstünde asılı duran beyaz gömleğe işaret etti. "Yardım etmek istersen... Ah, saçların gerçekten tuhaf görünüyor Fanny'cik, ne yaptın?"

"Altında sivilce var," dedim homurdanarak ve gömleği ütü masasına götürdüm.

"Ama bu yüzden saçına kıyman gerekmez ki!" dedi Ben.

"Çok büyük bir sivilce. En az 18 karat," diye cevap verdim.

Ben kıkırdadı.

Ütünün fişini takmak için eğildim. "Neşeli olman ne güzel Bennycik!" İsmini Unuttum'un sesini taklit etmeye çalıştım. Yanı sıra biraz pelteklik de kattım. "Sen harika birisin Benny! Sen en iyisisin!"

Ben kıkırdamayı bıraktı. "İnsanlar benden... hoşlanıyorsa... ne yapabilirim?" dedi. "Cep telefonunu tamir ettim, hepsi bu kadar."

"Ah, lütfen gömleğe dikkat et." Pavel, gömleği kaba bir şekilde yerleştirdiğimi görünce endişeli bir şekilde alnını kırıştırdı. "Elimizde bir tane var ve balo yarın."

"Tamam tamam!" Bir de üstüne Gretchen ve valsle ilgili bir şey söylemeyecektim... "117 numaradaki Bay Huber olayı neymiş?" diye sordum onun yerine. Ulu Tanrım, üstüne bir şey giyemez miydi? Çıplak üst bedeni beni huzursuz etmişti, özellikle de şimdi kaslı kollarını göğsünde kavuşturduğunda. Boş zamanlarında spor yapıyor olmalıydı, yoksa bir vücut kendiliğinden bu şekilde kalamazdı.

"Sana dün akşam bunu anlatacaktım," dedi. "Ama bir anda ortalıktan kayboldun."

"Çünkü uzaylılar beni bir komplo teorisi toplantısı için uzay gemisine ışınladılar!" Ütüyü gömleğin üstünde gezdirmeye başladım. "Hadi, ne öğrendiğini anlat artık."

Pavel iç çekti. "Kavga etmenizden hoşlanmıyorum. Yarın akşam benimle birlikte konsere gelmelisiniz. Sion'daki Cizvit Kilisesi'nde olacak. Güzel bir koro müziği. Ruh için çok iyi. Ben her yeni yıl arifesinde gidiyorum. Güçlenip barış dolu geliyorum."

"Ama biz kavga etmiyoruz ki Pavel. Sadece sohbet ediyoruz. Ben'in ağzından laf almak zor olsa da! Belki

de telefon tamir etmekten ve en iyisi olmaktan bir şey öğrenmeye zamanı olmamıştır."

"Oldu!" dedi Ben. "Adı Alexander Huber ve kırk üç yaşında."

"Vay!" diye kestim sözünü alay edercesine. Kendimi buna mecbur hissetmiştim. "Tıpkı kayıt bilgilerinde yazdığı gibi. Çok yaratıcı bir dedektiflik işi halletmişsin!"

Ben gücenmiş gözlerle baktı. "Daha ayrıntılı öğrenmek istersen, ondan kimliğini göstermesini istedim, siciline baktırdım ve iş yerinden bilgi aldım." Sırf beni kızdırmak için biraz ara verdi. "Silahının ruhsatını bile gördüm!" diye ekledi. "Bay Huber birini kaçırmak için buraya gelmemiş. Jegorowların kolyesi için burada!"

Ah! Demek doğruydu. "Ve bunu sana öylece itiraf mı etti?"

Ben başıyla onayladı. "Yanlış anlaşılmayı gidermek için elinden gelen her şeyi yaptı. Çünkü sigortada çalışıyor. Jegorowların kolyesini sigortalayan sigortacıyı sigortalayan sigortacıda."

Bunu öncelikle iyice anlamam gerekiyordu.

"Kolye inanılmaz değerli." Ben'in nutkumun tutulmasından dolayı mutlu olduğu gözle görülüyordu. "Ama Jegorow onu değerinin çok üstünde sigortalatmış. Bu yüzden de sigortacılar mücevherin nerede olduğunu bilmek istiyorlar. Bankada güvende olmadığı sürece Bay Huber'in çalıştığı reasürans şirketine rapor vermek zorundalar."

"Fanny, ütüyü kumaşın üstünde tutmamalısın," diye uyardı Pavel.

"Ama... Jegorow adamı tanımıyor." Alt dudağımı kemirmeye başladım.

"Doğru. Jegorow reasürans şirketinin kolyeye göz kulak olması için bir adam yolladığını bilmiyor," dedi Ben. Görünüşe göre bu soruyu soracağımı önceden anlamıştı. Kendisinden oldukça hoşnut görünüyordu. "Çünkü, sahibinin sigorta parasını almak için bu değerli mücevheri yok etmesi mümkün. Sanırım düşündüğümüzden daha sık oluyor."

"Bitti," dedi Pavel ve Ben'in bacağına birkaç kez hafifçe vurdu.

Ama o yerinden kımıldamadı, bana zafer dolu gözlerle bakıyordu. "Başka sorunuz var mı Bayan Alüminyum Şapkalı?"

"Kesinlikle," diye cevap verdim hemen. Aslında beni çoktan ikna etmişti ve çocuk kaçırma teorimden vazgeçmiştim ama Ben'in üstünün çıplaklığı ve dün akşam İsmini Unuttum'la çevirdiği o tiyatro bunu itiraf etmemi imkânsız kılıyordu. "Birincisi: Kolye bugün geldi, Bay Huber bir haftadır burada, neden? İkincisi: Cumartesi günü personel yatak odalarının bulunduğu bölümde ne işi vardı? Ve üçüncüsü: Neden giyinmiyorsun? Üstünün çıplak olmasının beni etkileyeceğini falan mı sanıyorsun?"

Ben telaşla tabureden indi. Dün İsmini Unuttum'un yanında olduğu gibi domates kırmızısı olmasa da kızarmıştı.

"Ah, hayır!" dedi Pavel. "Gömlekte kat izi yaptın Fanny!"

"Aptal smokin ceketinin içinde kimse görmez ki!" Ayrıca bilerek yapmıştım.

"Ne yazık ki gömlek biraz beklemek zorunda Fanny," dedi yumuşak bir ses ve irkilerek başımı yukarıya kaldırdım. Mösyö Rocher locasından ender olarak ayrılırdı ve bu saatte buraya geldiğini daha önce hiç görmemiştim. Kolunda Yasaklı Kedi vardı. "Sana ihtiyaç var."

"Neden?" diye soracaktım ki uzaktan bir ses duydum.

"Onu yakalayıp bir kutuya koymuştum ve kutuyu bantlamıştım. Onu sadece siz gelene kadar kapı görevlisi locasında tutacaktı. Ama siz çok oyalandınız..." Bu, hain Nico'ydu ve ona cevap veren kızgın ses Roman Montfort'tan başkası değildi.

"Şimdi bana bir de ne zaman nerede olacağımı mı söylemeye çalışıyorsunuz?" diye haykırdı Montfort. "Şansınız var ki zaten bodruma inmek zorundaydım."

Sesler yaklaşıyordu ve bir şeyler yapmam gerektiğini anladım, her şeyden önce beklenti dolu gözlerle bakan Mösyö Rocher yüzünden. Eğer Roman Montfort buraya girecek olursa sadece Yasaklı Kedi'yi değil, aynı zamanda kendisinden habersiz alınan gömleği mahveden ve yarı çıplak oturan oğlunu da görecekti.

"Ama doğru! Annemin üstüne yemin ederim," diye sızlandı Nico.

"Zavallı anneniz!" diye gümbürdedi Montfort. "Bir zahmet yukarıya çıkın ve mesainizin başına dönün, sizi işe yaramaz aptal!"

Ütüyü bıraktım, koridora fırladım ve Ben'in babası köşeyi dönmeden çamaşırhane kapısını kilitlemeyi başardım. Gözlerini kısarak bana baktı, kapıya yaslanıp, "Onlara bir şey yapmayın!" dememek için kendimi zor tuttum.

"Ah, işte buradasınız Bayan... şey..." dedi.

Tamam. Yatağımda Yasaklı Kedi'nin tüylerini bulmuştu. Şimdi beni kovacaktı. Kesin. Böylelikle oğluna âşık olan ve ona sürekli şirret davranan stajyerden nihayet kurtulmuş olacaktı.

"Sizi burada bulabileceğimi söylemişlerdi." Beni baştan aşağıya süzdü, ben de duruşumu bozmamaya çalıştım.

"Panoramik Süit'teki Smirnowları tanıyorsunuz," diye devam etti. Omzunda kuş pisliği olmayan başka bir ceket giymişti. Ve sesi kulağa inanılmaz derecede dostane geliyordu. Ama bildiğim kadarıyla bu değişebilirdi.

Dikkatlice başımla onayladım.

"Yarın akşam Smirnowlar balodayken, küçük Natascha için bir bakıcıya ihtiyaçları var," diye devam etti gür bir sesle. "Ve Bay Smirnow özellikle sizi istedi Bayan... şey..."

"Funke," dedim şaşırmış bir halde.

"Yarın spada pek bir şey olmaz, Bay Fingerheimer size ihtiyaç duymayacaktır. O halde, yarın saat on dokuzda Panoramik Süit'e gidin. Ve lütfen üniformanızla."

Gitmek için döndü, sonra tekrar bana doğru yöneldi. "Burada Mösyö Rocher'yle birlikte bir kedi gördünüz mü? Ya da sadece bir kedi."

Tek kelime etmeden başımı salladım.

"Tahmin etmiştim." Giderken diliyle durumu kınarcasına bir ses çıkardı. Merdivendeki ayak sesleri yok olana kadar bekledim, sonra titreyen dizlerle çamaşırhaneye geri döndüm. Mösyö Rocher ve Yasaklı Kedi yoktu, herhalde arka çıkıştan gitmişlerdi. Pavel, gömleği, başına bir felaket gelmeden kurtarmıştı ve askıya asmıştı. Ve Ben de üstüne bir tişört giymişti.

Bitap bir halde sandalyeye oturdum. "Nerede kalmıştık? Ah evet, eğer Bay Huber yine de çocuk hırsızıysa bunu öğrenmeliyim." Hem de yarın akşam küçük Dascha'yla birlikte tek başına Panorama Süit'te olmadan.

Ben gözlerini devirdi. "Yine baştan mı başlıyoruz? Sana az önce anlattım... Ah yeter! Ben gidiyorum."

"Tabii git," dedim arkasından. "Eminim dışarıda tamir edilmesi gereken bir sürü cep telefonu vardır!"

22

"Çok yorgun," dedi Jegorow, Dascha'nın enerjik bir şekilde ebeveyninin kral yatağının üstünde hoplamasını ve benim ismimi bağırmasını önemsemeyerek. "Dağ havası ve karda oynamak her zaman hızla uyumasını sağlamıştır."

Elimle kusursuz üniformamı düzelttim ve Mary Poppins gibi gülümsedim. Zıplayan çocukların beni zorladığını düşünmesini istemiyordum. Ne de olsa sadece bir çocuk vardı.

Dascha takla atmayı denedi. Ne dediğini anlamıyordum ama, "Gel Fanny, sen de takla at!" gibi bir şey dediğinden korkuyordum.

"Yemek yedi, dişlerini fırçaladı ve ona kitap da okudum." Jegorow papyonunu düzeltti. Tüm erkeklerin yaptığı gibi bugün smokin giymişti ve kesinlikle diğerlerininkine nazaran yirmi kez daha pahalı olmasına rağmen, tıpkı onlar gibi görünüyordu.

Panoramik Süit'e geldiğimde Stella Jegorow gitmişti (çok üzülmüştüm). Köpeğiyle birlikte şampanya resepsiyonuna inmişti, Dietrichsteinların yanında özel röportaj veriyordu, üstelik boynunda Nadjeschda elmasıyla. Halbuki, bakıcılık

mesleğim sayesinde ünlü mücevheri ilk görenin ben olacağımı sanıyordum. Gracie, Amy ve Madison, hepsinden çok da Bayan Ludwig bunun için bana imrenmişlerdi ancak Bayan Ludwig giyeceği kıyafeti çok daha fazla merak ediyordu. El ele tutuşmuş bir halde akşam üstü kahvesinden dönerken Bay ve Bayan Ludwig'e rastlamıştım. Bayan Ludwig heyecandan pastasını yiyememişti ve Bay Ludwig gergin gibiydi. Koridorda bile vals adımlarını çalışıyordu, bu esnada Bayan Ludwig neşeyle benimle konuşuyor, bir konudan diğerine atlıyordu. Nihayet gelmişti, onlarca yıl yanıp tutuştuğu o büyük gün gelmişti.

Bayan Ludwig o akşamı Panoramik Süit'te geçireceğimi öğrenince gözleri parladı. "Ah, ne şanslısınız!" diye bağırdı. "O zaman balonun kraliçesini ilk olarak siz göreceksiniz. Ne dersiniz, mavi taşa uygun mavi bir elbise mi giyecek? Halbuki genelde kırmızıyı tercih eder ki esmer olduğu için ona çok yakışıyor. Benim gibi yaşlı bir kadına nazaran her şeyi çok iyi taşıyor... çıplak tenimi biraz fazla gösteriyor diye korkuyorum. Benim yaşımda çok fazla dekolte olmamalı. Rezil olmak istemiyorum. Yırtmaç çok fazla ve insan çok küçük adımlar atabiliyor, ya tökezleyip düşersem? Hatta dans ederken!"

Bay Ludwig elini kadının koluna koydu. "Her şey yolunda gidecek güzelim! Burada merdivenin başında seni bekleyeceğim ve sen de aşağıya tıpkı bir melek gibi ineceksin.

Buna eminim. Ve eğer dans ederken bir şey ters gidecekse bu, ayağına basmam olur."

Bayan Ludwig güldü ve beyaz lüle saçlı başını adamın omzuna koydu.

Ah, bu ikisi gerçekten çok tatlıydı. Yaşlandığımda yanımda başımın tepesinden böyle sevgiyle öpecek Bay Ludwig gibi birini istiyordum.

"Uyurken yanında olmasını istediği maymunun adı Alexej," diye bilgilendirdi beni Jegorow, Dascha yataktaki zıplama gösterisinin zirvesindeyken. "Bu benim ikinci adım. Hemen Dascha'nın yatağının yanında duruyor. Ama eğer isterse bizim yatağımızda da yatabilir, ona söz vermiştim." Mahcup bir şekilde gülümsedi. "Zaten çoğu gece yanımıza geliyor..."

Anlayışlı bir şekilde gülümsedim. Bana göre Dascha biraz daha çıldırabilirdi ve hâlâ takla atıp atamadığımı öğrenmek benim için keyifli olacaktı. Tabii ki Jegorow gittikten sonra.

Kol saatine kısa bir bakış attı. "Eğer bir şey olursa..." Zemini işaret etti, "... bizi hemen aşağıdaki balo salonunda bulabilirsiniz."

Başımla onayladım. Bu gerçekten kısa bir yoldu. Kapıdan dışarıya çıkınca kısa bir koridor, sonra sağa, sonra merdivenden aşağıya ve işte balo salonu oradaydı. Müzik boğuk da olsa duyuluyordu çünkü süit öğleden beri

kurulan orkestra sahnesinin hemen üstündeydi. Şu anda yaylı çalgılar akortlarını yapıyordu. Balo salonu, dans pistinin etrafındaki damask kumaşlı masalar, görkemli çiçek aranjmanları, masalardaki ve duvarlardaki şamdanlarla tanınmayacak durumdaydı. İki yüz yetmiş beş fildişi renkli mum, saat sekizde yakılacaktı. On iki avizeyle birlikte salonu altın rengine dönüştürecekti ve bir o kadar mum da yanıp bitenlerin yerine konmak üzere hazırdı; hepsini bana Mösyö Rocher anlatmıştı. Mumları gözetlemek için görevlendirilmiş iki garson vardı, organizasyon sırasında ellerindeki atıştırmalık tepsileriyle etrafta gezerken, aynı zamanda duvarların hizasında yürüyüp mumların yere damlayıp damlamadığına bakıyor, hatta yangın çıkma ihtimali olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Şu anda aşağıda çalışan kimseye imrenmiyordum. En fazla, birazdan Ben'le vals yapacak olan Gretchen Barnbrooke'e imrenebilirdim. Büyük bir olasılıkla, hayır, kesinlikle muhteşem bir elbise giyecekti (Gracie ve Madison bana çok iyi tarif etmişlerdi, ne renk olduğunu anımsamıyordum ama olağanüstü olduğunu anlamıştım).

Başka bir açıdan bakarsam (ışıklandırma, yaylılar, balo elbisesi) hiçbir şey çatıdaki valsimizle yarışamazdı ve sonrasında ne olduğunun bir önemi yoktu, o anları kimse benden alamazdı. Büyük bir olasılıkla, yaşlı ve acılar içinde bir kadın olduğumda da bunu torunlarıma anlatacaktım.

Ah, tabii ki şu anda bu mümkün değildi. Şu anki hayata küsmüş halimle ne çocuklarım ne de torunlarım olurdu. En fazla cılız ve huysuz bir kedi!

Jegorow iç çekti. "Sanırım her şeyi söyledim, öyle değil mi?"

"Evet, söylediniz." En güzel Mary Poppins tebessümümü takındım. "Dascha ve ben siz dönene keyifli vakit geçireceğiz."

"Arada belki gelirim," dedi.

"Evet, gelebilirsiniz. Nasıl olsa birkaç adım."

"Ve atıştırmalık bir şeyler de getiririm," dedi smokin ceketinin düğmelerini kapatıp kızına son bir öpücük kondururken.

Ulu Tanrım, atıştırmalıklar muhteşem olmalıydı. "Yok, teşekkür ederim," dedim. Fräulein Müller'nın benimle gurur duyacağına emindim. "Yemek yedim. Siz akşamın tadını çıkarın."

Dascha zıplamaya başladı ve sanırım "Hadi git artık!" anlamına gelen Rusça bir şeyler söyledi çünkü Jegorow gülümsedi ve gitti.

Büyük otel çocuk hırsızı korkum iyice azalmış olmasına rağmen tedbir amaçlı emniyet kilidini çevirdim ve zinciri taktım. Büyük bir olasılıkla bir zamanlar şüphelendiğim kişi diğerleriyle birlikte şampanya içiyordu ve gözlerini

Stella Jegorow'un kolyesinden ayırmıyordu. Onun bir sapık olduğunu düşünebilirlerdi.

Yine de tüm pencerelerin ve kapıların kapalı olup olmadığını kontrol ettim, Dascha yataktan atladı, yanında maymununu ve resimli kitabını getirdi. Kiril harfleriyle yazılmıştı ama önemli değildi, yatakta yan yana oturduk, resimlere baktık ve hikâyeyi birbirimize Rusça ve İngilizce olarak anlattık. Ara sıra Alexej'den çıkıyormuş gibi komik maymun sesleri çıkardım, Dasha da kahkahalar attı.

Geçirdiğimiz bu harika zamanın tam ortasında kapı çaldı. Her odanın zili olmazdı, sadece büyük süitlerde vardı ve melodisiz çalıyordu, sanki duvarın içinde ev sahiplerini ziyaretçilerden uzak tutmak isteyen bir uşak vardı.

Parmak ucumda kapıya gittim ve gözetleme deliğinden baktım.

Dışarıdaki Bayan Ludwig'di, üstünde bornoz vardı ve gözetleme deliğinden bile ağladığını görebiliyordum.

Hızla kapıyı açtım. "Tanrı aşkına ne oldu? Çoktan aşağıdaki şampanyalı resepsiyonda olmalıydınız."

Bayan Ludwig burnunu çekti. "Şükürler olsun buradasınız sevgili çocuğum. Nereye gideceğimi bilemedim."

Onu kolundan tutup süite çektim, tekrar kapıyı kilitledim, emniyet kilidini çevirdim ve zinciri taktım. "Bay Ludwig'e bir şey mi oldu?" Dascha, bizi anlamamasına rağmen oturduğu yerden endişeli gözlerle bize bakıyordu.

"Hayır," dedi Bayan Ludwig ve bornozunun koluyla burnunun ucunu sildi. "Aşağıda beni bekliyor. Merdivenin başında, söz verdiği gibi. Ama..."

"Peki ne oldu?" O kadar çaresiz görünüyordu ki ona sarılabilirdim.

"Elbise," dedi ve burnunu çekti Bayan Ludwig ve bornozun kuşağını açtı. "Her şeyi denedim ama bu fermuarı tek başına kapatmayı başaramadım."

"Hepsi bu mu?" Rahatlamış bir halde nefes verdim. Aklıma olası bütün felaket senaryoları gelmişti, özellikle Bay Ludwig'in böyle bir günde kalp krizi geçirmiş olabileceği. "Ama bunu hallederiz. Bırakın bir bakayım." Bornozun altında, pullar ve payetlerle dolu siyah bir gece elbisesi vardı, uzun ve kapatılırken zorlayacak fermuarı açıktı. Dikkatli bir şekilde kapatırken, "Bunu bir akrobat bile kapatamazdı. Böyle bir fermuarı kapatırken herkesin yardıma ihtiyacı olurdu. Evet, tamam. Bir prensese benzediniz," dedim.

Dascha makyaj masasının üstünden bir mendil alıp Bayan Ludwig'e verdi ve Rusça bir şeyler söyledi, sonra tekrar yatağa tırmandı ve yastıkların arasına sokuldu.

Bayan Ludwig'in yüzü tekrar parlamıştı. "Ne tatlı bir çocuk. Ve siz de öylesiniz. Bağışlayın, sinirlerim bozuldu. Normalde böyle bir şey yaşamam."

"Anlıyorum. İnsan yıllarca bu anı bekliyor ve bir anda fermuar takılıyor." Ona sevgiyle tebessüm ettim. Tristan'ın

büyükbabasının sonunda ona parmağındaki yüzüğün gerçek değerini söyleyeceği an için sabırsızlanıyordum ama şu anda zaten daha fazla mutlu olamazmış gibi görünüyordu. "Hadi artık hemen aşağıya inin, Bay Ludwig bekliyor."

Ancak Bayan Ludwig acele etmiyordu. Kocaman meraklı gözlerle etrafı incelemeye başladı ve kolundaki bornozla yatağa doğru yürüdü. "Demek Panoramik Süit bu. Ne çok penceresi var... Ama perdeler bizimkiyle aynı. Köpekçik nerede?"

"Balo akşamını 301 numaralı odadaki Dietrichsteinların köpekleriyle birlikte geçirecek," dedim.

"Ah ne güzel." Bayan Ludwig Dascha'ya içten bir tebessümle baktı. "Birilerinin uykusu gelmiş. Anne babanın yatağında yatmana izin var mı? Benim çocuklarım da hep yatarlardı. Bu senin maymunun mu?" Dascha'nın başını okşadı, sonra doğruldu ve sanki gece için tüm cesaretini toplaması gerekiyormuş gibi derin bir nefes aldı.

Onu neşelendirecek bir şey söylemek üzereyken kapı çaldı.

Bayan Ludwig irkildi. "Bu da kim?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim ve gözetleme deliğine gittim. Dışarıdaki Ben'di ve smokin ceketinin düğmelerini kapatıyordu.

"Bu Ben Montfort," dedim kapının kilitlerini açarken.

"Ulu Tanrım!" Bayan Ludwig elindeki mendili buruşturdu. "Beni burada görünce şaşıracak. Umarım beni içeriye aldığınız için başınız derde girmez."

"O bunu anlayacaktır," dedim kapıyı açıp Ben içeriye girdiğinde.

"Ah, demek buradasınız," dedi Bayan Ludwig'i görür görmez. "Kocanız merdivenin başında volta atıyor..."

"Küçük, kadınsal bir sorunum vardı ama bu yardımsever hanım halletti." Bayan Ludwig tekrar derin bir nefes aldı. "O halde gideyim... bana şans dileyin."

Kendimi tutamadım, onu yanağından öpmeliydim. "Bu sizin akşamınız," dedim. "Ve harika geçecek."

"Nasıl bir kadınsal sorundu bu?" dedi Ben, Bayan Ludwig'in ardından kapıyı kapatıp kilitlerken.

"Kıyafetinin fermuarı kapanmıyordu." Az önce çok duygulandığım için soğuk bir ses tonu takınmayı başaramamıştım. Yatağa baktım, Dascha örtünün üstünde uyuyakalmıştı. Babası haklıydı, çok hızlı uyumuştu. Dikkatlice başını kaldırıp yastık koydum ve üstünü örttüm. "Peki senin için ne yapabilirim?" diye sordum sonra Ben'e kısık sesle.

"Sana uğramak ve nasıl olduğunu sormak istedim." Yere düşen maymunu kaldırdı.

"Ah, ben de smokin içinde ne kadar harika göründüğünü göstermek istediğini düşünüyorum." Gerçekten de harikaydı ve ben de kendimi oda görevlisi üniformamla

Külkedisi gibi hissediyordum. Neyse ki sivilcem bir gecede kaybolmuştu. Pavel'in alnıma sürdüğü armut likörü mucize yaratmıştı. Kâkülümü de bir tel tokayla alnımdan yok etmiştim.

"Teşekkür ederim," dedi Ben ve kızardı. "Sen de çok güzel görünüyorsun Fanny."

Artık sırıtmak zorunda kalmıştım. "Evet, özellikle bu külotlu çoraplar ölümcül şık."

"Sen her zaman süper görünüyorsun, ne giyersen giy." Ben hafifçe öksürdü. "Ciddiyim. Sen... sen çok..." Sustu.

Birkaç saniye bekledim, sonra, "Çoktan aşağıda olman gerekmiyor muydu?" dedim. "Vals her an başlayabilir."

Başıyla onayladı. "Evet. Ama öncesinde sana... sana bir şey söylemek... ben..." Yine sustu ve ben yine bekledim.

Sonra aşağıda yaylılar çalmaya başladılar.

"Tanrı aşkına," dedim. "Her ne söyleyeceksen sonraya bırak. Eğer hemen aşağıya inmezsen baban seni öldürecek."

"Evet," diye mırıldandı kapıya gidip kilitleri açarken. "Doğru." Tekrar döndü. "Belki tekrar uğrarım." Sonra hızla gitti, az önce olduğu gibi neşelenmiştim. Sadece şimdi büyük ölçüde daha iyi hissediyordum. Hızla kapıyı kapattım, emniyet kilidini çevirdim ve zinciri taktım.

23

Komodinin üstündeki dijital saatin gösterdiğine göre Ben geç kalmamıştı. Gittiğinde saat sekize çeyrek vardı, orkestra belli ki ısınıyordu. Ya da konuklar kemanlar eşliğinde şampanya resepsiyonundan gala yemeği için balo salonuna yönlendiriliyordu. Her ne ise, başlaması neredeyse yarım saat sürmüştü. Bunu da bir sessizlik olduğunda ve Mara Matthäus mikrofonla konuşunca fark ettim.

Ne yazık ki aşağıda ne söylendiğini anlamıyordum, duvarlar çok kalındı ama hayal gücüm yeterliydi. Bir erkek sesi mikrofonu devraldığında, Roman Montfort'un konuklara iki yüzlü bir hoş geldiniz konuşmasını yaptığını anladım, onlar da gülüyor ve alkışlıyorlardı. Muhtemelen, bunun sevgili atalarının geleneklerine uygun son yılbaşı gecesi olacağı konusundaki küçük ayrıntıyı atlamıştı.

Dasha derin uyuyordu. Oligarşi ailesinin küçük kızı seslerden ve müzikten rahatsızlık duymuyordu ve Mara Matthäus ile Montfort'un mikrofondan yükselen sesleri de onu rahatsız etmiyordu. Koca yatağın ortasında muhteşem görünüyordu, bukleleri dağılmıştı, küçük kollarını ileriye doğru uzatmıştı. Maymunu yanına koydum, diğer

tarafa da ben uzanmak isterdim ama ne yazık ki bu yatak bana değil VIP misafirlerimize aitti ve Viktor Jegorow gelirse uyuduğumu ve yastığının üzerine salyamı akıttığımı görmemeliydi. Bu yüzden kanepeye oturdum ve Fräulein Müller'nın mesai esnasında cep telefonu kullanma yasağını ciddiye aldığım için kendime kızdım. Şu anda sıkılmak yerine Delia ile sohbet edebilirdim. Komodinin üstünde Viktor Jegorow'a ait olduğunu düşündüğüm birkaç kitap vardı ama Dasha'nın resimli Rusça kitaplarına benziyorlardı.

Aşağıda ciddi bir sessizlik oldu ve ardından kornolar, flütler ve kemanlar çalmaya başladı. Tuna Valsi'nin kulağa hoş ve yumuşak gelen ilk notaları duyuldu, onlarla birlikte zihnimde bazı kareler belirdi. Avizeler görkemli ışıklarını zemine yansıtırken, Ben, Gretchen'ı çalınan ilk melodiler eşliğinde dans pistine götürüyordu. Şimdi kolunu beline dolamış, ona ciddi bir ifadeyle bakıyordu. Ve sonra o meşhur ¾'lük ritim duyulduğunda ve müzik canlandığında harekete geçip ilk dönüşlerini ve sonra ikincisini yaptılar. Gretchen, Ben'e mutlu gözlerle bakarken, olağanüstü güzellikteki kıyafeti de onun etrafında dönüyordu...

Kapıya vuruldu. Hem de ısrarla. Sonra zil çaldı. Aklıma ilk gelen Ben'in Gretchen'ı tam dönerken oracıkta bırakmış ve bana gelmiş olabileceğiydi. Ama kapıyı açmaya giderken bu fikri bir kenara ittim. Büyük bir ihtimalle kızını kontrole gelmiş olan Viktor Jegorow'du.

Ama gözetleme deliğinden baktığımda, pullu çantasını çaresizce sallayan Bayan Ludwig'den başkasını görmedim.

Tanrı aşkına, yine ne olmuştu? Şu anda balo salonunda hayatının valsini yapıyor olmalıydı. Hızla kilitleri açacaktım ki arkadan bir elin ağzımı kapattığını ve beni kapıdan uzaklaştırdığını hissettim.

O ana kadar gerçekten şoke olmanın ne olduğunu bilmiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, o ana kadar gerçekten korkmanın ne demek olduğunu bile bilmiyordum.

En kötüsü de debelenmek ve etrafıma vurmaktan başka hiç ama hiçbir şey yapamıyor olmamdı ancak arkamdaki kişi benden çok güçlüydü. Arkamdan bana kuvvetlice sarılmıştı ve beni banyoya doğru çekiştiriyordu. Düşünebildiğim tek şey, "Hayır! Hayır! Lütfen yapma!" idi ve sanırım sadece düşünce olduğu için hiçbir önemi yoktu.

Korkudan altına yapan insanları şu anda anlayabiliyordum. Benim yapmama da ramak kalmıştı.

Saldırgan beni banyoya çekti, sırtımı duvara dayadı ve sonra ışığı açtı.

Bu, Tristan'dı. 211 numaralı odada kalan Tristan Brown.

"Hişşşt!" dedi. "Korkma Fanny. Benim."

Bunu söylemek için çok geçti. Korkudan neredeyse felç olmuştum.

Tristan kolunu gevşetti ama ağzımı kapatmaya devam etti, hâlâ vücuduyla beni kapıya bastırıyordu.

"Şimdi beni dinlemeli ve bana inanmalısın!" Boş elini smokin cebine attı ve kısık sesle küfretti. "Lanet olsun, tırmanırken cep telefonumu düşürmüş olmalıyım. Tamam. Çok fazla zamanımız yok. Bak, süitin karşısında büyük otel çocuk hırsızları var, onlar buraya girmeden bizim gitmemiz lazım!" Kısık ve insanın içine işleyen bir sesle konuşuyordu, üstelik tanıdığım kibirli ve neşeli Tristan'a hiç benzemiyordu. Bu Tristan'ın neredeyse korktuğu söylenebilirdi. "Şimdi çocuğun üstüne bir şeyler giydireceksin, sonra hepimiz pencereden dışarıya çıkacağız ve güvenli bir yere gideceğiz. Eğer anladıysan başınla onayla."

Başımı sağa sola salladım. Delirmiş miydi? Kapının önünde çocuk hırsızı falan yoktu, sadece Bayan Ludwig vardı!

Tristan sabırsızca iç çekti. "Biliyorum, kafan çok karışmış olmalı ve bunu daha önce öğrenmiş olmayı çok isterdim, o zaman başımızda bu dert olmazdı. Ama ben de az önce öğrendim. Elimi ağzından çekersem bağıracak mısın?"

Başımı yine salladım ve Tristan yavaşça elini çekti. Bağırmak istesem bile sanırım ağzımdan boğuk bir sesten başka bir şey çıkmazdı.

"Yanılıyorsun. Kapıdaki sadece Bayan Ludwig," diye kekeledim. "Ve Bay Huber, Ben'e silahlarını göstermiş, burada çocuk hırsızı falan yok..." Nefesim tükenmişti.

Tristan iki kolumdan kavrayıp beni sarstı. "Ne yazık ki var. Ve buradalar." Beni kenara çekip banyo kapısını açtı ve yan odaya göz attı. Bulunduğumuz yerden Dascha'nın lüleli başı görünüyordu. "Yüzük beni şaşırtsa da ben de herkes gibi yaşlılıktan kaynaklanan o garip davranışlara ve el ele tutuşmalara inandım. Ama insanın aklına hırsız oldukları gelir mi?" Elimden tutup yan odaya çekti, bu esnada kapıya tekrar vuruldu ve koridordaki Bayan Ludwig'in ağlamaklı sesi duyuldu: "Orada mısınız sevgili Fanny?"

Sesi gerçekten çaresiz geliyordu. Bir yanım kapıya koşup yardıma ihtiyacım olduğunu, saçma sapan şeyler anlatan bir İngiliz tarafından saldırıya uğradığımı haykırmak istiyordu. Ama diğer yarım Tristan'a inanmaya başlamıştı. Bana gerçeği söyleyecek üçüncü bir tarafımın olmasını ve bana sakin sakin doğruyu anlatmasını çok isterdim.

"Bir kez daha yardımınıza ihtiyacım var!" diye seslendi Bayan Ludwig.

"Bir kez daha mı? Bayan Ludwig bu odaya daha önce de geldi mi?"

Başımla onayladım. "Evet, az önce. Fermuarı sıkışmıştı."

"Kahretsin!" Tristan beni bıraktı, yatağa koştu ve Dascha'yı uyandırmaya çalıştı. Onu şiddetli bir şekilde sarsıyordu ve bu esnada lanetler yağdırıyordu. "Onu uyuşturmuş olmalılar." Onu kontrol etmeye başladı, kollarını havaya

kaldırdı ve ensesindeki lüleleri kenara itti. "İşte!" dedi ve kırmızı bir noktaya işaret etti. "Bu, iğne izi olabilir."

Aman Tanrım. Bayan Ludwig'in şefkatli bir şekilde Dascha'ya eğildiğini ve başını okşadığını gayet net hatırlıyordum.

Çok aptaldım.

"Ludwigler büyük otel çocuk hırsızları mı yani?" diye fısıldadım.

Tristan düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. "Görünüşe göre öyle! Herkesin sevdiği, saf, yaşlı çift..."

"Sevgili Fanny!" Bayan Ludwig kapıya tekrar vurdu. Sesi artık ağlamaklı değil, sabırsız geliyordu.

Tristan telaşla etrafına baktı. "Neden seni de etkisiz hale getirip işini bitirmediğini anlamıyorum. Ne de olsa istediği yerdeydi."

Bayan Ludwig ve birini etkisiz hale getirmek... Kulağa... tamamen yanlış geliyordu. Ve evet, kapı çaldığında nasıl da derin bir nefes aldığını anımsıyordum.

"Ben uğradığı için gitti," diye fısıldadım.

"O halde otel sahibinin oğlu, farkına varmadan seni kurtarmış." Tristan, Dascha'yı yataktan kaldırdı. "Onu taşıyacağız. Fanny hayır!"

Kapıya yanaşmıştım. Ama Tristan'ın korktuğu gibi onu açmak için değil, kısık bir ses daha duyduğum için.

"Açmıyor," dedi Bayan Ludwig.

"Belki banyodadır," dedi diğer ses. Bu, Bay Ludwig'di, onu hemen tanımıştım. "Ya da belki yaramaz bir kızdır ve ufaklık derin uyuduğu için dışarıya çıkmıştır." Usulca güldü. "Az önce bir şey fark etti mi?"

"Hayır, etmediğine eminim!" dedi Bayan Ludwig ve kesinlikle haklıydı. Hiçbir şey fark etmemiştim, hiçbir şey!

Bir sonraki sözlerini duyunca kendimi kötü hissetmeye başlamıştım.

"Pas anahtarı aldın mı?" diye sordu Bay Ludwig büyük bir rahatlıkla, sanki karısına hava durumunu soruyor gibiydi. "Aslında vals bitmeden buradan gitmek istiyordum. Ah, eski Walther PPK'mı çok özledim, bu silahın hem stili yok hem de iddialı. Susturucusu hoşuma gitse de."

Dehşetle bir adım geri kaçtım. "Pas anahtarları var!" diye fısıldadım Tristan'a, "Ve susturuculu bir silahları."

Tristan kucağında uyuşturulmuş Dascha'yla kızgın bir ifadeyle onayladı. "Emniyet kilidi ile zinciri saniyeler içinde açarlar. Bunlar profesyonel. Üçümüz yan odanın penceresine tırmanacağız, bu odanın kapısını kilitlersek belki odada olmadığımızı anlamaları biraz daha zaman alacaktır. Aşağıda da yardım isteriz. Ve sonra sana her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlatırım. Aşağıya bir suç ortaklarını dikmemiş olduklarını umalım."

"Pencereden gidemeyiz Tristan, yükseklik korkum var. Ve Dascha baygın. Biz... biz..." Panikle etrafıma baktım.

Telefonu gördüm, o kadar rahatlamıştım ki gözyaşlarına boğulacaktım. Neden şu ana kadar aklımıza gelmemişti? "Kapı görevlisi locasını arayıp Mösyö Rocher'ye polisi harekete geçirmesini söyleyeceğim... Bay Huber da tabancasıyla gelebilir..."

Kapıdan metalik sesler geliyordu. Biri kapı kilidini açıyordu. Ve muhtemelen onca zamandır çalıyor olmasına rağmen müzik sesini yeni duyuyordum. Beynim birkaç dakikalığına kendini kapatmış olmalıydı. Vals müziği zirveye ulaşmıştı ve ben terasa çıkıp imdat diye bağırırsam sesimin duyulmadan karanlıkta yok olacağını anladım. Herkes balo salonundaydı ama Mösyö Rocher'ye güvenebilirdim. Onun yıkılmaz bir kaya gibi locasında oturduğuna emindim.

Titreyen parmaklarla numarayı çevirdim ve telefonun çalışmadığını anlamam, son derece önemli birkaç saniye kaybetmeme neden oldu. Defalarca ahizeye, "Alo!" dedim, ta ki kabloyu çekene ve elime kesilmiş bir kablo ucu gelene kadar.

Biri kabloyu kesmişti.

"Bayan Ludwig!" Bununla da az önceki gelişinde ilgilenmişti. Eğer Tristan beni hemen bitişikteki Dascha'nın yatak odasına çekiştirmemiş olsaydı sanırım olduğum yere yığılırdım. Dascha'yı omzuna atmıştı. Kapıyı kilitledi. "Hadi gel Fanny." Parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Pes etmek yok! Başaracaksın."

Ben pek emin değildim, parmaklarım o kadar titriyordu ki Dascha'ya yatağının ucundaki askıda duran samur paltosunu giydirmekte zorlanıyordum. Tristan bu arada komodini kapının önüne itti. "Bu olanlar delilik!" diye mırıldandım, bir süre önce süitten almamı söyledikleri samur şapkayı Dascha'nın lüleli başına takarken. Bu yaşananlar sanki başka bir hayata ait gibiydi.

"Şu anda birinci kattayız," dedi Tristan beni sakinleştirmek için. "Bu taraf zemine kadar sadece beş metre, ayrıca kar oldukça yüksek ve yumuşak. Her türlü yataktan daha yumuşaktır. Atlayabiliriz. İlk önce sen, senin ardından Dascha'yı atarım ve ben de atladıktan sonra güvenli bir yere gideriz."

Konuşurken bir yandan da beni pencere pervazına kaldırmıştı. Pencere açıktı, Tristan süite buradan girmiş olmalıydı. Zar zor nefes alarak pervaza tırmandım.

"Bu çılgınlık! Uyuşturulmuş dört yaşındaki bir çocuğu öylece pencereden aşağıya atamayız..." Korkuyla yan tarafa kulak kabarttım.

"Atabiliriz, yapabiliriz! Yapmak zorundayız. Sadece büyük bir adım at, aşağıda hiçbir şeye el sürülmemiş, yumuşak bir yere düşeceksin, söz veriyorum."

Ve sonra Tristan beni güçlü bir şekilde itti...

24

Tristan haklıydı, kar yataktan bile daha yumuşaktı. Ancak yatağın aksine, kar derin ve nemliydi, kendimi içine gömüldüğüm delikten kurtarmamıştım ki eriyen kar suyunun külotlu çorabıma ve ayakkabılarımın içine girdiğini hissettim. Ama Dasha için çok endişeleniyordum. Onun havada uçan vücudunu asla unutmayacaktım ama ona zarar vermemiş olmayı umarak onu yakalamayı başardım. Ancak hava sıfırın altında altı dereceydi ve onun ayakkabısı ya da çorabı yoktu. Hemen sıcak bir yere gitmeliydik. Ve güvenli!

Aptal gibi, aşağıya sağ salim indiğimizde bu kâbusun biteceğini sanmıştım. Ancak tehlike geçmemişti. Ludwigler aynı şekilde aşağıya atlayacak değillerdi elbette ama büyük bir ihtimalle kaçıracakları kurbanın bu kadar çabuk ortadan kaybolmasını da kabul etmeyeceklerdi.

Tristan, bir kedi gibi yanıma düştükten sonra beni otel duvarının saçağı altına çekti ve uyarırcasına yukarıyı işaret etti. Nefesimi tutmaya çalıştım, Ludwigler açık pencereyi görmüş, aşağıya bize mi bakmışlardı? Bizimle karşılaşırlarsa ateş ederler miydi? Yoksa az sonra köşeden çıkacak olan suç ortaklarına cep telefonuyla haber mi vermişlerdi? Gö-

zümün önüne, biz içeri girip ortalığı ayağa kaldıramadan sinsi hırsız çiftin el ele merdivenlerden inişi geldi.

Bu aslında o kadar kolay değildi. Balo salonunun arka tarafındaydık ve şenlik ışıklarıyla aydınlatılmış kemerli pencerelerin altında, derin karın içindeydik, kimse bizi göremez ve duyamazdı. Kendimi, karanlık okyanusta yüzen bir parti gemisinin dik güvertesinin duvarındaki çaresiz kazazede gibi hissediyordum. Bir sonraki giriş güney kanadındaydı, bu, geçen hafta duvarında Tristan'ı gördüğüm spa merkezinin önündeki küçük sigara terasıydı. Ya da otelin etrafını dönüp doğu tarafındaki ana kapıya koşacaktık ki benim tercihim buydu çünkü orada o kadar çok şey oluyordu ki Ludwiglerin bizi o girişte tuzağa düşürmeye cesaret edemeyeceğini düşünüyordum.

Buna rağmen, her iki yolda da olan derin kar ve kollarımdaki baygın Dascha yüzünden ilerlemek kolay değildi, özellikle de hiçbir şey göremediğimiz için. Ay henüz tam olarak tepede değildi ve pencerelerden süzülen ışık, Buluttan Kale'yi çevreleyen derin karanlığa nüfuz etmeye yetmiyordu.

O anda aklıma, otelin kömürünün atıldığı kaydırak geldi. Tam olarak otelin önünde değildi ancak bir zamanlar otelin bodrum katına kömür istiflemek için kullanılan kapak, bir insanın sığacağı genişlikteydi ve daha yakındı. Çünkü doğu tarafındaydık, ana binanın yer aldığı güney kanadının olduğu yerde. Sadece otelin duvarı boyunca

otuz metrelik karda ilerlemek zorundaydık, sonra varmış olacaktık. Kömürlüğün kapısı, artık kullanılmamasına rağmen kolay açıldı, paslı veya donmuş olacağından korkmam yersizdi.

Burayı avucumun içi gibi bilmem işimize yaramıştı. Pavel bana bodrum derinliklerinin tüm sırlarını göstermemişti ancak eski kömürlük çamaşırhanenin bitişiğindeydi. Burada olduğumuzu kimse tahmin edemezdi.

Tristan tekrar etrafa baktı, sonra aşağıda Dasha'yı yakalamak için önce kendisi kaydı. Onları takip ettim ve ayaklarımın altındaki sağlam zemini hissettiğimde ve rutubetli kömürlüğün havasını soluduğumda rahatladım.

Başarmıştık. Güvendeydik!

Gerçi Dascha'ya inanılmaz acıyordum, uyuşturulmuş bir halde camdan atılmıştı ve şimdi de kömürlük kaydırağından aşağıya kaydırılmıştı, yarın sabah her tarafında morluklar olacaktı ama hepsi çocuk hırsızlarının elinde olmaktan iyiydi.

"Güzel bir kestirme," dedi Tristan takdir edercesine, ben ışık anahtarını çevirdiğimde ve çamaşırhanenin kapısını açtığımda. Ağır bir yangın kapısıydı ve dışarıdan büyük bir mandalla kapatılıyordu. Neyse ki kimse böyle bir şey yapmamıştı.

Her yer alışılmadık bir şekilde sessiz, karanlık ve terk edilmiş gibiydi. Birden aklıma Pavel'in Sion'daki yılbaşı

konserinde olduğu geldi. Yine de yaşanan tüm o panikten sonra evde gibi hissediyordum.

Burada da tüm ışıkları açtım hatta birkaç çamaşır ve kurutma makinesini de açabilirdim, sırf aşina olduğum o gürültü atmosferini oluşturmak için. Sonra Tristan'dan Dascha'yı aldım ve ellerimle ayaklarını ısıtmaya çalıştım. Ancak bu nafile bir çabaydı çünkü ellerim de buz gibiydi.

"Sence uyuşturulmak ona zarar verir mi?" diye sordum korkuyla. En azından yüz rengi ve nefes alıp verişi normaldi.

Tristan da benzer bir şey düşünüyor gibi görünüyordu. Başını salladı. "Öyle olsaydı farklı görünürdü sanırım," dedi ve etrafa bakındı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum ve balo salonuna dalıp, "İmdat, çocuk hırsızları!" diye haykırdığımızı hayal ettim.

Tristan'ın da planı yok gibi görünüyordu. "Kim bilir kaç tane suç ortakları vardır. Şimdilik burada güvendeyiz," diye mırıldandı.

"En güzeli kurutma makinelerinde hepimizin üçer tur dönmesi olacak," dedim neşeyle. Sağ kalmış olma duygusu muhteşemdi. İnsan her gün birinci kattan atlamıyordu. Ama şimdiye kadar yüksek adrenalinin baskıladığı binlerce soru yüzeye çıkıyordu.

Dascha'yı bir yığın yatak çarşafının üstüne yatırıp bir havluyla ayaklarını ovalarken, Tristan koridora çıkan kapıyı bir karış açtı ve dışarıya baktı. "Burada telefon var mı?"

Başımı salladım. "En yakını mutfakta. Ve spada, ikisi de yaklaşık olarak aynı uzaklıkta. Ludwiglerin çocuk hırsızı olduklarını nereden anladın? Ve nasıl oldu da tam zamanında odada olabildin? Bir saniye geç kalsaydın kapıyı açmış olacaktım." Hayal edince tüylerim diken diken oldu.

"Evet, ramak kalmıştı." Tristan kapıyı kapattı. "Ludwiglerin kim olduğunu geç öğrendim. Harekete geçmişlerdi bile, benim de süite farklı bir yolla girmekten başka seçeneğim yoktu. Durumu sana anlatmanın zor olacağını bildiğimden ağzını kapatmak zorunda kaldım, *sorry*..."[13] Bana yamuk bir tebessümle baktı. "Ama kabul etmem lazım, şaşırtıcı bir şekilde duruma adapte oldun."

Bu doğru değildi.

Her şey bana inanılmaz saçma geliyordu. Önce Ben, büyük otel çocuk hırsızı olduğu fikrinden vazgeçmem için günlerce uğraşmıştı ve şimdi de böyle bir hırsız olduğunu öğrenmiştim. Daha doğrusu olduklarını. Üstelik bir de Ludwiglerdi, en sevdiğim otel misafirleri! Hayır, buna hâlâ adapte olamamıştım.

"Nasıl öğrendin?"

"Yüzük," dedi Tristan. "Bir insanın kırk yıl boyunca parmağında taşıdığı bir takının en azından gümüş değil de platin olduğunu fark etmemesi veya birinin bunu söylememesi tuhaf gelmişti. Hele ki o taş! Beril taşına benzemiyor

13 (İng.) Üzgünüm. (ç. n.)

bile. Bu boyuttaki ve kalitedeki pembe bir elması köşedeki mücevherciden alamazsın, bu taşlar çok nadirdir. Bitpazarı hikâyesi de bana ve büyükbabama imkânsız geldi. Bu yüzden yüzüğün fotoğraflarını çektim ve büyükbabam onu... bir arkadaşına gönderdi. Karşımızda kurnaz, dolandırıcı bir çift olabileceğini düşündük. Ama tehlikeli çocuk hırsızları olabilecekleri aklımızın ucundan bile geçmemişti. Sen bana iki gün önce büyük otel çocuk hırsızlarını sorduğunda, kafamın içinde tüm alarm zilleri çaldı."

"Anlayamıyorum." Dascha'nın ayakları ısınmıştı, ben de kendimi ellerini ısıtmaya adadım.

Tristan sırtını kapıya dayadı. "Büyükbabam kaçırma vakalarını hemen anımsadı çünkü hırsızlar olağan dışı davranıyormuş, nakit dışında değerli objeler de istiyorlarmış, bunu yaparken oldukça zevkli parçalar seçiyorlarmış. Kurbanlarının ebeveynlerinin sahip oldukları değerli şeyleri biliyorlarmış. Mücevherlerden yağlı boya tablolara ve birkaç milyon değerindeki kemanlara kadar. Ne yazık ki biraz uzun sürdü ama balodan önce nihayet pembe elmas fotoğrafı ile kaçırma vakaları belgelerini karşılaştıran arkadaşımdan mesaj geldi. Hiçbir şüphe yok: Bayan Ludwig'in nişan yüzüğündeki taş, 1997 yılının mayıs ayında, kızları Maggiore Gölü'ndeki lüks bir otelden kaçırılan yayınevi sahibi bir aileye ait broşun taşıymış."

Bu bilgiyi sindirebilmem için birkaç saniyeye ihtiyaç duydum. "Yani, bu yüzükle ikisini tutuklatmak mümkün mü diyorsun? Büyükbabanın gemolog olması ve ikinizin aynı zaman diliminde burada tatil yapıyor olmanız ne büyük bir tesadüf..." dedim ve sustum.

Tristan güldü. "En büyük tesadüfün ne olduğunu biliyor musun? Stella Jegorow'un yüzüğü çalması! Eğer bu olmasaydı, Bayan Ludwig bitpazarı hikâyesini uydurmayacaktı ve ben de bu ikisiyle ilgili bir şüphe duymayacaktım."

"Lanet olası bir sürü tesadüf..." diye mırıldandım ve Dascha'nın elini avucuma aldım. Tristan tesadüfen Stella Jegorow'un kleptoman olduğunu biliyordu ve yüzüğü almış olabileceğinden şüphelenmişti. Tesadüfen duvarlara tırmanabiliyordu ve sorunsuz bir şekilde süitlere girebiliyordu, üstelik tesadüfen cam açık olabiliyordu ve Stella Jegorow tesadüfen yüzüğü bir kasaya koymak yerine komodin çekmecesine koyuyordu. Ve Tristan'ın büyükbabasının tesadüfen polis verilerine ulaşabilen bir arkadaşı vardı.

Hayır, bunu bana anlatamazdı!

"Büyükbabam, tesadüflerin gerçekte Tanrı'nın aklı olduğunu söyler." Tristan, sanki aklımdan ne geçtiğini biliyormuşçasına iç çekti.

"Sen kimsin Tristan?" diye çıktı ağzımdan.

Yine iç çekti. "Sana hiç yalan söyledim mi ajan Fanny?"

Bunu nereden bilecektim? Genellikle sorularıma soruyla cevap vermişti. Tıpkı şu an olduğu gibi. İçgüdüsel olarak Dascha'nın derme çatma yatağının önüne dikildim.

"Hayır, söylemedim." Tristan smokin ceketini çıkardı. "Çünkü seni ilk gördüğüm andan itibaren büyüleyici bir şekilde savunmasız olduğunu gördüm. Ya da savunmasız bir şekilde büyüleyici, nasıl istersen öyle olsun."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum rahatsız olmuş bir halde.

"Sana gerçeği gösteriyorum. Yoksa bana asla inanmayacaksın." Tristan siyah, şık papyonunu gevşetti ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Ona şaşkın gözlerle bakıyordum.

"Büyükbabam ve ben tesadüfen buraya gelmedik," dedi. "Biz Nadjeschda elması için buradayız ve Ludwiglerle ilgili mesele bizi çok korkuttu çünkü işimizi engelleyebilirlerdi."

Bu doğru olamazdı!

"Yani, sen gerçekten bir otel hırsızısın, öyle mi? Büyükbaban da! Siz şey için... siz gerçekten o kolyeyi çalmak istediniz!" Kekelemekten başka bir şey çıkmıyordu ağzımdan.

"Ah, kolye hikâyesini hallettim." Tristan gömleği dramatik bir jestle açtı ve kusursuz göğsünü gösterdi. Boynunda, ortasındaki büyük mavi taşı başka taşlar tarafından çevrelenmiş çift sıralı elmas kolye vardı.

Ayakta durabilmek için Pavel'in dikiş masasından destek almak zorunda kalmıştım.

"Olağanüstü, öyle değil mi?" Tristan kolyeyi tek hamlede çıkardı ve bana doğru tuttu. "Kali'nin üçüncü gözü. Nasıl parladığını görüyor musun? Sanki içinde tanrısal bir ışık yanıyor gibi. Takmak ister misin?"

Bir adım geriye kaçtım. "Hayır, istemiyorum. Ben..." Evet, ne istiyordum? Kaçmak mı? Polisi aramak mı? "... ben sadece bunların gerçek olmamasını istiyorum," diye tamamladım cümlemi.

"Her şey yolunda Fanny!" Tristan bana baktı. "Biz bir şey çalmıyoruz. Biz eşyaların gerçek sahiplerine götürülmesini sağlıyoruz. Bu taş Hindistan'ın Madurai kentindeki gizli bir tapınağa ait. Bir zamanlar oradan çalındı ve tekrar oraya, Tanrıça Kali'ye götürülecek. Bu, insanoğluna uygun bir taş değil."

"Yoksa sen putperest bir tarikat manyağı mısın?" diye sordum ve bir adım daha geri gittim.

Tristan kahkaha attı ve birden o her zamanki bilindik Tristan oldu. Kibirli ve neşeli. Mücevheri avucunun içinde çevirdi ve mavi taş ışıkta parladı. "Tanrı aşkına, hayır! Aslında gizli bir topluluk için çalışıyorum... Şey, şöyle söyleyelim: haksızlıkları telafi etmekle ilgili olan ve dünyanın dengesini korumaya çalışan bir topluluk."

"İlluminati mi?" diye kekeledim.

"Hayır. Ama... büyük bir ihtimalle içlerinden bazıları İlluminati'den. Dinle: Kimse kolyenin eksikliğini hissetmeyecek. Stella Jegorow şu anda baloda farkında olmaksızın, kolyenin ayırt edilmeyecek bir kopyasını takmış durumda ve büyükbabam boynundaki taşın dünyanın en güzel ve pahalı elması olduğu inancını güçlendiriyor. Sigortacı adam her şeyin yolunda olduğunu düşünüyor. Onun gerçek olmadığını, satmak istediklerinde öğrenecekler, umarım bunu asla yapmazlar. Bu arada, kopyadaki pırlantaların orijinallerinden aşağı kalır tarafı yok. Sadece elmas yerine konan taş zirkon."

Kilerde bir yerde bir kapı sesi duyuldu ve ikimiz de irkildik.

"Yavaş yavaş medeniyete dönmeye çalışmalıyız," dedi Tristan sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Sence saat kaç?"

Tristan'ın süitte ağzımı kapattığı andan şu ana kadar ne kadar zaman geçtiğini hiç bilmiyordum, olanları düşünürsek pek fazla değildi. Görünüşe göre insan birkaç dakika içinde pencereden düşebiliyordu.

"Sence Ludwigler bu arada pes etmiş olabilirler mi?" diye sordum umut içinde. Hırsızlık ya da gizli topluluk bir yana ne de olsa Tristan beni ve Dascha'yı bir kaçırılmadan kurtarmıştı.

"Sanmam," dedi. "Başarısızlığa uğradıklarını bilmiyorlar ki! Senin Dascha'yla birlikte bir yere saklandığını

ve korkudan tir tir titrediğinizi sanıyorlar. Hatta belki de adamları sizi ararken baloda birkaç tur dans ediyorlardır."

"Adamları mı? Az öncesine kadar sadece bir suç ortağı vardı," dedim. "Şimdi birkaç tane mi oldular?" Ve büyük bir olasılıkla hepsinin susturuculu silahları vardı.

Tristan omuzlarını silkti. "Belki de yalnız çalışıyorlardır. Onlardan beklerim."

"Ama senin bizimle olduğunu bilmiyorlar, öyle değil mi?"

"Hayır." Tristan'ın yüzü parladı. "Nereden bilecekler? Büyükbabamla birlikte yüzük meselesini ortaya çıkardığımızdan haberleri yok ki! Dascha'yla birlikte tek başınıza kaçtığını düşünüyorlardır." Bezelyenin üstünde yatan prenses gibi uyuyan oligarşik ailenin kızına baktı. "Bu da, bana bir şey yapacaklarından korkmama gerek olmadan elimi kolumu sallayarak buradan çıkabileceğim anlamına geliyor." Gülümsedi. "Özür dilerim, bunu daha önce akıl etmeliydim. Sadece ilk kez bu kadar ağır bir hırsızlık işinin içindeyim."

"Ah, insan alışıyor!" dedim.

Tristan kapıya gitmişti bile. "O halde şimdi yukarıya çıkıp Ludwiglerin kimliklerini ortaya çıkaracağım. Sonra geri geleceğim. Sen sakın yerinden kımıldama."

"Senin yerinde olsam buraya dönmeden önce polisi ararım," dedim. "Yoksa bir otel hırsızı olarak bu çok mu tehlikeli?"

Tristan kolyeyi havaya kaldırdı. "Dediğim gibi buna hırsızlık demiyoruz. Bunun adı, haksız yere ele geçirilen dünya değerlerinin geri götürülmesi. Ama bana güvenmiyorsan..." Tekrar yanıma geldi ve ne yapmak istediğini anlayamadan kolyeyi avucuma koydu. "O zaman bu güzel parça ben geri dönene kadar güvence olması adına sende kalacak. Sadece başka biri görmesin..." Gözlerimin içine baktı ve ciddi bir şekilde devam etti: "Senin ve benim artık bir sırrımız var ajan Fanny. Ben sana güveniyorum, sen de bana güven."

Şaşkın gözlerle tekrar kapıya gidişini izledim. Eşikte geriye döndü. "Yukarıda anlatacaklarıma inanmaları için bana şans dile. Herkes Ludwigleri seviyor..."

"Ben'e anlat. Ona güvenebiliriz."

Tristan hafifçe yüzünü buruşturdu. "Elimden geleni yapacağım." Sonra kayboldu.

Ben ise baygın bir çocuk ve Kali'nin üçüncü gözüyle, Pavel'in dikiş masasına yaslanmış bir halde kilerde kalmıştım. Derin bir nefes aldım.

25

Tamam, sakin. Panik yok.

Hâlâ dikiş masasının üstünde duran, yaşlı Stucky'nin kayınbiraderinin yaptığı armut likörü şişesine baktım ve derin bir nefes aldım. Nefes aldım verdim, aldım verdim...

Her şey yolundaydı. Dascha ısınmıştı, nefesi dengeliydi, nabzı normaldi. Yardım geliyordu.

Peki ya gelmezse? Ya Ludwigler Dascha'yla birlikte Panoramik Süit'ten kaçarken yardım aldığımızı anlamışlarsa? Ya karın içindeyken Tristan'ı yanımızda görmüşlerse? Veya Tristan'ın balo salonunda olmadığını anlamışlarsa? Ella Barnbrooke balo partnerinin yokluğunu sessiz ve uslu bir şekilde kabullenmemiş olmalıydı.

Ya Tristan hikâyesini anlatırken Ludwiglerin suç ortakları bodrum katını araştırıp Dascha'yla beni burada bulursa? Ludwiglerin korkmuş bir halde el ele tutuşup masumiyet timsalini oynamaları gözlerimin önüne gelmişti.

Burada öylece durmak ve olacakları beklemek birden bana saçma ve tehlikeli gelmişti. Yardımı kendim bulmalıydım. Mösyö Rocher'yi aramak için telefonlardan birine ulaşmalıydım. Onun diğer her şeyle ilgileneceğine emindim.

Ama önce, ben dönene kadar güvende olması için Dascha'yı saklamalıydım. Ve onu nereye saklayacağımı da biliyordum. Yorgun Berta'nın içinde bir kreşin sığacağı kadar yer vardı. Dascha için içine havlulardan bir yer yaptım, başka havlularla sadece ağzı ve burnu görünecek şekilde üstünü örttüm. Sonra, mümkün olmasa da birinin gelip çamaşır yıkamak istemesi ihtimaline karşı fişini çektim.

Evet, bu hallolmuştu. Şimdi kolyeyi saklamam gerekiyordu. Ya da Tristan gibi yapacaktım ve boynuma takıp kıyafetimin altında saklayacaktım. Elmas kilidi neredeyse boynumu sıkıştıracaktı, gerçekten kaliteli işçilikle yapılmıştı!

Aman Tanrım, ne kadar da ağırdı. Kali'nin lanetinin benim için acele etmemesini umdum çünkü üçüncü gözü sutyenimin içindeydi.

Koridora açılan kapıyı bir karış araladım ve kimse var mı diye baktım. Mutfak ve spa alanı eşit uzaklıktaydı ama ben mutfakta karar kıldım çünkü Bay Heffelfinger herkes baloda olduğu için spayı kapatmış olabilirdi.

İlk köşeyi oldukça tereddüt ederek döndüm çünkü Bay Ludwig'in tabancasıyla karşıma çıkmasından korktum ama sonra koşmaya karar verdim. Telefona ne kadar çabuk ulaşırsam, bu kâbus o kadar çabuk bitecekti.

Bir sonraki köşede, ekmeklerle dolu kocaman bir sepet taşıyan Pierre'le çarpıştım. Ekmeklerin birkaçı yerde yuvarlanmaya başladı.

"Fanny!" dedi Pierre şaşırarak.

Onu gördüğüm için o kadar rahatlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım.

"Ah Tanrım!" diye çıktı ağzımdan. "İyi ki sensin. Tesadüfen buralarda şüpheli çift... şey... insanlar gördün mü?"

"Ah evet, çok sayıda!" dedi Pierre. "Mutfak tamamen şüpheli ayaktakımıyla dolu, şef başta olmak üzere. Burama kadar geldi! Ama bu mesaiden sonra iki gün tatilim var. Ve tahmin et ne yapacağım..." Ancak şimdi bir sorunum olduğunu fark etmişti. "Ulu Tanrım, ne oldu Fanny? Sanki bir hayaletle karşılaşmışsın gibi görünüyorsun."

Keşke öyle olsaydı! "Pierre bana yardım etmem lazım," dedim hızla. "Biri, Nadjeschda elmasını ele geçirmek için oligarşik ailenin kızını kaçırmak istiyor ve ben de bu yüzden Dascha'yı da alıp Panoramik Süit'ten kaçtım. Ama hâlâ peşimizdeler. Silahları var ve gerçekten çok tehlikeliler."

Pierre'in yüz ifadesi endişeli olmaktan çıkıp salt inançsızlığa ve akıl sağlığımla ilgili duyduğu şüpheye bürünmüştü. Gözlerini benden ayırmadan başını yana çevirdi ve ben birden az önce Tristan'ın nasıl hissettiğini anladım. Kimse bir anda böyle bir hikâyeye inanmazdı. İnsan beyni bunu yapamazdı.

"Tamam," dedi hafif uzatarak. "Yani, Rus oligarşi ailesinin kızıyla birlikte kaçtın, çünkü Nad... bilmem ne

elmasının peşinde olan silahlı birtakım kişiler sizin peşinizde, öyle mi?"

"Biliyorum, kulağa karmaşık geliyor," diye girdim lafının arasına. "Ve zaten karmaşık da. Mutfaktan Mösyö Rocher'yi arayıp her şeyi anlatmam lazım. Polisi aramalı ve Jegorowlara haber vermeli. Bana yardım eder misin?"

"Elbette sana yardım ederim." Pierre hâlâ pek ikna olmuş gibi görünmüyordu ama dudaklarındaki alaycı tebessüm kaybolmuştu. Görünüşe göre durumun ciddiyetini anlamıştı. "Peki çocuk nerede şimdi?"

"Onu çamaşırhanede bıraktım."

"Ne? Yalnız mı?" Pierre derin bir nefes aldı. "Tamam şöyle yapacağız: Sen çocuğun yanına gidip orada bekleyeceksin. Ben de Mösyö Rocher ve polise haber vereceğim. Sonra da en keskin bıçağımı alıp çamaşırhanenin önünde nöbet tutacağım. Buradan hiçbir çocuk kaçırılmayacak!" Ekmek sepetini bile yerden almadan koşarak gitti. "Bana güvenebilirsin Fanny!" dedi omzunun üstünden.

Şimdi her şey yoluna girecekti. Çamaşırların yanına geri döndüm ve Dasha'yı yorgun Berta'daki yuvasından aldım. Bana mı öyle geliyordu yoksa huzursuz mu nefes alıyordu? Belki çamaşır makinesinde yeterince oksijen yoktu? Onunla birlikte dikiş masasına oturdum ve bir bebek gibi onu sallamaya başladım. "Uzun sürmeyecek, baban az sonra gelecek ve seni alacak," dediğimde kapı açıldı ve Pierre

içeriye girdi. Söylediği gibi bıçağını da almıştı. Çok uzun değildi ama kesinlikle öldürücüydü.

"Her şeyi hallettim," dedi nefes nefese. "Mösyö Rocher polisi arayacak ve otel yönetimini harekete geçirecek. Ben de arkadaşım Lukas'a, yangın söndürücüyle birlikte merdiven başında beklemesini ve onu şüpheli gördüğü herkesin kafasına indirmesini söyledim. Ah, ufaklık bu mu? Çok tatlı. Uyuyor mu? Peki, sen neden ağlıyorsun Fanny?"

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü fark etmemiştim bile. "O kadar rahatladım ki. Lukas'ı tanımasam da teşekkürler," dedim burnumu çekerek. "Artık her şey iyi olacak. Neler yaşadığımızı tahmin bile edemezsin."

"Evet, edebilirim." Pierre, Pavel'in sandalyesine oturdu. "Sırf pencereden atlamak bile acayip olmalı. Beş altı metre vardır."

"Ben... ben sana pencereden atladığımızı söylememiştim..." Korkunun içimde yükseldiğini hissettim, sanki midemi ağır çekimde allak bullak ediyor gibiydi.

"Doğru, söylememiştin." Pierre omuzlarını silkti ve bıçakla masaya çentikler atmaya başladı.

Ah hayır. Lütfen. Lütfen baştan başlamasın. Ve bunu Pierre yapmasın.

Yasaklı Kedi'yi sevgi dolu bir şekilde soğuk rostoyla besleyen Pierre. Her sabah uzun burunlu yüzüyle bana yaramazca gülümseyen Pierre. Bana ahududulu *cheesecake* ayıran ve Hugolara sütlü ekmek temin eden Pierre!

"Mösyö Rocher'yi aramadın, değil mi?" diye s
ifadesiz bir ses tonuyla. Cevabı bilmediğimden değil,
ondan duymak istiyordum.

"Doğru!" diye onayladı neşeli bir ifadeyle. "Ama
bir yeri aradım ve çocuk sağ salim çamaşırhanede o
için çok mutlu oldular."

Pierre yine yaramaz tebessümüyle güldü. "Ah,
Fanny! Ne işler çeviriyorsun? Baygın küçük bir kızla
reden atlamak! Gerçekten yüzüne gözüne bulaştırabi
Bayan Ludwig çok kızgın. Ve Bay Ludwig olayı tam
iptal etmek üzereydi."

Dascha'ya baktım. Neredeyse ben de baygın
dileyecektim, en azından o zaman tüm bu olanl
haberdar olmazdım. Keşke sadece burada, çamaşırh
kalsaydım...

"Her halükârda seni bulurdum," dedi Pierre san
şüncelerimi okumuş gibi. "Bir şekilde kilere gelece
emindim, çamaşırhaneyi avucunun içi gibi biliyorsun
riye yaslandı ve bıçağı parmaklarının arasından ka
"Ekmek sepeti ne işe yarayacak sanıyorsun? Onunla u
dışarıya taşıyacağım. Ve kimse benden şüphelenme
Çünkü şef sadece eski ekmekleri götürmeme izin ve
aynı zamanda bunu yapmamı emretti de."

Bana ne olacak, diye sormak istiyordum aslında ar
vabı duymak istemiyordum. Bıçağın görüntüsü bile
yetiyordu.

"Ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedim, aklıma gelen tek şey buydu.

Pierre bana armut likörü şişesinin üstünden gülümsedi. "Seni seviyorum Fanny, gerçekten, sen iyi bir kızsın. Ama sadece ara sıra sana tatlı ayırdığım için arkadaş olacağız diye bir şey yok. Hayatın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Aşçı olarak ne kadar kazandığımı biliyor musun?" Cevabımı beklemedi bile. "Ve nelere katlanmak zorunda olduğumu? Bu adil mi? Bir yanda birazcık rahat yaşayabilmek için deli gibi çalışanlar, diğer yanda burada tatil yapan ve lanet olası yumurtaları mükemmel şekilde gelmediği için şikâyet eden zengin şişkolar. Hayır, bu adil değil, öyle değil mi? Herkes bu acımasız dünyada bir yere gelmek zorunda ve ben de beni bu mutfak cehenneminden kurtaracak bir teklifi kabul etmeyecek bir adam değilim. Bunu anlıyorsun, öyle değil mi?"

Söylediklerini duyuyordum ama onları gerçekten anlıyor muydum? Sanmıyordum. Çünkü düşüncelerim birbiriyle yarışıyordu. Ludwiglere haber vereli ne kadar olmuştu ve onların burada olmaları ne kadar sürecekti? Peki bana ne yapacaklardı? Beni de Dascha gibi uyutup hiçbir şey söylememem için yanlarında mı götüreceklerdi? Ama ben ekmek sepetine sığmazdım. Daha büyük bir olasılıkla beni vuracaklardı. Yoksa Pierre para için bıçağını mı kullanacaktı?

En azından karşı koymayı denemeliydim. Dasc
kendim için. Ve ailem için. Mezun olmadan ölmer
ları perişan ederdi. Tamam... bu saçma olmuştu.
zamanda uygunsuz.

Dascha'nın uyuyan tatlı yüzüne baktım ve ayağa ka

"Sakın saçmalamaya kalkma Fanny!" Pierre de
kalktı, elindeki bıçakla oynuyordu.

"Onu sadece şuraya yatıracağım." Daha önce o
tırdığım havlu yığınına işaret ettim.

Pierre başıyla onayladı. "Tamam. Sonra tekrar
caksın, anladın mı?"

"Tabii." Tüm umutlarını kaybetmiş biri gibi
yığınına yürüdüm ve Dascha'yı dikkatlice yatırdı
yapacağımla ilgili en ufak bir fikrim yoktu ama he
bir şey yapacaktım. Hem de şimdi.

Arkamı döndüğümde ışık yanıp sönmeye başlac
lında sadece biri değil devasa alandaki tüm ışıklar. Ve
çamaşır makinelerinden biri çalışmaya başladı. Bu öz
bir tek yorgun Berta'nın çıkardığına yemin edebi
ama az önce fişini çekmiştim.

"Lanet olsun, bu da ne?.." Pierre bıçağını çekerek
fırlayıp makinelere doğru yürüdü.

Bu, benim son şansımdı. Armut likörü şişesir
radım ve var gücümle Pierre'in başına vurdum. T
ettiğim gibi kırılmadı, darbenin etkisiyle elimden fı

düştüğü zeminde yuvarlanmaya başladı. Pierre dizlerinin üstüne düştü, bayılmadı ama biraz sersemledi.

Lanet olsun, herifin ne kadar sağlam bir kafatası vardı! Ve bıçak hâlâ elindeydi.

Telaşla etrafıma baktım ve bulabildiğim ilk şeyi kavradım: ütüyü!

Pierre sersemlemiş bir halde ayağa kalktı. Kesinlikle dinlenmesine izin vermemeliydim, bu yüzden ütünün kablosundan tutup salladım ve hızla kaval kemiklerine doğru fırlattım. Bir yerde kaval kemiğinin vücuttaki en büyük kemik olduğunu ve oraya vurulduğunda bir süreliğine büyük acılara sebep olunacağını okumuştum.

Ve bu doğru gibi görünüyordu, özellikle de birkaç kilo ağırlığındaki metal bir ütü, tasmasıyla havada çevrilen bir köpek gibi fırlatılıp hedefe isabet ettiğinde! Pierre bağırdı ve tekrar dizlerinin üstüne çöktü. Bu kez bıçak elinden düştü. Hatta ütü pantolonunu yırtmıştı.

Yorgun Berta veya onu taklit eden her neyse bu arada susmuştu ve ışıklar tekrar sakinleşmişti.

Pierre pres ütüden destek alarak zar zor ama öfkeyle doğrulmaya çalıştı. Pavel alışık olunmadık bir şekilde cihazı kapatmıştı, halbuki içinde ütülenecek çamaşır vardı. Bu, restorandaki sofra örtülerinin üstüne konulan beş metrelik servis örtüsüydü. Kumaşın üçte ikisi ütülenmemiş bir halde makineden dışarıya taşmıştı.

Uzun uzun düşünüp vakit harcamadım, kumaşın aş
sarkmış ucunu aldım ve yıldırım hızıyla Pierre'e do
diğer taraftan pres ütünün içine sıkıştırdım. Sonra ş
açık konuma getirdim ve bir adımda arkaya geçtim. P
göz kırpmaya bile fırsat bulamadığı iki dakikalık bir s
pres ütüye doğru çekilmeye ya da daha çok preslen
başladı. Pres ütü bir kez kumaşı vakumladı mı bir
kolay kolay bırakmıyordu. Pierre'in deli gibi debel
kolları şaltere uzak bir mesafedeydi.

"Seni sinsi pislik!" diye bağırdı, pazardaki en güçl
ütüyle tuzağa düştüğünü anlayınca. "Seni mahvedece

"Bence pres ütü seni mahvedecek!" dedim.

Tedbir amaçlı bıçağa da bir tekme atıp katlama
kinesinin altına kaymasını sağladım.

"O halde ben kaçtım!" dedim ve Dascha'yı yattığ
den aldım. "Kömür kilerinden geldiğime göre orad
gidebilirim. Ludwiglere selam söyle."

Pierre, Gracie'nin bile hoşuna gitmeyecek kaba bir
söyledi.

Kömür kileriyle ilgili söylediğim şey sadece bir hi
Gerçekte kayak kilerinden kaçacaktım çünkü dik k
kaydırağı içeriye girmek için mükemmel olsa da yuk
tırmanmak oldukça zor olurdu. Özellikle de baygı
çocukla. En güzeli de Pierre'in hangi yöne gittiğim
remeyecek oluşuydu çünkü yüzü duvara dönük bir

pres ütüye bağlıydı ve beni görebilmek istese başını yüz seksen derece çevirmek zorunda kalırdı. Şu anda bunu denemiyordu bile çünkü onu dümdüz edecek makineye karşı savaşmaya çalışıyordu.

Neredeyse zafer nidaları atmak üzereydim. Ama Dascha hâlâ emniyette değildi. Çamaşırhaneyle kayak kilerini birbirinden ayıran kemerin altından koşarken başıma nemli bir şey değdi ve korkuyla durdum. Bu çok iyi olmuştu çünkü o anda pencereden, dış merdivenin kapısında bir gölge belirdiğini gördüm. Saniyeler sonra kapı açıldı.

Dascha'yla birlikte hızla köşeyi dönüp içinde kayak parafinleri olan dolabın arkasına saklanmayı başardım, yarı karanlıkta bizi bulamayacak olmalarını umarak hareketsiz bir şekilde duruyordum. Çamaşırhaneden yüksek sesli küfürler yükseldi, şimdi ona bir kadın sesi de eşlik etmişti. Bayan Ludwig nihayet gelmiş olmalıydı. Bay Ludwig ise arka çıkıştan giriyordu. Akıllıca! Sadece iki saniye gecikseydim kucağına düşecektim.

Şimdi hızla bağırışlara doğru koştuğundan bizim bulunduğumuz yöne bakmamıştı bile.

Kısa bir nefes aldım. Şimdi iki seçeneğim vardı: Ya planladığım gibi Dascha'yla birlikte kayak kilerinden geçip dışarıya koşacaktım ya da...

Pres ütünün kapatıldığını duydum. "Kömür kilerinden kaçtı," Pierre'in sesi inanılmaz öfkeli geliyordu. "Şuradan gideceksiniz."

Dascha'yı yavaşça yere koydum ve başını dikkatlic
el süpürgesine dayadım. Sonra hızla tek tek makine
arkasına saklanarak geri gittim. Ayakkabılarımıza özel
sessiz tabanlar konması konusunda ısrarcı olduğu için F
lein Müller'e teşekkür edecek zamanım yoktu ne yazı

Kurutma makinesinin arkasına saklanarak baktığı
Pierre'in kömür kilerine gittiğini gördüm. Yünümsü b
kafalarıyla Ludwigler de hemen arkasındaydı.

"Hâlâ kaydıraktaysa onu bana bırakın!" dediğini
dum Pierre'in.

"Bu kız zeki bir pisliğe benziyor." Konuşan Bay Ludwi
Çamaşırhaneden kömür kilerine geçen son kişi oydu
elinde, bir an tereddüt etmeme neden olan tabancası v

Aklıma gelen fikrin aptalca olduğunu biliyordum
eğer başarabilirsem tek seferde üçünü halledebilirdim.
rin bir nefes aldım, sonra saklandığım yerden çıktı
mümkün olduğunca sessiz bir şekilde koşmaya başla

İki metre daha... Bir buçuk... Bir...

Ve işte kömür kilerinin kapısındaydım ve onu dikka
ittim. Yavaş yavaş hareket ettiğini hissettim ve sonr
kapı birden gıcırdadı.

Ludwigler arkalarını döndüler. Pierre başını kaydı
sokmuştu. Bay Ludwig tabancasını kaldırdı.

Hayır, hayır, hayır!.. Buraya kadar pes etmek için gel
miştim. Bir yerden plop sesi geldi, sanki mantarın şişe

çıkma sesi gibiydi ama ben var gücümle kapıyı kapattım, sonra bedenimi kapıya bastırdım ve ağır ekstra mandalı çekerek kilitledim.

Başarmıştım.

Omzumda delici bir acı olduğunu fark ettim. Elimi attığımda ise bir ıslaklığa dokundum. Vurulduğumu anlamam birkaç saniye sürmüştü. Elim kendi kanım yüzünden kıpkırmızıydı.

Bay Ludwig haklıydı, susturucu gerçekten çok iyi çalışıyordu.

26

Tamamen bitap bir halde karın ortasında duruyordum, balo salonundan gelen keman melodileri rüzgârla birlikte bize doğru esiyordu. Boynumda, bana ait olmayan otuz beş karatlık bir elmas taşıyordum ve kollarımda yine bana ait olmayan bir çocuk vardı.

Yolda bir yerde ayakkabımın tekini kaybetmiştim.

"Tanrı akşına Fanny! Kanaman var." Bu, Tristan'dı.

"Pierre benim arkadaşımdı." Belki yaşadığım şok yüzündendi ama ne buraya nasıl geldiğimi hatırlıyordum ne de Tristan'ın nereden çıktığını. Sadece tökezleyerek kayak kilerine gittiğimi ve Dascha'yı yerden kaldırdığımı hatırlıyordum. Bu esnada Ludwigler ve Pierre kömür kilerinin yangın kapısının arkasında öfkeden kudurmuşlardı. Peki, kömür kaydırağını tırmanıp dışarıya çıkmak ne kadar zamanlarını alırdı?

Önemi yoktu. Ben çok bitkindim. Eğer bu kadar canım acımasaydı uyurdum.

"Özür dilerim, daha erken gelmeliydim ama şu aptal Ella arkamdan koştu, bana yapıştı ve bana trip attı." Konuşurken bir yandan da telaşla omzumu kontrol ediyordu

ama hem çok karanlıktı hem de Tristan doktor değildi... Evet, gerçekten o kimdi? "Sonunda merdivenden çamaşırhaneye inmek üzereyken silahlı bir adam gördüm... O anda geri döndüm. Beni görmüş olabilirdi... Kayak kilerinden girmek istedim, kan izini gördüğümde de buraya kadar takip ettim. Sen nereye gidiyordun?"

Hiçbir fikrim yoktu. Sanırım öylece çıkmıştım, neresi olduğunun önemi yoktu, şimdi yarım ay ağacının yanındaki ahıra yakın bir yerdeydik. Belki de çocuk bakıcısı olduğum ilk gün çocukların yaptığı gibi içgüdüsel olarak altına gizlenmek istemişimdir. İsimleri neydi?

"Ashley ve Jeremy. Ya da ona benzer bir şey. Sadece beyaz giymişlerdi." Garip bir şekilde sesim her zamankinden farklı çıkıyordu. Sanki dışarıdan geliyordu ve bana ait değildi. "Sadece beyaz kıyafetler! Hayal et. Belki gelecekte diş doktoru olurlar. Ya da aşçı ama bu karakterlerine o kadar da uygun değil!"

"Aman Tanrım! Fanny, ne kadar kan kaybettin?" Tristan gömleğini yırtmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Gömleğinin ucunu pantolonunun içinden çıkardı ve var gücüyle yırttı.

Balo salonundan gelen müzik hızlanmıştı.

Neden hâlâ çalıyorlardı? Neden insanlar telaşla çevreye dağılmıyor ve Dascha'yı aramıyorlardı? Ve ara sıra da benim ismimi söylemiyorlardı? "Neden ben çocuk hırsızlarını kömür kilerine kilitlemek zorundayken, içeridekiler

hâlâ Gretchen'la birlikte dans ediyorlardı?" Başımı kaldırıp Tristan'a baktım. "İnsanları harekete geçirmeyi unuttun mu Tristan?"

"Hayır! Büyükbabam biliyor. Mösyö Rocher de. Polisler yolda ama ben beklemek istemedim, yanına geldim. Ve eğer Ella beni oyalamamış olsaydı..."

"Ben'e haber vermeliydin. Ona haber vermen gerektiğini sana söylemiştim." Artık mırıltı şeklinde konuşuyordum. "Önemi yok," dedim. "Aslında sadece uyumak istiyorum. Ve Dascha da öyle. Halbuki az önce tuhaf bir şekilde irkildi... Çam ağacının altı güzel olmalı. İstersen sen de gelebilirsin. Orada bizi kimse bulamaz. Biri kıkırdamadığı sürece." Ağaca baktım. "Ayrıca kar çok yüksek. Yanında kürek yok değil mi?" Gözlerimi kapattım. Belki ayakta dururken de uyuyabilirdim. Sadece Dascha'yı düşürmemem gerekiyordu. Onu sıkı tutmalıydım.

"Fanny! Uyumak yok!" Nihayet gömleğini tamamen yırtmıştı, bir parçasını kolumun üstüne sardı. Acı bir an için nefesimi kesti. "Hadi ama, buraya kadar başardın, şimdi pes edemezsin. Buradan gitmeliyiz."

"Sen bensiz git. Dascha'yı ve elmasları alabilirsin ama ben kalıp biraz uyuyacağım. Sonra gelirim, tekrar... iyi olduğumda."

Tristan beni hafifçe sarstı. "Kendini toparlamalısın." Sonra beni öptü. Üstelik oldukça şiddetli, neredeyse ça-

resizce. Başımı iki elinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Etkisi tıpkı armut liköründe olduğu gibiydi. Öpücük tüm vücudumu yakarak aşağıya doğru indi ve içimi yeni bir sıcaklık kapladı.

"Seni ilk gördüğümden beri bunu yapmak istiyordum," diye fısıldadı.

"Tamam! Tamam! Ayıldım," dedim ki bu doğruydu. Hayatımda daha önce hiç böylesine ayık olmamıştım. "Hadi buradan gidelim."

"Hem de hızla." Tristan rahatlamış bir şekilde kahkaha attı. "Eğer ben senin kan izini takip ettiysem, diğerleri de yapabilir."

Ve tamamen yabancı bir ses de, "Kesinlikle!" dedi.

Bu olamazdı. Artık tahammülüm kalmamıştı!

"Olduğunuz yerde kalın. Tek bir harekette ateş ederim." Bir sonraki kardan duvarın ardından bir siluet belirdi ve ışığa çıktı. Işık demek biraz abartılı olur ama ay tepedeydi ve yarım ay çam ağacının süs ışıklarıyla birlikte, karşımızdakinin orta boylarda yabancı bir adam olduğunu anlamaya yeterli oluyordu. Siyah bir eldiven giymiş olması, bize doğrulttuğu tabancadan daha çok korkutmuştu beni. Üstelik susturucusu vardı. Belki Bay Ludwig tabancanın çiftini ucuzluktan almıştı.

Adam diğer eliyle cep telefonunu kulağına tutuyordu. "Onları yakaladım. Büyük çam ağacının olduğu otoparkta. Haklıymışsınız, yalnız değiller. Asyalı ve smokinli bir oğlan var. Hemen şimdi mi? Burada mı? Tamam." Cep telefonunu cebine soktu.

Hemen, şimdi burada ne? Ateş etmek mi?

"Dinleyin, size ne kadar para teklif ettiler bilmiyorum ama her halükârda size fazlasını teklif ediyorum," dedi Tristan.

"Evet, kolye de bizde. Hem de gerçeği!" diye tamamladım. Eğer ellerim dolu olmasaydı üniformamı açıp gözlerini kamaştırırdım.

"Siz zenginler, hayatınız söz konusu olduğunda hep aynısınız. Ayrıca, size gerek yok, ben kendimle dalga geçerim." Adam bir adım yaklaştı. Şimdi yüzü daha iyi görülüyordu. O çok... normal görünüyordu. "Üzgünüm, kaybedebileceğim bir ünüm var! Bu sert oyundaki kötü adam benim." Ve silahını doğruca Tristan'ın başına doğrulttu. "Kişisel bir sebep yok ufaklık!"

"Dinleyin," diye başladı Tristan ve sonra her şey birdenbire oldu.

Saldırganın tetikteki eldivenli parmağı büküldüğü an, sanki gaipten gelir gibi bir kayak uçarak geldi ve adamın ensesine indi. Biri çılgın gibi bağırarak saldırganın üstüne atladı ve ona kuvvetli bir darbe indirdi.

O birinin Ben olduğunu anlamam sadece bir saniye sürmüştü ve silahın patlayarak Tristan'ın kulağını sıyırdığını anlamam da bir saniye daha. Tristan'ın ettiği küfürlere bakılırsa inanılmaz acıyor olmalıydı. Ludwiglerin adamı yere düşmek yerine sersem bir şekilde çam ağacına doğru yürüdü, bu esnada silahı hala elindeydi. Eğer şimdi arkasını dönerse işimiz biterdi. Dascha'yı kendime daha sıkı bastırdım ama onu daha fazla tutamayacağımı hissettim. Lanet olsun, neden şans bir kere de bizim tarafımızda olmuyordu? Bunu hak ettiğimizi düşünüyordum.

Saldırgan kendini toparlamıştı. Çam ağacının altında doğruldu, arkasını döndü... ve birden sanki kuvvetli bir rüzgâr karla kaplı ağacı sarsmıştı, bu tuhaf bir şekilde benim hissetmediğim bir rüzgârdı. Dallar oynamaya başladı. Kocaman bir kar kütlesi doğruca adamın üstüne, o da doğruca dizlerinin üzerine düştü. Ama hepsi bu değildi. Başka dallar da aşağıya doğru eğilmeye başladılar ve sonra ağaç, dallarda birikmiş birçok kar kütlesini aşağıya boca etti. Kar kütleleri şiddetli bir uğultuyla, âdeta bir çığ gibi adamın üstüne düştüler ve onu tamamen gömdüler. Saçının teli dahi görünmüyordu.

Ben ve Tristan'la birlikte bir adım geriye kaçmıştık ve inanamaz gözlerle devasa kar yığınına bakıyorduk.

Ben, "Oradan çabuk çıkacağını sanmıyorum," dedi rahatlamış bir şekilde. Dascha'yı kramp giren kollarımdan aldı. "Aman Tanrım, kanaman var!"

Cevap vermem gerektiğini biliyordum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. Benim adıma Tristan konuştu.

"Bunu şimdi mi fark ediyorsun? Ben de Fanny'nin kan izlerini takip ederek bizi bulduğunu sanıyordum." Tristan kulağını tuttu. Parmaklarından kan süzüldü. "Aman ne güzel, şimdi benim de kulağım kanıyor. Lanet olsun, suçluların engellenmeksizin silahlarıyla kilerlerde gezebilmelerini ve otelin etrafında gezinebilmelerini, üstelik hâlâ yardım gelmemesini anlayamıyorum!"

"Ben geldim!" dedi Ben öfkelenmiş bir halde. "Tam zamanında seni vurulmaktan kurtardım, seni nankör herif! Ve aslında çok daha önce gelirdim, eğer daha önceden burada ne olduğunu..." Etrafına baktı ve derin bir nefes aldı. "Kimse dışarıda olduğunuzu bilmiyor. Sizin kilerde olduğunuz söylendi ve herkes oraya gitti. Mösyö Rocher bastonunu aldı ve amcam bir zımba..."

"Aman ne şahane!" dedi Tristan.

"Ben de kilere koşardım, eğer bir kız yarım ay çınarına gitmem için yalvarmamış olmasaydı," dedi Ben. "Mutfakta çalışan yardımcı bir kız olmalı. Onu daha önce hiç görmemiştim."

"Ne ilginç," dedi Tristan alay edercesine ama o sesleri duyunca yüzü ciddileşti.

Ön taraftan, gıcırdayan karlar arasından bize doğru geliyorlardı ve hiçbir şekilde alçak sesle konuşmak için çaba sarf etmiyorlardı.

"İşte çam ağacı şurada." Bu, Bayan Ludwig'di. Ve Pierre nefes nefeseydi. "Güzel, o halde araba çok uzakta kalmıyor." Bay Ludwig hiçbir şey söylemiyordu, büyük bir ihtimalle silahını okşuyordu.

Yollar metrelerce yüksekliğinde kar duvarlarıyla çevrelenmemiş olsaydı, onları çoktan görmüş olurduk. Onlar da bizi. Bu yüzden hâlâ şansımız vardı.

"En iyisi ayrılmamız," dedi Ben. "Onları kan izinle şu tarafa doğru yönlendir Tristan, biz de Fanny ve çocukla ahırlara doğru koşalım. Bırak kulağın kanasın."

Tristan şaşırtıcı bir şekilde başıyla onayladı ve hafifçe eğilerek, yaşlı Stucky'nin bir gün önce kardan arındırdığı yürüyüş yoluna doğru ilerlemeye başladı. Çok iyi bir fikir sayılmaz diye düşündüm, çünkü yol doğrudan ıssız ormana gidiyordu. Ben ise bizi sessizce ahıra yönlendirdi. Yüküm alındığı için artık daha hızlı koşabiliyordum, ancak sadece tek ayakkabım olduğundan ve omzum acıdığından ilerlemek hâlâ zordu. Ses çıkarmamak için her türlü çabayı göstermemize rağmen, adımlarımız karda gıcırdıyordu. Sonunda ahıra ulaştık ve Ben kapıyı açar açmaz beni içeriye itti.

Dasha'yı tek kolla tutmayı nasıl başardığını anlamıyordum, sanki kolunun altında devasa bir oyuncak bebek varmış gibi görünüyordu. Ama önemli değildi, Ludwiglerin eline geçerse onu çok daha kötü şeyler bekliyordu.

Ben ahır kapısını kapatırken, Dascha'yı onun kolundan kurtardım ve hâlâ nefes alıyor mu diye kontrol ettim. Alıyordu. Şaşırtıcı derecede sağlam görünüyordu, sadece yanağına omzumdaki yaradan biraz kan bulaşmıştı ve yolda samur şapkası düşmüştü. Ayakları ise yine buz gibi olmuştu.

Gäschdi ve Wäschdi neşeyle burunlarından soludular. Birlikte büyük bir bölmede duruyorlardı ve başlarını yarı yükseklikteki duvarın üstünden uzattılar. Kolumda Dascha'yla arkamı döndüm. Burada saklanacak çok yer vardı, dik bir merdivenle çıkılan samanlık, dolambaçlı eyer odası, kocaman sandıklar, kutular, battaniyeler, duvarın birçok yerine asılmış ve ortalığa konmuş yem çuvalları. Ancak, her sandığı, her tahtayı ve her atı delip geçecek bir silaha karşı saklanmak ne işe yarardı? Yine de Dasha'yı en uzak köşede duran bir kutunun üstüne yatırdım ve üzerine bir at battaniyesi örttüm. Sonra etrafta bir silah aradım. Bir dirgenin de tabanca karşısında şansı yoktu ama hiç yoktan iyiydi.

Bu arada Ben at bölmesinin kapısını açmıştı, ne yapacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki de atları Ludwiglerin üstüne sürecekti.

Orada, smokiniyle, öfkeli bir yüz ifadesiyle ve saçları darmadağın bir şekilde, üstünde "Ahırda sigara içmeyin" tabelasının asılı olduğu kapının yanındaki duvara sırtı dönük bir şekilde dururken, benim için o ana kadar gördüğüm en güzel manzaraydı.

"Sence Tristan başaracak mı?" diye sordu. "Eğer üçü birden peşine düştüyse oldukça tehlikeli olacaktır."

"Ne zamandan beri Tristan'la ilgileniyorsun?"

"İlgilenmiyorum. Ondan nefret ediyorum!" dedi Ben. "Ama ne yazık ki onu öldüremem çünkü senin hayatını kurtardı."

Sırıttım. Bu biraz abartılıydı. Ama Tristan beni Panoramik Süit'in penceresinden atlatarak ihmalkâr bir çocuk bakıcısı damgası yemekten kurtarmıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, daha sonra olanlar zaten beni kurtardığı için olmuştu.

"Seni kurtaran ben olmalıydım," dedi Ben çaresizce. "Ama bunun yerine seni günlerce çocuk hırsızı fikrinin saçma olduğuna ikna etmeye çalıştım ve sana deliymişsin gibi davrandım."

Bu doğruydu.

Bana ciddi bir yüz ifadesiyle baktı. "Az önce sana söylemek istediğim ve cesaret edemediğim şey... Fanny ben sana âşık oldum. Sen tanıdığım en harika, en komik, en akıllı ve kesinlikle en cesur kızsın. Ve az önce Mösyö

Rocher ne tür bir tehlike içinde olduğunu anlatınca, bunu sana söylemediğim için çok pişman oldum. Çünkü bir daha bunu yapacak fırsatı bulamayacağımdan korktum."

Gözlerim dolmuştu. Şu anda dirgeni bir tarafa bırakıp ona koşmak ve onu öpmek isterdim.

Ama yapamadım, dışarıdan adım sesleri geliyordu. Ve fısıltı şeklinde talimatlar.

"Seni tanımak güzeldi," diye fısıldadım, sesimin ona gidip gitmediğini bilmiyordum. Ama o beni anladı.

"Geciktiğim için üzgünüm," diye karşılık verdi.

Neyse ki en azından benimle birlikte ölmenin tam zamanıydı.

Biri ahır kapısına vurdu. Oldukça terbiyeli ve kibardı. "Fanny. Sevgili kızım içeride misiniz?" Çıldırtıcı bir şeydi ama Bay Ludwig'in sesi o bir zamanlar olduğu tatlı yaşlı adam gibi çıkıyordu. Acaba yalnız mıydı? Yanında kim vardı? Pierre mi, karısı mı? Yoksa ikisi birden mi? Yoksa o kaba adam kendisini kar yığınından kurtarmış mıydı?

"Bu kadar inatçı olmasaydınız, şu anda Panoramik Süit'in yatağında yatıyor ve uyuyor olacaktınız," dedi Bay Ludwig. "Tamam, belki mini barı talan ettiğiniz ve sarhoş olduğunuz, bu esnada baktığınız çocuk ortadan yok olduğu ve belki her zaman yaptığı gibi bir yerlere saklandığı için biraz başınız derde girecekti ama şimdi ödemeniz gereken bedel karşısında bu ufacık kalırdı."

Şimdi her şey nihayet bir anlam kazanıyordu! Ludwigler, Dascha ve Don'u bayıltıp küçük oda müziği salonundaki rafa saklamışlardı çünkü kızı kaçıracakları gece için benzer bir senaryo yaratmak istemişlerdi. Hiç kimse küçük kızın kaçırıldığını düşünmeyecekti, çünkü daha önceden saatlerce saklanmıştı. Üstelik sarhoş bir şekilde uyuyakalmış çocuk bakıcısı yüzünden. Ludwigler bir sürü zaman kazanacaklardı. Aynı anda hem basit hem kusursuz bir plandı. Ve eğer gerilim yazarı tesadüfen büyük otel çocuk hırsızını araştırıp gündeme getirmemiş olsaydı işe de yarayacaktı...

Tristan'ın büyükbabası ne demişti? Tesadüfler gerçekte Tanrı'nın planlarıdır.

Ben'le birbirimize baktık. Görünüşe göre bağlantıyı o da fark etmişti çünkü özür dilercesine dudağını buruşturdu.

"Sizce de pes etmenin zamanı gelmedi mi?" diye sordu Bay Ludwig yumuşak bir sesle. "Nasıl olsa bir şey yapamazsınız. Sadece bize çocuğu verin, size hiçbir şey olmayacak."

Ben tek kelime etmeden başını salladı. Gäschdi soludu. "Biraz da çocuğu düşünün," dedi Bay Ludwig.

Bu akşam her türlü duyguyu yaşamıştım ama beni şu anda ele geçiren korkunç öfke yeniydi. Tüm bu olanlar büyük haksızlıktı. Henüz ölmek istemiyordum. Ben'le ilk kez öpüşmeden olmamalıydı. Ve ikinci ve üçüncü kez...

"Bence siz pes etseniz daha iyi olacak Bay Ludwig ya da gerçek isminiz her neyse," diye seslendim. "Polis

çoktan yola çıktı ve her şeyi biliyorlar. Geç olmadan defolup gidin!"

Bay Ludwig kahkaha attı. "Peki o halde, sert turlara geçelim." Garip ve boğuk iki ses duydum, Bay Ludwig'in kapıyı açmak için ateş ettiğini anlamam bir saniye sürmüştü. Ahır kapısı açıldı. "Bu zaman diliminde kaçmak için arka kapıyı kullanmamış olman aptalca."

Normalde eyer odasında ikinci bir giriş vardı ve bunu hatırlamamış olmam bana dolanan dondurucu bir el gibiydi. Bay Ludwig'in içeriye girdiği ve Ben'in delirmiş gibi bağırarak tıpkı az önce katile de yaptığı gibi üstüne atlayıp sigara içilmez tabelasıyla silaha karşı umutsuz bir mücadeleye girdiği anda ben arkamı döndüm.

Ama ne yazık ki çok geçti. Bayan Ludwig çoktan arkama dikilmişti ve son olarak üstüme doğru inen bir iğne gördüm.

Uyandığımda ilk olarak gördüğüm şey bir duvar dolusu kitaptı. Ve hemen sonra Mösyö Rocher'nin sevgi dolu yüzü.

"Öldüm mü?" diye sordum.

Başını salladı. "Hayır! Ama gerçekten kütüphaneyi cennet gibi gören insanlar var."

Sorduğum sorunun ne kadar aptalca olduğunu ben de fark etmiştim. Omzumdaki yara zonkluyordu, ayağım acıyordu ve üzerimde hâlâ üniformam vardı. Ama kol kısmı yoktu. Buluttan Kale'nin kütüphanesindeki pencerelerin önünde duran kadife kaplı banklarından birinde gayet konforlu bir şekilde yatıyordum. Pencenin dışında karanlık hâkimdi, demek ki hâlâ geceydi. Sanırım bana özel bir atmosfer yaratmak için perdelerin yarısı kapalıydı ama sanki hâlâ bir yerlerde, koridorlarda, fuayede, barda parti devam ediyormuş gibi sesler, kadeh tokuşturmalar ve kahkahalar duyuyordum. Her yer insanla dolu gibiydi.

Biri yaramı sarmıştı, omzumda beyaz bir bant vardı. Bu kadar şiddetli kanayan bir yaraya böylesine küçük bir bant yapıştırılmış olması bana neredeyse imkânsız geliyordu.

"Kurşun sıyırmış, kötüydü ama çok değil," dedi Mösyö Rocher. "Doktoru seni kliniğe götürmemesi için ikna edebildim. Uyandığında bizimle olmayı tercih edeceğini düşündüm. Bay Montfort seni kütüphaneye yatırmamızı istedi, sanırım insanların seni kötü, küçük odanda ziyaret etmeleri onu rahatsız etti. Çünkü şu anda oldukça önemli birisin, herkes senin uyanmanı sabırsızlıkla bekliyor. Gerilim romanı yazarı polise, büyük otel çocuk hırsızlarının bilgilerini kendisinin verdiğini söylese de hepimiz bu akşamın kahramanının sen olduğunu biliyoruz." Gözlüğünün altından bakıp gülümsedi.

"Ben ve Dascha nerede?" Doğrulmaya çalıştım. "Ve Tristan ile Ludwiglere ne oldu?"

Mösyö Rocher beni tekrar nazikçe yastığa doğru itti. "Ah, özür dilerim! En başta sana onları anlatmalıydım. Polis Ludwigleri, Pierre'i ve suç ortaklarını gözaltına aldı. Ben çok iyi. Uzun süre başında bekledi ve elini tuttu. Sanırım biraz da ağladı. Minik Dascha iki saat önce uyandı ve doktor onun da çok iyi olduğunu söyledi. Onun babası da ağladı. Ve genç Brown'un vurulan kulağının dikilmesi gerekti. Bildiğim kadarıyla o ağlamadı ama birçok kez sana bakmaya geldi. Büyükbabası ve o, bugün Londra'ya uçuyorlar."

Elimi göğsüme attım. İşte oradaydı, çalınan elmas kolye. Aslında elimi atmama da gerek yoktu, göğsümdeki ağırlığı unutulacak gibi değildi. Neyse ki onu kimse fark etmemişti.

Tristan'ın birçok kez bana bakmaya geldiğine şaşırmamalıydı...

"Saat kaç?"

"Bir buçuk," dedi Mösyö Rocher. "Ama onca heyecan yüzünden yeni yıla girişimizi kutlayamadık ve gökyüzü fenerlerini uçurmayı unuttuk. Yılbaşı kutlaması hiç bu kadar erken bitmemişti. Neler olduğunu öğrendikten sonra kimse dans etmek istemedi. Polis arabası ve ambulans da az önce gitti."

"Ama kimse yatmamış gibi görünüyor." Başımla barın olduğu taraftaki parti gürültüsüne işaret ettim.

"Ah hayır! Neredeyse kimse yatmadı. Herkesin uykusu kaçtı. Ve çok meraklılar. Senin de sormak istediğin bir sürü soru vardır."

Evet, içlerinden en önemlisi de Ben'le birlikte o ahırdan nasıl sağ kurtulduğumuzdu.

Anlaşılan oydu ki o anki telaşımız yüzünden arka kapıyı tamamen unutmuştuk. Böylelikle yaşlı Stucky'nin o anda nerede olduğu ve bölmeleri açık olan atlarla havaya kalkmış silahlı çılgın adamların görüntüsünün onu nasıl etkileyeceği aklımıza gelmemişti.

Çünkü, yaşlı Stucky o akşam bir kez daha atlara bakmak istemişti, söylediğine göre bunu iç sesini dinleyerek yapmıştı. Ve ahıra yaklaştığında Ludwiglerin (ya da yaşlı Stucky'nin aksanıyla *"Kötsücü adamslarlan yasslı Stucky orsda karslastı"* kapı kilidini kırmak üzere olduğunu görmüştü ve bu durum onu çok öfkelendirmişti. Ve oldukça yaşlı, ufak tefek ve güçsüz bir adam olmasına rağmen, hâlâ kendi alanını savunabilecek durumdaydı.

"Ve yaşlı Stucky'yi çileden çıkaran şey gerçekten deli insanlardır!" demişti daha sonra polise.

Sanırım sadece o değil, atlar da aynı şekilde düşünüyordu. Gäschdi hak ettiği gece huzurunu mu istiyordu, yoksa isminin hakkını mı vermişti belli değildi ama Bay Ludwig'in ateş etmesine fırsat vermeden öyle bir tekme atmıştı ki adam karşıki duvara neredeyse iki metre uçmuştu, orada da kafasına yem kaplarından birini yemişti. Ve sonra da at ahırında ne varsa peş peşe kafasına inmişti.

Bunu izlemeyi çok isterdim ama o sırada Bayan Ludwig beni nirvanaya göndermişti. Onun tabancası yoktu ama görünüşe göre yanında o iğnelerden çok sayıda bulunduruyordu ve rakibi şaşırtıcı bir biçimde at ve yaşlı Stucky sayesinde nakavt olan Ben (bu esnada yaşlı Stucky tedbiri elden bırakmamak için bazı şeyleri arada sırada Bay Ludwig'in kafasında kırmaya devam ediyordu) "sigara içilmez" tabelasıyla üzerine doğru gidince iğnesini çıkarıp tıpkı bir

bıçak gibi ona doğrultmuştu. Bayılmış olmam onu öylesine kızdırmıştı ki tabelayı bir kenara atıp elimden düşürdüğüm dirgeni almış ve büyük bir ihtimalle çifte atma arzusuyla yanıp tutuşan Wäschdi'yle birlikte Bayan Ludwig'i duvara doğru itmişti. Kadın kaybettiğini ve kocasından destek göremeyeceğini anlayıp iğneyi yere atmış ve iki elini kaldırarak yalvarmaya başlamıştı.

"Sonra ne olduğunu sana Ben anlatmalı," dedi Mösyö Rocher ve ayağa kalktı. "Ben sana güçlenmen için bir fincan çay yapayım. Madam Cléo da mükemmel trüf çikolatalarından getirdi. Aslında onları 303 numaralı odadaki kadın için getirmişti ama senin ondan daha çok ihtiyacın olduğunu düşündü."

Kütüphanedeki kadife bankın üzerinde yatmak, Ben'i beklemek ve bir VIP misafir gibi muamele görmek garipti. Dizlerimin altı başka bir yastıkla desteklenmişti ve sırtım da aynı şekilde, Pavel de bizzat çamaşırhaneden kaşmir bir battaniye getirmişti. Bu arada biraz da ağlamıştı çünkü özellikle izinli olduğu bir akşam onun çamaşırhanesinde vurulmuştum. Ve yorgun Berta'nın geçici bir süre küçük Dasha'nın saklandığı yer olduğunu öğrendiğinde daha çok ağladı.

"Gördün mü, bir de herkes artık hiçbir işe yaramadığını söylüyor." Gitmeden önce yanağımdan öptü ve yaşlı Stucky'ye teşekkürümü ileteceğine dair söz verdi. Görünüşe

bakılırsa o cılız, güçsüz adam Ben'le benim hayatımı kurtarmıştı. Üstelik yarın iki ekstra havuçla ödüllendireceğim Gäschdi ve Wäschdi ile birlikte.

Pavel gittikten sonra Gracie, Amy ve Madison ellerinde bir tabak dilimlenmiş meyveyle geldiler (ona hiç dokunulmadı, ne de olsa Madam Cléo'nun trüf çikolataları vardı), kızlar beni soru bombardımanına tuttular. İtiraf etmem gerekiyordu ki Dasha'yla maceramızı anlatmak heyecan vericiydi: Çocuk hırsızları ve bayıltıcı iğneler, pencereden atlamak, karların içinden kaçış, kömür kilerine kaydırakla inmek, hepsi klasik eserlerde vardı, üstelik en kötüsüne sıra gelmemişti, heyecan verici kısmı yeni geliyordu. Gracie, Ludwiglerin kurban olarak onu seçmemesine çok üzüldü. O sıkıcı kaderine kızarken, Amy bana Aiden ile konuştuğunu ve aralarındaki yanlış anlamaları nasıl giderdiğini anlattı ancak anlatmasına gerek yoktu, ışıldayan yüzünden ve mutlu, parlayan gözlerinden zaten anlardım. Kütüphane kapısına yaslanmış bir şekilde Amy'yi bekleyen Aiden da aynı şekilde görünüyordu.

Buna karşılık Ella ve Gretchen aşırı kızgındılar. Tristan baloda hiç görünmemişti ve Ben o kadar dalgındı ki vals yaparken politikacı kadın ve eşiyle çarpışarak hem onların hem de Gretchen'ın düşmesine sebep olmuştu. Madison düşüş anının fotoğrafını çekmiş ve gizlice Gretchen'ın Ins-

tagram hesabına koymuştu, altına da #çekiciliğinsonuyok #devrilengretchen ve #buharvalsi etiketlerini eklemişti.

Nihayet Ben'le konuşabileceğim için çok mutluydum. Ama hâlâ gelmemişti. Onun yerine Don gelmişti. Tıpkı Gracie gibi çoktan yatakta olmalıydı ama aşağısı son derece heyecanlıydı. Polisin eldivenli katilleri götürüşünü kendi gözleriyle görmüştü. Ludwiglerin şiddete meyilli suç ortağı kendisini tek başına kurtaramamıştı ancak itfaiye geldiğinde onu kar yığınının altından çıkarabilmişlerdi. Yarım ay çam ağacı çok iyi bir iş çıkarmıştı. Adam mucizevi bir şekilde sadece hafif bir hipodermiyle kurtulmuştu.

"Tek başına üç kişi ve bir silahla mücadale ettiğin ve kazandığın doğru mu?"

"Sadece bir süre," dedim mütevazı bir şekilde. "Ama evet, onları kömür kilerine kilitledim."

Don takdir edercesine başıyla onayladı. "Belki de sen dünyanın en kötü çocuk bakıcısı değilsindir Bremen'in Achim ilçesinden gelen Fanny Funke."

Evet belki gerçekten değildim. Ve Don da belki dünyanın en sinsi çocuğu değildi, daha kötüleri olduğuna emindim. Bir ya da iki tane. O da iyice araştırılırsa.

Roman Montfort bile pencere kenarındaki yerimde beni ziyarete gelmişti. Görünüşe göre sağlık durumum hakkında alışılmadık bir sevecenlikle bilgi almak ve "akıllıca" olarak adlandırdığı davranışımı övmek istemişti. Ama ailemin

onu dava edip etmeyeceğini öğrenmek istediğini hemen anladım. Görevi esnasında pencereden atlamak zorunda kalan, silahla yaralanan ve bayıltıcı iğneye maruz olan genç bir stajyerin sigorta durumu sanırım net değildi.

Kendi çıkarlarım için aileme bu gece olanlardan bahsetmeyeceğime dair garanti verdim ve o da rahatlamış bir halde çekip gitti.

Sonunda Amy'den doğrulmama yardım etmesini istedim. Çünkü, aslında sadece Ben'i beklememe rağmen, herhangi biri elini kolunu sallaya sallaya buraya gelmeden tuvalete gitmem gerekiyordu. Amy, Gracie ve Madison aynı anda, Fräulein Müller'nın makyaj tazeleme odası diye adlandırdığı fuayenin yanındaki kadınlar tuvaletine götürdüler. Üç Barnbrooke kızı, lobide toplanmış olan ve dışarıda gökyüzü fenerlerini uçuran misafirlerin önünden tek kollu üniformamla ve tek ayakkabıyla geçerken rahatsız olduğumu anlamışlardı. Gracie paltosunu ve şapkasını giymişti. Ve barda biri Beethoven'ın bir eserini çalıyordu.

"Şuna bak, Tristan orada!" dedi Gracie. "Ne yazık ki üstünü değiştirmiş. Az önce üstünde yırtık ve kanlı bir gömlek vardı. Madison, Ella ve onun bir fotoğrafını çekmek istedi ama Ella reddetti."

Tristan büyükbabasının yanında duruyordu, fuayedeki bir sütuna sırtını dayamıştı ve bana gülümsedi. Kulağı kalın bir bandajın altında kaybolmuştu ama yine de ya-

kışıklılığından hiçbir şey kaybetmemişti. O gördüğüm en güzel insandı.

Ve öptüğüm. Yani, aslında o beni öpmüştü. Ve doğrusunu söylemek gerekirse gerçek bir öpücük de değildi, daha çok bir tekrar hayata döndürme çabasıydı. Öyle ki sanki asırlar önce olmuş gibiydi. Sanki başka bir hayatta başka bir kızın başına gelmiş gibi.

Tristan'ın bana çamaşırhanede anlattığı macera dolu hikâyeyi düşündüm. Bir hırsız olmadığını ve bazı şeyleri olmaları gereken yere geri götüren gizli bir topluluk için çalıştığını söylemişti. Bu hikâyenin saçma olduğu kadar gerçek olabileceğine de karar verdim. Ayrıca, Tristan bana başından beri gerçekleri anlatmıştı.

Kolyeyi geri vermenin zamanı olduğuna karar verdim, böylelikle Tanrıça Kali üçüncü gözüne, evren de dengesine kavuşacaktı. Bunun için Tristan'ı tıpkı bir zamanlar yaptığımız gibi bir dolabın içine veya köşeye çekmem gerekiyordu ama sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi.

"Bana kedili bereni bir kez daha ödünç verir misin Gracie?" diye sordum makyaj tazeleme odasında. Gracie istekli bir şekilde başındaki bereyi çekip çıkardı ve bana uzattı. Bereyle birlikte tuvalet kabinine girdiğimde herhangi bir tepki göstermeden izledi. Orada kolyeyi birkaç kat tuvalet kâğıdına sardım ve berenin içine koydum.

"Sana bir görev vereceğim," dedim dışarıya çıktığımda. "Gizli bir kedili bere mesajını Tristan Brown'a iletme görevi. Ama tehlikeli bir şey değil."

"Hey, tamam!" dedi Gracie ve Madison, "Ben de istiyorum," diye atladı.

"Tamam, o halde ikiniz birlikte yapın. Tristan'dan başkasının bereye bakmaması çok önemli. Gracie, sen bereyi vereceksin ve şöyle söyleyeceksin: 'Ajan Fanny seni sevgiyle selamlıyor ve iyi yolculuklar diliyor.' Ve sen Madison sonra şöyle söyleyeceksin: 'Yaşasın denge!' Aklınızda tutabilir misiniz?"

İkisi de hevesli bir şekilde başlarıyla onayladılar ve büyük bir mutlulukla kapıdan çıktılar. Amy'yle baş başa kalmıştık, neyse ki soru sormamıştı. Aynalarda (devasaydılar ve gösterişli çerçeveleri vardı) aslında her zamanki gibi görünüyordum. Yani hiç de fena değildim. Amy yine de çantasından küçük bir tarak çıkardı ve saçlarımı düzeltti.

Dışarı çıktığımızda Tristan ve büyükbabası fuayede değillerdi. Bu da az da olsa kalbimin acımasına sebep olmuştu. Gracie ve Madison teslimatın sorunsuz bir şekilde yerine getirildiğini rapor ettiler.

"Sana şey diyecekmişiz, şey... nasıldı ajan Madison?"

"Üçüncü gözün her şeyi gördüğünü ve tüm dünyanın sana minnettar olduğunu söyledi," dedi Madison. "Ve eğer

otel sahibinin oğlu gerzekçe bir şey yapacak olursa pencereni açık bırakacakmışsın."

"Ne demekse artık!" dedi Gracie.

"Hımm," dedi Amy, sesi kulağa Mösyö Rocher gibi gelmişti.

Mutlu bir şekilde kütüphane penceresinin önündeki banka oturdum. Yandaki barda "Vedalaşın dostlar," çalıyordu ve terasta gökyüzü fenerleri hazırlanıyordu.

"Uyanmışsınız." Kapıda Viktor Jegorow belirmişti.

"Dascha nasıl?" diye sordum.

"İyi." Viktor Jegorow birkaç adım yaklaştı. Biraz solgundu ve göz altlarında koyu halkalar oluşmuştu. "Sizin sayenizde. Biliyorum, bu otelde kimsenin başına kötü bir şey gelmez demiştim, her halükârda da öyle oldu." Bana doğru eğildi ve elimi tuttu. "Ama burası sihirli olduğundan değil, burada çalışanlar öyle olduğundan. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Kızım için hayatınızı ortaya attınız."

"Ama biraz yardım aldım," dedim ve yanaklarından akan gözyaşlarını görmezlikten geldim. "Tristan ve Ben'den... Buna sihir diyemem ama..." Çamaşırhanede saçmalayan ışıklar geldi aklıma. Ve kayak kilerine giderken yüzüme değen ıslak şey... Ve yarım ay çam ağacıyla ilgili olanlar... "Belki de diyebilirim," diye mırıldandım.

Viktow Jegorow elimi bıraktı ve pencerenin dışındaki karanlığa baktı. "Bildiğiniz gibi, çok uzun yıllar önce Buluttan Kale'ye geldiğimde neredeyse bir çocuktum ve çaresizdim," dedi usulca. "Kararlıydım... yaşamak istemiyordum. Ama... burası ve insanlar beni kurtardılar. Sadece intihar etmemi önlemekle kalmadılar, aynı zamanda hayatımı yaşamam için bana cesaret verdiler. Bugün kızım için yaptıklarınızı asla unutmayacağım. Bunun karşılığında bir iyilik yapmak isterim. Eğer sizin için yapabileceğim bir şey varsa (para konusu hiç önemli değil) lütfen söyleyin."

Yanaklarından süzülen yaşları sildi ve bana gülümsedi.

Kendimi bir ikilemde hissediyordum. Bir yandan, az önce, sahibi olduğu milyon değerinde bir mücevherden olmasına sebep olmuştum. Diğer yandan da bu kendim için değil Tanrıça Kali içindi ve eğer biraz şansımız varsa Jegorow kaybını asla öğrenmeyecekti...

"Eğer buranın şimdiki gibi ayakta kalmasını istiyorsanız o zaman gerçekten benim için bir şey yapabilirsiniz," dedim yavaşça. "Yani, sadece benim için değil, buradaki herkes için. Ama bunun için otel işine girmeniz gerekiyor."

"Devam edin lütfen," dedi Jegorow birden odaklanmış bir halde.

"Bu henüz bir sır ama otel satılıyor. Ancak teklifiniz potansiyel başka bir müşteriden daha fazla olmalı."

Jegorow güldü. "Tesadüfe bakın ki bu benim uzmanlık alanım," dedi. "Bununla ilgileneceğim."

Hiç kuşkum yoktu. Burkhardt'ın bir valiz dolusu kara parası olabilirdi ama bir Rus oligarşi üyesiyle yarışamazdı. Jegorow kararlı bir şekilde kütüphaneden çıkarken, Burkhardt'ın da yeni bina ve golf dükkânı planları suya düşmüştü.

Ve sonra nihayet Ben geldi.

Kütüphaneye daldığında nefes nefeseydi. "Geciktiğim için özür dilerim," dedi.

"Cep telefonu tamir etmen mi gerekiyordu?"

Sırıttı. "Hayır, polisle konuşmam gerekiyordu. Ve ayrıca bunu buldum." Arkasında tuttuğu şeyi uzattı, bu benim ayakkabımdı. "Kayak kilerinin merdivenindeydi. Bakalım ayağına oluyor mu Külkedisi?"

"Çok teşekkür ederim majesteleri." Ona ayağımı uzattım. Camdan bir ayakkabı değil de Fräulein Müller'nın, markası "sessiz yürü" olan konforlu iş ayakkabısı olsa da Delia bundan çok etkilenecekti.

"Cuk diye oturdu." Ben bana sırıttı. "Şimdi birlikte dışarıya çıkabilir, bir fener uçurabilir ve bir şey dileyebiliriz." Pencereden terasa işaret etti. "Bak, Jegorowlar ve Dascha da orada." Jegorow, ufaklığı kucağına almıştı. Lüleli saçlarıyla büyüleyici görünüyordu ve kocaman gözlerle gökyüzünü seyrediyordu. Olanlar görünüşe göre ona zarar vermemişti.

"Dilerim Ludwigler kalan ömürlerini parmaklıklar ardında geçirirler," dedim. "Polis Bayan Ludwig'in sözde nişan yüzüğünü aslında bir kaçırılma vakasında fidye olarak aldıklarını biliyor mu?"

"Ne? Pembe taşı olan yüzük mü? Oligarşi üyesinin karısının çaldığı ve senin de ondan aldığın yüzük mü?"

Başımla onayladım. Bir gün Ben'e gerçeği anlatacaktım ama bugün değil. "Onunla eski vaka yüzünden de hüküm giyebilirler."

Ben bana şaşkın gözlerle bakıyordu. "Bu mümkün değil çünkü..." Sonra bana Bayan Ludwig'i ahırda dirgenle sıkıştırdıktan sonra ne olduğunu anlattı.

Bayan Ludwig, birden küçücük ve kırılgan olmuştu, kocaman açtığı gözleriyle ona hiçbir şey yapmaması için Ben'e yalvarmıştı. Tüm bunlar koca bir yanlış anlaşılmaymış ve onu çok korkutuyormuş... Sonra da ağlamaya ve kekelemeye başlamış, Ben ona çok acımıştı.

"Öylece yerde yatıyordun ve bir sürü şey yaşamıştın, bu yüzden aşırı öfkeliydim. Ama ben ağlayan, yaşlı bir kadına vuramam. Kötü biri olsa bile. Bu yüzden son derece çocukça bir şey yaptım. Çok sevdiği nişan yüzüğünü parmağından çekip çıkardım ve ahır kapısından dışarıya, yüksek bir yay çizdirerek karın içine fırlattım. Canını en azından bu şekilde yakmak istiyordum. Zaten hemen ağlamayı kesti

ve beni azarladı. O yaşlı kadının ne tür küfürler bildiğine inanamazsın!"

"Yüzüğü attın mı?"

Ben pişman olmuş bir ifadeyle başıyla onayladı. "Onun bir kanıt olduğunu bilmiyordum."

"Ve yaklaşık üç milyon değerinde olduğunu!" dedim.

"Ne?" Ben iç çekti. "Hemen yarın onu aramaya başlayacağız ve her bir metrekareyi didik didik edeceğiz. Ama kanıt olarak ona ihtiyacımız yok. Her şeyi itiraf edecekler. Pierre ve o eldivenli adam ifadeleriyle kalan kısmı halledecekler. Hadi gel." Bana elini uzattı. "Dışarıya, diğerlerinin yanına gidelim. Yoksa gökyüzü fenerlerini kaçıracağız."

Ayağa kalktım. Barda sessizlik olmuştu, hatta piyanist bile mola vermişti. Bir anda avizenin ışığı yumuşak bir şekilde söndü, sadece pencerelerin önündeki mumlar ışıl ışıl parlıyordu. Ancak, belki de fazla zaman kaybettiğimizi anlamam için buna gerek yoktu. Ben'e yaklaşıp kollarımı boynuna doladım. O da benim gibi gökyüzü fenerlerinin bekleyebileceğini düşünüyor gibiydi. Usulca derin bir nefes aldı, beni kendine doğru çekti ve yoğun bir şefkatle öptü.

Tristan'ın kardaki öpücüğü belki hayatım boyunca en heyecan verici olanıydı ama bu en güzeliydi. Doğru olanı buydu.

BİRKAÇ AY SONRA

Eylül ayını özellikle dağlarda çok seviyordum. Işık inanılmaz derecede yumuşaktı, dağ çayırlarının yeşili, köknarların ve eğrelti otlarının üzerinde bir tür altın şerit gibiydi ve Buluttan Kale hiç olmadığı kadar görkemli görünüyordu.

Gäschdi ve Wäschdi'yi beslediğim ahırdan dönerken, otel manzarasının tadını çıkarmak için durdum. Bir yıl önce bugün onu ilk defa görmüştüm, yarın tam olarak bir yıldır Buluttan Kale'de olacaktım. Kimse bana bir şey söylememişti ancak bu konuyu açtığımda Ben'in ve Mösyö Rocher'nin konuşmanın ortasında susmalarından ya da Pavel'in konuyu hemen değiştirmesinden, o günü kutlamak için bir şeyler planladıklarını anlamıştım. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapacaktım ve sonra ayaklarım yerden kesilmiş gibi şaşıracaktım.

Yılbaşı gecesi gerçekleşen dramatik olaylar, sanki asırlar önce olmuş gibiydi, sürekli Bay Ludwig'i nasıl alt ettiğini anlatan yaşlı Stucky dışında (*"Bens eyersimsle onslara gesırdıs bitanse."*) kimse bu konudan bahsetmiyordu. Bu arada, Bayan Ludwig'in sözde nişan yüzüğü kapsamlı araştırmalara rağmen hâlâ bulunamamıştı. Kar eriyince ortaya çıkacağını

ummuştuk ama o da olmadı. Ludwigler avukatlarının tavsiyesi üzerine itiraflarını geri çekmiş olsa da deliller onları mahkûm etmek ve hapse atmak için yeterliydi. Başlangıçta Dascha'yı değil, Don'u ve babasının kara parayla dolu valizini hedef almışlardı. Ancak, sözde Smirnow ailesinin gerçekte oligarşi ailesi Jegorowlar olduğunu ve dünyanın en değerli mücevherlerinden birine sahip olduklarını öğrendiklerinde planlarını değiştirip küçük Dascha'yı kaçırmaya karar vermişlerdi. Açgözlü davranmamış olsalardı kim bilir nasıl bir vurgun yapacaklardı? Öyle ya da böyle mesele tamamen kapanmıştı ve Ludwigler hapiste çürüyeceklerdi. Sadece Jegorow, inşaatın ilerleyişini görmeye her geldiğinde bana sarılıyor ve ağlıyordu. Sanırım bu Rusların doğasıyla ilgili bir şeydi.

Gerçekten de sözünü tutmuş ve otele yatırım yapmıştı. Roman Montfort ilk başta direndi ancak sonra Jegorow ile eski arkadaşı Burkhardt'a nazaran çok daha iyi (ve aynı zamanda tamamen yasal) bir anlaşma yapacağını fark etti, Montfort gibi bir adam için para arkadaşlıktan daha önemliydi. Sonra otelden uzaklaştı, Buluttan Kale'deki resmî payının yarısını Ben'e devretti. Aynı zamanda Ben, hem Jegorow hem de cesaretsiz Rudi'nin onayıyla otel müdürü oldu. Ben'in babasını en son mart ayında görmüştük, o sıralarda Sion'da birlikte olduğu kız arkadaşını terk ettiğini ve Frankfurt'a Mara Matthäus'un yanına taşındığını söy-

ledi. İlişkileri ciddi gibi görünüyordu. O kadar ki, gelecek baharda yapacakları düğün kutlamasını Buluttan Kale'de yapacaklarını duyurmuşlardı. O zamana kadar, otelin yenileme çalışmaları da tamamlanmış olacaktı. Jegorow otelin eski çekiciliğini korumakta ısrarcıydı ancak sadece misafir odalarının bulunduğu alanları değil, çatı altındaki en küçük odaya kadar iyice yeniletmek için çok para harcadı.

Geçen hafta tüm binayı kaplayan iskeleler sökülmüştü ve en azından dışarıdan bakıldığında inşaat bitmiş gibi görünüyordu.

Bu esnada neredeyse ön bahçeye ulaşmıştım ve Pavel'in şarkı söylediğini duyuyordum, sesi çamaşırhanenin açık olan geniş kiler pencerelerinden yankılanıyordu. Bir çobanın vadinin aşağısındaki sevgilisine olan özlemini anlatan "Der Hirt auf dem Felsen"[14] adlı hüzünlü bir Schubert eseriydi. Ama Pavel, "Derin keder beni tüketir, sevincim yok olur, tüm dünyevi umutlar kaybolur..." yerine "Derin keder beni yükseltir, sevincim tok olur, tüm dünyevi somutlar kaybolur..." diye söylüyordu. Ona yorumunun ne anlama geldiğini sormak istemedim. Bu sefer nakaratı doğru şekilde tekrarladı ve girişe doğru yürürken usulca ona eşlik ettim. "Bu, kalpleri cennete çeken harika bir güç...."

Buluttan Kale'deki en büyük değişiklikler, aslında çamaşırhanede değil, spada olmuştu, artık orada şezlonglu

14 (Alm.) Kayanın üzerindeki çoban. (ç. n.)

ve geniş, açık yüzme havuzlu bir teras vardı. Eski buz kileri buhar odasına dönüştürülmüştü. Bay Heffelfinger çok mutluydu. Jegorow onu tasarım için özgür bırakmıştı ve Stella Jegorow bir sürü öneride bulunmuştu, üstelik vazgeçilmez olduğunu düşündüğü çeşitli unsurlar konusunda ısrar etmişti. Artık buraya sıklıkla bizzat gelecek olmasının yanı sıra, bu spa burada tatil yapacak olan dünyanın dört bir yanındaki zengin ve ünlü arkadaşlarının taleplerini de karşılamak zorundaydı. Gerçekten de şimdiden önümüzdeki yıl için sayısız rezervasyon almıştık ve nisan ayı itibariyle Noel tatili için yerimiz kalmamıştı. Burkhardtların yine Büyük Kule Süiti'ni rezerve etmesini çok şaşırmıştık ve inanılmazdı ama Küçük Don'u tekrar göreceğim için seviniyordum. Ama Barnbrookların, özellikle düzenli olarak yazıştığım Gracie, Madison ve Amy'nin geleceğine daha da mutlu olmuştum. Gracie ve Madison şimdilerde karate öğreniyorlardı ve ikisi de büyüdüklerinde istihbarat servisine girmek istiyordu.

Bazen Tristan'ın, büyükbabasının ve sözüm ona çalıştıkları o gizli topluluğun kolyeyi gerçekten Hint tapınağına götürüp götürmediklerini merak ediyordum. Her halükârda burada dünya kesinlikle dengedeydi. Fräulein Müller hâlâ her gece açık pencerenin önünde gizlice sigara içiyordu; Pavel, Mösyö Rocher ve yaşlı Stucky her üç günde bir, mesai sonrası skat oynuyordu, mutfak şefi çalışanlarına

bağırmaya devam ediyordu ve Madam Cléo bize yeteri miktarda karbonhidrat temin ediyordu.

Sadece Jaromir yoktu. Çek Cumhuriyeti'nde çok sayıda atık yakma tesisi ve çöp işleme tesisi bulunan yaşlı Burkhardt'ı kara para akladığı için mahkûm etmek isteyen bir Çek soruşturma kurumu için çalıştığı ortaya çıktı. O ve farkında olmadan sigortadaki işini mahvetmiş olan Bay Huber Interpol'den tanışıyorlardı. İlk kez Tristan'la karşılaştığım gün Huber'i personel katında bu yüzden görmüştüm çünkü onu ziyaret ediyordu. Karşılıklı olarak birbirlerinin gerçek kimliklerini ele vermeyeceklerine söz vermişlerdi. Burkhardt, artık yasa dışı işlerini yürütmek için Buluttan Kale'yi kullanmadığından, Jaromir'in buradaki varlığı da gereksizdi. Zar zor vedalaşmıştık, gizli görev için gelmiş olsun ya da olmasın, Buluttan Kale'nin sahip olduğu en iyi bekçiydi. Günün birinde ailesiyle birlikte buraya tatil yapmaya geleceğine dair söz verdi.

Bu arada, Jegorowlar kolyelerinin mükemmel bir kopyayla değiştirildiğini büyük bir ihtimalle fark etmeyeceklerdi. Stella Jegorow onu çok seviyordu. Nadjeschda elmasının üzerindeki laneti bizzat çözdüğüne çok emindi.

Döner kapıdan geçtim ve yavaşça fuaye alanına yürüdüm, resepsiyondaki Denise'ye başımla selam verdim, Yasaklı Kedi'yi sevdim, aslında artık yasaklı değildi ve saat dörtte bir *cappucino* içmek için Mösyö Rocher'yle sözleştim.

Odama çıktığımda pencereyi sonuna kadar açtım ve yedi Hugo'yu beklemeye koyuldum. Artık çatıdaki odamda kalmıyordum, güney kanadında yenilenen tüm odalar gibi o da yenilenmişti ama ben 210 numaralı odada Ben'le kalıyordum. Balkonlu ve güneye bakan pencerelerinden dört bin metrelik dağların bulunduğu vadiye ve artık arkadaşım olan yarım ay çam ağacına bakan bir köşe odaydı... Dört gözle havanın soğumasını ve şöminede ateş yakmayı bekliyordum. Fräulein Müller ve kat ekibinin odamızı temizlememesini istedik, düzenimizle kendimiz ilgilenmeyi tercih ettik. Fräulein Müller'nın Ben'le birlikte yattığımız yatağı yapmasını düşünmek bile tuhaftı. Özellikle de eskiden olduğu gibi bana karşı hâlâ sert olduğu için. Ama yatak yapma tarzıma hiçbir şey söyleyemezdi, her gün yastığa iki adet çikolata bile koyuyordum.

Zaman zaman küçük odamı ve duvarın içinde öten boruyu özlüyordum. Belki Ben'le birlikte Noel tatilinde konuklar için odayı geçici olarak boşaltabilirdik, sonuçta otelin en iyi odalarından biriydi. Ben, sonbahar tatilinde kardeşlerimle birlikte beni ziyaret edecek olan ailemin Büyük Kule Süiti'nde kalmasını istiyordu, bu yüzden biraz gergindi, sanırım ailemin ondan hoşlanmayacağından korkuyordu. Bu açıdan onu sakinleştirebilirdim çünkü öncelikle mezun olmuştu ve ikincisi, annem Jegorow'un burayı ekolojik ve etkileyici bir şekilde yenilemiş olmasına

bayılacaktı. Üçüncüsü, ailemin Ben hakkında ne düşündüğünü hiç umursamıyordum.

Delia mezun olduktan hemen sonra gelmişti ve henüz inşaat aşamasında olmasına rağmen oteli o kadar çok sevmişti ki Amerika'daki çocuk bakıcılığı işini iptal edecekti. Şimdi Wyoming'den sürekli komik mesajlar yazıyordu.

Ben'le birlikte endişelendiğimiz tek şey vardı. O da asansörde insan kalpleriyle ilgili unutamadığım bir konuşma yaptığım mutfakta çalışan kızdı. Ben'in yılbaşı gecesi bodruma gitmemesini sağlayan ve yarım ay çam ağacına yönlendiren kişi aynı kızdı. Ben damla şeklindeki küpelerini gayet net hatırlıyordu. Ayrıca kızla ilgili tarifim de onunkiyle uyuşuyordu. En büyük saçmalık da bu genç kızı başka hiç kimsenin tanımıyor olmasıydı. Daha önce mutfakta hiç görülmemişti ve yardım ettiği için kendisine teşekkür etmek isteyen Ben, tüm personel dosyalarına bakmış ama hiçbir şey bulamamıştı. Sanki hiç var olmamış gibiydi. Bana kalırsa, Beyaz Leydi'yle tanışma şerefine erişmiştik.

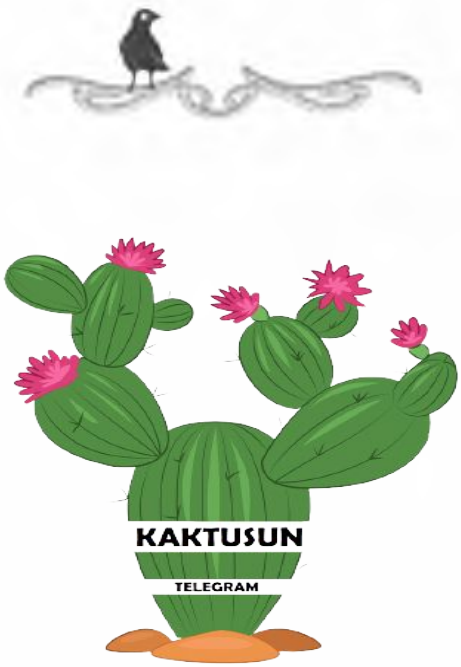
Bir gak sesi beni düşüncelerimden sıyırdı. Her zamanki gibi yedi Hugo'nun pencere pervazına konması ve sütlü ekmekleri yemeğe başlamaları uzun sürmemişti. Ne yazık ki hâlâ konuşmayı öğrenememişlerdi. Ama kleptoman Hugo artık o kadar uysallaşmıştı ki onu sevmeme bile izin veriyordu.

Sütlü ekmekleri yedikten sonra birbiri ardına havalandılar, önce Şüpheci Hugo, sonra Melankolik Hugo ve son olarak da Kleptoman Hugo. Ama ben pencereyi kapatmak üzereyken tekrar geri döndü ve başını hafifçe yana eğdi. Gagasında parlak bir şey vardı.

Elimi uzattım ve o avucumun içine gururlu bir şekilde gaklayarak ışıltılı bir şey koydu. Onun ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü, sonra derin nefes almam gerekti. Platin saf gümüş beyazıydı ve pembe taş kuyumcudan yeni çıkmış gibi parlıyordu.

Sonunda o da ortaya çıkmıştı. Ve böylelikle son halka da kapanmıştı.

Kleptoman Hugo, Bayan Ludwig'in kaybolan yüzüğünü geri getirmişti.

KARAKTER DİZİNİ

PERSONEL

Fanny Funke, 17, Bremen yakınındaki Achim ilçesinden gelmiş, okuldan terk ve meraklı biri.

Ben Montfort, 18, otel sahibi Roman Montfort'un oğlu ve Buluttan Kale'de stajyer.

Roman Montfort, otel sahibi, asabi.

Rudi Montfort, otel sahibi, cesaretsiz.

Mösyö Rocher, Bulut Kalesi'nin kapı görevlisi. Buluttan Kale'nin ruhu gibi. Ön adı Petrus.

Yasaklı Kedi, otelde evcil hayvan yasak olduğundan adı Yasaklı Kedi. Rainer Maria Rilke'nin bile şiirlerini düşünürken onu okşadığı söyleniyor.

Fräulein Müller, 42, Dal gibi zayıf ve sade bir kadın, kat hizmetçilerinin amiri. Misafirlerin koridorlarda görmeyeceği gizlilikte ve göze çarpmayacak bir şekilde işini yapar. Toz alma fırçaları üstüne yemin eder ve ➤ Madam Cléo'dan hoşlanmaz ➤ çünkü Madam Cléo çok lezzetli mini tatlıları gizlice personel yemeğine dâhil eder. Tütsülenmiş salatalıktaki kalori miktarını bilebilir.

Hortensia, Camilla ve Ava, Lozan'daki otelcilik okulu öğrencileri, ➤ Camilla'nın teyzesi Fräulein Müller tarafından Noel döneminde geçici personel olarak işe alındılar. Az miktarda benekli sırtlan içgüdüsüne sahipler. Birlikte antilop avlamayı severler.

İsmini Unuttum, o da sırtlan içgüdüsüne sahip. Fanny de yazar da adını hatırlamıyor. Öğrenmek istiyorsan Ben'e veya Mösyö Rocher'ye sor.

Nico, 19, komi, Uluslararası Konaklama İşletmeciliği Lisans Diploması'na sahip olmak istemektedir ancak elde ettiği şey bir komi üniforması ve alay konusu olmaktır.

Jonas, 19, komi, Nico'nun aksine Uluslararası Konaklama İşletmeciliği Lisans Diploması'na sahip olacak çünkü komi arkadaşına nazaran üniformasını gururla giyiyor ve göze çarpmamaya özen gösteriyor.

Jaromir Novak, Çek, Bulutttan Kale'nin yorulmak bilmeyen çalışanı, çocuklarını ve karısını çok özlüyor.

Pavel, Bulgar, her yeri dövmeli ve çamaşırhanenin efendisi. Korkutucu görünüyor ama bir kuzu kadar sevimli. Tarçınlı turta, İsa ve *Sihirli Flüt* eseri olmadan yaşayamaz.

Yaşlı Stucky, çok çok yaşlı. Stucky otelin kahyası. ➤ Madam Cléo onun için dişleri olmasa da çiğneyebileceği ekstra kabarmış börekler pişirir. Sloganı: *"Bursdans şşok dhas kötüsleri görsdüms."*

Moser-Anni, o da çok çok yaşlı. Ancak, yüz metre koşusunda Dietrichsteinların köpeğini geçer ve dünyanın en iyi hizmetçisi.

Gäschdi & Wäschdi (aslında isimleri "büyük adımlı" ve "beyaz mantolu" anlamına gelir), Noriker cinsinin iki soğukkanlı atı. Yaşlı Stucky'nin dişsiz İsviçre şivesini pek sevmezler çünkü aslen Avusturyalılar ama yine de onu çok seviyorlar.

Manuel Heffelfinger, spa yöneticisi, kariyerinin dibinde. Her sabah yüzüne uyguladığı kendi tarifi olan yosun maskesi bile yüzüne yansıyan bu durumu gizleyemiyor.

Şef, Buluttan Kale'nin korkulan mutfak şefi, yardımcı aşçıları pişirmeye ve "yasaklı" evcil hayvanlara servis etmeye bayılır.

Madam Cléo, Buluttan Kale'nin kovulmuş pastanecisi, bir tatlı fanatiği, eklerlerin, atıştırmalık kanepelerin, makaronların tanrıçası...

Pierre, 22 yaşında, Buluttan Kale'nin genç aşçısı ve barmeni. Her gün şefin saldırılarına uğramasına rağmen hayatta kalmayı başarır ve her zaman Fanny için lezzetli yiyecekler ayırır.

Carolin Imhoff, anaokulu öğretmeni ve muhtemelen dünyadaki en cesur kadın.

Bar piyanisti, "Last Christmas" şarkısını çalarken yakalandığı kulak çınlamasına "meslek hastalığı" olarak görmeyen sağlık sigortasına karşı ciddi ve resmî bir savaş içinde.

Resepsiyondan Denise, gerçekten de tatilde gibi.

Manfred, neredeyse bir yüzük bulmuş gibi oldu ama sonra olmadı.

Yorgun Berta, 34, çamaşır makinesi, ← Gracie, Amy, Madison ve bebek Emma hep birlikte içine oturabilir.

Şişman Trulla, 35, Fanny'nin daha ilk gün elinin yanmasına sebep olan press ütü ama sonradan arkadaş olacaklar.

BULUTTAN KALE'NİN MİSAFİRLERİ

Tristan Brown, 19, bir tablo da olabilir, o kadar yakışıklı. Ama başka yetenekleri de var.

Küçük Don Burkhardt, 9, Zürihli şeytan, tecrübeli erkekleri bile ağlatabilir.

Büyük Don Burkhardt, çöp mafyasının tekinsiz üyesi, elde edebileceği herkese ve her şeye teklifte bulunur.

Bayan Burkhardt, kocasından ve oğlundan o kadar korkuyor ki Büyük Kule Süiti'ndeki karanlık odasında kalmayı tercih ediyor ve migreni var.

Viktor Jegorow (takma adı Viktor Smirnow), aşırı zengin Rus oligarşi üyesi, Buluttan Kale'ye gönülden bağlı.

Stella Jegorow (takma adı Stella Smirnow), aşırı zengin Rus oligarşi üyesinin karısı, Paris ya da St. Moritz'de olmayı tercih ederdi.

Dascha Jegorow, 4, bu eşsiz çiftin kızı, ne mutlu ki babasına çekmiş. İleride giyim konusunda üstün bir zevke sahip

olacak çünkü bebek bezleri bile Christian Dior tarafından dizayn edilmiş.

Alexander Huber, 117 numaralı odadaki silahlı beyefendi.

Profesör Brown, 69, sanat tarihçisi ve mücevher uzmanı. Tristan Brown'un dedesi.

Barones, sanatsever, gerçek adı resepsiyonda saklı. Her yıl Buluttan Kale'de Noel boyunca genç âşıklarıyla eğlenceli vakit geçirir.

Gerilim yazarı, karısı ve iki oğulları Elias ve Anton, kanlı tartışmalar peşinde olan sevimli ve iyi niyetli bir aile. Ağır vegan olduklarından mutfağı zorluyorlar.

İlaç şirketi sahibi, karısı ve küçük kızı Fee, gripten bir türlü kurtulamadılar. Üçü Fabergé Süiti'nde kalıyor.

Mara Matthäus, 1992 Albertville Kış Olimpiyat Oyunları ödül töreninde gümüş madalya aldıktan sonra (Olimpiyat Oyunları ve Dünya Şampiyonası'nda aldığı on altı madalyanın ardından) Amerikalı rakibine saç spreyiyle saldıran efsanevi eski patenci. Şimdi sunucu, yazar ve köpek eğitmeni olarak para kazanıyor.

İsviçreli politikacı, 206 numaralı odada kalıyor, daha fazla ön planda olmak istese de editör tarafından sürekli olarak engellendi.

İki kaniş, bir boksör köpeği ve bir adet el çantasında taşınan köpek (diğer adıyla yasaklı evcil hayvanlar): Ancak, Dietrichsteinlara,

Mara Matthäus'a ve Stella Jegorow'a ait oldukları için evcil hayvan yasağı onlar için geçerli değildir.

Büyükbaba Barnbrooke, Charleston, Güney Carolinalı tekstil kralı.

Bayan Barnbooke, karısı.

Hank ve Lucille Barnbrooke, büyükbaba Barnbrooke ve Bayan Barnbrooke'un oğulları ve gelinleri, Harper, Gretchen ve Claus'un ebeveyni.

Tom ve Barbra Barnbrooke, büyükbaba Barnbrooke ve Bayan Barnbrooke'un ikinci oğulları ve ikinci gelinleri, Ella, Amy, Jacob, Madison ve Gracie'nin ebeveyni.

Harper ve Jeremy Barnbrooke-James, Hank'in en büyük kızı ve kocası Jeremy.

Ella ve Gretchen Barnbrooke, 17 yaşında, kuzenler, güneye has güzelliğe sahipler ve isterlerse Külkedisi'nin üvey kardeşlerinden veya Scarlett O'Hara'dan daha kötü olabiliyorlar.

Amy Barnbrooke, 15, kütüphanede veya Buluttan Kale'nin köşelerinden ve nişlerinden birinde olmayı ve kitap okumayı tercih ediyor. Fanny'nin arkadaşı olacak.

Madison Barnbrooke, 10, kötülük anlamında ablası Ella'dan geri kalmasa da ondan çok daha iyi.

Gracie Barnbrooke, 8, beresini vermeyi seviyor ve genelde oldukça becerikli. Küçük Gracie'nin melekleri andıracak kadar güzel olacağını henüz kimse bilmiyor. Bir otelde

tanıştığı dayanılmaz yakışıklılığa sahip bir adamla evlenecek. İkisi çok uzun yaşayacak ve hayatlarının sonuna kadar çok mutlu olacaklar.

Aiden Barnbrooke, 18, işitme engelli, Büyükbaba Barnbrooke ve Bayan Barnbrooke'un evlatlık oğulları. Amy Barnbrooke'la derin ve uzun bir dostluğu var.

Claus ve Jacob Barnbrooke, 17 ve 12 yaşında, kuzenler, buz hokeyi ve kayak yapmayı seviyorlar.

Bebek Emma, 0, Harper ve Jeremy'nin kızı ve Barnbrooke ailesinin en genç üyesi. Çoğunlukla uyur.

Dietrichstein çifti, asilzade uzmanları ve serbest gazeteciler. Çocukları yok ama bir köpekleri var. İsimlerini sadece Don ve Mösyö Rocher bilir.

Büyüleyici yaşlı çift Ludwigler, o kadar romantik bir hikâyeleri var ki Buluttan Kale'deki birçok kişiyi etkiliyorlar. Bayan Ludwig en az Fanny ve Yasaklı Kedi kadar meraklı... Ve bunun bir nedeni var!

Ünlü İngiliz oyuncu, 60 yaş üstü, hayatı boyunca pek de önemli bir rolde oynamamıştır.

Bauer ikizleri (Hatırlayamayanlar ve Fanny hatırlamak isterse diye: İsimleri JAYDEN ve ASH Bauer) Öykünün başında seyahate çıkıyorlar.

Bauer çifti, hakkında pek bir şey bilmiyoruz.

Rainer Maria Rilke (1875-1926), şair, Buluttan Kale'nin eski misafiri (tıpkı Otfried Preussler, Jascha Heifetz, Elisabeth Schwarzkopf, Henry Kissinger ve Liz Taylor gibi...)

Beyaz Leydi, o da Buluttan Kale'nin bir misafiri ancak oldukça yaşlı biri. Aslında güzel ve yeni evlenmiş olan Beyaz Leydi'nin 1912'de Büyük Kule Süiti'nin penceresinden atladığı söyleniyor çünkü evli bir adama âşık olmuş. Tüm aşk acısı çekenlere görünüyor.

303 numaralı odada kalan kadın, Frankfurt Kitap Fuarı'ndaki bir panelde gerilim yazarının yanına oturmuş ve onun tavsiyesiyle Buluttan Kale'ye gelmiş. Ne yazık ki hikâyenin sonuna kadar odasından çıkmıyor çünkü kitabı son teslim tarihine yetiştirmesi gerekiyor. Mükemmeliyetçiliğe büyük saygı gösteren Madam Cléo, ona acıdığı için arada sırada odasına minik atıştırmalıklar ve Valrhona çikolatası ile pahalı Japon Senbikiya Kraliçe çileklerinden götürüyor.

DİĞERLERİ

Melankolik Hugo, Gerçekten Obur Hugo, Tek Bacaklı Hugo, Kleptoman Hugo, Tombul Hugo, Zıplayan Hugo ve Şüpheci Hugo, hepsi son derece zeki alakargalar.

Ölü boru, edebiyat tarihine girmiş ilk kalorifer borusu ve hikâyede oldukça destekleyici bir rolü var.

Anne Funke, sanat öğretmeni ve oldukça dikkatli.

Finn ve Leon Funke, Fanny'nin küçük kardeşleri. Fanny çocuklarla ilgili tecrübesi sayesinde Buluttan Kale'de çocuk bakıcılığı görevini alıyor.

Delia, 17, Fanny'nin en yakın arkadaşı.

Gücenen Paul, Delia'nın eski çocukluk arkadaşı, aslında karakter dizininde hiç işi yok.

İsa ve Mahatma Gandi, örnek olarak son derece uygunlar.

Lukas ve eldivenli adam, örnek olarak hiç uygun değiller.

Otuz beş oda ve süit, Büyük ve Küçük Kule Süitleri, Theremin Süiti, Fabergé Süiti, aslında oda bile olmayan 203 numaralı oda, balo salonu, restoran, spa, mutfak, gizli kiler, çatı katları, ahır vs. vs. vs.

Viertausender, dört bin metrelik dağlar, isimleri Obergabelhorn, Dent Blanche ve Zinalrothorn → Jayden Bauer gelecekte Zinalrothorn'dan talihsiz bir şekilde düşecek ve mucize eseri kurtulacaktır, üstelik paraşütünü açmamasına rağmen.

TEŞEKKÜRLER!

Fischer FJB'deki herkese bu kitaba sabırla kendilerini adadıkları ve hâlâ adamaya devam ettikleri için minnettarım. Ama özellikle hafta sonları bile uykusuz kaldığı ve bana gerek duyduğum esnekliği gösterdiği için Inga Lichtenberg'e teşekkür etmek istiyorum.

Muhteşem kapak görseli için Eva Schöffmann-Davidov'a minnettarım.

Yaşlı Stucky'nin diyaloglarını çevirdiği için İsviçreli akrabam Claudia'ya teşekkür ederim. Ama Oberwallis aksanı o kadar özel bir aksan ki o da topu arkadaşı Thomas'a atmak zorunda kaldı. İkisine de teşekkür ederim. (Brig'deki okuma organizasyonu için çok heyecanlıyım ☺)

Christiane Düring'e gündüz gece demeden editörlüğümü yaptığı için ve tanıdığı insanlar ve büyüleyici kelime haznesi için de minnettarım.

Ve arada sırada şikâyetlerimi dinleyen arkadaşım Katharina'ya teşekkür ederim, insanın zaman zaman buna ihtiyacı oluyor.

Ayrıca kitaplarımı beğenerek ve ilgi göstererek bana yazma motivasyonu veren tüm okurlarıma kalpten teşekkür ediyorum.

Birini unuttum mu acaba? Kesin unutmuşumdur. Ama sanki biri elimi ele geçirmiş gibi klavyeye vuruyor, weaölxyckkvjklvgdfj...

Sana hayatının macerasını yaşatacak büyüyü bulmak için yapman gereken tek şey yerini değiştirmektir.

Fanny Funke için on yedi yaş, hiç de yetişkinlerin dediği gibi muhteşem değildir. Fanny'nin hayatında birden her şey ters gitmeye başlar; ailesiyle ilişkisi, okul hayatı, arkadaşları… O da çareyi okulu bırakıp bir otelde stajyerlik yapmakta bulur. İsviçre'nin dağlarında "Buluttan Kale" ismiyle bilinen gösterişli eski otelin müşterileri de onun gibi antikadır: Rus oligarşi ailelerinden Amerikan endüstri zenginlerine, suç romanları yazarından oyunculara, emekli Olimpiyat sporcularına ve birkaç oldukça yakışıklı genç erkeğe kadar geniş bir yelpazeden gelen müşteriler otel çalışanlarına zor anlar yaşatmaktadır. Yeni işinde personelden birkaç kişi yüzünden de tatsızlık yaşayan Fanny, bunun yanında bir de şımarık bir zengin çocuğuna dadılık etmek zorunda kalınca otelde yaşam onun için dayanılmaz hale gelir. Ama onu zorlayan bu rutin kısa sürede bir çocuk kaçırma girişimiyle tehlikeli bir maceraya dönüşür. Fanny'nin ise önce kime güvenebileceğine karar vermesi gerekmektedir…

.pegasusyayinlari.com
BN: 978-605-299-837-3
9 786052 998373
THG
0097530
RFP